Harry Potter Azkaban Tutsağı

BİRİNCİ BÖLÜM

Baykuş Postası

Harry Potter birçok açıdan son derece sıra dışı bir çocuktu. Her şeyden önce, yaz tatilinden yılın başka herhangi bir zamanından nefret ettiğinden daha fazla nefret ediyordu. Sonra gerçekten ev ödevini yapmak istiyordu, ama gecenin bıı*- vaktinde, gizlice yapmak zorundaydı. Ayrıca da bir büyücüydü.

Saat gece yansına yaklaşıyordu ve Harry yüzükoyun yatağında yatıyordu. Battaniyeleri çadır gibi başının üstüne çekmişti, bir elinde bir fener vardı ve deri ciltli büyük bir kitabı (Bathilda Bagshot'un yazdığı Sihir Tarihi'ni) yastığa dayamıştı. Harry, kartal tüyünden kaleminin ucunu sayfadan aşağı doğru indirirken, bir yandan da kaşlarını çattı. "On Dördüncü Yüzyılda Cadüann Yakılması Tamamen Anlamsızdı - tarhsın" konulu kompozisyonu yazmada ona yardımcı olabilecek bir şey arıyordu.

Tüy kalem, işe yarar görünen bir paragrafın tepesinde durakladı. Harry yuvarlak gözlüğünü burnundan yukarı iterek, fenerini kitaba daha da yaklaştırdı ve okudu:

Büyü-dışı insanlar (ki genellikle Mıggle diye bilinirler) ortaçağda büyüden özellikle korkarlardı, ama onu tanımakta pek de başarılı değildiler. Gerçek bir cadı ya da büyücüyü yakaladıkları ender durumlarda, yakmanın hiç mi hiç etkisi olmazdı. Cadı ya da büyücü basit bir Alev Dondurma Büyüsü uygular, sonra da, bir yandan hafif, gıdıklayıcı bir hissin keyfini çıkarırken, bir yandan da acıyla haykırıyor taklidi yapardı. Hatta Acayip VVen-delin yakılmaktan öyle hoşlanırdı ki, çeşitli kılıklara bürünmüş olarak tam kırk yedi kere kendisini yakalamalarına izin vermişti.

Harry tüy kalemini dişlerinin arasına sıkıştırıp, mürekkep şişesiyle bir parşömen tomarı almak için yastığının altına uzandı. Yavaşça ve büyük bir özenle mürekkep şişesinin kapağını açtı, kalemini içine batırdı ve yazmaya başladı. Arada bir durup dinliyordu, çünkü Dursley'lerden biri banyoya giderken tüy kaleminin hışırtısını duyarsa, kendini yazın geri kalan bölümünde merdivenin altındaki dolaba kilitlenmiş bulabilirdi.

Privet Drive 4 numarada oturan Dursley ailesi, Harry'nin yaz tatillerinden hoşlanmayışının nedeniydi. Vernon Enişte, Petunia Teyze ve oğullan Dudley, Harry'nin hayattaki tek akrabalarıydı. Hepsi Muggle'dı ve büyüye karşı pek ortaçağ usulü bir tavır benimsemişlerdi. Harry'nin cadı ve büyücü olan ölmüş annesiyle babasının adı, Dursley'lerin çatısı altında asla anılmazdı. Petunia Teyze ve Vernon Enişte yıllar boyunca Harry'yi mümkün olduğunca ayak altında çiğneyerek içindeki

10

sihri ezebüeceklerini umut etmişlerdi. Ama, hiddetten köpürseler de başarıya erişememişlerdi ve şimdi de ya birisi Harry'nin hayatının son iki yılını Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'nda geçirdiğim anlarsa diye dehşet içinde yaşıyorlardı. Bugünlerde Dursley'lerin en fazla yapabildiği şey, Harry'nin büyü kitaplarını, asasını, kazanını ve süpürgesini yaz tatilinin başında saklayarak komşularla konuşmasını yasaklamaktı.

Büyü kitaplarından böylece aynlmak Harry için gerçek bir sorun oluşturuyordu, çünkü Hogwarts'taki öğretmenleri tatil için ona bir sürü ev ödevi vermişti. Kompozisyonlardan birini, Ufalma İksiri hakkındaki baş belası kompozisyonu, en sevmediği öğretmeni Profesör Snape için yazması gerekiyordu. Snape, Harry'ye bir ay ceza vermek için herhangi bir bahane bulmaktan pek memnun.kalırdı. Harry de bu yüzden tatilin ilk haftasında eline geçen şansa sıkı sıkıya sarılmıştı. Vernon Enişte, Petunia Teyze ve Dudley, Vernon Enişte'ye şirketin verdiği yeni arabaya hayranlıklarını belirtmek için ön bahçeye gittiklerinde (çok yüksek sesle ki komşular da duyabilsin), Harry usul usul aşağı inmiş, merdivenin altındaki dolabın kilidini açmış, kitaplarından bir kısmını kaptığı gibi yatak odasına getirip saklamıştı. Çarşaflarda mürekkep lekesi bırakmadıkça, Dursley'ler onun geceleri sihir çalıştığını asla anlamazdı.

Harry o anda teyzesi ve eniştesiyle bir sorun çıkmasın diye çok özen gösteriyordu, çünkü zaten aralan li-moniydi. Hem de, tatil başladıktan bir hafta sonra kendisi gibi bir büyücüden telefon geldi diye.

11

Harry'nin Hogvvarts'taki en iyi arkadaşlarından biri olan Ron Weasley, hepsi büyücü olan bir

aileden geliyordu. Yani Harry'nin bilmediği birçok şeyi biliyordu, ama daha önce hiç telefon etmemişti. Şu şanssızlığa bakın ki telefona Vernon Enişte cevap vermişti. "Buyrun, ben Vernon Dursley." O sırada tesadüfen odada olan Harry, Ron'un sesinin cevap verdiğini duyunca donup kalmıştı.
"ALO? ALO? BENİ DUYUYOR MUSUNUZ? BEN - HARRY - POTTER'LA GÖRÜŞMEK - İSTİYORUM!" Ron öyle bağırıyordu ki, Vernon Enişte yerinden zıpladı ve ahizeyi kulağından yarım metre uzakta tuttu, ona öfke ve hayret karışımı bir ifadeyle bakıyordu.
Ağızlık yönünde, "KİMİNLE GÖRÜŞÜYORUM?" diye kükredi. "KİMSİNİZ?"
Ron, "RON - WEASLEY!" diye haykırdı ona cevap olarak. Sanki Vernon Enişte ile ikisi bir futbol sahasının iki ucundan konuşuyorlardı. "BEN - HARRY'NİN -OKULDAN- ARKADAŞIYIM -"
Vernon Enişte'nin bakışları bir anda, olduğu yerde kalakalmış Harry'ye döndü.
"BURADA HARRY POTTER FALAN YOK!" diye kükredi. Şimdi, sanki patlamasından korkuyormuş gibi, ahizeyi kol boyu uzaklıkta tutuyordu. "HANGİ OKULDAN SÖZ ETTİĞİNİ BİLMİYORUM! BİR DAHA ASLA BENİ ARAMA! SAKIN AİLEMİN YANINA YAKLAŞMA!"
Ve zehirli bir örümceği atıyormuş gibi, ahizeyi telefonun üstüne fırlattı.
12
Bunu izleyen kavga, o zamana kadarki en berbat kavgalardan biri oldu.
Vernon Enişte, Harry'yi tükürük içinde bırakarak, "SEN BENİM TELEFONUMU NE CESARETLE ŞEY GİBİ - SENİN GİBİ İNSANLARA VERİRSİN!" diye kükredi.
Ron belli ki Harry'nin başını derde soktuğunu fark etmişti, çünkü bir daha aramadı. Hogwarts'taki öbür arkadaşı, Hermione de onunla bağlantı kurmamıştı. Harry, Ron'un aramasın diye onu uyardığından kuşkulanıyordu. Yazık, çünkü Harry'nin sınıfının en akıllı cadısı Hermione, annesiyle babası Muggle olduğu için telefonu nasıl kullanması gerektiğini pek güzel biliyordu ve herhalde Hogwarts'a gittiğini söylemeyecek kadar da aklı selim sahibiydi.
Böylece Harry beş uzun hafta boyunca büyücü arkadaşlarının hiçbirinden haber alamadı, yani bu yaz da neredeyse geçen yaz kadar berbat geçmeye aday görünüyordu. Sadece bir tek, çok küçük iyileşme vardı: Ondan, arkadaşlanna mektup göndermek için yararlanmayacağına yemin ettikten sonra, Harry'nin geceleri baykuşu Hedwig'i dışarı salmasına izin verilmişti. Vernon Enişte, Hedwig'in kafesinde hep kapalı kalınca çıkardığı şamata yüzünden pes etmişti.
Harry, Acayip YYendelin hakkında yazmayı bitirdi, durup yine dinledi. Karanlık evin sessizliği sadece azman kuzeni Dudley'nin uzaktan gelen homurtulu horultusuy-la bozuluyordu. Saat çok geç olmalıydı. Harry'nin gözleri yorgunluktan kaşınıyordu. Belki de bu kompozisyonu ertesi gece bitirirdi...
13
Mürekkep şişesinin kapağını kapattı, yatağının altından eski bir yastık kılıfını çekip aldı, fenerini, Sihir Tarihi'ni, kompozisyonunu, tüy kalemiyle mürekkebi içine koydu, yataktan kalkıp hepsini yatağının altındaki gevşek bir tahtanın dibine gizledi. Sonra ayağa kalktı, gerindi ve yatağının yanındaki komodinin üstünde duran ışıklı çalar saatin kaçı gösterdiğine baktı.
Gecenin biriydi. Harry aniden midesinde tuhaf bir sarsınh hissetti. Farkına bile varmadan tam bir saattir on üç yaşındaydı.
Harr/nin bir başka sıra dışı yanı da, doğum günlerini hiç beklememesiydi. Ömründe hiç doğum günü kartı almamıştı. Dursley'ler onun son iki doğum gününü tamamen bilmezlikten gelmişlerdi, .bu seferkini hatırlayacaklarım sanmak için de hiçbir nedeni yoktu.
Harry karanlık odayı boydan boya yürüdü, Hed-wig'in büyük, boş kafesinin yanından geçip açık pencereye gitti. Pervaza yaslandı, battaniyenin altında onca zaman kaldıktan sonra serin gece havasının yüzüne vuruşu pek hoştu. Hedwig gelmeyeli iki gece olmuştu. Harry onun için kaygılanmıyordu -daha önce de bu kadar süreyle gittiği olmuştu- ama geriye çabuk döneceğini umut ediyordu. Bu evde onu görünce irkilmeyen tek canlı oydu.
Harry, yaşına göre ufak tefek ve zayıf olsa da, son yılda birkaç santim uzamıştı. Ama kuzgun karası saçları her zaman nasılsa öyleydi: Ne yaparsa yapsın inatla dağınık kalıyordu. Gözlüklerinin arkasındaki gözleri parlak yeşildi ve alnında, saçının arasından açıkça görülebilen, şimşek biçiminde ince bir yara izi vardı.

14
Harry'ye ilişkin sıra dışı şeylerin içinde en olağanüstü olanı bu yara iziydi. İz, Dursley'lerin on yıldır söyledikleri gibi, Harry'nin annesiyle babasını öldüren araba kazasından yadigâr kalmamıştı. Çünkü Lily ve James Potter bir araba kazasında ölmemişlerdi. Öldürülmüşlerdi, yüzyılın en fazla korkulan Karanlık Büyücüsü, Lord Voldemort tarafından. Voldemort'un laneti, Harry'yi öldüreceğine kendisine geri dönünce, Harry bu saldırıdan yalnızca alnında bir yara iziyle kurtulmuştu. Canını zor kurtaran Voldemort ise kaçmıştı...
Ne var ki Harry daha sonra onunla Hogvvarts'ta karşı karşıya gelmişti. Karanlık pencerede durmuş son karşılaşmalarını hatırlarken, on üçüncü doğum gününe ulaştığı için bile talihli olduğunu kabul etti.
Hedwig'den bir işaret görmek için yıldızlı gökyüzünü bakışlarıyla taradı. Belki de gagasından sarkan ölü bir fareyle, övgü bekleyerek, ona doğru süzülüyordu Çatıların üzerinden dalgın dalgın bakan Harry'nin ne gördüğünün farkına varması birkaç saniye sürdü.
Altın ^ron üstüne silueti çizilmiş ve her an daha da büyüyen, iri, garip şekilde yan yan giden bir yaratık vardı ve Harry'nin yönünde kanat çırpıyordu. Harry hayli hareketsiz durarak onun gittikçe alçalmasını gözledi. Bir an için, eli pencere mandalında, tereddüt etti, acaba kapasam mı diye düşünüyordu, ama o sırada garip yaratık Privet Drive'ın sokak lambalarından birinin üzerinden süzüldü ve onun ne olduğunu anlayan Harry yana sıçradı.
Üç baykuş süzülerek pencereden içeri girdi, iki ta-
15
nesi baygına benzeyen üçüncüyü taşıyordu. Yumuşak bir pat sesiyle Harry'nin yatağına kondular, büyük ve kurşuni renkte olan ortadaki baykuş dosdoğru yatağa devrildi ve hareketsiz kaldı. Bacaklarına koca bir paket bağlanmıştı.
Harry baygın baykuşu hemen tanıdı - Adı Errol'dı ve VVeasley ailesine aitti. Harry anında yatağa koştu, Er-roî'ın bacaklarmdaki ipleri çözdü, paketi çıkardı ve sonra da onu Hedwig'in kafesine taşıdı. Errol mahmur gözlerinden birini açtı, cılız bir ötüşle teşekkür etti ve lakır lakır su içmeye koyuldu.
Harry diğer iki baykuşun yanına döndü. Bunlardan biri, büyük, kar beyazı dişi baykuş, kendi kuşu Hed-wig'di. O da bir paket taşıyordu ve kendinden pek hoşnut görünüyordu. Onu yükünden kurtaran Harry'ye gagasıyla sevgi dolu bir öpücük verdi, sonra da Errol'ın yanına gitmek için odanın öbür yanına uçtu.
Harry güzel, kahverengi bir kuş olan üçüncü baykuşu tanımadı, ama nereden geldiğini hemen anladı. Çünkü üçüncü pakete ek olarak, Hogwarts armasının bulunduğu bir mektup taşıyordu. Harry bu baykuşu görevinden azat edince, hayvan kendini beğenmiş bir şekilde tüylerini kabarttı, kanatlarını gerdi ve pencereden dışarı uçup geceye karıştı.
Harry yatağına oturdu, Errol'ın paketini kaptı, ambalaj kâğıdını koparıp açtı ve içinde altın yaldızlı kâğıda sarılı bir hediyeyle ilk doğum günü kartını buldu. Parmaklan hafifçe titreyerek zarfı açtı. İki parça kâğıt düştü - bir mektup ve bir gazete kupürü.
16
Kupür belli ki büyücülerin gazetesi Gelecek Posta-sz'ndan kesilmişti, çünkü siyah-beyaz resimdeki insanlar hareket ediyorlardı. Harry kupürü alıp kırışıklarını düzeltti ve okudu.
SİHİR BAKANLIĞI GÖREVLiSi BÜYÜK ÖDÜLÜ KAPTI
Sihir Bakanlığı Muggle Eşyalarının Kötüye Kullanımı Dairesi Başkanı Arthur VVeasley, Gelecek Posta-sı'mn yıllık Büyük ödül Galleon Çekilişini kazandı.
Çok memnun görünen Mr VVeasley, Gelecek Postası 'na, "Altınları Mısır'da bir tatil yaparak harcayacağız," dedi. "En büyük oğlumuz Bili orada, Gringotts Büyücülük Bankasının lanet bozucusu olarak çalışıyor."
VJeasley ailesi Mısır'da bir ay geçirdikten sonra, yeni okul yılının başlangıcı nedeniyle, Weasley çocuklarından beşinin devam ettiği Hogwarts'a geri dönecek.
Harry hareket eden resmi inceledi ve büyük bir piramit önünde duran dokuz VVeasley'nin birden ona coşkuyla el salladığını görünce yüzüne bir tebessüm yayıldı. Tombul küçümen Mrs VVeasley; uzun boylu, saçlan açılmakta olan Mr VVeasley; altı oğul ve bir kız. Siyah-beyaz resimde

görünmese bile, hepsi de alev gibi kızıl saçlı. Resmin tam ortasında, uzun boylu ve leylek bacaklı Ron duruyordu, faresi Scabbers omzundaydı, kolunu da küçük kardeşi Ginny'ye dolamıştı.
Harry büyük bir altın yığınını kazanmayı çok iyi huylu ve son derece yoksul olan VVeasley'lerden daha
17
fazla hak edecek birilerim düşünemiyordu. Ron'un mektubunu alıp açtı.
Sevgili Harry,
Mutlu yıllar!
Eak, o telefon için gerçekten üzgünüm. Umarım Muggle'lar burnundan getirmemiştir. Babama sordum, o da herhalde bağırmamam gerektiğini söyledi.
Burada, Mısır'da her şey harika. Bili bize mezarları gezdirdi, bu eski Mısırlı büyücülerin onlara koyduğu lanetlere inanamazsın Annem Ginny'nin sonuncusuna girmesine izin vermedi. Orası, mezara izinsiz dalan ve fazladan başlan falan çıkmış Muggle'İann değişime uğramış iskeletlerimle doluydu.
Babam Gelecek Postası'nın çekilişini kazanınca inanamadım buna. Yedi yüz galleon! Çoğu bu tatile gitti, ama bana önümüzdeki yü için yeni bir asa alacaklar.
Harry, Ron'un eski asasının çatladığı olayı çok iyi hatırlıyordu. Asa, ikisinin binip Hogwarts'a uçtukları araba okul arazisinde bir ağaca çarpınca çatlamıştı.
Yeni sömestr başlamadan bir hafta kadar önce geleceğiz, benim asamı ve yeni kitaplarımızı almak için Londra'ya gideceğiz. Oyada seninle karşılaşma şansı var mı?
Mıiggle'larm moralini bozmasına izin verme!
Londra'ya gelmeye çalış,
Ron
18
Not: Percy, Öğrenci Başı oldu. Mektubu geçen hafta aldı.
Harry fotoğrafa bir göz attı. Hogwarts'ta yedinci ve son yılında olan Percy'nin pek kendini beğenmiş bir hali vardı. Öğrenci Başı rozetini, düzenli saçlarının tepesine fütursuzca tünemiş olan fesine iğnelemişti, bağa çerçeveli gözlüğü Mısır güneşinde parıldıyordu.
Harry şimdi de hediyesini alıp açtı. Paketin içinde minyatür bir cam topaca benzeyen bir şey vardı. Altında da Ron'dan bir başka not.
Harry - bu bir Cep Sinsioskopu. Etrafta güvenilmez biri varsa, parlaması ve olduğu yerde dönmesi gerekiyor. Bili bunun büyücü turistler için satılan saçma sapan bir şey olduğunu söylüyor, güvenilir değilmiş. Dün akşam yemeğinde yanıp durdu da ondan. Ama Bili o sırada Fred'le George'un çorbasına böcek koyduklarının farkında değildi.
Eyvallah - Ron
Harry, Cep Sinsioskopu'nu komodinin üstüne koydu, sivri ucunda dengelenen alet kıpırtısız durmuş, Harry'nin saatinin fosforlu akrebiyle yelkovanını yansı-Uyordu. Harry birkaç saniye mutlulukla ona baktı, sonra Hedvvig'in gönderdiği paketi eline aldı.
Bunda da ambalajı içinde bir hediye, bir kart ve bir mektup vardı. Bu seferkiler Hermione'den gelmişti.
19
Sevgili Harry,
Ron bana yazıp Vernon Enışte'ne ettiği telefondan söz ettL Umarım iyisindir.
Şu anda Fransa'da tatildeyim ı ve bunu sana nasıl göndereceğimi bilmiyorum -ya Gümrük'te açarlarsa? -derken Hedwig çıkageldi! Sanırım, bir değişiklik olsun diye doğum gününde bir şey almar>dnn emin olmak istiyordu. Hediyeni baykuş-siparişiyle {»Mrttim; Gelecek Postası'nöa ilanı vardı (Onu da buraya getirtiyorum, büyücülük dünyasında olup bitenin*, izleyebilmek öyle iyi oluyor ki). Ron 'la ailesinin bir hafi 7 önce çıkan resmini gördün mü? Eminim bir sürü şey öğreniyordur, gerçekten kıskanıyorum - eski Mısır büyücüleri muhteşemdi.
Burada da ilginç bir yerel büyücülük tarihi var. öğrendiğim bazı şeyleri eklemek için bütün Sihir Tarihi kompozisyonumu yeniden yazdım. Umarım çok uzun olmamıştır, Profesör Binns'in istediğinden iki parşömen tomarı daha fazla.

Ron tatilin son haftasında Londra'da olacağını söylüyor. Sen de gelebilir misin? Teyzenle enişten gelmene izin verir mi? Keşke gelebilsen. Olmazsa seni Eylül'ün birinde Hogwarts Ekspresi'nde görürüm!
Sevgiler
Hermione
Not: Ron, Percy'nin öğrenci Başı olduğunu söylüyor. Eminim bu sahiden hoşuna gitmiştir. Ron pek memnun kalmışa benzemiyor.
20
Harry, Hermione'nin mektubunu bir kenara koyup hediyesini alırken yine güldü. Paket çok ağırdı. Hermi-one'yi tanıdığı için, hediyenin çok zor büyülerle dolu koca bir kitap olacağından emindi - değildi oysa. Kâğıdı yırtıp da üzerinde simden harflerle Süpürge Bakım Seti yazan parlak siyah deri bir çanta görünce kalbi deli gibi çarptı.
Harry, "Vay canına, Hermione!" diye fısıldadı, çantanın içine bakmak için fermuarını açtı.
İçinde büyük bir kavûnoz Fleetvvood Sap Rötuş Cilası, pırıl pırıl gümüş bir Kuyruk Çalısı Makası, uzun yolculuklarda süpürgenize tutturmak için minik pirinçten bir pusula ve bir Kendi Kendine Süpürge Bakımı Elki-tabı vardı.
Arkadaşlan dışında Harry, Hogvvarts'ı en çok Qu-idditch için özlüyordu: Sihir dünyasının bu en popüler sporu son derece tehlikeliydi, çok heyecanlıydı ve süpürgeler üzerinde oynanıyordu. Harry ise çok iyi bir Quidditch oyuncusuydu, Hogwarts binalarından birinin takımına son yüzyıl içinde seçilen en genç oyuncu olmuştu. En değerli hazinelerinden biri de, yanş süpürgesi Nimbus İki Bin'di.
Harry deri çantayı bir yana bırakıp son paketini eline aldı. Ambalaj kâğıdı üzerindeki eğri büğrü yazıyı hemen tanıdı: Paket, Hogwarts bekçisi Hagrid'den geliyordu. Üstteki kâğıt tabakasını yırtanca gözüne yeşil ve derimsi bir şey çarptı, ama daha onu doğru dürüst açamadan paket garip bir şekilde titredi ve içinde her ne varsa, gürültülü bir takırtı geldi - sanki çenesi varmış gibi. Harry donup kaldı. Hagrid'in ona kasıtlı olarak as-
21
la tehlikeli bir şey göndermeyeceğini biliyordu, ne var ki Hagrid tehlikeli şeyler konusunda normal bir insan gibi düşünmezdi. Dev örümceklere dostluk gösterdiği, meyhanelerdeki adamlardan hırçın, üç başlı köpekler satın aldığı ve kulübesine gizlice yasadışı ejderha yumurtaları soktuğu görülmüştü.
Harry pakete endişeyle dokundu. Paket yeniden yüksek sesle takırdadı. Harry komodininin üstündeki lambaya uzandı, bir eliyle onu sıkıca yakaladı ve vurmaya hazır şekilde başının üstüne kaldırdı. Sonra öbür eliyle ambalaj kâğıdının geri kalanını yakalayıp çekti.
Ve dışan bir şey düştü - bir kitap. Harry üzerinde altın yaldızlı harflerle Canavar Kitap: Canavarlar yazan güzel, yeşil kapağını şöyle bir görebilmişti ki, kitap yan tarafına atladı ve garip bir yengeç gibi, yatağın üzerinde yan yan seğirtti.
"Ahha!" diye mırıldandı Harry.
Kitap gürültülü bir tıkırtıyla yataktan yuvarlandı ve odanın öbür yanına doğru hızla atıldı. Harry çaktırmadan onu izledi. Kitap çalışma masasının altındaki karanlık boşlukta saklanıyordu.
Dursley'lerin hâlâ mışıl mışıl uyuyor olması için dua eden Harry dört ayak üstüne çöküp ona doğru uzandı.
"Ayy!"
Kitap elinin üstüne kapandı, sonra da hâlâ kapakları üzerinde seğirterek onun yanından çırpınıp geçti. Harry fırladı, ileri atıldı ve kitabı yere yapıştırmayı başardı. Yandaki odada uyuyan Vernon Enişte yüksek sesle, uykulu bir homurtu salıverdi.
22
Harry mücadele eden kitabı kollarının arasına iyice kıstırıp şifonyere koştu, bir kemer çıkararak kitabın çevresine sıkıca tutturdu. Bu arada Hedwig ve Errol il-giyie onu izliyorlardı. Canavar Kitap öfkeyle ürperdi, ama artık ne kuş kanadı gibi çırpınıyordu, ne de ısırabi-liyordu. Harry de onu yatağın üstüne atıp Hagrid'in kartına uzandı.
Sevgili Harry, Nice yıllara!

Bu, önümüzdeki yıl sana yararlı olur dedim. Daha fazlasını lıurda söylemem. Seni görünce anlatırım.
Umarım Muggle'lar sana iyi muamele ediyorlardır.
En iyi dileklerimle,
Hagrid
Harry, Hagrid'in ısıran bir kitabın yararlı olacağını düşünmesini tekinsiz buldu, ama Hagrid'in kartını da Ron ve Hermione'ninkinin yanına yerleştirdi. Ağzı kulaklarına varmıştı. Geriye sadece Hogwarts'tan gelen mektup kalmıştı artık.
Bunun her zamankinden kalın olduğunu fark eden Harry, zarfı açtı, içindeki ilk parşömen sayfasını çıkardı ve okudu:
Sevgili Mr Potter,
Yeni okul yılının ı EylüJ'de başlayacağın^ bildirmek isteriz. Hogıvarts Ekspresi, King's Cross Istasyonıı'nda Peron Dokuz Üç Çeyrek'ten saat on birde kalkacak.
23
Üçüncü sınıfların bazı hafta sonlarında Hogsmeade köyünü ziyaret etmelerine izin veriliyor. Lütfen ilişikteki izin belgesini imzalaması için anne-babanıza ya da velinize ver in.
Önümüzdeki yıl için gerekli olan kitapların listesi ilişiktedir.
Saygılarımla,
Profesör M. McGonagall
Müdür Yardımcısı
Harry, Hogsmeade izin belgesini zarftan çekip baktı, artık gülümsemiyordu. Hafta sonlarında Hogsme-ade'i ziyaret etmek harika olurdu; orasının tamamen büyücülere ait bir köy olduğunu biliyordu ve daha adımını bile atmamıştı. İyi de, Vernon Enişte ya da Petunia Teyze'yi bu belgeyi imzalamaya nasıl ikna edecekti?
Çalar saate baktı. Sabahın ikisi olmuştu.
Hogsmeade belgesi hakkında ertesi sabah uyanınca üzülmeye karar veren Harry yeniden yatağına gitti ve kendisi için yaptığı, Hogwarts'a dönene kadar kaç gün kaldığını gösteren çizelgede bir günü daha karalamak için uzandı. Soma gözlüğünü çıkarıp, gözleri açık, yüzü üç doğum günü Vartına dönük, yatağa uzandı.
Ne kadar sıra dışı olursa olsun, Harry Potter o anda herkesin hissettiklerini hissediyordu: Ömründe ilk kez, o gün doğum günü olduğu için mutluydu.
24
İKİNCİ BÖLÜM
Marge Hala'nın Büyük Hatası
Harry ertesi sabah kahvaltıya indiğinde, üç Dursley de kahvalh masasının etrafında oturuyordu. Yepyeni bir televizyonu izliyorlardı, buzdolabı ile salondaki televizyon arasındaki yolun uzunluğundan yüksek sesle şikâyet edip duran Dudley için bir "eve hoş geldin" hediyesi. Dudley yazlan vaktinin çoğunu, küçük domuz gözleri ekrana çivilenmiş, beş gıdısı o yerken sürekli titreyerek, mutfakta geçirirdi.
Harry, Dudley ile boynu kısa, bıyığı gür, iriyarı, kalıplı Di adam olan Vernon Enişte'nin arasına oturdu. Harry'ye uvıllu yıllar dilemek bir yana, Dursley'4er onun odaya girdiğini fark ettikleri yolunda bir işaret bile vermediler, ama Harry bu muameleye öyle alışkındı ki aldırmadı. Kendine bir parça kızarmış ekmek aldı, sonra da kaçak bir mahkûm hakkındaki bir haberin orta yerinde olan televizyondaki spikere baktı.
"... halk, Black'in silahlı ve son derece tehlikeli olduğu konusunda uyarılmıştır. Özel bir telefon hattı kurulmuştur, Black'i görenler hemen buraya haber vermelidir."
25
Vernon Enişte, gazetesinin üstünden tutsağa bakarak, "Onun beş para etmediğini bize söylemelerine gerek yok," diye homurdandı "Şu haline bak, pis serseri! Saçına bakın şunun!"
Yan yan Harry'ye pis bir bakış attı, Harry'nin dağınık saçları onun için hep bir kızgınlık kaynağı olmuştu. Ama kupkuru yüzü, dirseğine kadar inen keçeleşmiş, arapsaçı gibi saçlarla çevrili olan televizyondaki adamla karşılaştırınca, Hany kendini gerçekten temiz pak hissetti.

Spiker yeniden ortaya çıkmıştı.
"Tarım ve Balıkçılık Bakanlığı'nın bugün ilan edeceği..."
Vernon Enişte spikere kötü kötü bakarak, "Dur bakalım!" dedi havlarcasına. "Bize manyağın nereden kaçtığını söylemedin! Bunun ne yaran var? Deli herif şu an sokakta buraya doğru geliyor olabilir!"
Kemikli ve at suratlı Petunia Teyze, şimşek gibi dönerek mutfak penceresinden dikkatle dışarı baktı. Harry onun özel telefon hattını arayacak kişi olmaya bayılacağını biliyordu. Petunia Teyze dünyanın en meraklı kadınıydı ve hayatının büyük kısmını sıkıcı, yasalara saygılı komşularını casus gibi gözleyerek geçirmişti.
Vernon Enişte kocaman mor yumruğuyla masaya vurarak, "Ne zaman öğrenecekler?" dedi, "Böyle insanlarla başa çıkmanın tek yolu idam!"
Hâlâ gözlerini kısmış, kapı komşusunun çalı fasulyelerine bakan Petunia Teyze, "Çok doğru," dedi.
26
Vernon Enişte fincamndaki çayı bitirdi, saatine baktı ve ekledi: "Hemen çıksam iyi olur, Petunia, Marge'm treni saat onda geliyor."
Aklı yukarı kattaki Süpürge Bakım Seti'nde olan Harry, bu nahoş darbeyle dünyaya döndü.
"Marge Hala mı?" diye kekeledi. "O - o buraya gelmiyor, değil mi?"
Marge Hala, Vernon Enişte'nin kardeşiydi. Harry ile onun arasında kan bağı olmadığı halde (Harry'nin annesi, Petunia Teyze'in kardeşiydi) ömür boyu ona "hala" demeye zorlanmıştı. Marge Hala kent dışında, buldok yetiştirdiği büyük bahçeli bir evde otururdu. Privet Drive'da pek kalmazdı, çünkü kıymetli köpecik-lerini bırakmaya içi elvermezdi, ama onun ziyaretlerinin her biri Harry'nin aklına korkunç bir canlılıkla kazınmıştı.
Dudle/nin beşinci doğum günü partisinde Marge Hala, Harry'nin, yeğenini müzikli biblolar oyununda yenmesini önlemek için bastonuyla incik kemiklerine vurmuştu. Birkaç yü sonra Noel'de gelmiş, Dudley'ye bilgisayarlı bir robot, Harry'ye de köpek bisküvisi getirmişti. Onun Hogwarts'a başlamasından bir önceki yılda yaptığı son ziyarette Harry kazayla en sevdiği köpeğinin patisine basmıştı. Ripper, Harry'yi bahçeye kadar kovalamış, o da bir ağaca tırmanmıştı ve Marge Hala saat gece yarısını geçene kadar onu çağırmayı reddetmişti. Bu olayın anısı hâlâ Dudley'nin gözlerinin gülmekten yaşarmasına yol açıyordu.
Vernon Enişte, "Marge bir hafta burada kalacak,"
27
diye hırladı, "ve hazır konu açılmışken," dedi, şişman parmağıyla tehdit edici şekilde Harry'yi göstererek, "ben onu almadan önce bazı şeyleri açıklığa kavuşturmamız gerekiyor."
Dudley yılışık yılışık sırıtarak televizyon izlemekten vazgeçti. Vernon Enişte'nin Harry'ye zorbalık etmesini izlemek onu en fazla eğlendiren şeydi.
"Önce," diye hırladı Vernon Enişte, "Marge'la konuşurken terbiyeni takınacaksın."
Harry acı acı, "Tamam," dedi, "o da takınırsa."
"İkinci olarak," dedi Vernon Enişte, Harry'nin cevabını duymamış gibi davranıyordu, "Marge senin anormalliğin haVkında hiçbir şey bilmediği için, o buradayken hiçbir - ama hiçbir acayip şey istemiyorum. Adam gibi davran, anlıyor musun?"
Harry dişlerini sıkarak, "O davranırsa, ben de davranırım," dedi.
"Ve üçüncü olarak," dedi Vernon Enişte, hain küçük gözleri şimdi kocaman mor yüzünde çizik çizik olmuştu, "Marge'a senin St Brutus İflah Olmaz Suçlu Çocuklar Güvenlik Merkezi'ne gittiğini söyledik."
"Ne?" diye feryat etti Harry.
"Ve sen de öyle diyeceksin, yoksa karışmam," dedi Vernon Enişte, tükürürcesine.
Harry, yüzü bembeyaz, küplere binmiş halde oracıkta oturmuş Vernon Enişte'ye bakıyor, duyduklarına inanamıyordu. Marge Hala bir haftalık bir ziyaret için geliyordu - bu, Dursley'lerin ona verdiği en berbat doğum günü hediyesiydi, eniştesinin eski çorapları dahil.
28
Vernon Enişte ağır ağır ayağa kalkarak, "Eh, Petu-nia/' dedi, "öyleyse ben istasyona gidiyorum. Sen de gelmek ister misin, Dudd?"

"Hayır," dedi Dudley, babası Harry'yi tehdit etmeye son verdiği için yine televizyonu izlemeye koyulmuştu.
Petunia Teyze, Dudley'nin kalın telli san saçlarını düzeltti. "Duddy halası için şıkır şıkır giyinecek. Anneciği ona yepyeni, güzel mi güzel bir papyon kravat aldı."
Vernon Enişte, Dudley'nin besili omzuna bir şaplak attı.
"Öyleyse birazdan görüşürüz," dedi ve mutfaktan çıktı.
Dehşetten kendinden geçmiş gibi oturan Harry'nin aklına birden bir fikir geldi. Kızarmış ekmeğini bırakarak hemen ayağa kalktı ve ön kapıya giden Vernon Enişte'nin ardına düştü.
Eniştesi araba ceketini giymekteydi.
Dönüp de Harry'nin ona baktığını görünce, "Seni götürmüyorum," diye hırladı.
Harry soğuk soğuk, "Sanki gelmek isteyen var da," dedi. "Size bir şey sormak istiyorum."
Vernon Enişte kuşkuyla ona baktı.
"Hog - yani okulumdaki üçüncü sınıfların bazen köyü ziyaret etmesine izin veriliyor," dedi Harry.
Vernon Enişte kapının yanındaki bir kancadan araba anahtarlarını alarak, "Ee?" diye lafı ağzına tıkadı.
Harry telaşla, "İzin belgesini imzalamanız gerek," dedi.
29
Eniştesi, "Niye imzalayacakmışım peki?" diye dudak büktü.
"Eh," dedi Harry, kelimelerini dikkatle seçerek, "zor iş olacak çünkü, Marge Hala'ya numara yapmak, o şeye gidiyorum diye, neydi hani St..."
Vernon Enişte, "St Brutus İflah Olmaz Suçlu Çocuklar Güvenlik Merkezi!" diye böğürdü ve Harry sesinde belirgin bir panik tınısı duyarak memnun oldu.
Onun kocaman, mor renkli yüzüne sakin sakin bakarak, "Aynen öyle," dedi. "Uzun uzun ezberlemek gerek. Üstelik de inandırıcı şekilde söylemeliyim, değil mi? Ya kazayla ağzımdan bir şey kaçınrsam?"
"Eşek sudan gelene kadar dayak yersin o zaman, ona göre!" diye kükredi Vernon Enişte, yumruğu havada Harry'nin üstüne yürüyerek. Ama Harry pes etmedi.
Azimle, "Bana eşek sudan gelene kadar dayak atmak Marge Hala'mn söyleyebileceklerimi unutmasını sağlamaz," dedi.
Vernon Enişte durdu, yumruğu hâlâ havadaydı, yüzü çirkin bir patlıcan moruna bürünmüştü.
Harry çabucak, "Ama izin belgemi imzalarsanız," dedi, "yemin ederim ki sözde hangi okula gittiğimi hatırlarım ve davranışlarım da tıpkı bir Mug - yani normal olurum, falan."
Harry, Vernon Enişte'nin meseleyi yeniden düşündüğünü görüyordu, dişleri meydanda olsa ve alnında bir damar atsa bile. '
Sonunda, "Tamam," diye kesip attı. "Marge'ın ziyareti sırasında davranışlarını dikkatle izleyeceğim. Eğer
30
bu ziyaretin sonunda yoldan çıkmaz ve dediklerimi doğrulamış olursan, kahrolası belgeni imzalarım."
Hışımla döndü, ön kapıyı açtı ve öyle hızla çarptı ki, tepedeki küçük renkli camlardan biri yere düştü.
Harry mutfağa dönmedi. Üst kata, kendi yatak odasına çıktı. Gerçek bir Muggle gibi hareket edecekse, işe şimdiden başlaması isabet olurdu. Yavaşça ve üzüntüyle bütün hediyelerini, doğum günü kartlarım topladı, ev ödeviyle birlikte gevşek döşeme tahtasının altına sakladı. Sonra Hedwig'in kafesine gitti. Errol kendine gelmiş görünüyordu, o ve Hedwig, kafaları kanatlarının altında uyuyorlardı. Harry içini çekti, sonra ikisini de dürtüp uyandırdı.
Kederle, "Hedwig," dedi, "bir hafta kadar buralarda görünmemen gerek. Errol'la git, Ron sana göz kulak olur. Ona durumu açıklayan bir not yazarım. Bana da öyle bakma" - Hedwig'in kehribar rengi büyük gözlerinde suçlayıcı bir ifade vardı, "benim kabahatim değil. Ron ve Hermione ile birlikte Hogsmeade'i ziyaret edebilmemin tek yolu bu."
On dakika sonra Errol ve (bacağına Ron için bir not bağlanmış olan) Hedwig, pencereden dışarı süzülüp gözden kayboldular. Şimdi kendini gerçekten berbat hisseden Harry de boş kafesi

gardırobuna koyup ortadan kaldırdı.
Ama Harry'nin acı acı düşünecek pek vakti olmadı. Daha ancak kafesi kaldırmıştı ki, Petunia Teyze aşağı inip konuklarını karşılasın diye, yukarı, Harry'ye feryat etmeye koyuldu.
3İ
O, hole vanr varmaz da, "Saçma bir şeyler yap!" dedi telaşla.
Harry saçını dümdüz yatırmaya çalışmanın bir anlamını göremiyordu. Marge Hala onu eleştirmeye bayılırdı, yani Harry ne kadar bakımsız görünürse o da o kadar mutlu olacaktı.
Pek az sonra, Vernon Enişte'nin arabasının geri geri park yerine girerken çakılları ezdiği duyuldu, derken araba kapılan vuruldu ve bahçe patikasından ayak sesleri geldi.
Petunia Teyze, "Kapıyı aç!" diye tısladı Harry'ye.
Midesinde büyük bir sıkıntıyla, Harry kapıyı çekip açtı.
Eşikte Marge Hala duruyordu. Vernon Enişte'ye çok benziyordu: İriyan, kalıplı ve mor yüzlüydü, hatta kardeşininki kadar gür olmasa bile bir bıyığı da vardı. Bir elinde muazzam büyüklükte bir bavul tutuyordu, diğer kolunun altına da ihtiyar ve kötü huylu bir buldok sıkıştırmıştı.
Marge Hala, "Benim Dudd'ım nerde?" diye kükre-di. "Nerde benim canımın içi?"
Dudley holden badi badi geldi, san saçları şişman kafasına sımsıkı yapıştırılmıştı, gıdılarının altından bir papyon kravat güçbela görünüyordu. Marge Hala bavulu Harry'nin karnına doğru savurarak onun nefesini kesti, tek koluyla Dudley'yi sıkıca sardı ve yanağına koca bir öpücük kondurdu.
Harry, Dudley'nin Marge Hala'ya, sadece onun sarılmalarına iyi para verdiği için tahammül ettiğini bili-
32
yordu. Ayrıldıklarında Dudley tombu1 eliyıe elbette ki gıcır gıcır bir yirmi sterlinlik banknotu sıkı sıkıya tutmuştu.
Marge Hala, sanki o bir şapka askısıymış gibi Harry'nin yanından hızla geçerek, "Petunia!" diye haykırdı. Marge Hala ile Petunia Teyze Öpüştüler, daha doğrusu, Marge Hala koca çenesini Petunia feyze'nın yanak kemiğine tosladı.
O sırada Vernon Enişte içeri girdi, kapıyı kaparken neşeyle güldü.
"Çay ister misin, Marge?" dedi. "Ya Ripper m ister?"
Harry'yi holde bavulla bir başına bırakarak hep^ı sürü halinde mutfağa giderlerken, Marge Hala, "Ripper benim fincanımdan biraz çay içebilir" dedi. Ama Harry'nin şikâyeti yoktu, Marge Hala'dan kurtulmasını sağlayan her bahane ona uyardı. Bu yüzden bavulu üst kata, yedek yatak odasına taşımaya koyuldu, mümkün olduğu kadar uzun sürede.
Mutfağa döndüğünde, Maıge Hala'ya çay ve meyveli kek ikram edilmiş d, Ripper da bir köşede gürültülü gürül+üh\ bir şeyler yutuyordu. Harry, Petunia Teyze'nin, tertemiz döşemesini kirleten çay ve salya lekele-rini görünce hafifçe irkildiğini fark etü. Hayvanlardan nefret ederdi o.
Vernon Enişte, "Öteki köpeHere kim bakıyor, Marge?" diye sordu.
Marge Hala, "Ah, onları Albay Fubster'a emanet ettim," dî^e gürledi. ''Artık emekli, hiç değilse oyalan-i-
33
çak bir şeyi olur. Ama zavallı ihtiyar Ripper'ı bırakamadım. Benden uzakta kalınca özleyip dertleniyor."
Harry yerine oturunca Ripper yeniden hırlamaya başladı. Bu hırlama da Marge Hala'run ilk kez Harry'ye di ckat etmesine yol açtı.
"Ya!" dedi havlarcasma. "Hâlâ burdasın, öyle mi?"
"Evet" dedi Harry.
"Öyle nankör nankör 'evet' deme bana," diye hyrla-dı Marge Hala. "Vernon ile Petunia'nm sana bakmaları ne nimet. Ben olsam yapmazdım. Benim kapıma bırakılmış olsan, dosdoğru bir yetimhaneye giderdin."
Harr/nin, Dursley'lerle yaşayacağına bir yetimhanede yaşamayı tercih edeceğini söylemek için içi gidiyordu, ama Hogsmeade belgesi düşüncesi onu durdurdu. Yüzüne zorla acılı bir gülümseme yerleştirdi.

"Yılışık yılışık sırıtma öyle!" diye gürledi Marge Hala. "Görüyorum ki, seni son görüşümden beri hiç ıslah olmamışsın. Okul seni biraz adam eder diye ummuştum." Çayından koca bir yudum alıp bıyığını sildi. "Onu nereye yolladım demiştin, Vernon?"
Vernon Enişte hemen, "St Brutus," dedi. "Umutsuz vakalar için birinci smıf bir kurumdur."
"Anlıyorum," dedi Marge Hala. Ve masanın karşı ucundan havladı: "St Brutus'ta sopa var mı, çocuk?"
"Şey..."
Vernon Enişte, Marge Hala'mn ardından başını ters ters aşağı yukarı salladı.
"Evet," dedi Harry. Sonra bir iş yapıyorsa tam yapması iyi olur duygusuna kapılarak ekledi: "Her zaman."
34
"Mükemmel," dedi Marge Hala. "Ben hak eden insanlara vurmamak şeklindeki bu saçma sapan çekingenliği, kaypaklığı kabul etmem. Yüz olaydan doksan dokuzunda gerekli olan iyi bir sopadır. Sen sık sık dayak yedin mi?"
"A, evet," dedi Harry, 'hem de defalarca."
Marge Hala gözlerini kıstı.
"Sesinin tonundan hoşlanmıyorum hiç, çocuk," dedi. "Yediğin dayaktan böyle kayıtsızca söz edebiliyorsan, sana yeterince sopa çekmediler demektir. Petunia, senin yerinde olsam onlara yazarım. Bu çocuğun durumunda aşın şiddet kullanımını onayladığını açıkça belirt."
Vernon Enişte herhalde Hanenin pazarlıklarını unutacağından endişeleniyordu ki, konuyu anında değiştirdi.
"Bu sabahki haberleri dinledin mi, Marge? Kaçak mahkûma ne dersin, ha?"
Marge Hala kendini evinde hissetmeye hazırlanırken, Harry, dört numaralı evde onsuz hayatı özlediğini fark etti. Vernon Enişte ile Petunia Teyze, çoğu kez Harr/yi ayak altından çekilmeye teşvik ederlerdi, doğrusu Harry'nin de cennet canına minnetti. Öte yandan Marge Hala, Harr/yi her an gözünün önünde istiyordu ki, ıslah olması için önerilerini boru sesiyle ilan edebilsin. Harry'yi Dudley ile karşılaştırmaktan pek hoşlanır-
35
di ve Dudley'ye pahalı hediyeler alırken, sanki niye hediye almadığını sorsun diye, gözlerinden ateş saçarak, ona meydan okurcasına Harry'ye bakardı. Harry'yi neyin böyle kifayetsiz yaptığına ilişkin karanlık imalarda da bulunurdu.
Üçüncü gün öğle yemeğinde, "Çocuk böyle oldu diye kendini suçlamamalısın, Vernon," demişti. "Eğer insanın içinde bir çürüme varsa, kimsenin elinden bir şey gelmez."
Harry dikkatim yemeğe vermeye çalıştı, ama elleri titriyordu, yüzü de öfkeden kızarmaya başlamıştı. Kendi kendine, belgeyi unutma, dedi. Hogsmeade'i düşün. Hiçbir şey söyleme. Kalkma -
Marge Hala şarap kadehine uzandı.
"Yetiştirmenin temel kurallarından biridir bu," dedi. "Köpeklerde hep görülür. Eğer dişi köpekte bir bozukluk varsa, yavrusunda da olur -"
Tam o anda Marge Hala'nın şarap kadehi elinde patladı. Cam parçacıkları dört bir yana uçuştu, Marge Hala abuk sabuk sesler çıkardı, gözlerini kırpıştırdı, koca kırmızı yüzü sırılsıklam olmuştu.
Petunia Teyze, "Marge!" diye cikledi. "Marge, iyi misin?"
Marge Hala yüzünü peçetesiyle silerek, "Endişelenecek bir şey yok," dedi. "Fazla sıkmış olmalıyım. Geçenlerde Albay Fubster'm evinde de aynı şeyi yaptım. Yaygaraya gerek yok;. Petunia, sıktım mı sıkarım..."
Ama hem Petunia Teyze, hem de Vernon Enişte şüpheyle Harry'ye bakıyorlardı, o da pudinginden vaz-
36
geçip mümkün olduğu kadar erkenden masadan kaçmaya karar verdi.
Hole çıktığında duvara yaslanıp derin derin nefes aldı. Kontrolünü kaybedip bir şeyi patlatmayalı çok olmuştu. Bir daha böyle bir olayı kaldıramazdı. Tehlikede olan tek şey de Hogsmeade belgesi değildi - eğer bu şekilde devam ederse, Sihir Bakanlığı'yla başı derde girecekti.

Harry hâlâ yaşça küçük bir büyücüydü, büyücülük yasaları onun okul dışında sihre başvurmasını yasaklıyordu. Sicili de pek temiz sayılmazdı. Daha geçen yaz, Privet Drive'de bir daha sihir kullanıldığı Bakanlığın kulağına çalmırsa, Harry'nin Hogwarts'tan atılacağım oldukça açıklıkla bildiren resmi bir uyarı almıştı.
Dursley'lerin masadan kalktığım duydu ve hızla yukarı çıkıp ayak altından çekildi.
Harry sonraki üç günü, Marge Hala onunla uğraşmaya girişince Kendi Kendine Süpürge Bakımı Elkitabı'm düşünmek için kendini zorlaması sayesinde atlattı. Hayli işe yarıyor gibiydi, ama bakışlarının cam gibi ol-T,lasına da yol açıyordu anlaşılan, çünkü Marge Hala Harry'nin akılca normalin altında olduğu yolundaki fİKrini dile getirmeye başlamıştı.
Sonunda, en sonunda, Marge'ın konukluğunun son akçamı geldi. Petunia Teyze göz alıcı ymekler yapmıştı, Vernoıı Enişte de birkaç şişe şarap açmıştı. Harry'nin
37
kusurları hakkında tek laf edilmeden çorbalarını içip somon balıklarım yediler; limon u kremalı pastayı yerlerken, Vernon Enişte matkap yarjım şirketi Grunnings hakkındaki uzun bir nutukla heprini sıkıntıdan patlattı. Derken Petunia Teyze kahve yapl. ve Vernon Enişte bir şişe konyak çıkardı.
"Seni baştan çıkarabilir miyim, Marge?"
Marge Hala zaten yeterince şarap içmişti. Koskoca yüzü kıpkırmızı olmuştu.
"Öyleyse, azıcık," diye kıkır kıVu: güldü. "Ondan biraz daha fazla... birazcık daha... hal. işte."
Dudley dördüncü pasta dilimin] yiyordu. Petunia Teyze, serçe parmağı havada, kahvesv'ni yudumluyor-du. Harry aslında yok olup yatak ocesına gitmek istiyordu, ama Vernon Enişte'nin küçük gözlerinin kızgın bakışıyla karşılaşınca biraz daha dayanması gerektiğini anladı.
Marge Hala dudaklarını şaplatıp boş konyak kadehini yerine koyarken, "Ooh," dedi. "Nefis yemekti, Petunia. On iki köpeğe bakmak zorunda olduğum için normalde akşamlan kızartmayla falan idare ediyorum..." Gürültüyle geğirdi, tüvit örtülü şişkin kainim sıvazladı. "Pardon. Ama sağlıklı cüssede bir çocuk görmek hoşuma gider," diye devam etti, Dudley'ye göz kırparak. "Sen boylu boslu, sağlam bir adam olacaksın, Dudd, baban gibi. Evet, biraz daha konyak alırım, Vernon..."
"Şuna gelince -" >
Başıyla aniden Harr/yi işaret etti, Harry mic1 esinin kasıldığını hissetti. Elkitabı diye düşündü hemer:.
38
"Bunun hain, çelimsiz bir görünüşü var. Köpeklerde de olur. Geçen yıl Albay Fubster'a bir tanesini boğdurdum. Sıçan gibi bir şeydi. Cılız. Cinsi bozuk."
Harry, kitabının on ikinci sayfasını hatırlamaya çalışıyordu: Gönülsüz Geri Çeviricilere Şifa Verme Büyüsü.
"Her şey kanda biter, geçen gün de diyordum ya. Kötü kan kendini belli eder. Şimdi, senin ailen aleyhinde bir şey demiyorum, Petunia" - Petunia Teyze'nin kemikli elini kendi kürek gibi eliyle okşadı, "ama kız kardeşin kötü tohumdu. En iyi ailelerde bile çıkar. Sonra da beş para etmez biriyle kaçtı, işte sonucu karşımızda duruyor."
Harry gözlerini dikmiş tabağına bakıyordu, kulaklarında garip bir çınlama vardı. Süpürgenizi kuyruğundan şifaca yakalayın, diye düşündü. Ama gerisini hatırlamıyordu. Marge Hala'nın sesi, tıpkı Vernon Enişte'nin matkaplarından biri gibi, onu deliyordu sanki.
"Bu Potter," dedi Marge Hala yüksek sesle, bir yandan da konyak şişesini alıp hem bardağına biraz daha koydu, hem de masa örtüsüne biraz daha sıçrattı. "Bana ne iş yaptığını hiç söylememiştiniz, değil mi?"
Vernon Enişte ve Petunia Teyze son derece gergin görünüyorlardı. Hatta Dudley, ağzı açık, annesiyle babasına bakmak için gözlerini pastasından bile ayırdı.
Vernon Enişte, Harry'ye belli belirsiz bir bakış atarak, "O-çalışmazdı," dedi. "İşsizdi."
"Düşündüğüm gibi!" dedi Marge Hala, konyağı bir yudumda kafasına dikti, çenesini kol ağzına sildi. "Aylak, metelik etmez, tembel bir otlakçı -"
•39
' Delildi/' dedi Harry birden. Masaya bir sessizlik çöktü. Harry sapır sapır titriyordu. Hayatında

böyle öf-kelenmemişti.
"DAHA KONYAK!" diye haykırdı Vernon Enişte, bembeyaz olmuştu. Şişenin hepsini Marge Hala'nm kadehine boşalttı. "Sen, çocuk," diye hırladı Harry'ye. "Yatağına, hadi -"
"Hayır, Vernon," diye hıçkırdı Marge Hala, elini havaya kaldırdı, minik kanlı gözlen Harry'ye dikilmişti. "Devam et, çocuk, devam et. Anne babanla gurur duyuyorsun, öyle mi? Gidip kendilerini bir araba kazasında öldürtüyorlar (sarhoştular herhalde) -"
Kendini bir anda ayağa dikilmiş bulan Harry, "Araba kazasında ölmediler!" dedi.
"Aıaba kazasında öldüler, seni pis küçük yalancı ve seni bu namuslu, çalışkan insanların başına yük olmaya bıraktılaı" diye feryadı bastı, öfkeyle şişmişti. "Sen küstah, nankör küçük -"
\ na Marge Hala birden konuşmayı kesti. Bir an için söyleyecek söz bulamamıştı sanki. Şişiyor gibiydi, ifade edilemez bir kızgınlıkla - ama şişmesi durmuyordu. Koca kırmızı yüzü genişlemeye başladı, minik gözleri yerinden uğradı, ağ/ı da konuşamayacak kadar gerildi. Bir saniye sonra tüvit ceketinin birkaç düğmesi yerlerinden fırlayıp duvarlardan sekti - dev bir balon gibi sinyordu, göbeği tüvit kemerinden kurtulmuştu, parmaklarının her biri salam rulosu gibi olmuştu...
Onun bedeni iskemlesinden tavana doğaı yükselmeye başlarken, Vernon Enişte ve Petuıiia Teyze aynı
40
anda "MARGE!" diye feryadı bastılar. Artık Marge Hala yusyuvarlak olmuştu, domuz gözlü bir cankurtaran şamandırasına benziyordu, havada süzülüp inme inmiş gibi sesler çıkarırken elleriyle ayaklan garip bir şekilde iki yana açılmıştı. Ripper kayarak odaya girdi, deli gibi havladı.
"HAAYIIIIR!"
Vernon Enişte, Marge'm ayaklarından birini yakalayıp onu yeniden aşağı çekmeye çalıştı, az daha o da havalanıyordu. Bir saniye sonra Ripper ileri atlayıp dişlerini Vernon Enişte'nin bacağına geçirmişti.
Harry, kimse onu durduramadan yemek odasından çılgın gibi çıktı, merdivenlerin altındaki dolaba yöneldi. O yaklaşırken, dolap kapısı sihirli bir şekilde açıldı. Birkaç saniyede sandığım, güçlükle de olsa, ön kapıya taşımıştı. Yukarı fırladı ve kendini yatağın altına atarak gevşek tahtayı çıkardı, kitapları ve doğum günü arma-ğanlarıyla dolu yastık kılıfını aldı. Sürünerek çıktı, Hedwig'in boş kafesini kaptı, aşağıya, sandığının yanına koştu. Tam o sırada Vernon Enişte, pantolonunun bir paçası kan içinde ve parçalanmış, yemek odasından dışarı fırladı.
"ÇABUK BURAYA GEL!" diye böğürdü. "BURAYA DÖN, DÜZELT ONU!"
Ama Harry'yi tepeden tırnağa pervasız bir öfke bürümüştü. Sandığını bir tekmede açtı, asasını çıkardı ve Vernon Enişte'ye doğrulttu.
Soluk soluğa, "Hak etti bunu," dedi. "Layığını buldu. Benden uzak dur."
41
El yordamıyla arkasında kapının kilidini aradı. "Ben gidiyorum," dedi. "Artık canıma yetti." Bir an sonra karanlık, sessiz sokaktaydı, kolunun altında Hedwig'in kafesi, ağır sandığını sürüklüyordu.
42
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
Hızır Otobüs
Harry birkaç sokak uzaklaştıktan sonra Magnolia Crescenf ta alçak bir duvarın dibine yığıldı. Sandığını çekerken harcadığı çabadan dolayı soluk soluğa kalmıştı. Orada öyle, sessizce oturdu. Kanı hâlâ beynindeydi, kalbinin deli gibi çarpışını dinliyordu.
Ama karardık sokakta on dakika kadar tek başına durduktan sonra, içinde yeni bir duygu kabardı: panik. Hangi açıdan bakarsa baksın, daha önce kendini hiç böylesine kötü bir açmazda bulmamıştı. Tek başına karanlık Muggle dünyasında mahsur kalmıştı ve gidecek hiçbir yeri yoktu. Daha da beteri, az önce okkalı bir büyü yapmıştı, bu da kesinlikle Hogvvarts'tan atılacağı anlamına geliyordu. Genç Yaşta Büyücülüğün Kısıtlanması Kararnamesi'ni öyle bir ihlal etmişti ki, şimdi o burada otururken Sihir Bakanlığı temsilcilerinin üzerine çullanmamasına şaşıyordu.
Harry ürperdi ve Magnolia Crescent'ı gözleriyle taradı. Ona ne olacaktı şimdi? Tutuklanacak mıydı, yoksa büyücülük dünyasından bütün bütüne dışlanacak mıy-
43

di? Ron'la Hermione'yi düşündüğünde içi adamakıllı burkuldu. Suçlu olsa da olmasa da Ron'la Hermi-one'nin ona böyle bir durumda yardım etmek isteyeceklerinden emindi. Ama ikisi de yurtdışmdaydı ve Hedwig olmadığından onlarla irtibat kurmak mümkün değildi.
Yanında Muggle parası da yoktu. Sandığının dibindeki para kesesinde biraz büyücü altını vardı, ama annesinin ve babasının ona bıraktığı servetin geri kalanı Londra'daki Gringotts Büyücüler Bankası'nda bir kasadaydı. Sandığını çeke çeke ta Londra'ya götürmesine imkân yoktu. Tabii eğer...
Hâlâ elinde tuttuğu asasına baktı. Eğer zaten okuldan atılmışsa (şimdi kalbi acı verecek kadar hızla çarpıyordu), biraz daha büyü yapmasının bir zararı olmazdı herhalde. Baba yadigârı Görünmezlik Pelerini yanındaydı - sandığa büyü yapıp tüy gibi hafifleştirse, süpürgesine bağlasa ve üzerine Pelerin'i geçirip Londra'ya uçsa ne olurdu sanki? O zaman kasasından parasının geri kalanını alabilir ve... dışlanmış biri olarak hayatına başlayabilirdi. Korkunç bir tablo, ama bu duvarın dibinde de sonsuza kadar oturamazdı ya. Yoksa Muggle polisine gecenin yarısında bir sandık dolusu büyü kitabı ve bir süpürgeyle dışarıda ne işi olduğunu açıklamak zorunda kalabilirdi.
Harry yine sandığının içindekileri karıştırıp Görünmezlik Pelerini'ni aramaya koyuldu - ama daha Pele-lin'i bulamadan, aniden doğruldu ve bir kez daha etrafına bakındı.
44
Ensesindeki tuhaf bir ürperti Harry'de gözetlendiği duygusunu uyandırmıştı. Ne var ki, sokak bomboştu ve büyük, kare biçimindeki evlerin hiçbirinde ışık yanmıyordu.
Yeniden sandığına eğildi, ama neredeyse eğilir eğilmez, eli asasında, tekrar ayağa dikildi. Bir şey duymaktan çok, bir şey hissetmişti: Birisi ya da bir şey arkasındaki çitle garaj arasındaki dar boşlukta duruyordu. Harry gözlerini kısarak karanlık sokağa baktı. O şey bir hareket etse, sokak kedisi mi yoksa başka bir şey mi, anlayacaktı.
Harry, "Lumos," diye fısıldadı ve asasının ucunda gözlerini kamaştıran bir ışık belirdi. Asayı başının üstüne kaldırınca iki numaranın çakıllı çimentodan duvarı birden aydınlandı. Garaj kapısı parlaklaştı ve Harry tam ikisinin ortasında çok büyük bir şeyin heybetli siluetini apaçık gördü. Kocaman, ışıl ışıl gözleri vardı.
Harry irkilip geriledi. Ayakları sandığa çarptı, tökezledi. Düşüşünü kesmek için kolunu savururken asası elinden fırladı ve Harry olanca ağırlığıyla suyoluna yığıldı.
Sağır edici bir GÜM sesi duyuldu ve Harry ansızın ortaya çıkan kör edici ışıktan korunmak için ellerini kaldırıp gözlerine siper ettiT..
Bir çığlık atarak arkasındaki kaldırıma doğru yuvarlandı. Tam zamanında. Bir saniye sonra devasa bir çift tekerlek ve far, kulak tırmalayan bir frenle' Harry'nin az önce yattığı yerde durdu. Harry başını kaldırdığında tekerlek ve farların üç katlı, iflah olmaz
45
derecede mor bir otobüse ait olduğunu gördü. Otobüs adeta orada bitivermişti. Ön camında altın harflerle Hz-zır Otobüs yazıyordu.
Harry bir an için düşüşten dolayı sersemledim mi acaba diye merak etti. Derken otobüsten mor üniformalı bir biletçi çıktı ve yüksek sesle gecenin karanlığına doğru konuşmaya başladı.
"Mahsur kalmış cadıların ve büyücülerin acil durum taşıtı Hızır Otobüs'e hoş- geldiniz. Asanızı tuttuğunuz elinizi uzatın, otobüse atlayın, sizi istediğiniz yere götürelim. Benim adım Stan Shunpike, biletçiniz
//
Biletçi lafını yanda bıraktı. Hâlâ yerde oturmakta olan Harry'yi yeni görmüştü. Hkrry asasını tekrar eline alıp zar zor ayağa kalktı. Yakından bakınca Stan Shun-pike'ın kendinden yalnızca birkaç yaş büyük olduğunu gördü; en fazla on sekizinde ya da on dokuzundaydı. İri, kepçe kulakları ve epeyce sivilcesi vardı.
"Yerde naapıyodun ööle?" dedi Stan, profesyonel tavrını bir kenara bırakarak.
"Düştüm," dedi Harry.
Kıs kıs gülüp, "Ne diye düştün ki?" dedi Stan.
"Bilerek düşmedim," dedi Harry, bozularak. Kotunun bir dizi yırtılmıştı ve düşüşünü kesmek için kullandığı eli kanıyordu. Birden niye düştüğünü hatırladı ve dönüp garajla çit arasındaki dar yola

baktı. Hızır Oto-büs'ün farlarıyla apaydınlık olan yol boştu.
"Nereye bakıyosun?" dedi Stan.
"Büyük, siyah bir şey vardı," dedi Harry, kendin-
46
den pek emin olmadan boşluğu işaret ederek. "Köpek gibi bir şey... ama dev gibi..."
Dönüp Stan'e baktı. Stan'in ağzı hafifçe açıktı. Harry tedirginlik içinde, Stan'in gözlerinin alnındaki yara izine kaydığını gördü.
"O başındaki de ne ööle?" dedi birden Stan.
"Hiç," dedi Harry hemen, yara izini saçıyla örterek. Sihir Bakanlığı onu arıyorsa, işlerini kolaylaştırmak istemiyordu.
"Adın ne?" diye üsteledi Stan.
"Neville Longbottom," dedi Harry, aklına gelen ilk ismi söyleyerek. "Ee - bu otobüs," diye devam etti hiç beklemeden, Stan'in dikkatini başka yere çekmeyi umarak, "her yere gider mi demiştin?"
'Tabii," dedi Stan gururla, "nereye istersen. Karada olsun da. Suda beş para etmez. - Baksana," dedi yine şüpheci bir ifadeyle, "bize sinyal gönderdin, di mi? Asam kaldırıp, di mi?"
"Evet," dedi Harry hemen. "Baksana, Londra'ya gitmek ne l ^dar tutar?"
"On bir Sickle," dedi Stan, "ama on üçe sıcak çikolata da veriyoruz, on beşeyse^bi şişe sıcak suyla istediin renk diş fırçası ahyosun."
Harry bir kez daha sandığını karıştırıp para kesesini çıkardı ve Stan'in eline bir miktar gümüş bıraktı. Sonra Stan'le birlikte Harry'nin sandığını ve onun üstünde dengede duran Hedwig'in kafesini kaldırıp otobüsün basamaklarından çıkardılar.
İçeride koltuk yoktu; onun yerine, perdeli pencere-
47
lerin yanında yarım düzine kadar pirinç somya duruyordu. Bütün yatakların \anmdaki mesnetlerde yanan mumlar, ahşap kaplı duvarları aydınlatıyordu. Otobüsün arkasında, gece takkesi giymiş bir büyücü, "Sağ ol, ama şimdi olmaz, sülük turşusu kuruyorum/' dedi ve uykusunda döndü.
"Sen şuraya geç," diye fısıldadı Stan. Harry'nin sandığını, direksiyonun önünde rahat bir koltukta oturan şoförün tam arkasındaki yatağın altına tıktı. "Bu şoförümüz, Ernie Prang. Ern, bu Neville Longbottom."
Çok kalın camlı bir gözlük takmış yaşlı bir büyücü o}an Ernie Prarıg, Harry'yi başıyla selamladı. Harry yine tedirgin tedirgin perçemim düzeltip yatağının üstüne oturdu.
Stan, Ernie'nin yanındaki koltuğa oturup, "Hadi gazla, Ern," dedi.
Yine muazzam bir GÜM sesi çıkh ve Harry kendini yatağa yapışmış buldu, Hızır Otobns'ün hızıyla arkaya doğru fırlamıştı. Doğrularak karanlık pencereden dışarı baktı ve şimdi bambaşka bir caddede gittiklerini gördü. Stan, Harry'nin yüzündeki afallamış ifadeyi büyük bir keyifle izliyordu.
"Sen bize sinyal göndermeden önce burdaydık işte," dedi. "Nerdeyiz, Ern? Galle/de bi yerde mi?"
"Haa," dedi Ernie.
"Nasıl oluyor da Muggle'lar otobüsü duymuyor?" dedi Harry.
"Onlar mı?!" dedi Stan küçümseyen bir tavırla. "Onlar dooru dürüs dinlemezler, di mi? Dooru dürüs
48
bakmazlar da ayrıca. Hiçbişiyin farkına varmaz onlar."
"Gidip Madam Marsh'ı uyandırsan iyi olur, Stan," dedi Ern. "Bir dakika içinde Abergavenny'de olacağız."
Stan, Harry'nin yatağını geçip dar bir tahta merdivenden yukarı çıkarak gözden kayboldu. Harry hâlâ pencereden dışan bakıyor, kendini anbean daha da tedirgin hissediyordu. Ernie direksiyon kullanma konusunda ustalaşmışa benzemiyordu. Hızır Otobüs kaldırıma çıkıp duruyor, ama hiçbir şeye çarpmıyordu; o ge-1 irken sıra sıra sokak lambası, posta kutusu ve çöp bidonu çil yavrusu gibi dağılıyor, o geçtikten sonra yine yerlerine dönüyorlardı.
Stan arkasında seyahat pelerinli, hafiften yeşil bir cadıyla döndü.
"İşte geldik, Madam Marsh," dedi neşeyle. Ern frene asıldı ve yataklar otobüsün içinde yarım metre kadar öne kaydı. Madam Marsh ağzına bir mendil tıkıştırarak basamaklardan düşe kalka indi. Stan

arkasından onun çantasını attı ve kapıları çarparak kapadı; yine GÜM diye bir ses çıktı ve dar bir taşra yolunda yıldırım gibi gitmeye başladılar. Ağaçlar hoplayarak yollarından çekiliyordu.
Harry sürekli GÜM'leyen ve yüz millik sıçramalar yapan bir otobüste olmasa da uyuyamazdı. Başına neler geleceğim ve Dursley'lerin Marge Hala'yı tavandan indirmeyi becerip beceremediklerini düşünmekten kendini alıkoyamıyor, midesi bulanıyordu.
Stan bir Gelecek Postası çıkarmış, dili dişlerinin ara-
49
sında, onu okuyordu. Uzun, çitileşmiş saçlı, çökük yüzlü bir adamın fotoğrafı Harry'ye birinci sayfadan yavaşça göz kırptı. Adam Harry'ye tuhaf bir biçimde tanıdık geliyordu.
"O adam!" dedi Harry, dertlerini bir an için unutarak. "Muggle haberlerine çıkmıştı!"
Stanley birinci sayfaya göz atıp kıkırdadı.
"Sirrus Black," dedi, başını evet anlamında sallayarak. "Tabii Muggle haberlerine çıkar, Nevüle. Hiçbişi-den haberin yok galba senin..."
Harry'nin boş boş baktığım görünce üstünlük taslar bir tavırla güldü, birinci sayfayı çıkarıp Harry'ye uzattı.
"Daha çok gaste okuman lazım, Nevilîe."
Harry gazeteyi mum ışığına doğru kaldırıp okumaya başladı:
BLACK HÂLÂ YAKALANAMADI
Sihir Bakanhğı'mn bugün yaptığı açıklamaya göre, muhtemelen şimdiye dek Azkaban kalesine kapatılmış en rezil tutsak olan Sirius Black, hâlâ yakalanamadı.
Sihir-Bakanı Corneliıs Fudge bu sabah yaptığı açıklamada, "Black'i yeniden yakalamak için elimizden geleni yapıyor ve büyücü toplumundan sakin olmalarını rica ediyoruz," dedi.
Yudge, Muggle Başbakanı'nı krizden Mberdar ettiği için Uluslararası Sihirbazlar Federasyonıı'nun bazı üyelerince sert bir şekilde eleştiriliyor.
Fudge sinirli bir tavırla, "Ama bunu yapmak zorundaydım sonuçta," dedi. "Black deli. Is'ter Muggle olsun
50
ister büyü dünyasından biri, karşısına çıkan herkes için büyük bir tehlike oluşturuyor. Başbakan'dan Black'in gerçek kimliği hakkında kimseye tek kelime etmeyeceği konusunda güvence aldım. Zaten söylese de kim inanır ki?"
Muggle'lara Black'in tabanca (Muggle'lann birbi'-lerini öldürmede kullandıkları bir tür metal asa) taşıd ğı söylendi. Büyücü t'oplumuysa, Black'in on iki yıl önce on üç kişiyi tek bir lanetle öldürdüğündeki gibi bir kctli-amın korkusuyla yaşıyor.
Harry, Sirius Black'in çökük yüzünün canlı görünen yegâne bölgesi olan gölgeli gözlerinin içine baktı. Şimdiye kadar hiç vampirle karşılaşmamış, ama Karanlık Sanatlara Karşı Savunma derslerinde resimlerini görmüştü ve Black mum gibi beyaz teniyle tam bir vampire benziyordu.
Harry'nin haberi okumasını izleyen Stan, "Korkunç bişi, di mi?" dedi.
"On üç kişiyi mi öldürmüş?" dedi Harry, sayfayı Stan'e uzatarak. "Tek bir lanetle, ha?"
"Evet," dedi Stan. "Hem de şahitlerin önünde falan. Güpegündüz. Ortalık baya bi karışmıştı, di mi Ern?"
"Haa," dedi Ern kasvetli kasvetli.
Stan, elleri arkasında, Harry'yi daha iyi görebilmek için koltuğunda döndü.
"Black, Kim-Olduunu-Bilirsin-Sen'in önemli des-"ekçilerindendi," dedi.
"Ne, Voldemort'un mu?" dedi Harry düşünmeden.
51
Stan sivilcelerine kadar bembeyaz kesildi; Ern direksiyonu öyle hızlı çevirdi ki, bu defa bir çiftlik evi otobüsün önünden kaçmak için olduğu gibi kenara sıçramak zorunda kaldı.
"Kafana saksı falan mı düştü senin?" diye viyakladı Stan. "Ne diye ismini sölüyosun k\7"
"Affedersiniz," dedi Harry te.kşla. "Affedersiniz, unuttum -"
"Unuttun mu?!" dedi Stan tel »izce. "Üff, kalbim ööle bi atıyo ki..."
"Yani - yani Black, Kim-Oldug unu-Bilirsin-Sen'in destekçisiymiş, öyle mi?" diye özü: dilercesine lafını düzeltti Harry.

"Evet," dedi Stan, hâlâ göğst nü sıvazlayarak. "Evet, doğru. Kim-Olduunu-Bilirsin-£en'le çok yakınmış diyolar... neyse, küçük 'Arry Potter, Kim-Olduunu-Bilirsin-Sen'e gününü gösterince" - o sırada Harry yine tedirgin bir halde perçemini düzeltti - "Kim-Olduunu-Bilirsin-Sen'in bütün müritleri birer birer avlandı, di mi Ern? Çoğu zaten biliyodu işlerinin bittiğini, kuşu kuşu geldiler. Ama Sirius Black ööle yapmadı. Kim-Oldu-unu-Bilirsin-Sen başa geçse, onun saakolu olcaanı dü-şünüyomuş diye duydum.
"Neyse, Black'i Muggle'larla dolu bi caddenin ortasında kıstırıyolar, o da asasını çekip caddenin yansını havaya uçuruyo. Bi büyücü ve o sırada orda olan on iki Muggle hapı yutuyo. Dehşet, di mi? Bi de Black ondan soora naapıyo biliyo musun?" diye dramatik bir adayla fısıldadı Stan.
52
"Ne?"
"Gülüyo," dedi Stan. "Orda ööle durup gülüyo. Sihir Bakanlığı'ndan destek kuvvetleri gelince de kuşu kuşu gidiyo onlarla, bu arada da katıla katıla gülmeye devam ediyo. Deli çünkü, di mi Ern? Deli, di mi?"
"Azkaban'a gittiğinde deli değildiyse de, şimdi olmuştur," dedi Ern sıkıntılı bir sesle. "O yere adım atacağıma kellemi keserim. Gerçi, yanlış anlama... yaptığından sonra, hak etti bunu..."
"Olayın üstünü örtmek için baya bi uğraştılar, di mi Ern?" dedi Stan. "Koca bi cadde havaya uçuyo, o kadar Muggle ölüyo falan. Nooldu demişlerdi, Ern?"
"Gaz patlaması," diye hırıldadı Ernie.
"Şimdi de dışarda," dedi Stan, Black'in gazete fo-toğrafındaki kupkuru suratını inceleyerek. "Daa önce Azkaban'dan kaçan olmamış*! hiç, di mi Ern? Naşı yaptı, hiç kafam basmıyo. Korkutucu, di mi? Gerçi o Azka-ban muhafızlarına karşı pek şansı yok bence, ha Ern?"
Ernie birden ürperdi.
"Başka bir şeyden bahsetsene, Stan, haydi aslanım. O Azkaban muhafızları tüylerimi diken diken ediyor."
Stan gazeteyi isteksizce bir kenara bıraktı. Harry de Hızır Otobüs'ün penceresine yaslandı. Kendini daha da kötü hissediyordu. Stan'in birkaç gece sonra yolcularına neler anlatacağını hayal etmekten de kendini alamıyordu.
"Şu 'Arry Potter'ı duydun, di mi? Halasım uçurmuş havaya yav! Geçende burda bizlt ydi, Hızır Otobüs'te, di mi Ern? Kirişi kırmaya çalışıyodu..."
53
Harry de tıpkı Sirius Black gibi büyücü yasalarını çiğnemişti. Marge Hala'yı şişirmek onu Azkaban'a gönderecek kadar kötü bir suç muydu? Harry büyücü hapishanesi hakkında .hiçbir şey bilmiyordu, ama orası hakkında konuşan herkesin ses tonunda aynı korku vardı. Daha geçen yıl Hogvvarts bekçisi Hagrid orada iki ay geçirmişti. Harry, Hagrid'e nereye gideceğini söylediklerinde yüzüne yerleşen dehşet ifadesini kolay kolay unutamayacaktı. Üstelik Hagrid, Harry'nin tanıdığı en cesur insanlardan biriydi.
Hızır Otobüs karanlığın içinde çalıları ve direkleri, telefon kulübelerini ve ağaçları etrafa saçarak yoluna devam etti, Harry de kuştüyü yatağında sessiz ve perişan bir halde yattı. Bir süre sonra, Harry'nin sıcak çikolata için gereken parayı verdiği Stan'in aklına geldi, ama tam servis yaparken otobüs birdenbire Angle-sea'den Aberdeen'e sıçrayınca çoğunu Harry'nin yastığının üstüne döktü. Arada bir, gecelikli ve terlikli bir büyücü ya da cadı alt kata geliyor, otobüsten iniyordu. Hepsi de inmekten çok memnun görünüyordu.
Sonunda otobüste yolcu olarak bir tek Harry kaldı.
"Pekâlâ, Neville," dedi Stan, ellerini çırparak. "Londra'da nereye?"
"Diagon Yolu," dedi Harry.
'Tamam," dedi Stan, "sıkı tutun o zaman..."
GÜM
Charing Cross Caddesi'nde yıldırım hızıyla ilerli-yorlardı.'Harry doğrulup binaların ve bankların otobüsün önünden kıl payı kaçmalarını izledi. Gökyüzünün
54
rengi açılmaya başlamıştı. Bir iki saat ortalıkta görün-meyecek, açılır açılmaz Gringotts'a gidecek,

sonra da yola koyulacaktı - ama nereye, kendi de bilmiyordu.
Ern frenlere asıldı ve Hızır Otobüs küçük ve derme çatma bir meyhanenin önünde durdu. Bu, arkasında Diagon Yolu'na sihirli bir geçiş bulunan Çatlak Kazan'di.
"Teşekkürler," dedi Harry, Ern'e.
Basamaklardan aşağı atlayıp, Stan'e saldığı ve Hedwig'in kafesini kaldırıma indirmesinde yardımcı oldu.
"Eh," dedi Harry, "hoşça kal!"
Ama Stan onunla ilgilenmiyordu. Otobüsün kapısının ağzında durmuş, faltaşı gibi gözlerle Çatlak Kazan'in kafir anlık girişine bakıyordu.
"İşte buradasın, Harry," dedi bir ses,
Harry daha arkasını dönemeden, omzunda bir el hissetti. Aynı anda Stan'in seslendiğini duydu:
"Vay canına! Ern, çabuk buraya gel! Çabukl"
Harry omzundaki elin sahibine baktığında başından aşağı kaynar sular boşandı - gidip Sihir Bakanı Corneıius Fudge'ın ta kendisine toslamıştı.
Stan kaldırıma, hemen onların yanına atladı.
"Neville'e naşı hitap ettiniz, Bakanım?"Medi heyecanla.
Uzun, ince çizgili bir pelerin giymiş, tombalak, ufak tefek bir adam olan Fudge, üşümüş ve yorgun görünüyordu. ^
"Neville mi?" dedi. "Bu Harry Potter."
55
"Biliyordum!" diye bağırdı Stan neşeyle. "Ern! Ern! Bil bakalım Neville kimmiş, Ern! 'Arry Potter'mış! Yara izini görebiliyorum!"
"Evet," dedi Fudge, durumu tartarak. "Hızır Oto-büî'ün Harry'yi almasına çok memnun oldum, ama şrndi onunla Çatlak Kazan'a girmemiz gerekiyor..."
Fudge, Harry'nin omzunu daha sıkı tutup onu Çatlak Kazan'a doğru yönlendirdi. Kapı aralığından, barın arkasında elinde bir fener bulunan, kambur duruşlu biri görünüyordu. Mekânın pörsük derili, dişsiz sahibi Tom'du bu.
"Onu bulmuşsunuz, Bakanım!" dedi Tom. "Bir şey arzu eder misiniz? Bira? Brendi?"
"Belki bir demlik çay," dedi Fudge. Hâlâ Harry'nin omzunu bırakmamıştı.
Arkalarından sürtünme ve öfüldeme sesleri geldi ve içeri Stan'le Ern girdi. Harry'nin sandığını ve Hed-wig'in kafesini taşıyorlar, etraflarına heyecanlı heyecanlı bakıyorlardı.
Stan, Harry'ye parlayan gözlerle bakarak, "Ne diye bize kim olduğunu söylemedin, Neville, ha?" dedi. Bu arada Ernie baykuşu andıran suratıyla Stan'in omzunun üstünden sahneyi ilgiyle izliyordu.
"Bir de özel konuk salonu rica edeceğiz, Tom," dedi Fudge anlamlı anlamlı.
Tom, Fudge'ı barın arkasındaki geçide götürürken, Harry de Stan'le Ern'e perişan bir sesle, "Hoşça kalın," dedi.
"Hoşça kal, Neville!" diye seslendi Stan.
56
Fudge, Harry'yi Tom'un fenerinin ışığında dar geçitten yürüttü. Az sonra küçük bir salona girdiler. Tom parmaklarını şıklath ve aniden ızgarada bir ateş yanmaya başladı. Tom eğilip selam vererek odadan çıktı.
Fudge ateşin yanında bir sandalyeyi göstererek, "Otur, Harry/' dedi.
Harry oturdu. Ateşin parlaklığına rağmen tüyleri diken dikendi. Fudge ince çizgili pelerinini çıkarıp bir kenara attı, sonra da şişe yeşili takım elbisesinin pantolonunu çekiştirip Harry'nin karşısına oturdu.
"Benim adım Cornelius Fudge, Harry. Sihir Baka-ru'yım."
Harry bunu zaten biliyordu elbette; Fudge'ı daha önce bir kez görmüştü. Ama o sırada babasının Görün-mezlik Pelerini'ni giymiş olduğu için, Fudge'ın bunu bilmemesi gerekiyordu.
Hancı Tom yeniden içeri girdi. Gece kıyafetinin üstüne bir önlük takmıştı ve bir tepsinin içinde çayla sıcak ekmek taşıyordu. Tepsiyi Fudge'la Harry'nin arasındaki masaya i,~>yup salondan çıktı, kapıyı da arkasından kapattı.

"Evet, Harry," dedi Fudge, bir taraftan çay koyarak. "Hepimizi zor duruma düşürdüğünü söylemeliyim. Teyzenle eniştenin evinden öyle kaçıp gitmek! Sandım ki... ama sağ salim buradasın, önemli olan da bu."
Fudge sıcak bir ekmek üzerine tereyağı sürüp tabağı Harry'nin önüne itti.
"Ye biraz, Harry, yürüyen bir ölüye benzemişsin. Pekâlâ... Miss Marjorie Dursley'nin şişirilmesi olayını
57
hallettiğimizi duymak hoşuna gider herhalde. Büyü Kazalarını Düzeltme Dairesi'rfin iki üyesi birkaç saat önce Privet Drivo'a gönderildi. Miss Dursley'nin havası indirildi ve hafızası değiştirildi. Olayı hiç hatırlamıyor. Böylece mesele kapandı, kimse de zarar görmedi."
Fudge fincanının üzerinden Harry'ye, en sevdiği yeğenini süzen bir amca gibi baktı. Kulaklarına inanamayan Harry konuşmak üzere ağzını açtı, ama aklına söyleyecek hiçbir şey gelmeyince yeniden kapattı.
"Ne o, teyzenle eniştenin tepkisinden mı kaygılanıyorsun?" dedi Fudge. "F-h, ikisinin de son derece kızgın olduğunu inkâr etmeyeceğim, Harry. Ama Noel'i ve Paskalya'yı Hogwarts'ta geçirmen şartıyla gelecek yaz seni almaya hazırlar."
Harry'nin dili çözüldü.
."Ben Noel ve Paskalya tatillerinde hep Hogwarts'ta kalıyorum zaten/' dedi. "Ve bir daha da hiç Privet Dri-ve'a dönmek istemiyorum."
"Yapma ama, eminim biraz sakinleştikten sonra fikrin değişecek," dedi Fudge endişeli bir ses tonuyla. "Ne de olsa onlar ailen, Harry ve eminim birbirinizi çok seviyorsunuz... şeyy, yani çok derinden derine."
Harr/nin aklına Fudge'a işin aslını anlatmak gelmedi. Hâlâ kendisine ne olacağını öğrenmeyi bekliyordu.
"Geriye kalan tek şey," dedi Fudge, kendisine ikinci bir tereyağh ekmek hazırlayarak, "tatilinin son iki haftasını nerede geçireceğine karar vermek. Benim önerim burada, Çatlak Kazan'da bir oda tutup -"
58
"Bir dakika/' diye lafını kesti Harry. "Peki ya cezam?"
Fudge ona gözlerini kırpıştırdı.
"Ceza mı?"
"Yasaları çiğnedim!" dedi Harry. "Genç Yaşta Büyücülüğün Kısıtlanması Kararnamesi!"
"Canım, seni öyle ufacık bir şey için cezalandıracak değiliz ya!" dedi Fudge, elindeki ekmeği sabırsızca sallayarak. "Bir kazaydı! Sırf halalarını şişirdiler diye insanları Azkaban'a göndermeyiz biz!"
Ama bu, Harr/nin geçmişte Sihir Bakanlığı'yla yaşadıklarına pek uyan bir durum değildi.
"Geçen yıl bir ev cini eniştemin evinde bir puding patlattı diye resmi bir ihtar aldım!" dedi Harry kaşlarını çatarak. "Sihir Bakanlığı orada bir kez daha büyü yapılırsa Hogwarts'tan atılacağımı söylemişti!"
Harr/nin gözleri onu yanıltmıyorsa, Fudge birden biraz sarsaklaşmıştı.
"Şartlar değişir, Harry... şunu da dikkate almalıyız ki... şu anki iklimde... e ahlmayı'z'stemiı/orstm herhalde?"
'Tabii ki istemiyorum/' dedi Harry.
"Eh, o zaman neyi tartışıyoruz?" dedi Fudge, şen bir kahkaha atarak. "Şimdi sen bir ekmek al, Harry. Ben de gidip bakayım, Tom'un senin için bir odası var mıymış/' * .
Fudge odadan çıktı ve Harry arkasından bakakaldı. Son derece tuhaf bir şeyler dönüyordu ortada. Fudge madem yaptıkları için Harry'yi cezalandırmayacakh, niye Çatlak Kazan'da onu beklemişti? Hani düşünüyor-
59
du da, herhalde genç yaşta büyü yapma olaylarıyla ilgilenmek Sihir Bakanı'nın kendisine düşmezdi.
Fudge yanında hancı Tom'la geri döndü.

"On bir numaralı oda boş, Harry," dedi Fudge. "Çok rahat edeceğini sanıyorum. Senden bir tek şey istiyorum, Harry, eminim anlayışla karşılayacaksındır: Senin Muggle Londra'sında dolaşmanı istemiyorum, oldu mu? Diagon Yolu'ndan çıkma. Ve her gece karanlık basmadan buraya döneceksin. Eminim anlıyorsun-dur. Tom benim için sana göz kulak olacak."
"Tamam," dedi Harry ağır ağır, "ama niye -?"
,"Seni yeniden kaybetmek istemeyiz, değil mi?" dedi Fudge, candan bir kahkahayla. "Yo, yo... nerede olduğunu bilmemiz daha iyi... yani..."
Fudge yüksek sesle gırtlağını temizledi ve ince çizgili pelerinini aldı.
"Eh, ben artık gideyim, yapacak iş çok."
"Black'le ilgili bir, gelişme var mı?" diye sordu Harry.
Fudge'in parmakları pelerininin gümüşi ipliklerinden kaydı.
"Ne, ne? Ha, duydun demek - şey, şu anda bir şey yok, ama an meselesi. Azkaban muhafızları şimdiye kadar hiç başarısızlığa uğramadılar... ve daha önce onları hiç böyle öfkeli görmemiştim."
Fudge hafifçe omuz silkti.
"Peki, hoşça kal."
Elini uzattı, onun elini sıkarken Harry'nin aklına birden bir fikir geldi.
60
"Şey - Bakanım? Bir şey sorabilir miyim?"
"Elbette," dedi Fudge gülümseyerek.
"Şey, Hogwarts'ta üçüncü sınıfların Hogsmeade'i ziyaret etmesine izin veriliyor, ama teyzemle eniştem izin belgemi imzalamadılar. Siz imzalayabilir misiniz acaba?"
Fudge rahatsız olmuşa benziyordu.
"Ah," dedi. "Hayır, hayır, kusura bakma Harry, ama ben senin ebeveynin ya da velin değilim -"
"Ama siz Sihir Bakanı'siniz," dedi Harry hevesle. "Eğer siz bana izin verirseniz -"
"Hayır, kusura bakma Harry, ama kurallar böyle," dedi Fudge kararlı bir tavırla. "Belki Hogsmeade'e gelecek yıl gidebilirsin. Aslında, bana sorarsan, gitme daha iyi... evet... eh, ben gideyim. İyi tatiller, Harry."
Fudge son bir kez gülümsedikten ve Harry'nin elini sıktıktan sonra odadan çıktı. Tom, Harry'ye gülümseyerek yanına geldi.
"Lütfen beni takip edin, Mr Potter," dedi. "Eşyalarınızı yukarı çıkardım bile..."
Harry, Tom'un peşinden şık bir tahta merdiveni çıktı ve kapısında pirinç rakamlarla on bir yazan bir odaya geldi. Tom kapıyı açtı.
İçeride çok rahat görünen bir yatak, iyi cilalanmış meşeden eşyalar ve coşkuyla çıtırdayan bir ateş vardı. Ve dolabın üstünde de -
"Hedwig!" dedi Harry, heyecandan soluğu kesilerek.
Kar beyaz baykuş gagasını tıkırdattı ve uçup Harry'nin koluna kondu.
61
"Çok akıllı bir baykuşunuz var/' dedi Tom gülerek. "Siz geldikten beş dakika sonra o da geldi. Bir şeye ihtiyacınız olursa, istemekten çekinmeyin, Mr Potter."
Eğilip selam verdi ve odadan çıktı.
Harry uzun süre yatağının üstünde oturup dalgın dalgın Hedwig'i okşadı. Pencereden görünen gökyüzü hızla koyu kadife maviden soğuk çelik grisine, sonra da alfan benekli bir pembeye döndü. Harry yalnızca birkaç saat önce Privet Drive'dan ayrıldığına, okuldan atılmadığına ve şimdi önünde Dursley'lerden uzak iki hafta bulunduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.
"Çok garip bir geceydi, Hedwig," dedi esneyerek.
Ve gözlüğünü bile çıkarmadan, yastıklarının üzerine yığılıp uykuya daldı.
62
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
Çatlak Kazan
Harry'nin bu tuhaf yeni özgürlüğüne alışması birkaç gününü aldı. Daha önce hiç istediği saatte kalkmamış, istediği şeyi yememişti böyle. Şimdi Diagon Yolu'ndan çıkmadığı sürece istediği yere bile gidebiliyor-du. Ve bu uzun, parke taşlı cadde dünyanın en harikulade büyücü dükkânlarıyla

dolu olduğundan, Fudge'a verdiği sözü tutmayıp da Muggle dünyasına dönmek Harry'nin aklının ucundan dahi geçmiyordu.
Her sabah Çatlak Kazan'da kahvaltısını ederken diğer konukları izlemek Harry'nin hoşuna gidiyordu: alışverişe gelmiş taşralı ufak tefek, komik cadılar; Biçim Değiştirme Güncesi'nde çıkan son makale üzerine tartışan saygın büyücüler; vahşi görünümlü sihirbazlar, kaba saba cüceler... Hatta bir keresinde, kalın yün başlığının altından bir tabak çiğ böbrek sipariş eden, şüpheli bir şekilde cadaloza benzeyen birini bile görmüştü.
Harry kahvaltıdan sonra arka bahçeye çıkıyor, asa-sıyla çöp tenekesinin üstündeki soldan üçüncü tuğlaya
63
tıklıyor ve geri çekilip duvarın içinde Diagon Yolu'na açılan kemerli geçidin ortaya çıkmasını bekliyordu.
Harry uzun, güneşli günleri dükkânları gezerek ve açıkhava kafelerinde rengârenk şemsiyelerin altında yemek yiyerek geçiriyordu. Kafelerdeki diğer müşteriler birbirlerine aldıkları şeyleri gösteriyor ("bu bir ays-kop, dostum - artık ay çizelgeleriyle debelenmeye paydos, gördün mü?") ya da Sirius Black vakasını tartışıyorlardı ("şahsen ben, o Azkaban'a dönene dek çocukları dışarı bırakmayacağım"). Harry ödevlerini battaniyelerin altında, fener ışığında yapmaktan da kurtulmuştu. Artık Florean Fortescue'nun Dondurma Dük-kânı'nda oturup, ara sıra Florean Fortescue'nun kendisinden de yardım alarak ödevlerini bitirebilirdi. Fortes-cue hem ortaçağ cadıları hakkında çok şey biliyor, hem de Harry'ye her yarım saatte bir bedava sundae veriyordu.
Gringotts'taki kasasına gidip para kesesini altın Galleon'lar, gümüş Sickle'lar ve bronz Knut'larla doldurduktan sonra, hepsini bir çırpıda harcamamak için Harry'nin nefsine epey hâkim olması gerekti. Hog-warts'a daha beş yıl boyunca gideceğini ve büyü kitapları için Dursley'lerden para istemenin nasıl bir his olacağını kendine tekrar tekrar hatırlatarak, som altından, çok şık bir Tükürenbilye takımını almamayı başardı (miskete çok benzeyen bu büyücü oyununda, taşlar sayı kaybeden oyuncunun suratına iğrenç kokulu bir sıvı fışkırtıyordu). Büyük bir cam topun içindeki mükemmel galaksi modeline de epey içi gitti, bu modeli satın
64
alsaydı Astronomi dersinden ömür boyu kurtulurdu. Ama iradesini en çok zorlayan şey, Çatlak Kazan'a geldikten bir hafta sonfa, en sevdiği dükkân olan Kaliteli Quidditch Malzemeleri'nde karşısına çıktı.
Dükkândaki kalabalığın nereye baktığını merak eden Harry güçbela içeri girip heyecanlı cadıların ve büyücülerin arasından itiş kakış ilerlerken, gözüne yeni kurulmuş bir platform ilişti. Platformun üstünde, hayatında gördüğü en muhteşem süpürge duruyordu.
"Yeni çıkmış... prototip..." diyordu köşeli çeneli bir büyücü, yanındaki arkadaşına.
Harry'den daha küçük bir erkek çocuğu babasının koluna yapışmış sallanarak, "Dünyadaki en hızlı süpürge bu, değil mi baba?" diye ayaklıyordu.
"İrlanda Milli Takımı bu bebeklerden daha demin yedi tane sipariş etti!" dedi dükkânın sahibi kalabalığa. "Biliyorsunuz, o takım Dünya Kupası'nm favorisi!"
Önünde duran iriyan cadı çekilince, Harry süpürgenin yanındaki levhayı okuyabildi:
ATEŞOKU
Bu son model sürat süpürgesitiin dişbudak ağacından yapılma, son derece ince işlenmiş ve pürüzsüz sapı, cam gibi bir cilaya ve elle kazınmış kendi kayıt numarasına sahip. Süpürge kuyruğunda bulunan, tek tek özel olarak seçilmiş huş ağacı dallarının aerodinamik açıdan kusursuzluğu, Ateşoku'na benzersiz bir denge kazandırıp hata payını sıfıra indiriyor. Ateşoku saatte sıfır kilo-
65
metreden 250 kilometreye on saniyede çıkıyor. Bozulamaz fren büyüsü de cabası. Talep üzerine fiyat bildirilir.
Talep üzerine fiyat bildirilir... Harry, Ateşoku'nun kaç al tır a mal olacağım düşünmek bile istemiyordu. Hayatında hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti - ama şimdiye dek kendi Nimbus İki Bin'iyle de hiç Quid-ditch maçı kaybetmemişti. Zaten iyi bir süpürgesi varken, Ateşoku almak için

Gringotts'taki kasasını boşaltmasının ne anlamı vardı? Harry fiyat sormadı, ama o günden sonra hemen her gün Ateşoku'na bakmak için oraya geri döndü.
Öte yandan, Harry'nin gerçekten alması gereken şeyler de vardı. Aktara gidip İksir malzemeleri stoğunu yeniledi. Artık okul cüppeleri kollarına ve bacaklarına kısa gelmeye başladığından, Madam Malkin'in Her Duruma Göre Cüppeleri'ne gidip kendine yeni cüppe aldı. Elbette en önemli işi, yeni dersleri Sihirli Yaratıkların Bakımı ve Kehanet de dahil, yeni okul kitaplarını almaktı.
Harry dükkânın vitrinine baktığında şaşırdı. Camın arkasında her zamanki altın kabartmalı, parke taşı boyunda büyü kitapları yerine büyük bir demir kafes, içinde de yüz tane kadar Canavar Kitap: Canavarlar duruyordu. Hiddetle güreş tutmuş olan kitaplar boğuşuyor, birbirlerini kapmaya çalışıyor, bu arada yırtılan sayfalar da dört bir yana saçılıyordu.
Harry cebinden kitap listesini çıkardı ve ilk kez listede neler olduğuna baktı. Canavar Kitap: Canavarlar, Si-
66
hirli Yaratıkların Bakımı için temel kitap olarak geçiyordu. Harry, Hagrid'in niye kitabın işine yarayacağını söylediğini şimdi anlıyordu. İçi rahatladı; Hagrid yine korkunç bir hayvan edinip yardıma muhtaç mı kaldı acaba diye merak etmişti.
Flourish ve Blotts'a girerken, görevli aceleyle yanına geldi.
"Hogvvarts mı?" dedi hemen. "Yeni kitaplarını mı almaya geldin?"
"Evet," dedi Harry. "Gerekenkitaplar-"
Görevli, Harry'yi kenara itip, "Kaçıl oradan," dedi sabırsızca. Ellerine çok kalın eldivenler geçirdi, büyük, yumrulu bir baston kaptı ve Canavar Kitap'ların kafesine doğru ilerledi.
"Dur," dedi Harry çabucak. "Bende ondan var zaten."
"Var mı?" Adamın yüzünde muazzam bir rahatlama ifadesi belirmişti. "Şükürler olsun, zaten bu sabah beş kez ısırıldım -"
Birden vahşi bir yırtılma sesi havayı yardı; Canavar Kitaplardan ikisi bir üçüncüyü yakalamış, orasından burasından çekiştirip parçalıyordu.
"Kesin! Kesin!" diye bağırdı görevli, elindeki bastonu parmaklıkların arasından uzahp kitapları ayırarak. "Bir daha hayatta bu kitapları satmam! Burası tımarhaneye döndü! Oysa iki yüz tane Görünmez Kitap: Görünmezlik aldığımızda, artık bundan kötüsü o^az diye düşünmüştüm - bir servete mal olmuşlardı ve bir tanesini bile bulamamıştık... Ee, sana başka nasıl yardımcı olabilirim?"
67
T "Evet," dedi Harry, kitap listesine bakarak. "Cas-sandra Vablatsky'den Geleceğin Sis Perdesini Aralamak'1 almam gerekiyor."
"Oo, Kehanet'e başlıyoruz, ha?" dedi adam. Eldivenlerini çıkarıp Harry'yi dükkânın arka tarafına götürdü. Orada fal bakmaya ayrılmış bir köşe vardı. Küçük bir masanın üstü öngörülemezi Öngörmek: Kendinizi Şoklara Karşı Yalıtın ve Kırık Toplar: Fallar Melunlaşınca gibi kitaplarla doluydu.
Küçük bir merdivene tırmanmış olan görevli, "Buyur," diyerek kalın, kara kaplı bir kitap uzattı. "Geleceğin Sis Perdesini Aralamak. Temel fal bakma yöntemleri için çok iyi bir rehber. El falı, kristal küreler, kuş bağırsakları..."
Ama Harry dinlemiyordu. Gözü küçük bir masanın üstündeki bir vitrinde duran başka bir kitaba takılmıştı: ölüm Alametleri: Ecel Kapıya Dayandığında Yapabilecekleriniz.
"Yerinde olsam onu okumazdım," dedi Harry'nin hangi kitaba baktığını gören tezgâhtar nazikçe. "Her tarafta ölüm alametleri görmeye başlarsın, insanı korkudan öldürmek için birebir."
Ama Harry'nin gözü hâlâ kitabın kapağındaydı; ayı büyüklüğünde, gözleri parlayan siyah bir köpek vardı kapakta. Tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu...
Tezgâhtar Geleceğin Sis Perdesini Aralamak'1 Harry'nin eline tutuşturdu.
"Başka bir şey var mı?"
"Evet," dedi Harry, gözlerini köpeğinkilerden ayı-
68
np şaşkın bir halde kitap listesine bakarak. "Şeyy - Orta Sınıflar için Biçim Değiştirme ve Üçüncü

Sınıflar için Temel Büyüler Kitabı almam gerekiyor."
Harry on dakika sonra koltuk altında yeni kitaplarıyla Flourish ve Blotts'tan çıktı ve nereye gittiğinin pek farkında olmadan, yürürken birkaç kişiye çarparak Çatlak Kazan'm yolunu tuttu. Merdivenleri çıkıp odasına girdi ve kitaplarını yatağın üstüne bıraktı. Biri temizliğe gelmişti; pencereler açıktı ve içeri güneş ışığı giriyordu. Harry arka taraftaki gözden uzak Muggle caddesinden otobüslerin geçtiğini duyabiliyordu, aşağıda Diagon Yolu'nda gezen görünmez kalabalığın sesini de. Lavabonun üstündeki aynada kendini gördü.
"Bu bir ölüm alameti olamaz," dedi yansımasına, boyun eğmez bir tavırla. "Magnolia Crescent'ta o şeyi gördüğümde panik içindeydim. Büyük ihtimalle sadece bir sokak köpeğiydi..."
Elini istemsizce kaldırıp saçını düzleştirmeye çalıştı.
"O konuda kazanamayacağın bir mücadeleye giriyorsun, güzelim," dedi aynası muzip bir sesle.
Günler geçtikçe, Harry her gittiği yerde Ron'un ve Hermione'nin izine rastlamak için etrafına bakınır oldu. Okulun açılması yaklaştığından, artık Diagon Yolu'na bir sürü Hogwarts öğrencisi gelmeye başlamıştı. Harry,
69
Kaliteli Quidditch Malzemeleri'nde, Gryffindor'dan arkadaşları Seamus Finnigan ve Df.an Thomas'la karşılaşmıştı. Onlar da Ateşoku'ndan gözlerini alamıyorlardı. Aynca Flourish ve Blotts'un önvnde toparlak suratlı, unutkan bir çocuk olan Neville Longbottom'a da rastladı. Harry durup onunla sohbet etmedi; görünüşe bakılırsa Neville kitap listesini kaybetnuşfi ve çok sert biri gibi görünen ninesi onu haşlıyordu H ırry, Sihir Bakan-hğı'ndan kaçarken Neville'miş gibi yaptığını ninenin hiç öğrenmemesini umdu.
Tatilin son günü uyandığında, Ron ve Hermi-one'yle hiç olmadı ertesi gün Hog\ 'Arts Ekspresi'nde buluşacağını düşünüyordu. Kalktı, g \nndi, Ateşoku'na son bir kez bakmaya gitti. Tam nerede öğle yemeği yiyeceğini düşünürken, biri ona seslendi. Harry dönüp baktı.
"Harry! HARRY!"
İşte ikisi de oradaydılar. Florean Fortescue'nun Dondurma Dükkânı'nın önünde oturuyorlardı. Ron çok çilli, Hermione'yse çok bronz görünüyordu, ikisi de ona çılgınca el sallıyorlardı.
"Nihayet!" dedi Ron, Harry otururken ona sırıtarak. "Çatlak Kazan'a uğradık, ama çıktığını söylediler. Biz de önce Flourish ve Blotts'a gittik, sonra Madam Malkin'e, sonra -"
"Bütün okul malzemelerimi geçen hafta aldım," diye açıkladı Harry. "Hem siz benim Çatlak Kaan'da kaldığımı nereden biliyorsunuz?"
"Babam," dedi Ron kısaca.
70
Sihir Bakanlığı'nda çalışan Mr Weasley elbette Mar-ge Hala'nın başına gelenlerin öyküsünü duymuş olmalıydı.
"Halanı gerçekten de şişirdin mi, Harry?" dedi Her-mione, çok ciddi bir sesle.
"Öyle yapmak istememiştim/' dedi Harry. Ron bir kahkaha patlatmıştı. "Sadece - kontrolümü kaybettim."
"Komik değil, Ron/' dedi Hermione sert bir şekilde. "Cidden, Harry nasıl atılmadı şaşıyorum."
"Ben de," diye itiraf etti Harry. "Bırak atılmayı, tutuklanacağım sandım." Ron'a baktı. "Baban Fudge'ın beni niye bıraktığını bilmiyor, değil mi?"
Ron omuz silkip, "Sensin diyedir herhalde, değil mi?" dedi. Hâlâ kıkırdıyordu. "Ünlü Harry Potter falan. Ben öyle halamı teyzemi şişirmeye kalksam, Bakanlık bana ne yapar, düşünmek bile istemiyorum. Gerçi önce toprağı kazıp çıkarmanız gerekirdi, çünkü annem öldürürdü beni. Neyse, bu akşam bunu babama kendin sorabilirsin. Bu gece biz de Çatlak Kazan'da kalıyoruz! Böylece yarın King's Cross'a bizimle gelebilirsin! Hermione de orada kalıyor!"
Hermione gözleri gülerek evet anlamında başını salladı. "Annemle babam bu sabah bütün Hogwarts eşyalarımla birlikte beni buraya bıraktı."
"Harika!" dedi Harry neşeyle. "Ee, bütün yeni kitaplarınızı, öteberinizi aldınız mı?"
"Şuna bak," dedi Ron, uzun ince bir kutu çıkarıp açarak. "Yepyeni bir asa. Otuz beş santim, söğüt, bir tane tekboynuzlu at kuyruğu tüyü var. Bütün kitapları-
71

mızı da aldık" - iskemlesinin altındaki büyük bir çantayı işaret etti. "Şu Canavar Küap'lara ne diyorsun? İki tane istediğimizi söylediğimizde tezgâhtar az daha ağlayacaktı."
Harry, Hermione'nin yanındaki iskemlenin üstünde duran bir değil üç tane tıka basa dolu çantayı işaret ederek, "Onlar ne, Hermione?" diye sordu.
"Eh, ben sizden daha çok yeni derse kaydoldum, öyle değil mi?" dedi Hermione. "Onlar ders kitaplarım: Aritmansi, Sihirli Yaratıkların Bakımı, Kehanet, Eski Tılsımlar, Muggle Araştırmaları -"
"Niye Muggle Araştırmaları alıyorsun ki?" dedi Ron, Harry'ye bakıp gözlerini devirerek. "Sen Mugg-le'lardan doğmasın! Annenle baban Muggle! Mugg-le'larla ilgili bilinecek her şeyi biliyorsun zaten!"
"Ama onları büyücülerin bakış açısından görmek muhteşem olacak," dedi Hermione ciddi ciddi.
"Bu yıl hiç yemek yemeyi ya da uyumayı düşünüyor jnusun, Hermione?" diye sordu Harry. Ron kıs kıs güldü. Ama Hermione onlara aldırış etmedi.
"Hâlâ'im Galleon'um var," dedi çantasını kontrol ederek. "Doğum günüm eylülde, annemle babam kendime şimdiden bir hediye alayım diye bana biraz para verdiler."
"Şeyle iyi bir kitaba ne dersin?" dedi Ron masum bir ede yla.
"Hayır, sanmıyorum," dedi Hermione istifini bozmadan. "Aslında bir baykuş istiyorum. Harry'nin Hed-wig'i var, seninse Errol'ın -"
72
"Yok," dedi Ron. "Errol bir aile baykuşu. Benim sadece Scabbers'ım var." Cebinden faresini çıkardı. "Ve ona bir baktırtmak istiyorum/' diye ekledi, Scabbers'ı masanın üstüne koyarak. "Sanırım Mısır ona pek uymadı."
Scabbers normalde olduğundan çok daha zayıf görünüyordu, üstelik bıyıklarında da belirgin bir sarkma vardı.
Artık Diagon Yolu'nu çok iyi bilen Harry, 'Tam şurada bir sihirli-hayvan dükkânı var," dedi. "Sen Scabbers için bir şey verebilirler mi bakarsın, Hermione de baykuşunu alır."
Dondurmalarını ödediler ve karşıya geçip Sihirli Hayvanevi'ne gittiler.
İçeride ayakta duracak pek yer yoktu. Kafeslerden bir santim bile duvar görünmüyordu. İçerisi çok kokuyordu, çok da gürültülüydü, çünkü kafeslerin içindekiler ya cikliyor, ya viyaklıyor, ya vıdı vıdı ediyor, ya da tıslıyordu. Kasadaki cadı çift-uçlu su kelerlerinin bakımı hakkında bir büyücüye tavsiyelerde bulunuyordu. Harry, Ron ve Hermione kafesleri inceleyerek beklediler.
İki kocaman, mor kara kurbağası oturmuş, ıslak yutma sesleri çıkarıyor, ölü kurt sinekleriyle kendilerine bir ziyafet çekiyorlardı. Mücevherlerle bezeli dev bir tosbağa pencerenin kenarında ışıl ışıl parlıyordu. Zehirli turuncu salyangozlar cam kaplarının kenarından ağır ağır süzülüyorlardı. Şişman, beyaz bir tavşansa pat diye ipek bir silindir şapkaya dönüşüyor, sonra pat diye
73
normale dönüyordu. Her renkten kedi, bir kafes dolusu gürültücü kuzgun, bir sepet dolusu yüksek sesle vınlayan komik, kaymak rengi yün topağı vardı. Bir tezgâhın üstünde de, uzun tüysüz kuyruklarını kullanarak bir tür ip atlama oyunu oynayan parlak siyah farelerle dolu bir kafes duruyordu.
Çift-uçlu su kelercisi büyücü dükkândan çıkınca, Ron tezgâha yaklaştı.
"Benim farem," dedi cadıya. "Mısır7dan döndüğümüzden beri biraz solgun."
"Tezgâha yatır," dedi cadı, cebinden ağır, siyah bir gözlük çıkararak.
Ron iç cebinden Scabbers'ı çıkarıp diğer farelerin bulunduğu kafesin yanma koydu. Fareler ip atlama numaralarını bırakıp daha iyi görebilmek için tele yaklaştılar.
Ron'un her şeyi gibi fare Scabbers da elden düşmeydi (daha önce ağabeyi Percy'ye aitti) ve biraz hırpalanmış haldeydi. Kafesteki farelerin yanında iyiden iyiye efkârlı görünüyordu.
"Hm," dedi cadı, Scabbers'ı kaldırarak. "Bu fare kaç yaşında?"
"Bilmiyorum," dedi Ron. "Bayağı yaşlı. Eskiden ağabeyimindi."
"Ne tür güçleri var?" dedi cadı, Scabbers'ı yakından inceleyerek.
"Ee -" dedi Ron. İşin aslı, Scabbers en ufak bir güç kırıntısı bile göstermemişti hiç. Cadının gözleri Scab-bers'ın lime lime olmuş sol kulağından bir parmağı eksik ön patisine kaydı. Yüksek sesle cık-cık'ladı.

74
"Bu farenin imam gevremiş."
"Percy onu bana verdiğinde böyleydi zaten," dedi Ron, kendini savunurcasına.
"Böyle sıradan, normal bir bahçe faresinin üç yıldan falan çok yaşaması beklenemez," dedi cadı.
"Daha zor yıpranan bir şey arıyorsan, bunlardan biri hoşuna gider belki..."
Hemen yine ip atlamaya başlayan siyah fareleri işaret etti. "Gösterişçiler," diye mırıldandı Ron.
"Eğer yenisini istemiyorsan, bu Fare Toniği'ni deneyebilirsin," dedi cadı, tezgâh altından küçük bir kırmızı şişe çıkararak.
"Tamam," dedi Ron. "Ne kadar - AH!"
Ron'un kafası öne düştü. En üst kafesten kocaman, turuncu bir şey atlayıp kafasına inmiş ve deli gibi tükürük saçarak Scabbers'ın üstüne doğru fırlamıştı.
"HAYIR, CROOKSHANKS, HAYIR!" diye bağırdı cadı. Ama Scabbers ellerinin arasından sabun gibi kayıp yüzükoyun yere yapıştı, sonra da kapı istikametinde sıvıştı.
"Scabbers!" diye bağırdı Ron, onun peşinden dükkândan dışarı fırlayarak. Harry de Ron'u izledi.
Scabbers'ı bulmaları neredeyse on dakika sürdü. Kaliteli Quidditch Malzemeleri'nin önündeki bir kâğıt sepetine sığınmıştı. Ron tir tir titreyen fareyi cebine koydu ve başına masaj yaparak doğruldu.
"O da neydi öyle?"
"Ya çok büyük bir kediydi, ya da küçük bir kaplan," dedi Harry.
75
"Hermione nerede?"
"Herhalde baykuşunu alıyordur."
Kalabalık caddede Sihirli Hayvanevi'ne doğru ilerlediler. Oraya vardıklarında Hermione dükkândan çıktı, ama bir baykuşla değil. Kollarını kocaman sarman kediye sıkı sıkı sarmıştı.
"O canavan satın mı aidini" dedi Ron, şaşkınlıktan bir karış açık ağzıyla.
"Nefis, değil mi?" dedi Hermione. Heyecandan yüzünü al basmıştı.
Bu, görüşe göre değişir, diye düşündü Harry. Kedinin turuncu tüyleri kalın ve kabarıktı, ama biraz çarpık bacaklı olduğu kesindi. Suratıysa somurtkan ve garip bir şekilde ezik görünüyordu, sanki duvara toslamış gibiydi. Ancak şimdi Scabbers ortalıkta olmadığından, kedi Hermione'nin kollarında, halinden memnun, mı-rıldıyordu.
"Hermione, o şey az daha kafa derimi yüzüyordu!" dedi Ron.
"Ama isteyerek yapmadı, değil mi, Crookshanks?"
"Peki ya Scabbers?" dedi Ron, göğüs cebindeki şişkinliği göstererek. "Dinlenmeye ve gevşemeye ihtiyacı var! O şey ortadayken nasıl olacak bu?"
"Aklıma geldi de, Fare Toniği'ni unuttun," dedi Hermione, küçük kırmızı şişeyi Ron'un eline şamar atar gibi bırakarak. "Endişelenmeyi de bırak, Crookshanks benim yatakhanemde'y atacak, Scabbers ise seninkinde. Ne var bunda? Zavallı Crookshanks, cadının söylediğine göre asırlardır oradaymış: Kimse onu istememiş."
76
"Neden acaba!" dedi Ron alaylı alaylı. Çatlak Kazan'in yolunu tuttular.
Oraya vardıklarında Mr Weasley barda oturmuş, Gelecek Postesz'm okuyordu.
"Harry!" dedi başını kaldırıp gülümseyerek. "Nasılsın?"
"İyiyim, sağ olun," dedi Harry, üçü eşyalarıyla birlikte Mr Weasley'ye katılırlarken.
Mr VVeasley gazetesini bıraktı. Harry artık kendisine tanıdık gelen Sirrus Black fotoğrafının gazeteden ona baktığını gördü.
"Onu hâlâ yakalayamadılar öyleyse." dedi.
"Hayır," dedi Mr Weasley. Yüzünde son derece ciddi bir ifade vardı. "Bakanlık'ta hepimizi gündelik işlerimizden çekip onu arama çalışmasına yönlendirdiler, ama şimdiye kadar şansımız yaver gitmedi."
"Onu yakalasak ödül alır mıydık?" diye sordu Ron. "Biraz daha para bulsak iyi olurdu -"
"Saçmalama, Ron," dedi Mr Weasley. İkinci bakışta, çok gergin görünüyordu. "Black on üç yaşında bir çocuğa yakalanmaz. Onu Azkaban muhafızları yakalayacak, şuraya yazıyorum."

O anda Mrs VVeasley bara girdi. Elleri alışveriş tor-balanyla doluydu. Arkasından da Hogwarts'ta beşinci senelerine başlayacak olan ikizler Fred ve George, yeni Öğrenci Başı seçilmiş olan Percy ile VVeasley'lerin en küçük çocuğu ve tek kızı olan Ginny içeri girdi.
Baştan beri Harry'ye zaafı olan Ginny, onu gördüğünde her zamankinden de çok utanmış gibiydi, belki
77
de Harry geçen y ü Hogwarts'ta onun hayatını kurtardığı için. Kıpkırmızı kesilerek, Harry'nin gözlerine bakmadan "merhaba" diye mırıldandı. Percy ise sanki Harry ile tanışmamışlar gibi resmi bir şekilde elini uzattı. "Harry. Seni görmek ne güzel."
"Merhaba, Percy," dedi Harry. Gülmemek için kendini zor tutuyordu.
"Umarım iyisindir," dedi Percy şişinerek. Harry'nin elini sıkmayı da bırakmamıştı. Bu, belediye başkanına takdim edilmek gibi bir şeydi.
"Çok iyiyim, sağ ol -"
"Harry!" dedi Fred, Percy'yi dirseğiyle önünden çekip abartılı bir şekilde eğilerek. "Seni görmek muhteşem, azizim -"
"Harika," dedi George, Fred'i itip Harry'nin elini kaparak. "Kesinlikle fiyakalı."
Percy'nin alnı kırıştı.
"Haydi, yeter," dedi Mrs VVeasley.
"Anne!" dedi Fred, sanki onu yeni görmüş gibi. Annesinin de elini yakaladı. "Seni görmek ne fevkalade -"
"Yeter dedim," dedi Mrs VVeasley, elindekileri boş bir sandalyeye bırakarak. "Merhaba, Hany7çiğim. Herhalde müjdemizi duymuşsundur." Percy'nin göğsündeki yepyeni gümüş rozeti gösterdi. "Ailedeki ikinci Öğrenci Başı!" dedi, göğsü kabararak.
"Ve sonuncu," dedi Fred, usulca.
"Ona ne şüphe," dedi Mrs VVeasley, birden kaşlarını çatarak, "ikinizi Sınıf Başkanı yapmadıklarının farkındayım."
78
"Niye Sınıf Başkanı olmak isteyelim ki?" dedi Geor-ge. Bu fikir ona tiksinti vermiş gibiydi. "Hayatın ne zevki kalır o zaman?"
Ginny kikirdedi.
"Kız kardeşinize daha iyi örnek olmalısınız!" diye çıkıştı Mrs Weasley.
"Ginny'nin örnek alacak başka ağabeyleri var, anne," dedi Percy mağrur bir edayla. "Ben gidip yemek için üstümü değiştireyim..."
Percy gidince George derin bir oh çekti.
"Onu bir piramide kapatmaya çalıştık," dedi Harry'ye. "Ama annem bizi gördü."
O geceki yemek çok keyifli geçti. Hana Tom salondaki üç masayı birleştirdi ve yedi VVeasley, Harry ve Hermione beş leziz yemeği afiyetle yediler.
Enfes çikolatalı pudinglerine sıra gelince, "Yarın King's Cross'a nasıl gidiyoruz, baba?" diye sordu Fred.
"Baka^hk iki araba gönderiyor," dedi Mr VVeasley.
Herkes başım çevirip ona baktı.
"Niye?" diye sordu Percy merakla.
"Senin sayende, Perce," dedi George ciddi bir ses tonuyla. "Kaportalarının üzerinde küçük bayraklar da olacak, onlann üstünde de ÖB yazacak -"
"- Öküz Başlı anlamına," dedi Fred.
Percy ve Mrs VVeasley dışında herkesin gülmekten burnundan puding fışkırdı.
79
Percy vakur bir sesle, "Bakanlık niye araba gönderiyor, baba?" diye sordu yine.
"Şey, bizim artık bir arabamız olmadığından," dedi Mr Weasley, "ve ben orada çalıştığımdan, bana bir iyilikte bulunuyorlar..."
Sesi rahattı, arna Harry onun kulaklarının kızardığını fark etti. Tıpkı baskı altında olduğu zamanlarda Kon'un kulaklarının kızarması gibi.

"İyi de ediyorlar," dedi Mrs VVeasley hemen. "Ne kadar bagajımız var farkında mısınız? Muggle Metro-su'nda çok güzel bir tablo çizerdiniz... Hepiniz eşyalarınızı topladınız, değil mi?"
"Ron yeni eşyalarının hepsini sandığına koymadı daha," dedi Percy, ıstıraplı bir sesle. "Onları benim yatağıma yığdı."
Mrs Weasley masanın öbür ucundan seslendi: "Gidip bütün eşyalarını toplasan iyi olur, Ron. SabaMeyin pek vaktimiz olmayacak." Ron, kaşlarını çatarak Percy'ye baktı.
Yemekten sonra herkesin karnı doymuş ve uykusu gelmişti. Eşyalarını kontrol etmek için birer birer odalarına çıktılar. Ron ve Percy, Harry'nin yanındaki odadaydılar. Harry sandığını yeni kapatıp kilitlemişti ki, duvarın öbür tarafından kızgın sesler duydu ve neler olduğuna bakmaya gitti.
On iki numaranın kapısı aralıktı ve Percy bas bas bağırıyordu.
"Burada, komodinin üstündeydi, cilalamak için çıkarmıştım -"
80
Ron da bağırarak, "Ona dokunmadım bile, tamam mı?" diye karşılık verdi.
"Ne oldu?" dedi Harry.
"Öğrenci Başı rozetim gitmiş," dedi Percy, hızla Harry'ye dönerek.
"Scabbers'ın Fare Toniği de," dedi Ron, sandığını boşaltıp aranarak. "Sanırım barda unuttum -"
"Rozetimi bulana kadar hiçbir yere gitmiyorsun!" diye bağırdı Percy.
Harry, Ron'a, "Scabbers'ın toniğini ben alırım, eşyalarımı topladım nasılsa," dedi ve aşağı indi.
Bara giden geçidin yarısına gelmişti ki, salondan iki kızgın ses daha geldi kulağına. Seslerin Mr ve Mrs We-asley'ye ait olduğunu hemen anladı. Tereddüt etti, onları kavga ederken duyduğunu bilsinler istemiyordu. Ama kendi adını da duyunca durdu ve salonun kapısına yaklaştı.
"... ona söylememenin hiç anlamı yok," diyordu Mr VVeasley hararetle. "Bunu bilmek Harry'nin hakkı. Fud-ge'a anlatmaya çalıştım, ama o Harry'ye çocuk gibi muamele etmekte ısrarlı. O on üç yaşında ve -"
"Arthur, gerçeği söylersen ödü kopar!" dedi Mrs VVeasley tiz bir sesle. "Okula bunu kafasına takmış olarak mı yollamak istiyorsun onu? Tanrı aşkına, bilmediği için mutlu o!"
"Niyetim onu perişan etmek değil, tetikte olmasını sağlamak," diye kendini savundu Mr VVeasley. "Harry ile Ron'un nasıl olduğunu biliyorsun, akıllarına eseni yapıyorlar - şimdiye dek iki kez Yasak Orman'a düştü-
81
ler! Ama Harry bu yıl öyle bir şey yapmamalı! Evden kaçtığı gece başına neler gelebilirdi diye bir düşünüyorum d".! Hızır Otobüs onu almasaydı, her iddiasına varım ki Bakanlık bulmadan ölmüş olurdu."
"Ama ölmedi, gayet iyi, o zaman ne anlamı var -"
"Molly, Sirius Black'in deli olduğunu söylüyorlar. Belki öyledir, ama Azkaban'dan kaçabilecek kadar akıl-lıymış demek, hem de böyle bir şey imkânsız sayıldığı halde. Üç hafta oldu, kimse izine rastlamadı. Fudge'm Gelecek Postasz'na söyleyip durduğu şeyler umurumda değil, Black'i yakalamamız, kendi kendine büyü yapan asalar üretmemiz kadar uzak bir ihtimal gibi görünüyor. Kesin olan tek şey, Black'in neyin peşinde olduğu -"
"Ama Harry, Hogwarts'ta tamamen güvende olacak." .
"Azkaban'ın da tamamen güvenli bir yer olduğunu düşünüyorduk. Black, Azkaban'dan kaçabildiyse, Hog-warts'a da girebilir."
"Ama kimse Black'in Harry'nin peşinde olduğunda •> emin değil -"
Tahtadan tok bir ses çıktı. Harry, Mr VVeasley'nin yumruğunu masaya vurduğuna emindi.
"Molly, sana kaç kere söylemem gerekiyor? Basına anlatmadılar, çünkü Fudge bunun gizli kalmasını istiyordu. Ama Black'in kaçtığı gece, Fudge, Azkaban'a gitti. Muhafızlar Fudge'a Black'in bir süredir uykusunda konuştuğunu söylemişler. Hep aynı şeyi söylüyormuş: "O, Hogwarts'ta... o, Hogvvarts'ta." Black çıldırmış, Molly, Harry'nin ölmesini istiyor. Bana sorarsan
82
Harry'yi öldürmenin Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'i yeniden güçlü kılacağını sanıyor. Harry'nin Kim-Olduğu-nu-Bilirsin-Sen'i durdurduğu gece Black her şeyini yitirdi, Azkaban'da da bunu saplantı haline getirebileceği on iki yıl geçirdi..."

Bir sessizlik oldu. Gerisini de duymak için yanıp tutuşan Harry, kapıya iyice yanaştı.
"Arthur, tabii ki neyin doğru olduğuna inanıyorsan onu yapmalısın. Ama Albus Dumbledore'u unutuyorsun. Dumbledore Müdür olduğu sürece kimsenin Harry'ye Hogwarts'ta zarar verebileceğini sanmıyorum. Herhalde onun da bütün bunlardan haberi vardır."
"Tabii ki haberi var. Ona Azkaban muhafızlarının okul arazisinde mevzilenmesinin bir mahzuru olup olmadığını sorduk. Hoşuna gitmedi, ama kabul etti."
"Hoşuna gitmedi mi? Black'i yakalayacaklarsa niye hoşuna gitmesin ki?"
"Dumbledore, Azkaban muhafızlarından pek hoşlanmıyor," dedi Mr VVeasley sıkıntıyla. "Aslına bakarsan, ben de... ama Black gibi bir büyücüyle uğraşıyorsan, normalde uzak durmak isteyeceğin kişilerle güç birliği yapman gerekir bazen."
"Eğer Harry'yi kurtanrlarsa -"
"- o zaman bundan sonra onlar hakkında tek bir kötü söz bile söylemem," dedi Mr VVeasley bitkin bir sesle. "Geç oldu, Molly, yukarı çıksak iyi olur..."
Harry iskemlelerin gıcırtısını duydu. Elinden geldiğince sessiz bir şekilde, bara giden geçitten indi ve göz-
83
den kayboldu. Salonun kapısı açıldı. Birkaç saniye sonra kulağına gelen seslerden, Mr ve Mrs Weasley/nin merdivenleri çıktığını anladı.
Fare Toniği şişesi yemekte oturdukları masanın altında duruyordu. Harry, Mr ve Mrs VVeasley'nin odalarının kapısının kapandığını işitene kadar bekledi, sonra elinde şişeyle yukarı çıktı.
Fred ve George gölgelerin içinde eğilmiş, Perc/nin rozetini bulmak için Ron'la birlikte kald;ğı odanın altını üstüne getirmesini dinleyerek kahkahadan kınlıyorlardı.
Fred, "Rozeti biz aldık," diye fnııdadı Harry'ye. "Biraz geliştiriyoruz."
Şimdi rozetin üstünde öğrenci Koa wşı yazıyordu.
Harry kendini zorlayarak güldü, gidip Ron'a Fare Tonigi'ni verdi ve kendini odasına kapayıp yatağına uzandı.
Demek Sirrus Black onun peşindeydi. Bu her şeyi açıklıyordu. Fudge ona yumuşak davranmıştı, çünkü onu sağ salim görünce çok rahatlamıştı. Harry'ye Di-agon Yolu'nda kalma sözü verdirmişti, çünkü oradaki çok sayıda büyücü onu gözaltında tutabilirlerdi. Yann onlan istasyona götürmesi için iki Bakanlık arabası göndermedeki amacı da, VVeasley'lerin trende Harry'ye göz kulak olmalarıydı.
Harry yan odadan gelip duvarda eriyen bağırışları dinleyerek yatağında yatıp, niye daha fazla korkmadığını merak etti. Sinüs Black tek bir lanetle on üç kişiyi öldürmüştü; Mr ve Mrs VVeasley, Harry gerçeği bilirse
84
paniğe kapılır diye düşünüyordu besbelli. Ama Harry Mrs VVeasley'yle tamamen aynı fikirdeydi: Dünyanın en güvenli yeri, Dumbledore'un olduğu yerdi. Herkes sürekli Dumbledore'un hayatta Lord Voldemort'un korktuğu tek insan olduğunu söylemiyor muydu? Herhalde Voldemort'un sağ kolu olan Black de ondan aynı derecede korkardı.
Bir de şu herkesin sözünü ettiği Azkaban muhafızları vardı. Çoğu kişinin korkudan kendini kaybetmesine sebep oluyor gibiydiler. Eğer onlar okulda mevzile-niyorsa, Black'in içeri girme şansı çok küçük görünüyordu.
Hayır, bütün bunların içinde Harr/nin canını en çok sıkan şey, artık Hogsmeade'e gitme şansının sıfıra yakın olmasıydı. Kimse Black yakalanana kadar Harr/nin şatonun güvenli ortamından ayrılmasını istemeyecekti; hatta, tehlike geçene kadar, attığı her adımın dikkatle izleneceğini düşünüyordu.
Karanlık tavana kaşlarını çatarak baktı. Kendi başının çaresine bakamaz mı sanıyorlardı? Lord Volde-mort'dan üç kere kurtulmuştu, hepten işe yaramaz biri değildi...
Durup dururken, MagnoLa Crescent'ta gölgelerin içinde gördüğü yaratığın resmi gözünün önüne geldi. Ecel kapıya dayandığında yapabilecekleriniz...
"öldürülmeyeceğim" dedi Harry yüksek sesle.
"Hah şöyle, güzelim," dedi aynası uykulu bir sesle.
85

BEŞİNCİ BÖLÜM
Ruh Emici
Ertesi sabah Tom, her zamanki dişsiz sıntışıyla ve elinde bir fincan kahveyle Harry'yi uyandırdı. Harry giyindi ve tam canı sıkkın bir Hedwig'i kafesine dönmeye ikna ediyordu ki, Ron gürültüyle odaya girdi, kafasından sweatshirt'ünü geçiriyor ve sinirlenmiş görünüyordu.
"Trene ne kadar erken binersek, o kadar iyi," dedi. "Hiç değilse Hogwarts'ta Percy'den uzak kalırım. Şimdi de beni Penelope Clearvvater'ın fotoğrafına çay damlatmakla suçluyor. Biliyorsun," Ron yüzünü buruşturdu, "kız arkadaşı. Yüzünü çerçevenin altına sakladı, çünkü burnunda koca bir leke olmuş..."
Harry, "Sana bir şey söyleyeceğim," diye söze başladı, ama bu sefer de, Percy'yi yeniden kızdırdığı için Ron'u tebrik etmek amacıyla uğrayan Fred'le George yüzünden lafı yarım kaldı.
Kahvaltıya indiler. Mr Weasley, kt.şlan çatık, Gelecek Postası'nın birinci sayfasını okuyordu, Mrs Weasley ise Hermione ile Ginny'ye genç kızken yaptığı bir Aşk İksiri'ni anlatıyordu. Üçü de kıkırdayıp duruyordu.
86
Masaya otururlarken Ron, Harry'ye, "Ne diyordun sen?" diye sordu.
"Sonra konuşuruz," diye mırıldandı Harry, tam o sırada Percy fırtına gibi içeri dalmıştı.
Harry handan ayrılma kargaşası içinde Ron'la da, Hermione'yle de konuşma fırsatı bulamadı. Çatlak Ka-zan'ın dar merdiveninden sandıklarını güçbela aşağı indirip kapının yakınına yığmakla meşguldüler, üstlerine de tepesinde Hedwig ve Hermes'in (Perc/nin cüce baykuşu) tünediği kafesleri koydular. Sandık yığınının yanında, gürültüyle tükürük saçan küçük bir hasır sepet vardı.
Hermione hasırların arasından, "Tamam, Crooks-hanks," diye şakıdı. "Trende seni çıkaracağım."
"Hayır, çıkarmayacaksın," diye cevabı yapıştırdı Ron. "Zavallı Scabbers ne olacak bakalım?"
Göğsüne işaret etti, oradaki büyük yumrudan anlaşıldığı kadarıyla Scabbers cebinde büzülmüştü.
Dışarıda Bakanlık arabalarını bekleyen Mr Weasley, başını içeri uzattı.
"Geldiler," dedi. "Haydi, Harry."
Mr VWeasley, Harry'yi önüne katıp eski moda iki koyu yeşil arabadan ilkine doğru götürdü. Her iki arabayı da, zümrüt yeşili takım elbise giymiş, sinsi görür.dşlü iki büyücü sürüyordu.
Mr VVeasley, kalabalık sokakta aşağı yukarı bakarak, "Bin bakalım, Harry," der11.
Harry arabanın arkasına oturdu, çok geçmeden yanına Hermione, Ron ve son olarak da Percy geldi. Ron bundan hiç hoşlanmadı.
87
King's Cross yolculuğu, Harry'nin Hızır Otobüs'teki yolculuğuyla karşılaştırılınca fevkalade olaysız sayılırdı. Sihir Bakanlığı arabaları neredeyse sıradan görü-nüyorl irdi, ama Harry onların, Vernon Enişte'nin yeni şirket arabasının kesinlikle geçemeyeceği boşluklardan fiiyrılabildiklerini fark etti.
King's Cross'a yirmi dakika erken vardılar. Bakanlık sürücüleri onlara bagaj arabaları buldu, sandıklarını çıkardı. Sonra da şapkalarına dokunarak Mr VVeasley'ye selam verdiler ve arabalarına binip gittiler. Nasıl olduysa, trafik ışıklarının önündeki yerinden kıpırdamayan araba kuyruğunun başına geçivermeyi de becerdiler.
Mr VVeasley istasyona kadar Harr/nin burnunun dibinden ayrılmadı.
Çevrelerine bakarak, "Peki öyleyse," dedi, "madem bu kadar kalabalığız, ikişer ikişer geçelim. Önce Harry ile ben gidiyoruz."
Mr Weasley dokuz ve onuncu peronlar arasındaki bölmeye doğru Harry'nin arabasını iterek yürüdü, henüz dokuzuncu perona varmış olan 125 numaralı şehirlerarası trenle çok ilgilenmiş gibi görünüyordu. Harry'ye anlamlı bir bakış atarak, kayıtsızca bölmeye yaslandı. Harry de onu taklit etti.
Bir an sonra katı metalin içinden yanlamasına Peron Dokuz Üç Çeyrek'e geçmişlerdi. Başlarını kaldırınca, çocuklarını trene kadar getirmiş cadılar ve büyücülerle dolu perona dumanlar saçan, kıpkırmızı lokomotifi, yani Hogwarts Ekspresi'ni gördüler.
Percy ve Ginny aniden Harry'nin ardında belirdi.
88
Soluk soluğaydılar, belli ki bölmeyi koşarak geçmişlerdi.

"Ah, işte Penelope!" dedi Percy, saçını düzeltip yeniden pembeleşerek. Uzun ve kıvırcık saçlı bir kıza doğru, kız parlak rozetini ille de görsün diye göğsünü çıkararak yürümeye başladı. Ginny ile Harry göz göze geldi, ikisi de güldüklerini gizlemek için sırtlarını döndüler.
Geri kalan VVeasley'ler ile Hermione de onlara katılınca, Harry ve Mr VVeasley öne düşüp, ağzına kadar dolu kompartımanların yanından geçtiler, trenin sonuna, hayli boş görünen bir vagona kadar gittiler. Sandıkları yüklediler, Hedwig'le Crookshanks'i bagaj rafına koydular, sonra da Mr ve Mrs VVeasley'ye veda etmek için yeniden aşağı indiler.
Mrs Weasley önce çocuklarının hepsini, sonra Her-mione'yi, nihayet de Harry'yi öptü. Harry, o kendisine fazladan bir kez sarılınca utandı, ama aslında pek de memnun oldu.
Mrs V,". asley doğrulurken, garip bir şekilde parlayan gözlerle, "Kendine dikkat edeceksin, değil mi, Harry?" dedi. Sonra kocaman el çantasını açtı ve, "Hepinize sandviç yaptım," diye ekledi. "Al bakalım, Ron... hayır, salamura et değil... Fred? Fred nerede? Al, canım..."
Mr VVeasley yavaşça, "Harry," dedi, "bir dakika buraya gel."
Başıyla bir sütunu işaret etti, Harry de onu izleyerek sütunun arkasına gitti, diğerlerini Mrs VVeasley'nin etrafına toplanmış halde bıraktı.
89
Mr VVeasley, gergin bir sesle, "Gitmeden önce sana söylemem gereken bir şey var," dedi.
"Tamam, Mr VVeasley, biliyorum," dedi Harry.
"Biliyor musun? Nasıl bilebilirsin?"
"Ben... şey... dün gece sizinle Mrs VVeasley'yi konuşurken duydum. İstemeden kulak misafiri oldum," diye ekledi Harry çabucak. "Kusura bakmayın -"
"Bu şekilde öğrenmeni tercih etmezdim," dedi Mr VVeasley, kaygılı görünüyordu.
"Hayır - doğru söylüyorum, mesele yok. Böylece siz Fudge'a verdiğiniz sözü tutmuş oldunuz, ben de neler olduğunu öğrendim."
"Harry, çok korkmuş olmalısın -"
Harry içtenlikle, "Korkmadım," dedi. "Sahiden," diye ekledi, çünkü Mr VVeasley inanmamış gibi bakıyordu. "Kahraman olmaya çalışmıyorum ama, yani cidden, Sirius Black, Voldemort'dan beter olamaz, değil mi?"
Mr VVeasley ismi duyunca irkildi, ama duymazlıktan geldi.
"Harry, i>en senin Fudge'ın düşündüğünden daha sağlam kumaştan olduğunu biliyordum, korkmadığına da elbette memnunum ama -"
Geri kalan çocukları önüne katmış, trene götüren Mrs VVeasley, "Arthur!" diye seslendi. "Arlhur, ne yapıyorsun? Tren kalktı kalkacak!"
"Geliyor, Molly," •• dedi Mr VVeasley, ama sonra Hany^ye döndü ve daha alçak bir sesle, daha hızla konuşmaya devam etti. "Dinle, bana söz vermeni istiyorum -"
90
"- iyi bir çocuk olup şatoda kalacağım konusunda mı?" diye sordu Harry, kederle.
"Tam öyle sayılmaz." Harry, Mr VVeasley'yi tanıdığından beri hiç bu kadar ciddi görmemişti.
"Harry, bana Black'i aramayacağın konusunda yemin et."
Harry bakakaldı. "Ne?"
Gürültülü bir düdük sesi duyuldu. Demiryolu görevlileri trenin yanında yürüyor, bütün kapılan çarparak kapatıyorlardı.
Mr VVeasley, daha da hızlı konuşarak, "Bana söz ver, Harry," dedi, "ne olursa olsun -"
Harry şaşkınlıkla, "Beni öldürmek istediğini bildiğim birini niye arayayım?"diye sordu.
"Yemin et, ne duyarsan duy -"
"Arthur, çabuk!" diye bağırdı Mrs VVeasley.
Tren duman salıyordu; hareket etmeye başlamıştı. Harry kompartımanın kapısına koştu, Ron kapıyı açıp o geçsin diye geriye çekildi. Pencereden sarktılar, tren bir köşeyi dönüp onlar gözden kaybolana kadar Mr ve Mrs VVeasley'ye el salladılar.
Tren hızlanırken Harry, Ron ve Hermione'ye, "Sizinle özel olarak konuşmam gerek," dedi.
"Git bakalım, Ginny," dedi Ron.
Ginny, gücenmiş bir edayla, "Aman ne güzel," dedi ve azametle dışarı çıktı.

Harry, Ron ve Hermione koridorda yürümeye başladılar. Boş bir kompartıman arıyorlardı, ama trenin en sonundaki dışında hepsi doluydu.
Bu kompartımanda sadece bir kişi vardı, pencere-
91
nin yanında mışıl mışıl uyuyan bir adam. Hany, Ron ve Hermione, eşikte kaldılar. Hogwarts Ekspresi genellikle öğrencilere mahsustu, yemek arabasını iten cadı hariç, bu trende daha önce hiç yetişkin görmemişlerdi.
Yabancı son derece pejmürde, birçok yeri yamalı bir büyücü cüppesi giymişti. Hasta ve bitkin görünüyordu. Hayli genç olsa da, açık kestane rengi saçlan yer yer kırlaşmıştı.
Pencereden en uzakta olan yerlere oturup kapıyı çekerek kapatırlarken, "Kim dersiniz?" dedi Ron fısıltıyla.
Hermione hemen, "Profesör R. J. Lupin," diye fısıldadı.
"Nereden biliyorsun?"
Hermione, adamın üstündeki bagaj rafını işaret ederek, "Bavulunda yazıyor," dedi. Bagajda özenle düğümlenmiş bol miktarda sicimin bir arada tuttuğu, küçük, hırpalanmış bir bavul vardı. Bir köşesine yansı soyulmuş harflerle "Profesör R. J. Lupin" adı yapıştırılmıştı.
Ron, profesörün solgun profiline bakıp kaşlannı çatarak, "Ne dersi okutuyor acaba?" dedi.
"Orası belli," diye fısıldadı Hermione. "Bir tek boş ders var, değil mi? Karanlık Sanatlara Karşı Savunma."
Harry, Ron ve Hermione'nin daha önce iki tane Karanlık Sanatlara Karşı Savunma hocalan olmuştu, ikisi de ancak birer yıl dayanabilmişti. İşin tekinsiz olduğuna ilişkin söylentiler vardı.
"Eh, umanm üstesinden gelir," dedi Ron kuşkuyla. "Sanki sağlam bir nazar değse işi bitecekmiş gibi bir ha-
92
li var, değil mi? Neyse..." Harry'ye döndü, "sen bize ne anlatacaktın?"
Harry onlara Mr ve Mrs VVeasley'nin tartışmasını ve az önce Mr VVeasley'nin ona uyanda bulunduğunu' anlattı. Sözlerini bitirdiği zaman Ron yıldırım çarpmış gibi görünüyordu, Hermione ise ellerini ağzına kapatmıştı. Sonunda onları indirip, "Sirius Black seni bulmak için mi kaçmış?" diye sordu. "Ah, Harry... çok, çok dikkatli olman gerek. Bela arama, Harry..."
Sinirlenen Harry, "Ben bela aramıyorum," dedi. "Bela genellikle beni buluyor."
Ron titreyerek, "Harry o kadar aptal mı ki, onu öldürmek isteyen bir kaçığın ardına düşsün?" dedi.
İkisi de haberden Harry'nin beklediğinden daha fazla etkilenmişlerdi. Ron da, Hermione de Black'ten onun korktuğundan daha fazla korkuyordu.
Ron sıkıntıyla, "Azkaban'dan nasıl çıktığım kimse bilmiyor," dedi. "Daha önce kimse bunu başaramamıştı. Üstelik de en yüksek güvenlik önlemleriyle korunan bir tutsaktı."
Hermione içtenlikle, "Ama onu yakalarlar, değil mi?" diye sordu. "Yani bütün Muggle'lar da onu arıyor..."
Ron birden, "O ses de ne?" dedi.
Bir yerlerden hafif, teneke gibi bir düdük sesi duyuluyordu. Kompartımanı gözleriyle taradılar.
"Senin sandığından geliyor, Harry," dedi Ron, ayağa kalkıp bagaj rafına uzandı. Biraz sonra Cep Sinsios-kopu'nu Harry'nin cüppelerinin arasından çekip almış-
93
ti. Alet Ron'un avucunda hızla dönüyor ve pırıl pırıl ışık saçıyordu.
Hermione daha iyi görmek için ayağa kalktı, ilgiyle, "O bir Sinsioskop mu?" dedi.
"Evet... Ha, bak, çok ucuz," dedi Ron. "Onu Harry'ye yollamak için Errol'ın bacağına bağlarken çıldırdı sanki."
Hermione kurnazca, "O sırada güvenilmez bir şey yapıyor muydun?" diye sordu.
"Hayır! Şey... Errol'ı kullanmamam gerekiyordu. Biliyorsun, uzun yolculukları kaldıracak halde sayılmaz... İyi ama, Harry'ye hediyesini başka nasıl yollayacaktım?"
Sinsioskop tiz ıslıklar çalarken, Harry, "Yeniden sandığa koy," diye akıl verdi. "Yoksa onu uyandıracak."
Başıyla Profesör Lupin'i işaret etti. Ron, Sinsios-kop'u Vernon Enişte'nin pek korkunç bir çift

çorabının içine sakladı, böylece sesini de kesmiş oldu. Sonra da sandık kapağını üzerine kapadı. Yerine oturarak, "Hogsmeade'de kontrol ettirebiliriz," dedi. "Dervish ve Banges'de böyle şeyler satıyorlar, sihirli aletler falan, Fred'le George söylemişti."
Hermione merakla, "Hogsmeade hakkında fazladan bir şeyler biliyor musun?" diye sordu. "İngiltere'deki tek Muggle'sız yerleşim alanı olduğunu okumuştum -"
"Evet, öyle sanırım," dedi Ron düşünmeden. "Ama gitmek istememin nedeni o değil. Ben sadece Balyum-ruk'a girmek istiyorum!"
94
"O da ne?" diye sordu Hermione.
Ron'un yüzüne hülyalı bir ifade geldi. "Orası, her şeyin bulunduğu bir şekerci dükkânı... Biber Şeytan-cık'lar -ağzından duman çıkarmana yol açıyorlar- ve çilek dondurması ile top top kremadan yapılmış kocaman şişman Şokotop'lar. Sınıfta emerken, az sonra ne yazacağını düşünüyormuş gibi görünmeni sağlayan gerçekten kusursuz şeker tüy kalemler -"
Hermione azimle ısrar etti. "Ama Hogsmeade çok ilginç bir yer, değil mi? Tarihi Büyücülük Mekânları''nda, hanın 1612 cinaice ayaklanmasının karargâhı olduğu yazılı, Bağıran Baraka da ingiltere'deki en perili binaymış -"
"- ve onları emerken seni yerden birkaç santim yükselten koca koca şerbet toplan," dedi Ron. Besbelli, Hermione'nin ağzından çıkan tek kelimeyi bile dinlememişti.
Hermione dönüp Harry'ye baktı.
"Okuldan biraz uzaklaşıp Hogsmeade'de keşfe çıkmak hoş olmaz mı?"
"Sanırım olur," dedi Harry kasvetle. "Siz öğrenince bana söylersiniz."
"Ne demek istiyorsun?" dedi Ron.
"Ben gidemem. Dursley'ler izin belgemi imzalamadı, Fudge da olmaz dedi."
Ron dehşete kapılmıştı.
"Gelmene izin yok mu? Ama - olmaz ki - McGona-gall ya da başka biri sana izin verir -"
Harry sahte sahte güldü. Gryffindor binasının Baş-kan'ı olan Profesör McGonagall çok sert biriydi.
95
"- ya da Fred'le George'a soranz, onlar şatonun dışına çıkan bütün gizli geçitleri bilirler -"
"Ron!" dedi Hermione sertçe. "Black henüz yaka-lanmamışken bence Harry okuldan kaçmamalı -"
Harry acı acı, "Evet, herhalde McGonagall da ondan izin istediğimde böyle diyecek," dedi.
"Ama biz yanında olursak," dedi Ron, Hermione'y e şevkle, "Black cesaret edemez -"
Hermione, "Aman Ron, saçmalama," diye cevabı yapıştırdı. "Black sokağın orta yerinde bir sürü insanı öldürmüş biri, sırf biz ordayız diye Harry'ye saldırmaktan çekinir mi sanıyorsun?"
Konuşurken bir yandan da Crookshanks'in sepetinin bağlarıyla oynuyordu.
"Çıkarma o şeyi dışarı!" dedi Ron, ama çok geç kalmıştı. Crookshanks sepetten kuş gibi sıçradı, gerindi, esnedi ve Ron'un dizlerine atladı. Ron'un cebindeki yumru titredi, o da Crookshanks'i öfkeyle itti.
"Bırak şunu!"
"Ron, yapma!" dedi Hermione öfkeyle.
Ron tam cevap verecekti ki, Profesör Lupin kımıldandı. Yürekleri kalkarak ona baktılar, ama Lupin başını öbür yana çevirip, ağzı biraz açık uyumaya devam etti.
Hogwarts Ekspresi kararlı bir şekilde kuzeye doğru yoluna devam ediyordu, pencerenin dışındaki manzara gitgide daha vahşi ve karanlık bir hal alırken, tepedeki bulutlar da kalınlaşmıştı, insanlar kompartıman kapısının önünde ileri geri koşturuyorlardı. Crookshanks
96
şimdi boş bir koltuğa oturmuştu, ezik yüzü Ron'a dönüktü, san gözleri ise Ron'un üst cebindeydi.
Saat birde yemek arabasını süren tombul cadı kompartıman kapısına geldi.
Ron, başıyla Profesör Lupin'i işaret ederek kararsızlık içinde, "Acaba onu uyandırsak mı?" dedi. "Biraz yemek yese iyi olacakmış gibi görünüyor."
Hermione ihtiyatla Profesör Lupin'e yaklaştı.
"Şey - Profesör?" dedi. "Özür dilerim - Profesör?"
Lupin yerinden kımıldamadı.

Cadı, Harry'ye üst üste dizilmiş koca bir kazan pastası yığını uzatırken, "Üzülme canım," dedi. "Uyanınca karnı acıkmış olursa, ben önde kondüktörün yanında olacağım."
Q»dı kompartımanın kapısını çekip kapatırken, Ron yavaşça, "Gerçekten uyuyor sanırım, ha?" dedi. "Yani, ölmemiştir, değil mi?"
"Hayır, hayır, nefes alıyor," diye fısıldadı Hermione, bir yandan da Harry'nin ona uzattığı kazan pastasını alıyordu.
Belki arkadaşlığı iyi 'sayılmazdı, ama Profesör Lu-pin'in kompartımanlarında olması işe de yaradı. Öğleden sonra bir ara, tam yağmur yağmaya başlayarak pencerenin dışında yuvarlanıp giden tepeleri flulaştır-mışken, koridorda yeniden ayak sesleri duydular. En sevmedikleri üç kişi kapıda belirdi: Draco Malfoy ve iki yanında iki yardakçısı, Vincent Crabbe ve Gregory Goyle.
Draco Malfoy'la Harry, Hogwarts'a yaptıkları ilk
97
tren yolculuğundan beri birbirine düşmandı. Solgun, sivri yüzünde hep alaycı bir gülüş bulunan Malfoy, Slytherin binasındaydı; Slytherin Quidditch takımında Arayıcı pozisyonunda oynuyordu, yani Harr/nin Gryffindor takımındaki pozisyonu. Crabbe ve Goyle sanki Malfoy'un emirlerini yerine getirmek için doğmuşlardı. İkisi de enine gelişmiş ve kaslıydılar. Saçı kaklarına kadar inen ve çok kalın bir boynu olan Crabbe daha uzun boyluydu. Goyle'un kısa, kabarık saçları ve uzun, goril kollan vardı.
Malfoy her zamanki tembel konuşmasıyla kompartıman kapısını açarak, "Bak hele, kimler var burda," dedi. "Porur-la Vızır."
Crabbe ve Goyle ifrit gibi kıkırdadılar.
"Babanın bu yaz sonunda biraz altın edindiğini duydum, VVeasley," dedi Malfoy. "Annen şoktan öldü mü?"
Ron yerinden öyle bir fırladı ki, Crookshanks'in sepetine çarpıp yere düşürdü. Profesör Lupin horladı.
"O da kim?" dedi Malfoy. Lupin'i fark edince oto-matikman bir adım geri çekilmişti.
Ron'u tutmak gerekirse diye her ihtimale karşı ayağa kalkmış olan Harry, "Yeni hoca," dedi. "Ne diyordun, Malfoy?"
Malfoy'un soluk gözleri kısıldı; bir öğretmenin burnunun dibinde kavga çıkaracak kadar budala değildi.
Crabbe ile Göyle'a küskün küskün, "Gelin hadi," diye mırıldandı, yok oldular.
Harry ve Ron yeniden oturdu, Ron yumruklarına masaj yapıyordu.
98
Kızgın kızgın, "Bu yıl Malfoy'un saçmalıklarım dinleyecek değilim," dedi. "Doğru söylüyorum. Eğer ailem hakkında bir şaka daha yapacak olursa, kafasını yakaladığım gibi -"
Ron eliyle havada vahşi bir hareket yaptı.
Hermione tıslar gibi, "Ron/' dedi, bir yandan da Profesör Lupin'i gösteriyordu, "dikkatli ol..."
Ama Profesör Lupin hâlâ mışıl mışıl uyuyordu.
Tren daha da kuzeye doğru yoluna devam ederken yağmur şiddetlendi. Pencereler şimdi yekpare, ışıltılı bir griye dönüşmüştü. Bütan koridorlardaki ve bagaj raflarının üstündeki fenerler yanana kadar gittikçe koyulaşmayı sürdüren bir gri. Tren tıngırdadı, zangırdadı, kükredi, ama Profesör Lupin hâlâ uyuyordu.
Artık tamamen kararmış pencereden bakmak için onun yanından öne eğilen Ron, "Neredeyse varmış olmalıyız," dedi.
Kelimeler ağzından henüz çıkmıştı ki, tren yavaşlamaya başladı.
"Harika," dedi Ron, ayağa kalkıp Profesör Lupin'in yanından ihtiyatla yürüyerek dışarıya bakmaya çalışırken. "Açlıktan ölüyorum, şölene gitmek istiyorum..."
Hermione saatine bakarak, "Varmış olamayız," dedi.
"Öyleyse niye duruyoruz?"
Tren gittikçe yavaşlıyordu. Pistonların sesi kesilince, rüzgâr ve yağmur camları daha da büyük bir gürültüyle dövmeye koyuldu.
Kapıya en yakın olan Harry, koridora bakmak için

99
ayağa kalktı. Vagon boyunca, kafalar merakla kompartımanlardan dışarı uzanıyordu.
Tren bir sarsıntıyla durdu, uzaktan gelen^patırhlar ve gümbürtülerden, bagajların raflardan düş anü anladılar. Sonra hiçbir uyan olmaksızın ışıklar söndü, zifiri karanlığa gömüldüler.
Ron'un sesi, Harr/nin arkasından, "Neler oluyor?" dedi.
"Ayy!" diye soludu Hermione. "Ron, o benim aya-
ğım!"
Harry el yordamıyla yerine döndü.
"Sence tren anza mı yaptı?"
"Bilmem..."
Bir gıcırtı duyuldu, Harry, pencerenin birazını «ilip dışarı bakan Ron'un karanlık siluetini hayal meyal seçti.
"Dışarıda bir hareket var," dedi Ron. "Sanırım birileri trene biniyor..."
Kompartımanın kapısı aniden açıldı ve birisi Harry'nin bacaklarının üstüne çıkıp canını acıttı.
"Pardon! Neler oluyor, biliyor musunuz? Ayy! Pardon-"
"Merhaba, Neville," dedi Harry, karanlıkta el yordamıyla aranıp Neville'i pelerininden çekerek.
"Harry? Sen misin? Neler oluyor?"
"Hiçbir fikrim yok! Otursana -"
Gürültülü bir tıslama ve acı bir ciyaklama sesi yükseldi. Neville, Crookshanks'in üstüne oturmaya kalkmışa.
100
Hermione'nin sesi duyuldu: "Gidip kondüktöre neler oluyor diye soracağım." Harry onun yanından geçtiğini ve kapının kayarak yeniden açıldığını hissetti, sonra bir gümbürtü duyuldu, birileri acıyla viyakladı.
"O da kim?"
"Kim o?"
"Ginny?"
"Hermione?"
"Ne yapıyorsun?"
"Ron'u arıyordum -"
"Gel de otur-"
"Buraya değil!" dedi Harry çabucak. "Burda ben varım!"
"Ayy!" dedi Neville.
"Susun!" dedi boğuk bir ses birden.
Anlaşılan Profesör Lupin nihayet uyanmıştı. Harry onun köşesinde hareket ettiğini duyuyordu.
Hiçbiri konuşmadı.
Yumuşak bir çıtırtının ardından titreşen bir ışık kompartımanı doldurdu. Profesör Lupin elinde bir avuç alev tutuyor gibiydi. Bu alevler yorgun gri yüzünü aydınlatıyordu, ama gözlerinde tetikte ve uyanık bir takış vardı.
Aynı boğuk sesle, "Olduğunuz yerde kalın," dedi-, avuç dolusu ateşini önünde tutarak yavaşça ayağa kalktı.
Ama kapı, daha Lupin ona ulaşamadan ağır ağır
Kapıda, Lupin' in elindeki titreşen alevlerle aydın-
101
lanmış olarak, boyu tavana kada:' varan pelerinli bir şekil duruyordu. Yüzü kukuletasının altına tamamen gizlenmişti. Harry'nin gözleri aşağı doğru kaydı ve gördüğü şey midesinin kasılmasına yol açtı. Pelerinden dışarı bir el çıkıyordu. Bu, ıslak ıslak parıldayan, grimsi, yapış yapış görünen, lekeli bir eldi. Suda çuıümüş ölü bir şey gibi...
Ne var ki, görünmesi bir saniye olle sürmedi. Pelerinin altındaki yaratık Harry'nin bak ş nı hissetmiş gibi, el hemen siyah kumaşın katlan ar asır a çekildi.
Sonra da kukuletanın altındaki şt-y. her neyse, uzun uzun, ağır ağır, hırıltıyla nefes aldı. ı^ınki çevresinden havadan da fazla bir şey emmek istiyot gibiydi.

Üzerlerine yoğun bir soğuk çöktü. Harry göğsünde soluğunun sıkışıp kaldığını hissetti. Soğuk, derisinden de daha derinlere indi. Göğsünün içindeydi, kalbinin içinde...
Harry'nin gözleri devrildi. Göremiyordu. Soğukta boğuluyordu. Kulaklarında su sesi gibi bir çağıldama vardı. Aşağı çekiliyordu, kükreme gittikçe aıtıyordu...
Ve sonra uzaklardan feryatlar duydu, korkunç, korkmuş, yalvaran feryatlar. Bağıran her kimse, Harry ona yardım etmek istiyordu. Kollarını oynatmava çalıştı, ama oynatamadı... Kalın, beyaz bir sis çevresinde, içinde anafor gibi dönüyordu -
"Harry! Harry! İyi misin?"
Biri yüzünü tokatlıyordu.
"N-ne?"
Harry gözlerini açtı. Üstünde fenerler vardî, yer
102
sarsılıyordu - Hogwarts Ekspresi yeniden yola koyulmuş, ışıklar yanmıştı. Oturduğu yerden döşemeye kaymıştı anlaşılan. Ron ve Hermione yanında yere diz çökmüşlerdi, tepelerinde onu gözleyen Neville'le Profesör Lupin'i görebiliyordu. Harry kendini çok hasta hissetti. Gözlüğünü iterek yerine oturtmak için elini yüzüne götürünce de, yüzünün soğuk soğuk terlediğini fark etti.
Ron ve Hermione onu kaldırıp yerine oturttular.
Ron kaygıyla, "İyi misin?" diye sordu.
"Evet," dedi Harry, çabucak kapıya doğru baktı. Kukuletalı yaratık yok olmuştu. "Ne oldu? O - o şey nerde? Kim bağırdı?"
"Kimse bağırmadı," dedi Ron, daha da kaygılı.
Harry ışıl ışıl kompartımana baktı. Ginny ve Nevil-le, her ikisi de bembeyaz halde ona baktılar.
"Ama feryatlar duydum -"
Bir çat sesi, hepsinin yerinden fırlamasına yol açtı. Profesör Lupin muazzam büyüklükte bir çikolatayı parçalara ayırıyordu.
"Al," dedi Harry'ye, ona özellikle büyük bir parça uzatarak. "Ye. Faydası olur."
Harry çikolatayı aldı, ama yemedi.
"O şey neydi?" diye sordu Lupin'e.
"Bir Ruh Emici," dedi Lupin, şimdi diğerlerine de çikolata veriyordu. "Azkaban'ın Ruh Emici'lerinden biriydi."
Herkes ona bakakaldı. Profesör Lupin boş çikolata kâğıdını buruşturup cebine soktu.
103
"Ye," diye tekrarladı. "Faydası olur. Benim kondüktörle konuşmam gerek, kusura bakmayın..." Harr/nin yanından geçti, koridorda gözden kayboldu.
"İyi olduğundan emin misin, Harry?" diye sordu Hermione, ona endişeyle bakarak.
"Anlamıyorum... ne oldu?" dedi Harry, yüzündeki teri biraz daha sildi.
"Eh - o şey - Ruh Emici - oracıkta durdu ve etrafa baktı (yani herhalde, yüzünü göremedim) - ve sen -sen-"
Hâlâ korkmuş görünen Ron, "Kriz falan geçiriyor-sun sandım," dedi. "Sanki kaskatı oldun, yere düştün ve titreyip kasılmaya başladın -"
"Ve Profesör Lupin üzerinden geçti, Ruh Emici'ye doğru yürüdü, asasını çekti," dedi Hermione. "Ve dedi ki 'Hiçbirimiz pelerinlerimizin altında Sirius Black'i saklamıyoruz. Git buradan.' Ama Ruh Emici yerinden kıpırdamadı bile. Lupin bir şeyler mırıldandı, asasının ucundan gümüşümsü bir şey ona doğru fişkırdı, o da döndü ve sanki kayarak uzaklaştı..."
Neville, her zamankinden daha tiz bir sesle, "Korkunçtu," dedi. "O girince içerisi nasıl söğüdü, hissettiniz mi?"
"Kendimi garip hissettim," dedi Ron, rahatsız rahatsız omuzlarını oynattı. "Sanki bir daha hiç neşelene-meyecekmişim gibi...".,
Köşesine büzülmüş ve neredeyse Harry kadar kötü görünen Ginny, usulca hıçkırdı. Hermione yanına
104
gidip onu teselli etmek istercesine kolunu omzuna doladı.

Harry kendini garip hissederek, "Ama hiçbiriniz -yerinizden aşağı düşmediniz mi?"
"Hayır," dedi Ron, yeniden endişeyle Harry'ye baktı. "Ama Ginny deliler gibi titriyordu..."
Harry anlamıyordu. Kendini zayıf ve titrek hissediyordu, sanki ağır bir grip geçirmiş gibi. Yavaş yavaş utanmaya da başlıyordu. Neden başkaları değil de bir tek o darmadağın olmuştu?
Profesör Lupin geri dönmüştü. İçeri girerken durakladı, onlara baktı ve cılız bir tebessümle, "Yani, o çikolataları zehirlemedim..." dedi.
Harry bir parça ısırdı ve hayretle, sıcaklığın el ve ayak parmaklarının uçlarına kadar yayıldığını hissetti.
Profesör Lupin, "On dakika içinde Hogwarts'ta olacağız," dedi. "İyi misin, Harry?"
Harry, Profesör Lupin'e adını nereden bildiğini sormadı.
"İyiyim," diye mırıldandı, utançla.
Yolculuğun geri kalanında pek konuşmadılar. Sonunda tren Hogsmeade istasyonunda durdu, herkes inmek için itişip kakışmaya başladı. Baykuşlar öttü, kediler miyavladı, Nevüle'in kurbağası şapkasının altında gürültüyle vrakladı. Minik peron buz gibiydi, yağmur buzlu tabakalar halinde yağıyordu.
Aşina bir ses, "Birinci sınıflar burdan!" dedi. Harry, Ron ve Hermione dönünce Hagrid'in devasa siluetini peronun öbür yanında gördüler. Çok korkmuş görünen
105
birinci sınıfları göldeki geleneksel yolculuklarına çağırıyordu.
"İyi misiniz, siz üçünüz?" diye kalabalığın başlan üzerinden haykırdı. Ona el salladılar, ama konuşma fırsatı bulamadılar, çünkü çevrelerindeki insan yığını onlan peron boyunca öbür yana sürüklüyordu. Harry, Ron ve Hermione, inişli çıkışlı bir balçık yola çıkan diğer öğrencileri izlediler. Orada birinci sınıflar dışındaki öğrencileri en azından yüz posta arabası bekliyordu. Harr/nin tahminine göre her biri görünmez birer at tarafından çekiliyordu, çünkü içeri girip kapıyı kapatınca araba kendiliğinden yola koyuluyor, kâh sarsılıyor, kâh yalpalıyordu.
Araba hafiften hafife humus ve saman kokuyordu. Harry çikolatayı yediğinden beri kendini daha iyi hissediyordu, ama hâlâ zayıftı. Ron ve Hermione, sanki yeniden yığılmasından korkuyorlarmış gibi, yan yan ona bakıyorlardı.
Araba, tepesinde kanatlı yaban domuzlan bulunan taş sütunların arasındaki bir çift muhteşem dövme demir kapıya doğru yuvarlana yuvarlana giderken, Harry kapının iki yanında nöbet tutan heyula gibi, kukuletalı iki Ruh Emici daha gördü. Bir soğuk hastalık dalgası onu yeniden içine almakla tehdit etti; Harry, yamru yumru koltuğunda arkaya yaslanıp, kapılardan geçene kadar gözlerini yumdu. Araba, şatoya çıkan, uzun, eğimli yolda hızlandı. Hermione minik pencerelerden birinden dışan sarkmış, çok sayıdaki taretin ve kulenin yaklaşmasını seyrediyordu. Sonunda araba sallanarak durdu ve Hermione ile Ron indi.
106
Harry de aşağı inerken, tembel ama keyifli bir ses kulağına çarptı.
"Bayıldın ha, Potter? Longbottom doğru mu söylüyor? Sahiden bayıldın mı?"
Malfoy, Hermione'ye bir dirsek atıp geçerek şatoya çıkan taş merdivenlerde Harry'nin yolunu kesti. Yüzü neşeliydi, soluk gözleri melun melun parlıyordu.
Dişleri sıkılmış Ron, "Çek git, Malfoy," dedi.
Malfoy yüksek sesle, "Sen de bayıldın mı, VVeasley? O korkunç ihtiyar Ruh Emici senin de ödünü patlattı mı yoksa?" dedi.
Sakin bir ses, "Bir sorun mu var?" dedi. Profesör Lupin o anda bir sonraki arabadan çıkmıştı. Malfoy, Profesör Lupin'e küstah bir bakış attı. Bu, onun cüppesindeki yamaları ve eski püskü bavulunu da kapsayan bir bakıştı. Sesinde minicik bir alay ima-sıyla, "Ah, hayır - şey - Profesör," dedi. Sonra da Crab-be ve Goyle'a pis pis sırıttı, önlerine düşüp merdivenlerden şatoya çıktı.
Hermione acele etsin diye Ron'un sırtını dürttü, üçü merdivenlerde kaynaşan kalabalığa katıldı. Devasa meşe ön kapılardan geçip mağara gibi Giriş Salonu'na girdiler. Salon alev alev meşalelerle aydınlatılmıştı ve üst katlara giden görkemli mermer bir merdiveni barındırıyordu.
Büyük Salon'un kapısı sağ tarafta açıktı. Harry kalabalığı oraya doğru izledi, ama daha gecenin karanlık ve bulutlu göğünü yansıtan sihirli tavana doğru dürüst bir göz atmadan, bir ses, "Potter!

Granger!" diye seslendi. "İkinizi de görmek istiyorum!"
107
Harry ve Hermione şaşkınlıkla döndüler. Biçim Değiştirme hocalan ve Gryffindiff binasının Başkan'ı Profesör McGonagall, kalabalığın Daşları üzerinden sesleniyordu. Saçlarını sımsıkı arkada toplayan sert" görünüşlü bir cadıydı. Keskin gözleri, kare biçiminde gözlükle çerçevelenmişti. Harry, içinde kötü bir şey olacağı hissiyle, itişe kakışa zorlukla onun yanına vardı. Profesör McGonagall, içinde hep yanlış bir şey yaptığı duygusunu uyandırırdı.
Profesör, "Öyle kaygılı görünmenize gereK yok -sadece odamda bir şeyler söyleyeceğim," dedi onlara. "Hadi işine, Weasley."
Profesör McGonagall, Harry ile Hermione'yi gevezelik eden kalabalıktan uzaklaştırırken, Ron bakakaldı. Harry ve Hermione, Giriş Salonu, mermer merdiven ve bir koridor boyunca Profesör'e eşlik ettiler.
Kocaman, hoş geldin diyen bir ateşin yandığı küçük odasına geldiklerinde, Profesör McGonagall eliyle onlara oturmalarım işaret etti. Kendisi de masasının başına geçerek îıemen, "Profesör Lupin önden bir baykuş yollayarak trende hastalandığım söyledi, Potter," dedi.
Daha Harry cevap veremeden kapı hafifçe vuruldu ve revir görevlisi Madam Pomfrey paldır küldür içeri girdi.
Harry yüzünün kızardığını hissetti. Bayılması yeterdi zaten, ya da her ne yaptıysa... herkesin böyle gürültü koparmasına gerek yoktu.
"İyiyim," dedi, "bir şeye ihtiyacım yok -"
"Ah, sensin, öyle mi?" dedi Madam Pomfrey.
108
Harry'nin dediklerine aldırmayarak ona yakından bakmak için eğildi. "Sanırım yine tehlikeli bir şeyler yaptın."
"Bir Ruh Emici'ydi, Poppy," dedi Profesör McGo-nagall.
Birbirlerine karanlık bir bakış attılar ve Madam Pomfrey hoşnutsuzluk içinde "çık çık" dedi.
"Bir okula Ruh Emici'leri yerleştirmek," diye mırıldandı, Harry'nin saçını geriye itip alnına elini koyarak. "İlk bayılan o olmayacak. Evet, alnı yapış yapış olmuş. Dehşet verici şeylerdir onlar ve zaten narin olan insanlar üzerindeki etkileri -"
Harry kızgın kızgın, "Ben narin değilim!" dedi.
O anda nabzına bakmakta olan Madam Pomfrey dalgın dalgın, "Elbette değilsin," dedi.
Profesör McGonagall çabucak, "Neye*ihtiyacı var?" diye sordu. "Yatak istirahatı mı? Belki de geceyi hastane kanadında geçirmeli, ne dersin?"
"Ben iyiyim!" dedi Harry, yerinden sıçrayarak. Revire giderse Draco Malfoy'un neler söyleyeceği düşüncesi, işkenceden farksızdı.
Şimdi Harry'nin gözlerinin içine bakmaya çalışan Madam Pomfrey, "Eh, hiç değilse biraz çikolata yemeli," dedi.
"Yedim zaten," dedi Harry. "Profesör Lupin bana çikolata verdi. Hepimize verdi."
Madam Pomfrey, onayladığını belli eden bir^dayla, "Verdi, öyle mi?" dedi. "Demek ki sonunda neyin neye deva olduğunu bilen bir Karanlık Sanatlara Karşı Savunma hocamız olmuş."
109
Profesör McGonagall, sert bir sesle, "Kendini iyi hissettiğinden emin misin, Potter?" dedi.
"Evet."
"Peki öyleyse. Ben Miss Granger'la ders programı üzerinde kısa bir konuşma yaparken dışarıda bekler misin lütfen? Sonra da birlikte şölene ineriz."
Harry, kendi kendine mırıldanarak hastane kanadına yönelen Madam Pomfrey'le birlikte koridora çıktı. Birkaç dakika beklemesi gerekti, sonra bir şeye pek sevinmiş görünen Hermione, arkasında Profesör McGonagall ile kapıda göründü ve üçü mermer merdivenden aşağı, Büyük Salon'a indi.
Salon, bir sivri uçlu siyah büyücü şapkalan denizinden farksızdı. Uzun bina masalarının hapsine, ortada masalann üstünde uçuşan binlerce mumun ışığında yüzleri parlayan öğrenciler dizilmişti.
Bir tutam beyaz saçlı, minicik bir büyücü olan Profesör Flitvvick eski bir şapkayla üç bacaklı bir tabureyi Salon'un dışına taşıyordu.

Hermione yavaşça, "Ah," dedi, "Seçme'yi kaçırdık."
Hogwarts'ın yeni öğrencileri binalanna Seçmen Şapka'yı başlarına takarak seçilirdi, şapka onların en uygun olduğu binayı (Gryffindor, Ravenclaw/ Huffle-puff ya da Slytherin) bağırarak duyururdu.
Profesör McGonagall uzun adımlarla öğretmenler masasındaki boş iskemlesine doğru yürüdü.
Harry ile Hermione ise olabildiğince sessiz adımlarla ters yöne, Gryffindor masasına gittiler.
Salon'un arkasından geçerlerken insanlar
110
dönüp onlara baktı, birkaç tanesi de parmağıyla Harry'yi gösterdi. Yoksa Ruh Emici'nin önünde yere yığılmasının hikâyesi bu kadar çabuk mu duyulmuştu?
Harry ve Hermione, onlara yer ayırmış olan Ron'un iki yanına oturdular.
Ron, "Neymiş mesele?" diye mırıldandı Harry'ye.
Harry fısıldayarak açıklamaya koyuldu ama, tam o sırada Müdür ayağa kalkıp konuşmaya başlayınca, lafını yarıda kesti.
Profesör Dumbledore çok yaşlı olmasına rağmen insanda hep büyük enerjiye sahipmiş izlenimi uyandırırdı. Çok uzun gümüşi renkte saçları ve sakalı, dar çerçeveli gözlüğü ve son derece kemerli bir burnu vardı. Genellikle çağının en büyük büyücüsü olarak tanımlanırdı, ama Harry'nin ona saygı duymasının nedeni bu değildi. Albus Dumbledore'a güvenmeden edemezdiniz ve Harry onun öğrencilere gülümseyişini izlerken, Ruh Emici tren kompartımanına girdiğinden beri kendini ilk kez gerçekten sakin hissetti.
Mum ışığı sakalının üstünde ışıldayan Dumbledore, "Hoş geldiniz!" dedi. "Hogvvarts'ta bir başka yıla hoş geldiniz! ^ize söyleyecek birkaç şeyim var ve içlerinden birisi çok ciudi. Mükemmel şölenimiz kafanızı karıştırmadan en iyisi onu aradan çıkarmak herhalde..."
Dumbledore boğazını temizleyerek devam etti: "Hepinizin Hogwarts Ekspresi'ndeki aramalardan sonra farkına varmış olacağı gibi, okulumuz şu anda Sihir Bakanlığı'nm bir işi için burada bulunan birtakım Az-kaban Ruh Emici'lerine ev sahipliği ediyor."
111
O duraklayınca Harry de, Mr VVeasley'nin söylediklerini hatırladı: Dumbledore, Ruh Emici'lerin okulu korumasından memnun değildi.
Dumbledore, "Arazinin bütün girişlerine mevzilen-diler," diye devam etti, "ve bizimle birlikte oldukları sürece, kimsenin okuldan izinsiz ayrılmaya kalkışmaması gerektiğini açıklığa kavuşturmak zorundayım. Ruh Emici'ler numaralara, kılık değiştirmeye kanmaz -hatta Görünmezlik Pelerinleri'ne bile," diye yumuşak başlı bir edayla ekledi. Harry ve Ron birbirlerine baktı. "Rica ya da mazereti anlamak bir Ruh Emici' nin doğasında yoktur. Bunun için her birinizi uyarıyorum, size zarar vermeleri için neden yaratmayın, Ruh Emici'ler söz konusu olunca hiçbir öğrencinin kural dışı davranmaması için Sınıf Başkanları'na ve kız ve erkeklerin iki yeni Öğrenci Başı'na güveniyorum."
Harry'nin birkaç iskemle ötesinde oturan Percy yine göğsünü şişirdi ve hayranlık beklentisiyle etrafa baktı. Dumbledore yeniden durakladı, büyük bir ciddiyetle Salon'u süzdü. Yerinden kıpırdayan ya da ses çıkaran olmadı.
"Mutlu olay ise," dedi, "bu yıl aramıza katılan iki yeni öğretmene hoş geldin dememiz."
"Önce, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmenliği görevini almayı kabul etme lütfunda bulunan Profesör Lupin."
Dağınık, coşkudan hayli uzak alkışlar dıfyuldu. Sadece trende Profesör Lupin'le aynı kompartımanda olanlar şiddetle alkışladı, Harry dahil. Profesör Lupin,
112
en iyi cüppelerini giymiş olan diğer öğretmenlerin yanında daha da pejmürde duruyordu.
Ron, "Snape'e bak," diye fısıldadı Harry'nin kulağına.
İksir hocası Profesör Snape, öğretmen masasının öbür ucundan Profesör Lupin'e bakıyordu. Herkes Sna-pe'in Karanlık Sanatlara Karşı Savunma hocalığını ne kadar istediğini bilirdi, ama Snape'ten nefret eden Harry bile onun ince, sarımsı renkteki yüzünü çarpıtan ifadeye hayret etti. Öfkenin de ötesindeydi: nefretti. Harry bu ifadeyi çok iyi biliyordu. Snape, gözleri ne vakit Harry'ye ilişse hep bu ifadeyi takınırdı.

"İkinci yeni hocamıza gelince," diye devam etti Dumbledore, Profesör Lupin için tutulan isteksiz alkış sona ererken, "Sihirli Yaratıkların Bakımı hocamız Profesör Kettleburn'ün geçen yıl sonunda geri kalan uzuvlarının keyfini daha uzun süre çıkarabilmek için emekliye ayrıldığını söylemekten üzüntü duyuyorum. Öte yandan, onun yerini dolduracak şahsın Rubeus Hagrid olması beni sevindiriyor. Hagrid, bekçilik görevlerine ek olarak bu öğretmenlik işini de yapmayı kabul etti."
Harry, Ron ve Hermione, nutku tutulmuş halde birbirlerine baktılar. Sonra da özellikle Gryffindor masasından gök gürültüsü gibi yükselen alkışa katıldılar. Harry, yüzü yakut kırmızısına dönüşmüş, kocaman tebessümü kara sakalının arapsaçından farksız yığını arkasında saklanmış halde, eğilerek muazzam ellerine bakan Hagrid'i görmek için öne eğildi.
Ron, masayı yumruklayarak, "Bilmeliydik!" diye
113
kükredi. "Başka kim bize ısıran bir kitap gönderirdi ki?"
Herkes durduktan sonra bile alkışlamaya devam eden Harry, Ron ve Hermione/ Profesör Dumbledore yeniden konuşmaya başlarken Hagrid'in gözlerini masa örtüsüne sildiğini gördüler.
"Eh, sanırım önemli şeyler bundan ibaret," dedi Dumbledore. "Şölen başlasın!"
Önlerindeki altın tabaklar ve kadehler birden yiyecek ve içeceklerle doldu. Aniden acayip acıkan Harry, elinin uzanabildiği her şeyden tabağına doldurup yemeye koyuldu.
Çok leziz bir şölendi; Salon konuşmalarla, kahkahalarla ve çatal-bıcak şıngırtılarıyla dolmuştu. Ancak • Harry, Ron ve Hermione şölen bir an önce bitsin istiyorlardı ki, Hagrid'le konuşabilsinler. Öğretmen olmanın onun için ne büyük anlam taşıdığını biliyorlardı. Hag-rid, tam bir büyücü değildi. Öğrenciliğinin üçüncü yılında, işlemediği bir suç yüzünden Hogwarts'tan atılmıştı. Geçen yıl onun adını temize çıkaran, Harry, Ron ve harmione olmuştu.
En sonunda, son balkabağı turtası lokmaları altın tabaklarda eriyip bitince, Dumbledore yatağa gitme vakti geldiğini bildirdi ve aradıkları fırsatı ele geçirdiler.
Öğretmenler masasına vardıklarında Hermione, "Tebrikler, Hagrid!" dedi bir sevinç çığlığıyla.
"He*D siz üçünüz sayesinde," dedi Hagrid, başını kaldırıp onlara bakarken parıldayan yüzünü peçetesine
114
silerek. "İnanamıyorum... büyük adam, Dumbledore... Profesör Kettleburn yeter artık dedikten sonra dosdoğru kulübeme geldi... hep istediğim şeydi..."
Duygularına yenilip yüzünü peçetesine gömdü, Profesör McGonagall da onları kovaladı.
Harry, Ron ve Hermione, mermer merdivenden yukarı akın akın çıkan Gryffindor'lara katıldılar. Artık adamakıllı yorulmuşlardı. Birkaç koridordan daha geçtiler, başka merdivenlerden çıkıp durdular ve sonunda Gryffindor Kulesi'nin gizli girişine geldiler. Pembe elbiseli şişman bir hanımın kocaman portresi, "Parola?" diye sordu.
"Geliyorum, geliyorum!" diye seslendi Percy kalabalığın arkasından. "Yeni parola, Fortıına Majorl"
"Ah hayır," dedi Neville Longbottom hüzünle. Parolaları hatırlamakta hep güçlük çekerdi.
Portre deliğinden ve ortak salondan geçen kızlarla oğlanlar ayrılıp kendi yatakhane merdivenlerinden çıktılar. Harry'nin döne döne yükselen merdiveni çıkarken tek düşündüğü şey, buraya döndüğüne ne kadar memnun olduğuydu. İçinde beş tane dört direkli karyola bulunan, bildik, daire biçimindeki yatakhanelerine vardılar ve etrafa bakan Harry, sonunda evinde olduğunu hissetti.
115
ALTINCI BOLUM
Pençeler ve Çay yapraklan
Ertesi gün Harry, Ron ve Hermnne Büyük Salon'a kahvaltı etmeye indiklerinde, ilk gcrdükleri şey Draco Malfoy oldu, kalabalık bir Slytherin ^ ııbunu komik bir öyküyle eğlendiriyordu. Malfoy, ta11 onlar yanından geçerlerken gülünç bir baygınlık ge- irme taklidi yaptı ve büyük bir kahkaha koptu.
"Aldırma," dedi Harry'nin tam arkasından yürüyen Hermione. "Hiç aldırma, değmez..."
Buldok suratlı Slytherin'li bir kız olan Pansy Par-kinson, "Hey, Potter!" diye cıyakladı. "Potte-! Ruh Emiciler geliyor, Potter! Bööööö.'"
Harry, Gryffindor masasına gidip Gecrge Weas-ley'nin yanındaki boş iskemleye yığıldı.

"Yeni üçüncü sınıf ders programlan," deoi George, elindekileri uzatarak. "Nen var senin, Harry?"
"Malfoy," dedi Ron. Slytherin masasın? ten. ters ba-.karak George'un öbür yanına oturdu.
George kafasını kaldırıp baktığında, Maifoy yine korkudan bayılma numarası yapıyordu.
116
"Küçük pislik," dedi sakin bir ses tonuyla. "Geçen gece Ruh Emici'ler trende bizim tarafa geldiklerinde bu kadar burnu havada değildi ama. Koşa koşa bizim kompartımana geldi, değil jrü, Fred?"
Fred, Malfoy'a küçümser bir bakış atarak, "Neredeyse altına ediyordu," dedi.
"Benim de pek hoşuma gitmedi, doğrusu," dedi George. "Korkunç şeyler şu Ruh Emici'ler..."
"Sanki insanın içini donduruyorlar, değil mi?" dedi Fred.
"Ama siz kendinizden geçmediniz, değil mi?" dedi Harry alçak sesle.
"Kafana takma, Harry," dedi George yüreklendirir-cesine. "Babam da bir kere Azkaban'a gitmek zorunda kalmıştı, hatırlıyor musun, Fred? Orasının ömründe gittiği en berbat yer olduğunu söylemişti. Geri döndüğünde zayıf fa, titriyordu... Ruh Errici'ler bulundukları yerdeki mutluluğu emip alıyorlar. Oradaki tutsakların çoğu çıldırıyor."
"Neyse, ilk Quidditch maçından sonra görürüz bakalım Malfoy böyle neşeli olacak mı," dedi Fred. "Sezonun ilk maçı Gryffindor'la Sh/tr erin arasında, unutmadın, değil mi?"
Harry ile Malfoy bir Quidditch maçnda ilk kez karşı karşıya geldiklerinde, kaybeden Malfoy olmuştu. Neşesi biraz yerine gelen Harry sosis ve ı ızarmış domates aldı.
Hermione yeni ders programı n inceliyordu.
"Güzel, bugün bazı yeni de-s ere başlıyoruz," dedi mutlu mutlu.
117
Ron, onun omzunun üstünden bakıp kaşlarını çatarak, "Hermione," dedi, "senin programını karman çor-man etmişler. Baksana - günde on ders falan vermişler sana. Hepsine girecek vaktin yok."
"Üstesinden gelirim. Profesör McGonagall'la hallettik onu."
"Ama bak," dedi Ron gülerek, "bu sabahın programını görüyor musun? Saat dokuzda Kehanet, Ve tam altında, saat dokuzda, Muggle Araştırmalan. Ve -" Ron inanamayan gözlerle programa biraz daha yaklaştı, "bak - onun da altında, Aritmansi, saat dokuzda. Yani, iyi olduğunu biliyorum, Hermione, ama kimse o kadar iyi olamaz. Aynı anda nasıl üç ayrı derse girersin kî?"
"Saçmalama," dedi Hermione. "Tabii ki aynı anda üç derste olmayacağım."
"Ee, o zaman -"
"Marmeladı uzat," dedi Hermione.
"Ama-"
"Aman Ron, sana ne programım biraz doluysa?" diye kestirip attı Hermione. "Dedim ya, Profesör McGonagall'la hallettik."
Tam o sırada Büyük Salon'dan içeri Hagrid girdi. Uzun köstebek derisi paltosunu giymişti ve kocaman elinde ölü bir kokarcayı tutmuş, dalgın dalgın sallıyordu.
Öğretmenler masasına doğru giderken durup, "İyisiniz ya?" dedi hevesle. "Hayatta ilk dersime siz giriyorsunuz! Öğle yemeğinden hemen sonra! Sabah beşten beri ayaktayım, hazırlık yapıyorum... umarım sorun çıkmaz... ben öğretmen ha?., vay-be,.."
118
Ağzı kulaklarında, bir eliyle hâlâ kokarcayı sallayarak öğretmenler masasının yolunu tuttu.
Ron biraz kaygılı bir sesle, "Acaba ne hazırlıyor?" dedi.
Salon boşalmaya başladı, insanlar ilk derslerine girmek için yola koyulmuştu. Ron ders programına göz attı.
"Gitsek iyi olacak. Bak, Kehanet, Kuzey Kulesi'nin tepesinde. Oraya varmamız on dakika sürer..."
Çabucak kahvaltılarını bitirdiler, Fred ve George'a hoşça kal dediler ve Salon'un çıkışına doğru ilerlediler. Slytherin masasının yanından geçerlerken, Malfoy bir kez daha baygınlık geçirme taklidi yaptı. Harry, Giriş Salonu'na geçtiğinde hâlâ arkasından gelen kahkahaları duyabiliyordu.
Kuzey Kulesi'ne gitmek, uzun bir yolculuktu. Hog-warts'ta iki yıl geçirdikleri halde şatonun her tarafını öğrenebilmiş değillerdi, üstelik daha önce Kuzey Kule-si'ne hiç girmemişlerdi.

"Kestirme - bir - yol - olmalı," dedi Ron soluk soluğa. Yedinci defa upuzun bir merdiven çıkarak, hiç tanıdık görünmeyen bir sahanlığa gelmişlerdi. Etrafla, taş duvara asılmış boş bir çimenlik ırazi peyzajı dışında hiçbir şey yoktu.
"Sanırım şuradan," ded< Hermione, sağ taraftaki boş koridora bakarak.
'Olamaz," dedi Ron. "O taraf güney. Bak, pencereden gölün bir bölümü görünüyor..."
Harry tabloyu seyrediyordu. Tombul, alaca-kır bir
119
midilli az önce çimenliğe çıkmış, kaygısızca otlanıyordu. Harry, Hogwarts'taki tabloların sakinlerinin oradan oraya gitmesine ve birbirlerini ziyaret etmek için çerçevelerinden ayrılmasına alışkındı, ama yine de onları izlemeyi seviyordu. Az sonra baştan aşağı zırhla kaplı, kısa boylu, tıknaz bir şövalye de epey tangırdayarak midillisinin arkasından tabloya girdi. Metal dizlerindeki izlere bakılırsa, düşmüştü.
"Aha!" diye bağırdı şövalye, Harry, Ron ve Hermi-one'yi görünce. "Bana ait topraklarda gezinen bu caniler de kim? Düşüşümle alay etmek için gelmiş olabilir misiniz acaba? Davranın, düzenbazlar sizi, köftehorlar sizi!"
Hayret içinde izlediler: Küçük şövalye kılıcını kınından çıkardı ve vahşice sallamaya başladı, öfkeyle hoplayıp zıplıyordu. Ama kılıç onun için çok büyüktü; fazlaca hızlı savurduğu bir hamlenin ardından dengesini kaybedip yüzüstü çime yapıştı.
"İyi misin?" dedi Harry, resme yaklaşarak.
"Geri çekil, seni aşağılık küstah! Çekil, seni dalavereci!"
Şövalye kılıcını yemden eline alıp yere dayayarak ayağa kalktı. Ama bunun sonucunda kılıç çimene iyice saplanmıştı, bütün gücüyle çekmesine rağmen çıkaramadı. Sonunda çaresiz kaldı, yin? pat diye çimene düştü ve miğferinin siperliğini kaldırıp yüzündeki teri sildi.
"Dinle," dedi Harry, şövalyenin bitkin halinden faydalanarak. "Kuzey Kulesi'ni arıyoruz. Nerede olduğunu bilmezsin, değil mi?"
120
"Bir macera!" Şövalyenin öfkesi ansızın dinmiş gibiydi. Tangırdayarak ayağa kalktı ve gürledi: "Beni takip edin, dostlar! Ya hep birlikte hedefimize ulaşacağız, ya da bu uğurda yiğitçe can vereceğiz!"
Kılıcın kabzasına bir daha asıldı, ama nafile. Tombul midilliye binmeye çalışıp onda da başarısız olunca, "Yayan gidiyoruz o halde, saygıdeğer baylar ve zarif bayan! İleri! İleri!" diye haykırdı.
Ve gürültülü bir şekilde tangırdayarak çerçevenin sol tarafına doğru koşup gözden kayboldu.
Zırhının tangırtılarını dinleyerek koridor boyunca peşinden koştular. Arada bir onu ileride bir resimde koşarken görebiliyorlardı.
Şövalye, "Yürekli olun, şimdi bizi en beteri bekliyor!" diye bağırdı. Sonra birden, döne döne çıkan dar bir merdivenin duvarında asılı bir resimdeki jüponlu kadınların önünde belirdi. Kadınlar onu görünce telaşlandılar.
Har. y, ^cn ve Hermione oflayıp puflayıp, gözleri gittikçe daıa ds kararak merdiveni çıktılar. Sonunda yukarıdan bir yerden birtakım mırıltılar duyunca, sınıfa gelmek üzere olduklarını anladılar.
Şövalye kafasını fesat görünüşlü bir grup keşişin bulunduğu bir tabloya sokarak, "Elveda!" diye haykırdı. "Elveda, silah arkadaşlarım! Gün gelir de soylu bir yüreğe ve çelik gibi kaslara tekrar ihtiyacınız olursa, Sir Cadogan'ı çağırın!"
"Oldu, çağırırız," diye mırıldandı Ron, şövalye kaybolurken, "tabii eğer bir çatlağa ihtiyacımız olursa."
121
Son birkaç basamağı çıkıp küçücük bir sahanlığa geldiler. Sınıfın çoğu burada bekliyordu. Bu sahanlıkta kapı yoktu; Ron, Harry'yi dürtüp tavanı gösterdi. Tavanda pirinç levhalı yuvarlak bir kapak vardı.
"Sybill Trelawney, Kehanet öğretmeni," diye levhayı okudu Harry. "İyi de oraya nasıl çıkacağız?"
Kapak ona cevap verirmişçesine birden açıldı ve gümüşi bir merdiven tam Harry'nin ayaklarının dibine indi. Herkes sustu.

Ron sırıtarak, "Önden buyur," dedi ve Harry önden çıktı.
Ömründe gördüğü en garip sınıfa adım attı. Aslında burası sınıfa hiç benzemiyordu; daha çok bir evin çatı katıyla eski tip bir çayhanenin karışımı gibiydi. İçeri en az yirmi tane küçük, yuvarlak masa tıkılmıştı, hepsinin de çevresi kreton koltuklar ve tombik küçük puflarla çevriliydi. Her şey loş, kıpkırmızı bir ışıkla aydınlatılmıştı; pencerelerdeki perdelerin hepsi kapalıydı ve çok sayıdaki lambanın üzeri koyu kırmızı eşarplarla örtülmüştü. İçerisi boğucu sıcaktı ve üstü tıkış tıkış dolu bir şöminenin ateşinde duran büyük bakır çaydanlıktan, iç kaldıran bir koku yayılıyordu. Daire biçimindeki odayı çevreleyen duvarlar boyunca uzanan raflar tozlu kuş tüyleriyle, yanıp tükenmiş mumlarla, destelerce lime lime oyun kağıdıyla, sayısız gümüşi kristal küreyle ve muazzam bir çay fincanı dizisiyle doluydu.
Ron, Harry'nin omzunda belirdi. Sınıf yavaş yavaş içeri doluyor, herkes fısıltıyla konuşuyordu,
"O nerede?" dedi Ron.
122
Birden gölgelerin içinden bir ses yükseldi. Yumuşak, puslu bir sesti bu.
"Hoş geldiniz/' dedi. "Sizi nihayet fiziksel dünyada görmek ne güzel."
Harry ilk başta kocaman, parıl parıl bir böcek gördüğünü sandı. Profesör Trelavvney ateş ışığına yanaşınca, onun çok zayıf olduğunu gördüler; kocaman gözlüğü gözlerim normalin birkaç katı büyüklükte gösteriyordu ve üstüne tüllerle bezeli bir şal dolamıştı. Cılız boynunun etrafından sayısız zincir ve boncuk sarkıyordu, elleri ve kollarıysa bileziklerle ve yüzüklerle kaplıydı.
"Oturun, çocuklarım, oturun," dedi. Tedirgin bir halde, kimi koltuklara yerleşti, kimi de puflara gömüldü. Harry, Ron ve Hermione aynı masanın etrafına oturdular.
Ateşin önündeki kanatlı bir koltuğa oturan Profesör Trelavvney, "Kehanet'e hoş geldiniz," dedi. "Benim adım Profesör Trelawney. Beni daha önce görmemiş olabilirsiniz. Okulun hayhuyuna sıkça katılmak İç Göz'ümü puslandırıyor."
Kimse bu sıra dışı açıklamaya cevaben bir şey söylemedi. Profesör Trelawney şalını zarifçe düzeltip devam etti: "Demek sihir sanatlarının en zoru olan Keha-net'i öğrenmeyi seçtiniz. Sizi baştan uyarmalıyım ki, eğer sizde Görü yoksa, benim size öğretebileceğim pek az şey var demektir. Kitaplar insanı bu alanda ancak bir yere kadar götürüyor..."
Bu sözlerin üzerine hem Harry hem de Ron sırıta-
123
rak Hermione'ye baktılar. Kitapların bu konuda pek faydası olmayacağı haberi onu şaşkına çevirmiş gibi görünüyordu.
"Birçok cadı ve büyücü, gürültülü patlamalar, kokular ve aniden kaybolmalar konusunda her ne kadar yetenekli olsa da, geleceğin üzerini örten peçenin ardındaki gizemleri kavrayamaz," diye devam etti Profesör Trelawney. Kocaman, ışıldayan gözleri bir tedirgin yüzden diğerine geçerek dolaşıyordu. "Bu, pek azına bahşedilmiş bir Lütuf tur. Sen, çocuk," dedi aniden, Neville az daha pufuyla birlikte devriliyordu, "ninen iyi mi?"
"Sanırım," dedi Neville ürkekçe.
"Senin yerinde olsam o kadar emin olmazdım, yavrum," dedi Profesör Trelawney. Ateşin ışığı uzun, zümrüt küpelerine vuruyordu. Neville yutkundu. Profesör Trelawney konuşmasına sakin sakin devam etti: "Bu yıl Kehanet'in temel yöntemlerini işleyeceğiz. Birinci sömestr çay yapraklarını okumaya aynlacak. Sonraki sö-mestrdeyse el falına geçeceğiz. Bu arada, yavrum," dedi birden Parvati Patü'e bakarak, "kızıl saçlı bir adama karşı tetikte ol."
Parvati tam arkasındaki Ron'a baktı ve sandalyesini ondan hafifçe uzaklaştırdı.
"Daha sonra da," diye devam etti Profesör Trelavv-ney, "kristal küreye geçeceğiz - eğer o zamana kadar ateş-alametleri bitirdiysek tabii. Ne yazık ki şubatta derslere feci bir grip salgını sebebiyle ara verilecek. Benim sesim gidecek. Paskalya sıralarındaysa, içimizden biri bizi sonsuza dek terk edecek."
124
Bu beyanını çok gergin bir sessizlik izledi, ama Profesör Trelawney farkında değil gibiydi.
"Yavrum, acaba," dedi Lavender Brown'a ve onun en yakınında oturan Lavender sandalyesinde büzüldü, "bana şu en büyük gümüş çay demliğini uzatabilir misin?"

Lavender yüzünde rahatlamış bir ifadeyle ayağa kalktı, raftan kocaman bir çaydanlık aldı ve Profesör Trelawney'nin önündeki masanın üstüne koydu.
"Teşekkür ederim, yavrum. Şu korktuğun şey var ya - on altı Ekim Cuma günü gerçekleşecek."
Lavender titredi.
"Şimdi hepinizi çiftlere ayırmak istiyorum. Raftan birer çay fincanı alıp bana gelin, ben fincanınızı dolduracağım. Sonra oturun, için; sadece posası kalana kadar. Bunu sol elinizle fincanın içinde üç kere çevirin, sonra fincanı tabağının üstüne baş aşağı koyun. Çayın son damlası da aktıktan sonra fincanınızı eşinize verin, okusun. Şekilleri Geleceğin Sis Perdesini Aralamadın beşinci ve altıncı sayfalarına başvurarak yorumlayacaksınız. Ben de sınıfta dolaşarak size yardım edip yönlendireceğim. Bu arada, yavrum," dedi tam kalkmak üzere olan Neville'i kolundan yakalayarak, "ilk fincanını kırdıktan sonra lütfen mavi desenli olanlardan alır mısın? Pembelere çok bağlıyım da."
Gerçekten de Neville fincan rafına ulaşır ulaşmaz, kınlan porselenin şıngırtısı geldi. Profesör Trelawney elinde bir faraş ve bir fırçayla ona doğru süzülüp, "Mavilerden, yavrum," dedi, "bir mahzuru yoksa... teşekkür ederim..."
125
Harry ve Ron çay fincanlarını doldurup masalarına döndüler ve kaynar çayı çabucak içmeye çalıştılar. Posayı Profesör Trelawney'nin dediği gibi fincanın içinde döndürdüler, sonra da çay damlalarını iyice akıtıp fincanlarını birbirlerine verdiler.
"Peki," dedi Ron, ikisi de kitaplarının beşinci ve altıncı sayfalarını açarken. "Benimkinde ne görüyorsun?"
"Bir sürü ıslak kahverengi şey," dedi Harry. Odadaki ağır kokulu duman kendini uykulu ve sersemlemiş hissetmesine neden oluyordu.
. "Zihinlerinizi genişletin canlarım ve gözlerinizin dünyevi olanın ötesini görmesine izin verin!" diye haykırdı Profesör Trelawney karanlığın içinden.
Harry kendini toplamaya çalıştı.
"Peki, çarpık çurpuk bir haç işareti gibi bir şeyin var..." dedi, Geleceğin Sis Perdesini Aralamaka başvurarak. "Bu, 'sınav ve azap' anlamına geliyor - kusura bakma - ama güneş olabilecek bir şey de var burada. Bekle... anlamı, 'büyük mutluluk'muş... yani azap çekeceksin, ama çok mutlu olacaksın../'
"Bence senin İç Göz'üne bir baktırtman gerekiyor," dedi Ron. Kahkahalarını zar zor bastırdılar, Profesör Trelavvney tam onların bulunduğu yöne bakıyordu.
"Sıra bende..." Ron, Harry'nin çay fincanına bakmaya başladı. Gösterdiği çabadan dolayı alnı kırış kırış olmuştu. "Bir kabarcık var, bir melon şapkaya benziyor," dedi. "Belki de Sihir Bakanlığı için çalışacaksın-dır..."
Fincanı öbür türlü çevirdi.
126
"Ama bu taraftan bakınca daha çok bir meşe palamuduna benziyor... onun anlamı neymiş?" Geleceğin Sis Perdesini Aralamak'ı karıştırdı. " 'Devlet kuşu, beklenmedik altın.' Harika, bana biraz borç verebilirsin. Burada da bir şey var," deyip fincanı yine çevirdi. "Bir hayvana benziyor. Evet, şu kafasıysa... bir suaygırına benziyor... yok, bir koyuna..."
Harry kahkahasını tutamayınca, Profesör Trelavv-ney birden onlara döndü.
"Ben bir bakayım, yavrum," dedi Ron'a, azarlarca-sına. Hemen gelip Ron'dan Harry'nin fincanını kaptı. Burun sınıf sus pus olup izlemeye başladı.
Profesör Trelavvney fincanın içine bakıyor, saatin ters yönünde çeviriyordu.
"Şahin... yavrum, ölümcül bir düşmanın var."
"Ama onu herkes biliyor," dedi Hermione, duyulabilir bir fısıltıyla. Profesör Trelawney ona dik dik baktı.
"Evet, biliyorlar," dedi Hermione. "Herkes Harry ile Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen arasında olanları biliyor."
Harry ve Ron ona yüzlerinde hayret ile takdir karışımı bir ifadeyle baktılar. Daha önce Hermione'nin bir öğretmenle bu şekilde konuştuğunu hiç işitmemişlerdi. Profesör Trelavvney cevap vermemeyi tercih etti. Koca gözlerini tekrar Harry'nin fincanına dikip fincanı çevirmeye devam etti.

"Sopa... bir saldırı. Aman aman, bu pek mutluluk verici bir fincan değil..."
"Ben onun bir melon şapka olduğunu sanmıştım," dedi Ron utanarak.
127
"Kurukafa... yolunun üstünde bir tehlike var, yavrum..."
Herkes kımıldamadan Profesör Trelawney'ye bakıyordu. Fincanı son bir kez çevirdi, hii dedi ve çığlık attı.
Bir kez daha porselen şıngırtısı yükseldi; Neville ikinci fincanını kırmıştı. Profesör Trelawney boş bir koltuğa gömüldü. Ziynetlerden ışıl ışıl olan eli kalbindey-di, gözleriyse kapalıydı.
"Yavrum - zavallı yavrum - hayır - bunu söylememek daha iyi - hayır - sormayın bana..."
"Nedir, Profesör?" dedi Dean Thomas hemen. Herkes ayağa kalkmıştı, yavaş yavaş Harry ile Ron'un masasının etrafında toplanmaya başladılar. Harry'nin fincanına bakmak için Profesör Trelawney'nin koltuğuna yanaşıyorlardı.
"Yavrum." Profesör Trelawney kocaman gözlerini dramatik bir şekilde açtı. "Sende Ecel var."
"Ne var?" dedi Harry.
Tek anlamayanın kendisi olmadığının farkındaydı; Dean Thomas omuz silkti, Lavender Brown ise şaşkın görünüyordu. Ama yine de hemen hemen herkes elini dehşet içinde ağzına götürdü.
"Ecel, yavrum, Ecel!" diye haykırdı Profesör Tre-lawney. Harry'nin anlamamasına çok şaşırmış görünüyordu. "Kilise bahçelerine musallat olan devasa, hayalet köpek! Yavrum, bu bir alamet - hem de en kötüsünden - bir ölüm alameti bu!"
Harry'nin midesine sancı girdi. Flourish ve Blo.tts'taki Ölüm Alametleri kitabının kapağındaki o kö-
128
pek - Magnolia Crescent'ta gölgelerin içindeki o köpek... Lavender Brovvn da elini korkuyla ağzına kapadı. Herkes Harry'ye bakıyordu, bir kişi dışında: Hermione ayağa kalktı ve Profesör Trelawney'nin koltuğunun arkasına yanaştı.
"Bence o bir Ecel'e benzemiyor," dedi kararlı bir sesle.
Profesör Trelavvney, Hermione'}1! giderek artan bir antip iriyle süzdü.
"Kusura bakma, yavrum, ama senin etrafında pek az aura görüyorum. Geleceğin titreşimlerine karşı pek açık değilsin."
Seaınus Finnigan başını bir o yana bir bu yana yatı-rıyordu.
"Buradan bakınca bir Ecel gibi görünüyor," dedi gözlerini neredeyse kapayarak. "Ama buradan daha çok bir eşeğe benziyor," dedi başını sola yatırarak.
"Bir zahmet benim ölüp ölmeyeceğime karar verseniz artık!'" dedi Harry, ağzından çıkanlara kendi de şaşırarak. Kimse ona bakmak bile istemiyordu.
"Sanırım bugün dersi burada bitiriyoruz," dedi Profesör Trelafvney en puslu sesiyle. "Evet... lütfen malzemelerinizi kaldırın..."
Herkes çay fincanlarım sessiz sessiz Profesör Tre-lawney'ye götürdü, kitaplarını kaldırıp çantalannıîka-pattı. Ron bile Harry ile göz göze gelmekten kaçınıyordu.
"Bir dahaki sefere dek," dedi Profesör Trelawney ölgün bir sesle, "kısmetiniz açık olsun. Ha, yavrum, bu
129
arada -" dedi Nevüle'e işaret ederek, "bir dahaki derse geç kalacaksın, o yüzden arayı kapatmak için fazladan çalış."
Harry, Ron ve Hermione, Profesör Trelawney'nin günüşi merdiveninden, ardından da döne döne inen merdivenden hiç konuşmadan indiler ve Profesör McGonagall'm Biçim Değiştirme dersinin yolunu tuttular. Sınıfı bulmaları o kadar uzun sürdü ki, Kehanet'ten erken çıkmış olmalarına rağmen derse ucu ucuna yetiştiler.
Harry sınıfın arkalannda bir yere oturdu. Kendini spot ışığının altındaymış gibi hissediyordu; sınıfın geri kalanı sanki her an düşüp ölecekmiş gibi kaçamak bakışlar atıp duruyordu ona. Profesör McGonagall'm Ani-magus'lar (istedikleri anda hayvana dönüşebilen büyücüler) hakkında anlattıklarını pek duymuyordu. Hatta Profesör McGonagall herkesin önünde, gözlerinin etrafında gözlük izleri bulunan bir tekir kediye dönüştüğünde onu izlemiyordu bile.
"Neniz var bugün sizin?" dedi Profesör McGonagall, puf diye nonnal haline dönüp sınıftakilere

bakarak. "Gerçi benim için fark etmez, ama ilk defa bir dönüşümüm sınıftan alkış almıyor."
Yine bütün kafalar Harry'ye döndü, ama kimse konuşmadı. Hermione elini kaldırdı.
"Lütfen, Profesör, az önce ilk Kehanet dersimize girdik, çay yapraklarını okuyorduk ve -"
"Haa, tabii," dedi Profesör McGonagall, birden kaşlarını çatarak. "Başka bir şey söylemene gerek yok,
130
Miss Granger. Söyleyin bakalım, bu yıl hanginiz ölüyor?"
Herkes bakakaldı.
"Ben," dedi Harry en sonunda.
"Anlıyorum," dedi Profesör McGonagall, boncuk gibi gözlerini Harry'ye odaklayarak. "O halde, Potter, Profesör Trelawney'nin bu okula geldiğinden beri her yıl bir öğrencinin ölümünü öngördüğünü bilmelisin. Henüz hiçbiri ölmedi. Ölün alametleri görmek, onun en sevdiği yeni sınıf karşılama merasimi. Meslektaşlarım hakkında hiç kötü konuşmamak gibi bir alışkanlığım olmasa -"
Profesör McGonagall lafım yanm bıraktı, burnunun kanatlan bembeyaz kesilmişti. Daha sakin bir sesle devam etti: "Kehanet, sihrin kesinlikten en uzak dallarından biri. Şahsen ben, pek tahammül edemediğimi sizden saklamayacağım. Gerçek Görücüler çok enderdir ve Profesör Trelawney..."
Yeniden durdu ve çok gerçekçi bir ses tonuyla, "Bana sağlığın gayet yerindeymiş gibi görünüyor, Potter," dedi. "Bu yüzden bugün seni ödevden muaf tutmazsam kusura bakmazsın herhalde. Seni temin ediyorum ki, ölürsen ödevini teslim etmek zorunda değilsin."
Hermione güldü. Harry kendini biraz daha iyi hissediyordu. Profesör Trelawney'nin sınıfının loş kırmızı ışığından ve sersemletici kokusundan uzaktayken bir topak çay yaprağından korkmak daha zordu. Ancak herkes ikna olmuş değildi. Ron hâlâ endişeli görünüyordu, Lavender ise, "Peki ama ya Neville'in fincanı?" diye fısıldadı.
131
Biçim Değiştirme dersi bittikten sonra, öğle yemeği için paldır küldür Büyük Salon'a doğru ilerleyen kalabalığa katıldılar.
"Ron, kendine gel," dedi Hermione, onun önüne bir tabak yahni iterek. "Profesör McGonagall'ın söylediklerini duydun."
Ron tabağına biraz yahni koyup çatalını aldı, ama yemeye başlamadı.
"Harry," dedi ciddi bir sesle, usul usul, "bir yerde büyük, siyah bir köpek görmedin, değil mi?"
"Gördüm," dedi Harry. "Dursley'lerden ayrıldığım gece gördüm."
Ron büyük bir şangırtıyla çatalını düşürdü.
"Büyük ihtimalle bir sokak köpeğidir," dedi Hermione sakin sakin.
Ron, Hermione'ye öyle bir bakış baktı ki, aklını kaçırdığını düşünüyormuş gibiydi,
"Hermione, Harry bir Ecel gördüyse, bu - bu çok fena,"dedi. "Amcam - Bilius Amca bir tane görmüştü -yirmi dört saat sonra öldü!"
'Tesadüf," dedi Hermione ciddiye almadan. Kendine biraz daha balkabağı suyu koydu.
"Sen ne dediğini bilmiyorsun!" dedi Ron, kızmaya başlayarak. "Ecel'ler çoğu büyücünün ödünü kopanı!"
"E ondan öyleyse," dedi Hermione üstünlük taslayan bir sesle. "Ecel'i görüp korkudan ölüyorlar demek. Ecel ölümün alameti değil, sebebi yani! Harry'nin hâlâ bizimle birlikte olmasının sebebiyse, öyle bir şey görüp, peki o zaman ben arak nallan dikeyim, diye düşünmemesi!"
132
Ron ağzım açtı, ama bir şey demedi, bu arada Her-mione çantasından Aritmansi kitabını çıkardı ve açıp meyve suyu sürahisine yasladı.
"Bence Kehanet çok belirsiz görünüyor," dedi, sayfasını arayarak. "Bana sorarsan, işin içinde fazlaca tahmin yürütme var."
"O fincandaki Ecel'in belirsiz bir tarafı yoktu!" dedi Ron hararetle.
"Harr/ye onun bir koyun olduğunu söylerken bu kadar emin görünmüyordun ama," dedi Hermione soğukkanlılıkla.
"Profesör Trelawney senin iyi bir aura'n olmadığını söyledi! Bir kerecik olsun bir konuda kötü olmak hoşuna gitmiyor, değil mi?!"

Damarına basmıştı. Hermione Aritmansi kitabını masaya öyle sert vurdu ki, et ve havuç parçalan dört bir yana saçıldı.
"Kehanet'te iyi olmak bir topak çay yaprağında ölüm alametleri görmek anlamına geliyorsa, o derse uzun süre devam edeceğimi sanmıyorum! Aritmansi dersimle karşılaştırıldığında tam bir kepazelikti!"
Çantasını kapıp sinirli sinirli uzaklaştı.
Ron kaşlannı çatarak onun arkasından baktı.
"Neden bahsediyor?" dedi Harry'ye. "Daha Arit-ırvınsi dersine girmedi ki."
Karry öğle yemeğinden sonra şatodan çıkabildiği
133
için memnundu. Önceki günkü yağmur dinmişti; ha-yatlarındaki ilk Sihirli Hayvanların Bakımı derslerine giderlerken gökyüzü açık, soluk bir gri renkte, ayaklarının altındaki çimense esnek ve nemliydi.
Ron'la Hermione birbirleriyle konuşmuyorlardı. Hagrid'in Yasak Orman'in kıyısındaki kulübesine giden meyilli çimlik alandan ilerlerken Harry de onların yanında çıtını çıkarmadan yürüyord'-'. Bu derse Slythe-rin'lerle birlikte giriyor olmaları geı ektiğini, ancak önlerinde çok tanıdık üç sırtı gördüğü zaman anladı. Mal-foy, Crabbe ve Göyle'a heyecanla tir şeyler anlahyor, ikisiyse kıkır kıkır gülüyordu. Harry onların ne hakkında konuştuğundan aşağı yukarı emiroi.
Hagrid sınıfını kulübesinin önünde bekliyordu. Köstebek derisi paltosunun içinde, yanında zağar Fang'le durmuş, ders başlasın diye sabvsızlanıyormuş gibi görünüyordu.
"Hadi, hadi bakalım, yürüyün!" diye seslendi sınıf yaklaşırken. "Bugün size sıkı bir sürprizim var! Çok iyi ders olacak! Herkes burada mı? Tamam, peşimden gelin!"
Harry bir an için Hagrid onları Yasak Orman'a sokacak diye korktu; orada zaten kendisine ömür boyu yetecek kadar kötü tecrübe yaşamıştı. Ar çak Hagrid ağaçlann kıyısından kıyısından yürümeye devam etti ve beş dakika sonra kendilerini bir tür padokun dışında buldular. İçinde hiçbir şey yoktu.
"Herkes buraya, çitin çevresine toplansın, hadi bakalım!" diye seslendi Hagrid. "Tamam - görebüeceği-
134
niz bir yerde durun. Şimdi, önce kitaplarınızı açsanız iyi olur -"
"Nasıl?" dedi Draco Malfo/un soğuk, uyuşuk sesi.
"Ha?" dedi Hagrid.
"Kitaplarımızı nasıl açıyoruz?" diye tekrar etti Mal-foy. Canavar Kitap: Canavarlar'1 çıkardı, kapalı dursun diye uzun bir iple bağlamıştı. Diğerleri de kitaplarını çıkardılar; bazıları kitaplarını Harry gibi kemerle bağlayıp kapatmışlardı; bazıları dar çantalara tıkmışlar, bazı-larıysa eşek ataşlarıyla sıkı sıkı kapatmışlardı.
"Kimse - kimse kitabını açmayı başaramadı mı?" dedi Hagrid, çökmüş bir halde.
Bütün sınıf hayır anlamında başını salladı.
"Onları okşamanız gerekiyor," dedi Hagrid, sanki bu dünyanın en bariz şeyiymiş gibi. "Bakın..."
Hermione'nin kitabını aldı ve onu kapalı tutan Büyülü Seloteyp'i çıkardı. Kitap ısırmaya hamle etti, ama Hagrid dev gibi parmağını sırtından aşağı gezdirince titredi ve açılıp elinde sessizce durmaya başladı.
"Ah, hepimiz ne kadar aptalız!" dedi Malfoy kıs kıs gülerek. "Onları aksamalıydık tabii! Nasıl tahmin edemedik!"
Hagrid tereddütlü bir sesle, "Ben... komik olduklarını düşünmüştüm," dedi Hermione'ye.
"Aman ne kadar komik!" dedi Malfoy. "Bize ellerimizi kopartmaya çalışan kitaplar vermek ne esprili!"
"Kapa çeneni, Malfoy," dedi Harry yavaşça. Hag-rid'in morali bozulmuş görünüyordu ve Harry onun ilk dersinde başarılı olmasını istiyordu.
135
"Pekâlâ/' dedi Hagrid. Ne yapacağını şaşırmış gibi görünüyordu. ''Şimdi... şimdi kitaplarınız hazır ve... ve... geriye bir tek Sihirli Yaratıklar kalıyor. Evet. Gidip onları getireyim. Bekleyin.."

Orman'a doğru uzaklaşıp gözden kayboldu.
"Tanrım, buranın da cılkı çıktı," dedi Malfoy yüksek sesle. ''O angut ders verecek ha, babama söyleyince kriz geçirir herhalde -"
"Kapa çeneni, Malfoy," diye tekrar etti Harry.
"Dikkat et, Potter, arkanda bir Ruh Emici var -"
"Ayyyyy!" diye ciyakiadı Lavender Brown. Pado-kun öbür ucunu gösteriyordu.
Harr/nin hayatında gördüğü en tunaf yaratıklar onlara doğru geliyordu. Bir atın vücuduna, arka ayaklarına ve kuyruğuna sahiptiler; ön ayaklan, kanatlan ve kafala-nysa dev bir kartaimkileri andırıyordu. Haşin, çelik renginde gagalan ve kocaman, pasparlak turuncu gözleri vardı Ön ayaklarının ucundaki yaklaşık on beş santim uzunluğunda pençeleri ölümcül görünüyordu. Hayvan-lann her birinin boynunun etrafında kalın bir deri tasma vardı. Her tasma uzun bir zincire bağlıydı ve bütün bu zincirlerin ucu, yaratıkların arkasından hafifçe koşarak padoka gelen Hagrid'in dev gibi ellerindeydi.
"N aber?" diye kükredi, zincirleri sallayıp yaratıkları sınıf r ı durduğu çite doğru sürerek. Hagrid onların yanına gelip yaratıkları çite bağlarken herkes ufak ufak geriledi.
"Hipogrif ler!" diye kükredi Hagrid neşeyle, onlara el sallayarak. "Çok güzeller, değil mi?"
136
Harry, Hagrid'in neyi kastettiğini az çok anlayabili-yordu. Yarı at, yarı kuş bir şey görmenin ilk şokunu atlattıktan sonra, insan Hipogriflerin yelesinden kanadındaki tüylere yumuşak geçiş yapan pırıl pırıl postuna hayranlıkla bakmaya başlıyordu. Her biri ayrı renktey-di: fırtına grisi, bronz, pembemsi bir alaca, ışıl ışıl kestane rengi ve mürekkep siyahı.
"Pekâlâ," dedi Hagrid, ellerini ovuşturup etrafa gülümseyerek, "bira^ daha yakına gelmek istiyorsanız..."
Görünüşe bakılırsa kimse istemiyordu. Ancak Harry, Ron ve Hermione çite ihtiyatla yaklaştılar.
"Şimdi, Hipogrif ler hakkında ilk bilmeniz gereken, gururludurlar," dedi Hagrid. "Çok kolay nem kapar bu Hipogrif ler. Aman hakaret edeyim demeyin, çünkü bu yapıp yapacağınız son şey olabilir."
Malfoy, Crabbe ve Goyle dinlemiyorlar, aralarında alçak sesle konuşuyorlardı. Harry'nin içine, dersi nasıl bölecekleri konusunda plan yaptıklarına dair kötü bir his doğdu.
"Her zaman ilk hareketin Hipogrif ten gelmesini beklersin," diye devam etti Hagrid. "Kibardır biliyor musunuz? Ona doğru yürürsün, eğilip selam verirsin ve beklersin. O da sana eğilirse, ona dokunabilirsin demektir. Eğilmezse, çabucanak yanından çekilin, çünkü o pençeler adamın canını bayağı yakıyor."
"Pekâlâ, önce kim denemek istiyor?"
Sınıfın büyük bir bölümü bu soruya cevaben daha da geriledi. Harry, Ron ve Hermione'nin bile kuşkuları vardı. Hipogrif ler yırtıcı başlarını sallıyor, güçlü kanat-
137
larını açıyordu; böyle bağlanmaktan hoşlanmış gibi görünmüyorlardı.
"Yok mu kimse?" dedi Hagrid, yalvaran gözlerle.
"Ben denerim," dedi Harry.
Arkasında birisi sesli bir şekilde nefesini tuttu ve hem Lavender hem de Parvati, "Yoo, hayır, Harry, çay yapraklarım hatırla," diye fısıldadılar.
Harry aldırış etmedi. Padok çitine tırmandı.
"Affedin, Harry!" diye kükredi Hagrid. "Pekâlâ -bakalım Şahgaga'yla anlaşabilecek misin?"
Zincirlerden birini çözdü, gri Hipogrif i arkadaşlarından ayırdı ve deri tasmasını çıkardı. Padokun öbür tarafındaki sınıfta herkes nefesini tutmuş gibiydi. Mal-foy'un gözleri melun melun kısıldı.
"Dikkat et, Harry," dedi Hagrid sessizce. "Göz teması kurdun, gözünü kırpmamaya çalış şimdi - öyle gözünü çok kırpışhnrsan Hipogrif ler sana güvenmez..."
Harry'nin gözleri anında sulanmaya başladı, ama onlan kapamadı. Şahgaga kocaman, sivri kafasını çevirip vahşi, turuncu gözünü Harry'ye dikti.
"İşte böyle," dedi Hagrid. "İşte böyle, Harry... şimdi eğil..."
Harry, Şahgaga'ya ensesini açmak fikrinden pek hoşlanmamıştı, ama kendisine söyleneni yaptı.

Hafifçe eğildi ve gözlerini kaldırıp yukarı baktı.
Hipogrif hâlâ tepesinde durmuş ona bakıyordu. Kıpırdamıyordu.
"Uf," dedi Hagrid, endişeli bir sesle. "Pekâlâ - şimdi geri çekil Harry, yavaş yavaş -"
138
Ama o anda Harr/yi çok şaşırtan bir şey oldu ve Hipogrif birden pullu ön dizlerini kınp eğildi, şüphesiz selam veriyordu.
"Afferim, Harry!" dedi Hagrid coşkuyla. 'Tamam -şimdi ona dokunabilirsin! Gagasını okşa, hadi durma!"
Aslında dönüp gitmenin kendisinin daha hayrına olacağını düşünen Harry, ağır ağır Hipogrif e yaklaştı ve elini uzattı. Gagasını birkaç kez okşayınca Hipogrif bundan hoşlanıyormuş gibi tembel tembel gözlerini kapadı.
Herkes alkışladı, yani çok büyük düş kırıklığına uğramış görünen Malfoy, Crabbe ve Göyle hariç herkes.
"Pekâlâ, Harry," dedi Hagrid, "sanırım ona binmene izin verebilir!"
Bu iş Harry'nin beklediğinden çok ileri gitmişti. Süpürgeye binmeye alışıktı; ama bir Hipogrif e binmenin aynı şey olacağından pek emin değildi.
"Şuradan tırmanıyorsun, tam kanat ekleminin arkasından," dedi Hagrid. "Dikkat et de tüylerinden birini koparma, hiç hoşuna gitmez..."
Harry ayağını Şahgaga'nın kanadının üstüne koydu ve kendini kaldırıp sırtına bindi. Şahgaga ayağa kalktı. Harry nereye tutunacağını bilemiyordu; önündeki her yer tüyle kaplıydı.
"Haydi bakalım!" diye kükredi Hagrid, Hipogrif in sağrısını tokatlayarak.
Harry'nin her iki yanındaki dört metrelik kanatlar aniden açıldı; Hipogrif havalanmadan önce Harry can havliyle onu boynundan yakaladı. Bunun süpürgeye
139
binmekle hiç alakası yoktu ve Harry hangisini tercih ettiğine karar vermekte hiç zorluk çekmedi; Hipogrif in kanatlan her iki yanında rahatsız edici bir şekilde çırpılıyor, bacaklarının altına sürtünüp düşecekmiş hissine kapılmasına yol açıyordu; parlak tüyler parmaklarının altından kayıyordu, ama onlara daha sıkı tutunmaya cesaret edemiyordu; Nimbus İki Bin'inin yumuşak hareketi yerine şimdi kendini, Hipogrif in kanat çırpışla-nyla birlikte sağnsı alçalıp yükseldikçe bir ileri bir geri sallanır halde bulmuştu.
Şahgaga ona padokun etrafında bir tur attırdıktan sonra inişe geçti; Harry'nin en çok korktuğu kısımdı bu; Hipogrif in yumuşak boynu eğilirken kendini geriye verdi, sanki boynun üstünden kayıp düşecekmiş gibiydi; sonra dört uyumsuz ayak güm diye yere konarken tutunmayı zar zor becererek kendini yine doğrulttu.
"Çok güzel, Harry!" diye kükredi Hagrid. Malfoy, Crabbe ve Goyle hariç herkes bağırıp alkışlıyordu. "Peki, şimdi kim denemek istiyor?"
Sınıftaki diğer öğrenciler Harry'nin başarısından cesaret almıştı, ihtiyatla padokun çitine tırmandılar. Hagrid, Hipogrif leri birer birer çözdü ve az sonra padokun her tarafı gergin bir şekilde eğilip selam veren insanlarla doldu. Neville sürekli kendininkinden kaçıyordu, Hipogrif dizlerini kırmak istemiyor gibiydi. Harry izlerken, Ron ve Hermione kestane rengi olanla deneme yaptılar. Şahgaga'yı Malfoy, Crabbe ve Goyle devralmışlar-
140
di. Malfoy'un önünde eğilmişti, şimdi Malfoy tepeden bakan bir ifadeyle onun gagasını okşuyordu.
"Çok kolaymış," dedi Malfoy bezgin bezgin. Harry duyabilsin diye yüksek sesle konuşuyordu. "Biliyordum kolay olduğunu, Potter yapabildiğine göre... Eminim sen hiç tehlikeli değilsindir, değil mi?" dedi Hipog-rif e. "Değil mi, seni çirkin, koca havyan?"
Çelik pençeler şimşek gibi çaktı; Malfoy tiz bir çığlık attı, az sonra Hagrid ona ulaşabilmek için Şahgaga'ya tasmasını geçirmeye çalışıyordu. Malfoy yerde kıvrılmış yatıyor, cüppesi yavaş yavaş kana bulanıyordu.
"Ölüyorum!" diye feryat etti Malfoy, sınıf panik içindeydi. "Ölüyorum, şu halime bakın! Beni öldürdü!"
"Ölmüyorsun!" dedi Hagrid. Bembeyaz kesilmişti. "Biri bana yardım etsin - onu buradan

çıkarmalıyız -"
Hagrid, Malfoy'u kolayca kaldırırken Hermione kapıyı açmaya koştu. Çıkarlarken Harry, Malfoy'un kolunda uzun ve derin bir kesik olduğunu gördü; akan kan çimin üstüne saçılıyordu ve Hagrid onunla yokuş yukarı, şatoya doğru koşuyordu.
Sihirli Yaratıkların Bakımı sınıfı çok sarsılmış bir şekilde, ağır adımlarla arkadan geliyordu. Slytherin'lerin hepsi Hagrid hakkında atıp tutuyordu
"Onu derhal postalamahlar!" de ü Pansy Parkin-son, gözleri yaşlı bir halde.
"Malfoy'un hatasıydı!" diye çıkıştı Dean Thomas. Crabbe ve Goyle tehdit edercesine kaslarını esnettiler.
Sınıf taş basamakları çıkıp bomboş Giriş Salonu'na girdi.
141
Pansy, "Ben gidip iyi olup olmadığına bakacağım," dedi, mermer merdivenleri koşarak çıkarken hepsi ona baktı. Hâlâ Hagrid hakkında homurdanıp duran Slytherin'ler, zindandaki ortak salonlarının yolunu tuttular; Harry, Ron ve Hermione ise yukarı, Gryffindor Kulesi'ne doğru yola koyuldu.
"İyileşecek mi sence?" dedi Hermione tedirgin tedirgin.
"Tabii, Madam Pomfrey kesikleri bir saniyede tedavi edebilir," dedi Harry. Başhemşire onun bu kesikten çok daha kötü sakatlıklarını tedavi etmişti.
"Ama Hagrid'in ilk dersinde böyle bir şey olması çok kötü, öyle değil mi?" dedi Ron, endişeli bir sesle. "Malfoy'un işleri mahvedeceğinden her zaman emin olabilirsin..."
Akşam yemeği vaktinde Büyük Salon'a ilk inenler arasındaydılar. Hagrid'i görmeyi umuyorlardı, ama orada değildi.
"Onu kovmazlar, değil mi?" dedi Hermione kaygıyla. Etli pudingine hiç dokunmamıştı.
"Kovmasalar iyi ederler/' dedi Ron, o da yemiyor-du.
Harry, Slytherin masasını seyrediyordu. Crabbe ve Goyle'un da dahil olduğu büyük bir grup bir araya gelmiş, hararetle konuşuyordu. Harry onların Malfoy'un nasıl yaralandığının öyküsünü kendilerine göre uyarladıklarından emindi.
"Eh, ilginç bir ilk gün olmadığını söyleyemezsiniz," dedi Ron kasvetle.
142
Yemekten sonra kalabalık Gryffindor ortak salonuna çıktılar ve Profesör McGonagall'm verdiği ödevi yapmaya çalıştılar, ama üçü de sürekli kulenin penceresinden dışarı dalıp dalıp gidiyordu.
"Hagrid'in penceresinde ışık var," dedi Harry birden.
Ron saatine baktı.
"Acele edersek gidip onu görebiliriz, saat hâlâ erken..."
"Bilemiyorum," dedi Hermione tereddütle. Harry onun kendisine baktığını gördü.
"Okul arazisinde yürümeme izin var herhalde," dedi iğneleyici bir şekilde. "Sirrus Black buradaki Ruh Emici'leri geçmedi daha, değil mi?"
Böylece eşyalannı kaldırdılar ve portre deliğinden çıkıp ön kapının yolunu tuttular. Kimseyle karşılaşmadıklarına memnundular, çünkü bu saatte dışarıda olmalarına izin verilip verilmediğinden tam olarak emin değildiler.
Çim '''âlâ ıslaktı ve alacakaranlıkta neredeyse siyah görünüyordu. Hagrid'in kulübesine ulaştıklarında kapıyı çaldılar, içeriden bir ses gürledi: "Geliyorum."
Hagrid, zımparalanmış tahta masasında, sırtında bir gömlekle oturuyordu, zağar Fang başını onun kucağına koymuştu. Tek bakışta Hagrid'in epey içmiş olduğunu anladılar; önünde neredeyse kova büyüklüğünde kurşuni bir maşrapa vardı ve onları odaklamakta zorluk çekiyormuş gibiydi.
Kim olduklarını anlar anlamaz, "Galiba bir rekor
143
bu/' dedi sesi çatlayarak. "Daha önce sadece bir gün dayanan bir öğretmen olduğunu sanmıyorum."
"Atılmadın herhalde, Hagrid!" dedi Hermione, soluğunu tutarak.
"Daha değil/' dedi Hagrid perişan bir halde, artık maşrapasında ne varsa koca bir yudum alarak. "Ama Maiıoy'a olanlardan sonra an meselesi, ha?"

"Durumu nasıl?" dedi Ron, otururlarken. "Ciddi değil, değil mi?"
"Madam Pomfrey onu elinden geldiğince iyileştirdi," dedi Hagrid cansız bir sesle, "ama hâlâ acı çektiğim söylüyor... bandaj sardılar... inliyor..."
"Numara yapıyor," dedi Harry hemen. "Madam Pomfrey her şQyi düzeltebilir. Geçen yıl benim kemiklerimin yarısını yeniden çıkardı. Ama emin olun, Malfoy bu durumun etinden sütünden faydalanacaktır."
"Tabii, okul yönetim kurulu üyelerine söylendi durum," dedi Hagrid perişan bir sesle. "İşi çok büyük tuttuğumu düşünüyorlar. Hipogrif leri sonraya bırakmalıy-mışım... Pıtırkurt'larla falan başlamalıymışım... iyi bir ilk ders olur diye düşündüydüm.. hepsi benim suçum..."
"Hepsi Mfl//oy'un suçu, Hagrid!" dedi Hermione ciddi bir ses tonuyla.
"Biz şahidiz," dedi Harry. "Sen Hipogrif lerin onlara hakaret edilirse saldıracaklarını söyledin. Dinleme-diyse bu Malfo/un sorunu. Biz Dumbledore'a işin aslını anlatırız."
"Evet, üzülme Hagrid, biz seni destekleriz," dedi Ron.
144
Hagrid'in böcek karası gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Harry ile Ron'u sıkı sıkı, kemiklerini kıra-cakmış gibi kucakladı.
"Bence yeterince içmişsin, Hagrid/' dedi Hermione kararlı bir sesle. Maşrapayı masadan aldı ve dışarı çıkıp boşalttı.
"Eh, galiba h'aklı," dedi Hagrid, Harry ile Ron'u bıraktı. Kaburgalarım sıvazlayıp, sendeleyerek gerilediler. Hagrid büyük bir çabayla iskemlesinden kalktı ve Hermione'nin peşinden dışarı çıktı. Büyük bir şapırtı duyuldu.
"O ses neydi?" dedi Harry, tedirgin bir halde. Hermione elinde boş maşrapayla dönmüştü.
"Kafasını su fıçısına soktu," dedi Hermione, maşrapayı ortalıktan kaldırarak.
Hagrid geri geldi. Uzun saçı ve sakalı sırılsıklamdı, gözlerindeki suyu silmekle meşguldü.
"Böyle daha iyi," dedi, kafasını bir köpek gibi sallayıp hepsini ıslatarak. "Bakın, gelip beni görmekle büyük iyilik ettiniz, ben gerçekten -"
Hagrid birden kalakaldı, Harry'ye sanki onun orada olduğunu yeni fark etmiş gibi bakıyordu.
"SEN NE YAPTIĞINI SANIYORSUN, HA?" diye kükredi. O kadar ani olmuştu ki bu, yerlerinden yarım metre sıçradılar. "KARANLIK BASINCA ORTALIKTA DOLAŞMAMAN GEREKİYOR, HARRY! YA SİZ İKİNİZ! NASIL İZİN VERİRSİNİZ ONA!"
Hagrid, Harry'nin üstüne doğru yürüdü, onu kolundan yakaladı ve çekerek kapıya götürdü.
145
"Yürüyün!" dedi kızgın bir sesle. "Hepinizi okula geri götürüyorum, bir daha da karanlık bastıktan sonra ortalıkta dolaştığınızı görmeyeyim, Buna değmem ben!"
146
YEDİNCİ BOLUM
Gardıroptaki Böcürt
Malfoy ancak perşembe günü öğleden sonra, Slytherin'ler ve Gryffindor'lar iki saatlik İksir dersinin yansına gelmişken sınıfta göründü. Bandajlı kolu askıda, kasıla kasıla zindana girdi. Harry'ye göre, korkunç bir muharebeden geriye kalmış son kahraman pozu takınıyordu.
Pansy Parkinson, "Nasıl, Draco?" diye sordu. "Çok aayor mu?"
"Evet," dedi Malfoy, yiğitçe yüzünü buruşturarak. Ama Harry onun, Pansy başını çevirince Crabbe ve Goyle'a göz kırptığını gördü.
Profesör Snape tembel tembel, "Otur yerine, otur," dedi.
Harry ve Ron birbirlerine bakıp yüzlerini ekşittiler. Onlar geç kalmış olsa Snape "otur yerine" demez, ceza verirdi. Ama Malfoy, Snape'in derslerinde ne yapsa paçayı sıyırmayı başarmıştı. Snape, Slytherin binasının Saşkanı'ydı ve genellikle kendi öğrencilerini kayınrdı.
Bugün yeni bir iksir yapıyorlardı, bir Ufalma İksiri.
147
-Malfoy kazanını hemencecik Harry ile Ron'un yanına kurdu, malzemelerini aynı masada hazırlıyorlardı.
"Efendim," diye seslendi Malfoy, "efendim, bu papatya köklerini kesmek için yardıma ihtiyacım

var, çünkü kolum -"
Snape başını kaldırmadan, ""Afeasley," dedi, "Malfoy'un köklerini onun için keşi ve'."
Ron'un yüzü tuğla kırmızısı bir -onk aldı.
Malfo/a, "Kolunda hiçbir şey /ek," dedi, tıslar gibi.
Malfoy, masanın karşısından ör a marifet yapmış gibi sırıttı.
"Weasley, Profesör Snape'in ne dediğini duydun, kes şu kökleri."
Ron bıçağını kavradı, Malfo/uıı köklerini önüne çekti ve onları rasgele kesmeye başladı Sonunda hepsi farklı boyda oldu.
Malfoy canından bezmiş gibi, "Profesör," dedi, "Weasley köklerimi kullanılmaz hale getiriyor, efendim."
Snape masalarına yaklaştı, kemerli burnunun üstünden köklere baktı, sonra uzun, yağlı siyan saçlarının altından Ron'a pis pis gülümsedi.
"Malfo/la köklerini değiştir, Weasley."
"Ama efendim -!"
Ron son çeyrek saati, kendi köklerini özenle, tamı tamına eşit boyda keserek geçirmişti.
Snape en tehlikeli sesiyle, "Şimdi," dedi.
Ron güzel güzel kesilmiş kendi köklerini masanın
148
öbür yanına, Malfoy'a doğru itti, sonra da bıçağını yeniden eline aldı.
"Efendim, bir de bu Büzüşmüşincir'in soyulması gerek," dedi Malfoy. Sesinde melun bir keyif seziliyordu.
Snape, daima ve sadece ona ayırdığı nefret dolu bakışını Harry'ye çevirerek, "Fotter, Malfoy'un Büzüşmü-şincir'ini sen soyabilirsin," dedi.
Harry, Malfoy'un Büzüşmüşincir'ini aldı. Ron ise şimdi kullanmak zorunda olduğu köklerin uğradığı hasan onarmaya çalışıyordu. Karry, Büzüşmüşincir'i elinden geldiğince çabuk soydu ve hiçbir şey demeden masanın öbür yanına, Malfoy'a attı. Malfoy'un ağzı şimdi iyiden iyiye kulaklarına varmıştı.
Yavaşça, "Dostunuz Hagrid'i son zamanlarda gördünüz mü?" diye sordu.
Ron, kesik kesik, kafasını kaldırmadan, "Senin üstüne vazife değil," dedi.
"Korkarım uzun süre öğretmenlik yapamayacak," dedi Malfoy, sesinde sahte bir üzüntüyle.
"Babam yaralanmamdan hiç memnun kalmadı -"
"Konuşmaya devam et de, Malfoy, ben sana sahiden yaralanmak nasıl olurmuş göstereyim," diye hırladı Ron.
"- okul yönetim kuruluna şikâyet etti. Sihir Bakan-lığı'na da. Babamın çok nüfuzu vrrdır, biliyorsunuz. Ve bunun gibi kalıcı bir yaralanma -' abartılı, sahte bir şekilde içini çekti, "kim bilir kolum «rtık eskisi gibi olacak mı hiç?"
149
Eli öfkeyle titrediği için yanlışlıkla ölü bir tırtılın kafasını kesen Harry, "Demek bunun için numara yapıyorsun?" dedi. "Hagrid'i kovdurabümek için."
"Eh," dedi Malfoy, sesini fısıltı düzeyine indirerek, "kısmen, Potter. Ama başka faydaları da olacak. Weas-ley, tırtıllarımı benim için dilimle."
Birkaç kazan ötede, Nevüle'in başı derde girmişti. Neville her İksir dersinde darmadağın olurdu; en kötü dersiydi, Profesör Snape'e duyduğu büyük korku da her şeyi on kat beter hale getiriyordu. Parlak bir asit yeşili olması gereken iksiri sonuçta -
'Turuncu, Longbottom," dedi Snape, iksirin bir kısmını kepçeyle alıp herkes görebilsin diye yeniden kazana dökerek. "Turuncu. Söyle bana, çocuk, o kalın kafana tek bir şey bile girmiyor mu? Hiçbir kuşkuya yer açmayacak şekilde, sadece bir fare dalağı yeterli dediğimi duymadın mı? Bir parça sülük sıvısının yeterli olacağını açıkça belirtmedim mi? Senin anlayabilmeni sağlamak için ne yapmalıyım, Longbottom?"
Neville pespembe olmuştu, titriyordu. Ağladı ağlayacak bir hali vardı.
"Lütfen, efendim," dedi Hermione, "lütfen, Neville'e düzeltmesi için yardımcı olabilirim -"
"Sizden gösteriş yapmanızı istediğimi hatırlamıyorum, Miss Granger," dedi Snape soğuk soğuk.

Hermione de Neville gibi pembeleşti. "Longbottom, bu dersin sonunda iksirinin birkaç damlasını kurbağana vereceksin, hep birlikte neler olacağını göreceğiz. Belki de bu durum seni işini doğru dürüst yapmaya teşvik eder."
150
Snape, Neville'i korkudan soluğu kesilmiş halde bırakarak onun yanından ayrıldı.
Neville, Hermione'ye dönüp, "Bana yardım et!" diye inledi.
"Hey, Harry," dedi Seamus Finnigan, Harry'nin pirinç ölçeklerini ödünç almak için eğilirken, "duydun mu? Bu sabahki Gelecek Postası'nda - Sirius Black'in görüldüğünü sanıyorlar."
"Merde?" dedi Harry ve Ron hemen. Masanın öbür yanında Ma] f oy başım kaldırdı, dikkatle dinlemeye koyuldu.
"Buradan çok uzakta değil," dedi Seamus, heyecanlı görünüyordu. "Onu bir Muggle görmüş. Tabii meseleyi pek kavrayamamış. Muggle'lar onu sıradan bir suçlu sanıyor, değil mi? Kadın özel telefon hattını aramış. Sihir Bakanlığı'ndaküer oraya varana kadar Sirius toz olmuş."
Ron, "Buradan çok uzakta değil..." diye tekrarladı, anlamlı anlamlı Harry'ye bakıyordu. Geri dönünce Malfoy'un da can kulağıyla dinlediğini gördü. "N'oldu, Malfoy? Soyulacak başka bir şey mi var?"
Ama Malfoy'un gözleri kötü kötü parlıyordu ve Harry'nin üstüne dikilmişti. Masaya yaslandı.
"Black'i tek başına yakalamayı mı düşünüycvsun, Potter?"
"Evet, öyle," dedi Harry, baştan savarcasına.
Malfoy'un ince ağzı hain bir gülümsemeyle bükülüyordu.
Alçak sesle, "Tabii, ben olsam," dedi, "çoktan bir
151
şeyler yapmış olurdum. İyi bir çocuk gibi okulda kalmazdım, dışarıda, onu arıyor olurdum."
Ron kaba bir tavırla, "Sen ne diyorsun, Malfoy?" diye sordu.
"Bilmiyor musun, Potter?" diye soludu Malfoy, soluk gözleri kısılmıştı.
"Neyi?"
Malfoy alçak sesle, alaylı alaylı güldü.
"Belki de kelleni tehlikeye atmak istemiyorsundur. İşi Ruh Emiciler'e bırakmak istiyorsun, öyle mi? Oysa ben olsam, intikam isterdim. Onu kendim yakalamak isterdim."
Tam Harry öfkeyle, "Ne diyorsun sen?" derken, Sna-pe seslendi: "Şimdi malzemeleri katmayı bitirmiş olmanız gerek. Bu iksirin içilmeden önce kaynaması gerekiyor. O kaynarken ortalığı toplayın, sonra da Longbot-tom'ınkini deneyelim..."
Crabbe ve Goyle, kan ter içindeki Neville'in iksirini telaşla karıştırmasına bakarak açık açık güldüler. Her-mione, Snape görmesip diye ona ağzının kenarıyla talimat veriyordu, harry ve Ron kullanmadıkları malzemeleri kaldırdılar, ellerini ve kepçelerini yıkamak için köşedeki taş lavaboya gittiler.
Harry bir heykelin ağzından akan buz gibi basınçlı suyun altına ellerini tutarken, Ron'a, "Malfoy ne demek istedi?" diye mırıldandı. "Black'ten niye intikam almak isteyeyim ki? Bana hiç bir şey yapmadı— yani şimdilik."
Ron hiddetle, "Uyduruyor," dedi, "sana aptalca bir şeyler yaptırmaya çalışıyor..."
152
Dersin sonu yaklaşmıştı, Snape uzun adımlarla, kazanının başına sinmiş Neville'in yanına gitti.
Kara gözleri parıldayarak, "Herkes buraya toplansın," dedi, "ve Longbottom'ın kurbağasının başına gelenleri izlesin. Eğer bir Ufalma İksiri yapmayı başardıy-sa, kurbağası küçülüp kurbağa yavrusu olacak. Eğer yanlış yaptıysa, ki bundan eminim, zehirlenecek."
Gryffindor'lar korku içinde izlediler. Slytherin'ler heyecanlanmış görünüyorlardı. Snape kurbağa Trevor'ı sol eline aldı, Neville'in artık yeşil bir renge bürünmüş iksirine küçük bir kaşık soktu. Trevor'ın boğazından aşağı birkaç damla damlattı.
Bir an derin bir sessizlik hâkim oldu, bu arada Tre-vor yutkundu. Sonra küçük bir pof sesi duyuldu ve Tre-vor bir kurbağa yavrusu olarak Snape'in avucunda debelenmeye başladı.
Gryffindor'lar alkışlamaya koyuldular. Bozulmuş görünen Snape, cüppesinin cebinden küçük bir şişe çıkardı, kurbağanın tepesine birkaç damla döktü. Trevor birden esk^' <*ibi yetişkin bir

kurbağa oldu.
Snape, "Gryffindor'dan beş puan siliyorum," dedi, herkesin yüzündeki tebessüm de silindi. "Size ona yardım etmeyin demiştim, Miss Granger. Ders bitmiştir."
Harry, Ron ve Hermione, Giriş Salonu'na giden merdivenleri tırmandılar. Harry hâlâ Malfo/un söylediklerini düşünürken, Ron da Snape'e kızıp köpürmek-le meşguldü.
"İksir doğru yapılmış diye Gryffindor'dan beş puan
153
silmek, ha! Niye yalan söylemedin, Hermione? Neville tek başına yaptı diyebilirdin."
Hermione cevap vermedi. Ron etrafına bakındı.
"Nerdebu?"
Harry de döndü. Artık merdivenlerin tepesine varmışlardı. Büyük Salon'da yemeğe giden sınıfın geri kalanının yanlarından geçişini izlediler.
Ron kaşlarını çatarak, "Şuracıkta, yanı başımı/day-dı," dedi.
Crabbe ile Goyle'un arasında yürüyen Malfoy yanlarından geçti. Harry'ye pis pis sırıttı ve gözden kayboldu.
"İşte orda," dedi Harry.
Hermione, soluğu biraz kesilmiş halde aceleyle merdivenlerden çıkıyordu. Bir eliyle sıkı sıkı çantasını tutmuştu, diğeriyle cüppesinin içine bir şeyi sokuşturuyor gibiydi.
"Nasıl yaptın bunu?" diye sordu Ron.
"Neyi?" dedi, yanlarına gelen Hermione.
"Bir an .önce hemen arkamızdaydın, bir an sonra ise merdivenlerin altında."
"Ne?" Hermione'nin biraz kafası karışmış gibiydi. "Ah - bir şey almak için geri gitmek zorunda kaldım. Ah, hayır-"
Hermione'nin çantasında bir dikiş patlamıştı. Harry buna şaşmadı. Çantanın on taneden çok, kocaman ve ağır kitapla ağzına kadar dolu olduğunu görebiliyordu.
Ron, "Bunların hepsini niye yanında taşıyorsun ki?" diye sordu.
154
Hermione soluk soluğa, "Kaç ders alıyorum, biliyorsunuz," dedi. "Şunları benim için tutabilir misin?"
"Ama -" Ron eline tutuşturulan kitapları çevirmiş, kapaklarına bakıyordu - "bugün bu derslerin hiçbiri yok ki. Öğleden sonra sadece Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'ya gireceğiz."
"Ah, evet," dedi Hermione, aklı başka yerdeymiş gibi, ama yine de kitapları çantasına tıktı. "Umarım yemekte iyi bir şeyler vardır, açlıktan ölüyorum." Sonra da Büyük Salon'a doğru yürüyüp gitti.
Ron, Harr/ye, "Sana da Hermione bizden bir şeyler saklıyormuş gibi geliyor mu?" diye sordu.
İlk Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersine geldiklerinde, Profesör Lupin ortalarda yoktu. Hepsi oturup kitaplarını, tüy kalemlerini, parşömen tomarlarını çıkardı. Sonunda Lupin odaya girdiğinde, aralarında konuşuyorlardı. Lupin belli belirsiz gülümsedi ve eski püskü çantasını öğretmen masasının üstüne koydu. Her zamanki gibi pejmürdeydi, ama trende olduğundan daha sağlıklı görünüyordu. Sanki arada birkaç iyi yemek yemiş gibiydi.
"İyi günler," dedi. "Lütfen kitaplarınızı kaldırıp çantalarınıza koyar mısınız? Bugünkü dersimiz, uygulamalı bir ders olacak. Sadece asalarınıza ihtiyacınız var."
Öğrenciler kitaplarını kaldırırken kimi birbirine
155
merakla baktı. Daha önce hiç uygulamalı bir Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersi yapmamışlardı. Tabii geçen yılki hocalarının sınıfa bir kafes dolusu cinperi getirip ortaya saldığı o unutulmaz dersi saymazsanız.
Herkes hazır olunca, "Peki öyleyse," dedi Profesör Lupin. "Lütfen beni izler misiniz."
Hem şaşıran, hem meraklanan sınıf ayağa kalktı, derslikten çıkan Profesör Lupin'i izlediler.
Profesör onların önüne düşüp ıssız bir koridordan geçti Köşeyi dönünce hortlak Peeves'i gördüler. Havada tep üstü uçar gibi durmuş, en yakındaki anahtar deliğini çi. ^tle tıkıyordu.
Peeves, Profesör Lupin yarım metre kadar Stesine gelmeden başını kaldırmadı, sonra kıvrık tırnaklı

yağını oynatarak şarkı söylemeye başladı.
"Deli lüleli Lupin," diye şakıdı Peeves. "Deli leli Lupin, deli lüleli Lupin -"
Hemen hemen her zamanki kadar kaba ve başa çıkılmaz görünen Peeves genelde öğretmenlere biraz saygı gösterirdi. Herkes bir anda dönüp Profesör Lupin'e baktı, buna ne tepki göstereceğini merak ediyorlardı. Onun hâlâ gülümsemekte olduğunu görünce şaşırdılar.
Tatlı tatlı, "Ben senin yerinde olsam çikleti o anahtar deliğinden çıkarırdım, Peeves," dedi. "Yoksa Mr Filch süpürgelerini içeri koyamaz."
Filch, Hogwarts'ın hademesiydi. Öğrencilere ve, evet, Peeves'e karşı da sürekli savaş ilan etmiş, kötü huylu, başarısız bir büyücü. Ne var ki, Peeves, Profesör Lupin'in dediklerine aldırmadı. Dilini dudaklarının
156
arasından çıkarıp hızla üfleyerek tükürüklü bir pırrrt sesi çıkarmakla yetindi.
Profesör Lupin hafifçe içini çekti ve asasını çıkardı.
Omzunun üstünden sınıfa, "Bu, yararlı küçük bir büyüdür," dedi. "Lütfen dikkatle bakın."
Asasını omuz hizasına kaldırdı ve, "Waddiwasi!" diyerek Peeves'e doğrulttu.
Çiklet kurşun hızıyla anahtar deliğinden fırlayıp dosdoğru Peeves'in sol burun deliğine daldı.
Peeves tepe üstü dönüp düzeldi ve lanet ederek hızla uzaklaştı.
Dean Thomas hayret içinde, "Süperdi, efendim!" dedi.
'Teşekkür ederim, Dean," dedi Profesör Lupin, asasını ortadan kaldırarak. "Devam edelim mi?"
Yeniden yola düştüler, öğrenciler pejmürde Profesör Lupin'i artan bir saygıyla süzüyorlardı. Onlan ikinci bir koridordan geçirdi ve öğretmenler odasının tam önünde durdu.
"İçeri buyurun," dedi kapıyı açıp yana çekilerek.
Eski, dağınık iskemlelerle dolu, uzun, duvarları ahşap kaplamalı bir oda olan öğretmenler odasında, bir öğretmen hariç, kimse yoktu. Profesör Snape alçak bir koltukta oturuyordu, sınıf içeri girerken dönüp baktı. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu, ağzının kenannda pis ve alaylı bir gülüş vardı.
Profesör Lupin içeri girip kapıyı kapamaya kalkışınca Snape, "Açık bırak, Lupin" dedi. "Buna tanık olmamayı tercih ederim." Ayağa kalktı, kara cüppesi arkasında dalgalanarak sınıfın yanından geçti.
Kapıya gelince olduğu yerde döndü ve, "Herhal-
157
de seni uyaran olmamıştır, Lupin" dedi. "Ama bu sınıfta Neville Longbottom var. Ona zor bir şeyi emanet etmemeni tavsiye ederim. Tabii, Miss Granger kulağına talimatlarım fısıldamıyorsa."
Neville kıpkırmızı oldu. Harry ise gözlerinden ateşler saçarak Snape'e baktı. Kendi sınıfında Neville'e zorbalık etmesi bile yeterince kötüyken, şimdi de kalkmış başka öğretmenlerin önünde aynı şeyi yapıyordu.
Profesör Lupin kaşlarını kaldırdı.
"Operasyonun ilk aşamasında bana Neville'in yardımcı olacağını umuyordum," dedi, "ve eminim hayran olunacak bir performans gösterecek."
Neville'in yüzü, böyle bir şey mümkünse eğer, daha da kızardı. Snape dudak büktü, sonra da kapıyı çarparak çıkıp gitti.
Profesör Lupin, eliyle sınıfı odanın ucuna doğru çağırarak, "Şimdi," dedi. Burada öğretmenlerin yedek cüppelerini bulundurdukları eski bir gardıroptan başka bir şey yoktu. Profesör Lupin yanına gidince, gardırop birden yalpalayıp duvara çarptı.
Çocuklardan kimi korkuyla geriye atlarken, Profesör Lupin sükûnetle, "Kaygılanacak bir şey yok," dedi. "Orada bir Böcürt var."
Çoğuna göre bu kaygılanacak bir şeydi, oysa. Neville, Profesör Lupin'e dehşet dolu bir bakış attı, Se-amus Finnigan ise zangırdamaya başlamış kapı topuzunu endişeyle süzdü.
"Böcürt'ler karanlık, kapalı yerleri severler," dedi Profesör Lupin. "Gardıropları, yatakların altındaki boş-
158
lukları, lavaboların altındaki dolapları - bir keresinde birinin sarkaçlı, büyük bir saat içine saklandığını bile görmüştüm. BM Böcürt ise buraya dün öğleden sonra geldi. Ben de, acaba üçüncü sınıflara uygulama yapmam için öğretmenler burayı bana bırakır mı diye Müdür7 e sordum.

"O zaman, kendimize soracağımız ilk soru şu: Böcürt nedir?"
Hermione elini kaldırdı.
"Bir biçim değiştiricidir," dedi. "Bizi en fazla neyin korkutacağını düşünüyorsa onun biçimine bürünür."
Profesör Lupin, "Ben bile daha iyi anlatamazdım," dedi, Hermione ışıldadı. "Öyleyse karanlıkta oturan Böcürt henüz bir biçime bürünmüş değil. Kapının öbür yanındaki kişiyi en fazla neyin korkutacağını bilmiyor. Tek başına olduğu vakit bir Böcürt'ün neye benzediğini kimse bilmez. Ama ben onu dışarı çıkardığım anda, her birimizin en çok korktuğu şey olacak.
"Yani," dedi Profesör Lupin, Neville'in korkudan ağzından biraz tükürük saçmaya başlamasını görmezlikten gelerek, "daha başlamadan Böcürt'e karşı büyük bir avantajımız var. Ne olduğunu fark ettin mi, Harry?"
Elini kaldırmış, ayaklarının üzerinde yaylanan Hermione yanındayken bir soruya cevap vermek çok cesaret kinci bir işti ama, Harry yine de şansını denedi.
"Şey - çok kalabalık olduğumuz için hangi biçime bürüneceğini bilemez de ondan mı?"
"Tam dediğin gibi," dedi Profesör Lupin, Hermione de biraz düş kırıklığına uğramış görünerek elini İndir-159
di. "Bir Böcürt'le başa çıkmak için yanınızda birilerinin olması her zaman en iyisidir. Aklı karışır. Ne olmalı acaba, başsız bir ceset mi, et yiyen bir sümüklüböcek mi? Bir seferinde bir Böcürt'ün tam da bu hatayı işlediğini görmüştüm - aynı anda iki kişiyi birden korkutmaya çalıştı, yan yarıya sümüklüböceğe dönüştü. Doğrusu, hiç de korkutucu değil.
"Bir Böcürt'ü püskürten büyü basittir, ama zihin gücü gerektirir. Anlıyorsunuz ya, Böcürt'lerin işini asıl bitiren şey kahkahadır. Yapmanız gereken, onu eğlenceli bulacağınız bir biçime bürünmeye zorlamaktır.
"Büyüyü önce asasız deneyeceğiz. Arkamdan tekrarlayın, lütfen... riddikulus\"
Sınıf hep bir ağızdan, "Riddikulus!" dedi.
"İyi. Çok iyi. Ama korkanm bu kolay bölümüydü. Çünkü bu kelime tek başına yeterli değil. İşte sen de bu noktada devreye giriyorsun, Neville."
Gardırop yeniden sarsıldı, ama idama gidiyormuş gibi öne çıkan Neville ondan fazla sarsılıyordu.
"Şimdi, Neville," dedi Profesör Lupin. "Önce şunu sorayım: Seni dünyada en çok korkutan şey nedir dersin?"
Neville'in dudakları kıpırdadı, ama ses çıkmadı.
Profesör Lupin neşeyle, "Pardon, Neville, duyamadım," dedi.
Neville, sanki birisi ona yardım etsin diye yalvan-yormuş gibi, çaresizce etrafına bakındı. Sonra da zar zor duyulan bir sesle, adeta fısıldayarak, "Profesör Sna-pe," dedi.
160
Hemen hemen herkes güldü. Hatta Neville bile özür dilercesine sırıttı. Ancak Profesör Lupin düşünceli görünüyordu.
"Demek Profesör Snape... hımmm... Neville, sanırım ninenle birlikte oturuyorsun, değil mi?"
"Şey - evet," dedi Neville, tedirgin bir şekilde. "Ama - Böcürt'ün ona dönüşmesini de istemiyorum."
"Hayır, hayır, beni yanlış anladın," dedi Profesör Lupin. Şimdi gülümsüyordu. "Acaba bize ninenin genelde ne tür şeyler giydiğini söyleyebilir misin?"
Neville şaşırmış göründü, ama cevap da verdi: "Eh... hep aynı şapkayı giyer. Yüksek bir şapka, tepesinde de doldurulmuş bir akbaba var. Ve. uzun bir elbise... normalde, yeşil... bazen de tilki kürkünden bir eşarp."
"Peki ya çanta?" diye tüyo verdi Profesör Lupin.
"Büyük, kırmızı bir çanta," dedi Neville.
"Tamam öyleyse... O giysileri çok canlı bir şekilde gözünün önüne getirebiliyor musun, Neville? Zihninin gözünde onları görebiliyor musun?"
Neville, pek de emin olmadan, "Evet," dedi. Belli ki arkasından ne geleceğini merak ediyordu.
Lupin, "Böcürt bu dolaptan dışan fırlayınca ve seni görünce, Neville," dedi, "Profesör Snape'in biçimine bürünecek. Sen de asanı kaldıracaksın - böyle - ve 'Riddikulus' diye bağıracaksın - ve

ninenin giysileri üzerinde var gücünle yoğunlaşacaksın. Her şey yolunda giderse, Profesör Böcürt Snape, o yeşil elbiseyi giyip, o akbabalı şapkayı takmak ve büyük, kırmızı çantayı taşımak zorunda kalacak."
161
Herkes kahkahayı bastı. Gardırop daha da şiddetle yalpaladı.
"Eğer Neville başarılı olursa, Böcürt büyük bir ihtimalle dikkatini sırayla hepimize çevirecek," dedi Profesör Lupin. "Şimdi hepinizin bir dakikanızı ayırıp sizi en fazla korkutan şeyi düşünmenizi ve ne yapıp da onu komik görünmeye zorlayacağınızı hayal etmenizi istiyorum..."
Herkes sustu. Harry düşündü... Dünyada onu en çok korkutan şey neydi?
Aklına önce Lord Voldemort geldi - tüm gücüne kavuşmuş bir Voldemort. Ama daha o bir Böcürt-Volde-mort'a karşı olası bir karşı saldırıyı planlamaya başlamadan, zihninin yüzeyine korkunç bir görüntü süzüldü...
Çürümekte olan, ıslak ıslak ışıldayan bir el, kara bir pelerinin altına kayarca^ma sokulan bir el... görünmeyen bir ağızdan çıkan uzun, hırıltılı bir soluk... sonra insanda boğuluyormuş duygusu uyandıracak kadar içe işleyen bir soğuk...
Harry ürperdi, sonra da kimsenin fark etmediğini umarak çevresine bakındı. Çoğu kişi gözlerini sıkı sıkıya yummuştu. Ron kendi kendine, "Bacaklarını kopar," diyordu. Harry onun neyi kastettiğinden emindi, çünkü Ron en çok örümceklerden korkardı.
Profesör Lupin, "Herkes hazır mı?" diye sordu.
Harry korkuyla sarsıldı. O hazır değildi. İnsan bir Ruh Emici'yi nasıl daha az korkunç hale getirirdi? Ama ek süre istemek de hoşuna gitmiyordu. Başka herkes evet anlamında başını sallıyor ve kollarım sıvıyordu.
162
"Neville, geriye çekileceğiz," dedi Profesör Lupin. "Önünde açık bir alan olsun, tamam mı? Bir sonrakini ben öne çıksın diye çağıracağım... Hadi bakalım, hepiniz geriye çekilin ki, Neville rahat rahat çalışsın -"
Hepsi geriye, duvarların dibine çekilerek Neville'i gardırobun yanında tek başına bıraktı. Neville solgun ve korkmuş görünüyordu, ama cüppesinin kollarını sıvamıştı ve asasını hazır tutuyordu.
Kendi asasını da gardırop kapısının topuzuna yöneltmiş olan Profesör Lupin, "Üçe kadar sayıyorum, Neville," dedi. "Bir - iki - üç - şimdü"
Profesör Lupin'in asasının ucundan kıvılcımlar fışkırarak kapının topuzuna çarptı. Kapı bir hamlede açıldı. Kanca burunlu ve tehdit edici görünen Profesör Sna-pe dışarı çıktı, gözlerinden şimşekler çakarak Neville'e baktı.
Neville geriledi, asasını kaldırdı, ağzını açtı, ama ses çıkmadı. Snape, cüppesinin içine elini atarak, onun üzerine yürüyordu.
"R-r-riddikulus!" diye ciyakladı Neville.
Kırbaç şakırtısı gibi bir ses duyuldu. Snape sendeledi. Sırtında uzun, dantelli bir elbise, başında da tepesinde güve yenikli bir akbabanın bulunduğu yüksek bir şapka vardı şimdi. Elinde koskocaman, kırmızı bir çanta taşıyordu.
Herkes kahkahayı bastı; kafası karışan Böcürt tereddüt etti ve Profesör Lupin bağırdı: "Parvati! Öne çık!"
Parvati, yüzünde kararlı bir ifadeyle, öne yürüdü. Snape ona döndü. Bir şrak sesi daha duyuldu. Şimdi
163
Snape'in yerinde kan lekeleri içinde, sargılı bir mumya duruyordu. Görmeyen yüzü Parvati'ye çevriliydi. Yavaş yavaş, ayaklarını sürüyüp kaskatı kollarını havaya kaldırarak ona doğru yürümeye başlad1. -
"Riddikulus!" diye haykırdı Parvati.
Sargılardan biri mumyanın ayağı dibinde çözüldü, mumyanın ayağı sargıya takıldı, yüzükoyun yere düştü, kafası yuvarlanıp gitti.
"Seamus!" diye bağırdı Profesör Lupin.
Seamus, Parvati'nin yanından ok gibi atıldı.

Şrakl Mumyanın olduğu yerde şimdi siyah saçları yere kadar uzanan, iskelet gibi, yemyeşil suratlı bir kadın vardı - bir ölüm perisi. Ağzını ardına kadar açtı, odayı bu dünyaya ait olmayan bir ses doldurdu; Harry'nin başındaki saçları diken diken eden, uzun, iniltili bir feryat -
"Riddikulus!" diye haykırdı Seamus.
Ölüm perisi boğulur gibi bir ses çıkardı ve boğazını kavradı; sesi gitmişti.
Şrak! Ölüm perisi şimdi döne döne kuyruğunu kovalayan bir fareye dönüşmüştü, sonra - şrak! — kayan ve kıvranan bir çıngıraklı yılan olmuştu ki - şrak! - tek, kanlı bir gözbebeğine dönüştü.
"Aklı karıştı!'' diye bağırdı Lupin. "Başarıyoruz! Dean!"
Dean hızla öne yürüdü.
Şrak! Gözbebeği kopuk bir el oldu; el fırlayıp dönerek döşemede yengeç gibi sürünmeye koyuldu.
"Riddikulus!" diye feryat etti Dean.
164
Bir çat sesi duyuldu, el bir fare kapanma sıkıştı.
"Mükemmel! Sıra sende, Ron!"
Ron öne fırladı.
"Şrak!"
Birçok kişi çığlık attı. İki metre boyunda, baştan aşağı tüylü dev bir örümcek, kıskaçlarını tehdit edici şekilde şaklatarak Ron'un üzerine yürüyordu. Harry bir an Ron'un donup kaldığını sandı. Sonra -
"Riddikulus!" diye böğürdü Ron ve örümceğin bacakları yok oldu. Yuvarlanmaya başladı. Lavender Brown viyaklayarak onun önünden kaçtı ve örümcek Harry'nin ayaklan dibinde durdu. Harry asasını kaldırarak hazırlandı, ama -
"Bırak!" diye bağırdı Profesör Lupin birden, hızla ilerledi.
Şrak!
Bacaksız örümcek yok olmuştu. Bir saniye herkes nerede olduğunu görmek için çılgınca etrafa bakındı. Sonra Lupin'in önünde gümüşi beyaz bir kürenin havada asılı olduğunu gördüler. Lupin, adeta tembelce, "Riddikulus!" dedi.
Şrak!
Böcürt bir karafatma olarak yere inerken, Lupin, "İleri, Neville, bitir işini!" diye bağırdı. Şrak!
Snape geri dönmüştü. Bu sefer Neville, çok kararlı görünerek hamle etti.
"Riddikulus!" diye bağırdı ve bir an Snape'i dantelli elbisesiyle görür gibi oldular, sonra Neville gürültüyle, "Ha!" diye güldü ve Böcürt patladı. Binlerce minik duman demetine ayrılıp kayboldu.
165
Sınıf alkışlamaya başlarken, Profesör Lupin, "Mükemmel!" diye bağırdı. "Mükemmel, Neville! Hepinize aferin. Durun bakalım... Böcürt'le uğraşan her kişi için Gryffindor'a beş puan - iki kez yaptığı için Neville'e on puan - Hermione ile Harr/ye de oeşer puan.
"Ama ben hiçbir şey yapmadım ki," dedi Harry.
"Sen ve Hermione dersin başında sorularımı doğru cevapladınız, Harry," dedi Lupin tatlılıkla. "Çok iyi, millet, mükemmel bir dersti. Ev ödevi olarak da, bir zahmet Böcürt bölümünü okuyup benim için özetini çıkartın... ödevler pazartesi günü veriucek. Hepsi bu kadar."
Öğrenciler heyecanla konuşarak c ğretmenler odasını terk ettiler. Ancak Harry kendini hiç de keyifli hissetmiyordu. Profesör Lupin kasıtlı olarak onun Böcürt'le uğraşmasına engel olmuştu. Neden? Voksa Harry'nin trende yığıldığını gördüğü ve onun beceremeyeceğini düşündüğü için mi? Harry'nin yine kendinden geçeceğini mi sanıyordu?
Ama başka kimse olayın farkında değildi.
"O ölüm perisini nasıl hallettiğimi gördünüz mü?" diye bağırdı Seamus.
"Ya eli?" diye bağırdı Dean, kendi elini sallayarak.
"O şapkayla Snape'i?"
"Ya benim mumyamı?"
Lavender düşünceli düşünceli, "Acaba Profesör Lupin neden kristal toplardan korkuyor?" dedi.
Çantalarını almak için sınıfa dönerlerken, Ron heyecanla, "Bu şimdiye kadar yaptığımız en iyi Karanlık

166
Sanatlara Karşı Savunma dersiydi, değil mi?" diye sordu.
Hermione, "Çok iyi bir öğretmene benziyor," dedi onaylayarak. "Ama keşke ben de Böcürt'le karşı karşıya gelseydim -"
"Seninki ne olurdu?" dedi Ron, kıs kıs gülerek. "On üzerinden dokuz aldığın bir ev ödevi mi?"
167
SEKİZİNCİ BOLÜM
Şişman Hnmm'ın Kaçışı
Kısa sürede, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma çoğu kişinin en sevdiği ders haline gelmişti. Profesör Lu-pin hakkında ileri geri konuşanlar, sadece Draco Mal-foy ile onun Slytherin çetesıydi Profesör Lupin geçerken Malfoy gürültülü bir fısıltıyla, "Şunun cüppesinin haline bak," diyordu, "eski ev cinimiz gibi giyiniyor."
Ama diğerleri Profesör Lupin'in cüppesinin yamalı ya da yıpranmış olmasına aldırmıyordu bile. Sonraki birkaç dersi de ilki kadar ilginç olmuştu. Böcürt'lerden sonra cincücelere benzeyen pis, küçük yaratıklar olan Kırmızı Kafa'ları incelediler. Kaa dökülen her yerde, şatoların zindanlarında ve terk edilmiş savaş alanlarındaki siperlerde pusuya yatar, kaybolanlara kısa ve kalın sopala "la vurmak için beklerlerdi. Kırmızı Kafa'lardan sonra, pullu maymunları andıran sürüngen su yaratıkları Kappa'lara geçtiler. Perdeli elleri, göllerinde her şeyden habersiz dolaşanları boğsak diye kaşmirdi.
Harry bazı öbür derslerinde de aynı şekilde
168
mutlu olsa, hayatta başka bir şey istemezdi. En kötüsü İksir dersiydi. Snape bugünlerde özellikle kinci davranıyordu, kimsenin de bunun niye olduğundan şüphesi yoktu. Snape'in biçimini alan ve Neville'in, ninesinin giysilerini giydirdiği Böcürr'ün hikâyesi, okula ormnn yangını hızıyla yayılmıştı. Snape bunu komik bulmamıştı anlaşılan. Profesör Lupin'in adı geçince gözlerinde tehditkâr şimşekler çakıyordu, Neville'e eskisinden daha da fazla zorbalık ediyordu.
Harry, Profesör Trelavvney'nın kuledeki boğucu odasında, eğri büğrü şekilleri ve sembolleri çözerek, Profe-sör'ün ona her bakışında yaşlarla dolan kocaman gözlerini görmezlikten gelmeye çalışarak geçirdiği saatleri de korkuyla bekler olmuştu. Profesör Trelavvney'yi sevemi-yordu, oysa sınıfından bazı öğrenciler ona yüceltme sınırlarına varan bir saygı gösteriyorlardı. Parvati Patil ve La-vender Brovvn öğlen saatlerinde Profesör Trelavvney'nin kuledeki odasını ziyareti âdet haline getirmişlerdi. Her seferinde de yüzlerinde, sinir bozacak kadar üstünlük taşıyan bir ifadeyle geri dönüyorlardı, başkalarının bilmedikleri şeyleri biliyorlarmış gibi. Harry'den söz ederken kısık sesle konuşmaya da başlamışlardı, o sanki ölüm döşeğinde yatıyormuş gibi bir halleri vardı.
Hareketli ilk derkten sonra aşırı derecede sıkıcı bir hal alan Sihirli Yaratıkların Bakımı'nı ise aslında kimse sevmiyordu. Hagrid kendine güvenini kaybetmiş gibiydi. Şimdilik birçok dersi, muhtemelen dünyanın en sıkıcı yaratıkları olan Pıtırkurt'lara nasıl bakacaklarını öğrenmekle geçiriyorlardı.
169
Bir saati daha Pıtırkurt'ların yapışkan boğazlarından aşağı ince ince doğranmış yeşil salata tıkmakla geçirdikten sonra Ron, "İnsan neden onlara bakma zahmetine katlansın ki?" diye sormuştu.
Ama ekim ayıyla birlikte Harry kendisini oyalayacak başka bir şey daha buldu. Bu o kadar zevkli bir şeydi ki, sıkıntılı derslerini unutturdu. Quidditch sezonu yaklaşıyordu. Gryffindor takımının kaptanı Oliver Wo-od da, yeni sezondaki taktikleri tartışmak için perşembe akşamı bir toplantı yaptı.
Bir Quidditch takımında yedi kişi vardı: Kırmızı, futbol topu büyüklüğünde bir top olan Quaffle'ı sahanın her iki ucundaki on beş metre yüksekliğinde çemberlerden geçirerek gol atmakla görevli üç Kovalayıcı; hızla oradan oraya seğirtip oyunculara saldırmaya çalışan iki ağır, siyah top olan Bludger'ları kovalamak için ağır sopalarla donanmış iki Vurucu; kaleleri koruyan bir Tutucu ve işi en zor olan Arayıcı. Onun görevi, minik, kanatlı, ceviz büyüklüğünde bir top olan Altın Snitch'i yakalamaktı. Snitch yakalanınca oyun sona erer ve Arayıcı'mfi takımı fazladan yüz elli puan kazanırdı.

Oliver Wood, on yedi yaşında sağlam yapılı bir çocuktu, Hogwarts'ta yedinci sınıfta okuyordu, yani son yılıydı. Karanlığın çökmekte olduğu Quidditch sahasının kenarındaki buz gibi soyunma odasında takımının altı üyesine hitap ederken, sakin sesinde bir umutsuzluk vardı.
"Quidditch Kupası'nı kazanmak için bu son şansımız - benim son şansım," dedi onlara, önlerinde bir aşa-
170
ğı bir yukarı yürüyerek. "Bu yılın sonunda okulu bitiriyorum. Bir daha Kupa'yı alma ihtimalim olmayacak.
"Gryffindor yedi yıldır Kupa'yı kazanamıyor. Tamam, çok talihsizdik, olursa bu kadar olur - sakatlıklar -sonra geçen yıl turnuva iptal oldu..." Wood, sanki bu hatıra hâlâ üzüntüden boğazını hkıyormuş gibi yutkundu. "Oysa biliyoruz ki bizim takımımız okuldaki - en - iyi -kahrolası - takım," dedi, bir yumruğuyla diğer eline vurarak. O eski çılgınca pırıltı yine gözlerine yerleşmişti.
"Muhteşem üç Kovalayıcı'mız var."
Eliyle Alicia Spinnet, Angelina Johnson ve Katie Bell'i gösterdi.
"Yenilmez iki Vurucu'muz var."
Fred ve George Weasley bir ağızdan, "Kes şunu, Oliver, bizi mahcup ediyorsun," dediler, kızarmış numarası yaparak.
Wood, Harry'ye bir tür vahşi gururla ve ateş püsküren gözlerle bakarak, "Ve bize her seferinde maçı kazandıran bir Arayıcı'mız var!" dedi. "Ve ben," diye ekledi, sonradan aklına gelmiş gibi.
"Biz de senin çok iyi olduğunu düşünüyoruz, Oliver," dedi George.
"Panter gibi Tutucu," dedi Fred.
VVood yeniden voltalamaya başlayarak, "Mesele şu ki," dedi, "bu son iki yıl Quidditch Kupası'nın üstüne bizim adımız yazılmış olmalıydı. Harry takıma katıldığından beri ben hep Kupa'nın çantada keklik olduğunu düşündüm. Ama alamadık ve bu yıl o şeyin üzerinde nihayet adımızı görmek için son şansımız..."
171
Wood öyle büyük bir kederle konuşuyordu ki, Fred ve George bile halden anlar bir tavır içine girdiler.
"Oliver, bu yıl bizim yılımız," dedi Fred.
"Başaracağız, Oliver!" dedi Angelina.
"Mutlaka," dedi Harry.
Takım, azimle dolu bir şekilde haftada üç akşam antrenman yapmaya başladı. Hava gittikçe daha soğuk ve yağmurlu oluyordu, geceler de daha karanlıktı, ama çamur, rüzgâr ve yağmur gemi azıya alsa da, Harry'nin muazzam gümüş Quidditch Kupası'nı nihayet kazanmaya yönelik o harika hayalini lekeleyemezdi.
Harry bir akşam antrenmandan sonra üşümüş ve kaskatı olmuş, ama antrenmanın gidişinden hoşnut halde Gryffindor ortak salonuna döndüğünde, oda heyecanla kaynıyordu.
Şöminenin başındaki en iyi iskemlelerden ikisine oturmuş, Astronomi için birtakım yıldız çizelgeleri tamamlayan Ron ve Hermione'ye, "N'oldu?" diye sordu.
Hayli hırpalanmış eski ilan tahtasına konmuş bir duyuruyu gösteren Ron, 'ilk Hogsmeade hafta sonu," dedi. "Ekim sonu, Cadılar Bayramı."
"Mükemmel," dedi, Harry'nin arkasından portre deliğinden geçen Fred. "Zonko'ya bir uğramam gerekiyor, Pis Kokulu Topak'larım bitti bitecek."
Morali inişe geçen Harry, kendini Ron'un yanındaki iskemleye attı. Hermione onun aklından geçenleri okumuş gibiydi.
"Harry, eminim bir dahaki sefere gidebilirsin," de-
172
di. "Black'i yakalamaları yakındır, zaten bir kez ortalarda görüldü bile."
"Black, Hogsmeade'de bir şeyler yapmaya kalkışacak kadar aptal değil," dedi Ron. "McGonagall'a bu sefer gidebilir misin diye sor, Harry, bir daha gidene kadar aradan asırlar geçebilir -"
"Ron!" dedi Hermione. "Harry'nin okulda kalması gerekiyor -"
"Okulda kalan tek üçüncü sınıf öğrencisi de o olamaz ama," dedi Ron. "McGonagall'a sor, haydi,

Harry -"
Harry kararını vererek, "Evet, soracağım sanırım," dedi.
Hermione tartışmak için ağzını açtı, ama tam o anda Crookshanks bir tüy hafifliğiyle onun kucağına atladı. Ağzından büyük, ölü bir örümcek sarkıyordu.
Ron, yüzünü buruşturarak, "Bunu önümüzde yemek zorunda mı?" diye sordu.
"Akıllı Crookshanks'im benim, onu tek başına mı yakaladın?" dedi Hermione.
Crookshanks örümceği ağır ağır çiğnedi, sarı gözleri küstahça Ron'a dikilmişti.
"Onu orda tut yeter," dedi Ron sinirli sinirli. Yeniden yıldız çizelgesine döndü. "Scabbers çantamda uyuyor."
Harry esnedi. Aslında gidip yatmak istiyordu, ama kendi yıldız çizelgesini de tamamlaması gerekiyordu. Çantasını kendine doğru çekti, parşömenini, mürekkebini ve tüy kalemini çıkararak çalışmaya başladı.
Ron, son yıldızın adını da gösterişli bir edayla ya-
173
zıp çizelgeyi Harry'nin önüne sürerek, "İstiyorsan benimkinden kopya çekebilirsin," dedi.
Kopyadan hiç haz etmeyen Hermione dudaklarını büzdü, ama bir şey demedi. Crookshanks hâlâ gözlerini kırpmadan Ron'a bakıyor, tüylü kuyruğunun ucunu yavaşça sallıyordu. Sonra, aniden atladı.
"AYY!" diye bağırdı Ron, Crookshanks'in dört pençesini derinlere gömüp vahşice yırtmaya başladığı çantasını kaptı. "DEFOL SURDAN, SENİ APTAL HAYVAN!"
Ron çantasını Crookshanks'in pençelerinden kurtarmaya çalışıyordu, ama Crookshanks yapışıp kalmıştı. Tükürükler saçıyor ve kuyruğunu kamçı gibi vuruyordu.
"Ron, onun canını yakma!" diye bağırdı Hermione, cırtlak bir sesle. Bütün ortak salon onları izliyordu. Ron, Crookshanks'in hâlâ sıkı sıkıya yapışmış olduğu çantayı fırıldak gibi döndürürken, Scabbers uçarcasına çantanın tepesinden fırladı -
Ron, "TUTUN ŞU KEDİYİ!" diye haykırdı. Crookshanks çantanın kalıntılarından kurtulmuş, masanın üstüne atlamıştı, dehşet içindeki Scabbers'in peşinden koşuyordu.
George VVeasley, Crookshanks'in üstüne atladı, ama kaçırdı. Scabbers yirmi çift bacak arasından sıyrılarak eski bir konsolun altına uçtu. Crookshanks kayarak fren yaptı, çizgili bacaklarının üzerinde çömeldi ve ön ayağıyla konsolun altına gözü dönmüşçesine pençe atmaya koyuldu.
174
Ron ve Hermione telaşla geldiler. Hermione, Cro-okshanks'i gövdesinden yakalayıp uzaklaştırdı. Ron kendini karın üstü yere attı ve büyük zorlukla Scab-bers'ı kuyruğundan tutup çıkardı.
Hermione'ye, küplere binmiş halde, "Şunun haline bak!" dedi, Scabbers'ı onun önünde tutup sallayarak. "Bir deri bir kemik kaldı! O kediyi ondan uzak tut!"
Hermione, sesi titreyerek, "Crookshanks için bu çok doğal," dedi. "Bütün kediler fareleri kovalar, Ron!"
Deli gibi çırpınan Scabbers'ı yeniden cebine girsin diye ikna etmeye çalışan Ron, "O hayvanda garip bir şey var!" dedi. "Scabbers'ın çantamda olduğunu söylediğimi duydu!"
Hermione sabırsızlıkla, "Ay, ne saçmalık," dedi. "Crookshanks onun kokusunu alabiliyor, Ron, yoksa nasıl-"
Ron, "O kedi Scabbers'a kafayı takmış!" dedi. Çevresine toplanmış insanların kıkırdamaya başlamasını da görmez J °n geldi. "Scabbers ondan önce geldi, üstelik de hasta!"
Ron ortak salonu uygun adım geçip erkek öğrencilerin yatakhanesine giden merdivenlerde kayboldu.
Ertesi gün Ron hâlâ Hermione'ye kızgındı. Bitkibi-lim dersi boyunca, üçü aynı Pofudukbezelye üzerinde çalıştıkları halde Hermione'yle konuşmadı dense yeridir.
175
Bitkilerin tombul pembe kabuklanın soyup pırıl pırıl içlerini tahta kovaya boşaltırlarken, Hermionc ürkek ürkek, "Scabbers nasıl?" diye sordu.
Rem öfkeyle, "Yatağımın altında saklanmış, titreyip duruyor," dedi* Tanelen kovaya isabet cttiremcyince bezelyeler seranın döşemesine saçıldı.

Bezelyeler gözlerinin önünde tomurcuklanırken, Profesör Sprout, "Dikkat et, Weaslcy, dikkat et'" diye bağırdı.
Bir sonraki dersleri Biçim Değiştirme'y c1 i. Dersten sonra Profesör McGonagall'a diğerleriyle üirlikte Hogs-meadc'e gidip gidemeyeceğini sorma kararı alan Harry, sınıfın dışındaki kuyruğa katıldı. Ne tür bir tartışma yöntemi izleyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Ama kuyruğun başındaki karışıklık dikkatini dağıttı.
Lavcnder Brown ağlıyor gibiydi. Parvati kolunu ona sarmıştı ve pek ciddi görünen Seamus Finnigan ile Dean Thomas'a bir şeyler anlatıyordu.
Hcrmione, Harry ve Ron'la birlikte gruba katılırken, endişeyle, "Ne oldu, Lavcnder?" dedi.
Parvati, "Bu sabah evden mektup aldı," diye fısıldadı. "Tavşanı, Binky. Bir tilki tarafından öldürülmüş."
"Ah," dedi l lermione, "Çok üzüldüm, Lavender."
"Bilmem gerekirdi!" dedi Lavender, trajik bir edayla. "Bugün ayın kaçı olduğunu biliyor musunuz?"
"Şey -"
"Ekim'in on altısı! 'Şu korktuğun şey var ya - on altı Ekim'de gerçekleşecek.' Hatırlıyor musunuz? Haklıydı, haklıydı!"
176
Artık bütün sınıf Lavender'ın çevresine toplanmıştı. Scamus ciddi ciddi başını sallıyordu. Mermione bir an durakladı, sonra da, "Sen -" dedi, "Binky'nin bir tilki tarafından öldürüleceğinden mi korkuyordun?"
"İlle de bir tilki değil," dedi Lavender, Hcrmione'ye sel gibi yaşlar akıtan gözlerle bakarak. "Ama öleceğinden korkuyordum elbette, değil mi?"
"Ah," dedi Hermione. Kısa bir tcreddütün ardından sordu: "Binky yaşlı bir tavşan mıydı?"
"Ha - hayır!" diye hıçkırdı Lavender. "O - o daha bcDccikti!"
Parvati arkadaşının omzunu daha da sıkı sardı.
"İyi ama, öleceğinden neden korkuyordun öyleyse?" diye sordu Hermione.
Parvati, ateş saç.ın gözlerini ona dikti.
Hermione, grubun geri kalanına dönerek, "Yani, meseleye mantıkla bakacak olursanız," dedi, "yani, Binky bugün bile ölmedi, değil mi, sadece Lavender haberi bugün aldı -" Lavender yüksek sesle bir hüngürtü kopardı "- ve bundan korkuyor da olamazdı, çünkü onun için gerçek bir şok oldu -"
Ron yüksek sesle, "Hermione'ye aldırma, Lavender," dedi, "o başkalarının hayvanlarına hiç önem vermez."
Profesör McGonagall tam o anda sınıfın kapısını açtı. Belki de iyi oldu, l lermione ile Ron birbirlerine öldü-recekmiş gibi bakıyorlardı. Sınıfa girince Harry'nin iki yanma oturdular ve ders boyunca birbirleriyle konuşmadılar.
177
Ders sonunda zil çaldığında, Harry hâlâ Profesör McGonagall a ne diyeceğine karar vermemişti. Ama l îogsmeade konusunu ilk açan Profesör oldu.
Öğrencuer sınıftan çıkmaya çalışırken, "Bir dakika, UVten!" diye seslendi. "Hepiniz benim binamda olduğunu/a gere, Hogsmeade izin belgelerinizi Cadılar Rayramı'ndan önce bana vermelisiniz. Belgesi olmayan i;ö /ü zivaret edemez, onun için unutmayın!"
Neviîle elini kaldırdı.
"Lütfen, Profesör, ben - ben sanırım kaybettim -"
"Ninen senin iznini doğrudan bana yolladı, Longbot-tom," dedi Profesör McGonagall. "Bunun daha emin bir yol olduğunu düşünmüş. Eh, hepsi bu, gidebilirsiniz."
"Şimdi sor," diye fısıldadı Ron, Harry'ye.
"Evet, ama -" diye başladı Herrnione.
Ron inatla, "Hadi, Harry," dedi.
Harry sınıfın geri kalanının çıkmasını bekledi, sonra da tedirgin bir halde Profesör McGonagall'ın masasına yöneldi.
"Evet, Potter?"

Harry derin bir nefes aldı.
"Profesör, teyzemle eniştem - şey - belgemi imzalamayı \muttular," dedi.
Profesör McGonagall kare biçimindeki gözlüğünün üstünden ona baktı, ama bir şey demedi.
"Onun için - yani - sizce uygun mu - yani uygun olur mu eğer ben - eğer ben Hogsmeade'c gitsem?"
Profesör McGonagall önüne baktı ve masasının üstündeki kâğıtları karıştırmaya koyuldu.
"Korkarım olmaz, Potter," dedi. "Ne dediğimi duydun. Belgesi olmayan köyü ziyaret edemez. Kural böyle."
"Ama - Profesör - teyzemle eniştem - biliyorsun" -, onlar Muggle, pek anlamıyorlar - yani Hogwar* eiyelerini falan," dedi Harry. Bu arada Ron da ..itile başını sallayarak onu yüreklendiriyordu, "r-.;er M/ gidebileceğimi söylerseniz -"
"Ama söylemiyorum." Pıofesör McGonagall ayağa kalktı, kâğıtlarını bir çekmeceye titizce istifledi.
"Belgede anne babanın ya da velinin izin vermesi gerektiği açıkça belirtilmiş." Dönüp yüzünde tuhaf bir ifadeyle ona baktı. Acıma mıydı yoksa? "Özür dilerim, Potter, ama son sözüm bu. Acele et, yoksa bir sonraki dersine geç kalacaksın."
Yapacak şey yoktu. Ron, Profesör McGonagall hakkında demediğini bırakmadı, söyledikleri Hermione'yi fena halde öfkelendirdi. Hermione ise, Ron'u daha da kı/dıran bir "onun iyiliği için" ifadesi takınmıştı. Harry, sınıfındaki herkesin, Hogsmeade'e gidince ilk önce ne yapacakları hakkında yüksek sesle ve mutluluk içinde konuşmalarına tahammül etmek zorunda kaldı.
Ron, Harry'yi neşelendirmeye gayret ederek, "Şöle-ri unutma," dedi. "Biliyorsun ya, Cadılar Bayramı şöleni, akşama."
Harry kasvetli kasvetli, "Evet," dedi, "harika."
179
Cadılar Bayramı şöleni her zaman güzel olurdu, ama herkes gibi Harry de şölene Hogsmeade'de geçirilmiş bir günün ardından gelse, (i aha iyi olurdu tabii. Kim ne dese, geride bırakılmış olmasının üzüntüsü silinmedi. Tüy kalemini iyi kullana.ı Dean Thomas, belgede Vernon Enişte' nin imzasını tıklit etmeyi önerdi, ama Harry Profesör McGonagall'a belgesinin imzalı olmadığını söylemişti bir kere. Dolayım 'la işe yaramazdı. Ron yarım ağızla Görünmezlik Pelerini'ni kullanmasını önerse de, Hermione buna şiddetle k: ışı çıktı. Dumble-dore'un, Ruh Emici'lerin bu pelerinle Tİ içini görebildiği yolundaki sözlerini hatırlattı. Percy ise, herhalde onu en az rahatlatan şeyleri söyledi:
"Hogsmeade için çok yaygara koparıyorlar, ama emin ol, Harry, söylendiği kadar da değil," dedi ciddi ciddi. "Tamam, şekerci dükkânları hiç fena sayılmaz, ama Zonko'nun Şaka Dükkânı sahiden tehlikeli. Ve tamam, Bağıran Baraka'yı ziyaret etmeye her zaman değer ama, gerçekten Harry, bunlar bir yana, bir şey kaçırıyor sayılmazsın."
Cadılar Bayramı sabahı, Harry ötekilerle birlikte uyandı ve morali fena halde bozuk, kahvaltıya indi. Yine de normal davranmak için elinden geleni yapu.
Onun için çok üzülmüş görünen Hermione, "Sana Balyumruk'tan bir sürü şeker getiririz," dedi.
"Evet, bir dolu," dedi Ron. O ve Henrione,
180
Harry'nin ne kadar düş kırıklığına uğradığını görünce, Crookshanks yüzünden kavga ettiklerini unutmuşlardı.
Harry, bir şey yokmuş gibi davranmaya çalışarak, "Benim için üzülmeyin," dedi. "Şölende görüşürüz. İyi eğlenceler."
Hademe Füch'in ön kapısında beklediği Giriş Salo-nu'na kadar onlara eşlik etti. Filch kapının iç tarafında durmuş, elindeki uzun bir listeden isimleri kontrol ediyordu. Şüpheyle her yüzü süzerek gitmemesi gereken kişilerin sıvışmamasını gaı mtiye alıyordu.
Crabbe ve Goyle'la birlikte sıraya girmiş olan Mal-foy, "Burada mı kalıyorsun, Potter?" dedi. "Ruh Emi-ci'lerin yanından geçmeye korkuyor musun?"
Harry ona aldırmadı, tek başına mermer merdivenlerden çıktı, ıssız koridorları geçti ve Gryffindor Kulesi'ne vardı.
Şişman Hanım uyuklarken birden sıçrayıp, "Parola?" diye sordu.

"Tortuna Majör," dedi Harry bezgin bezgin.
Portre savrulup açıldı, Harry delikten tırmanarak ortak salona girdi. Salon gevezelik eden birinci ve ikinci sınıflarla ve belli ki Hogsmeade'i biraz fazla ziyaret ettikleri için artık bunu yemlik saymayan birkaç büyük sınıf öğrencisiyle doluydu.
"Harry! Harry! Selam, Harry!"
Seslenen, Harry'ye pek hayranlık duyan ikinci sınıf öğrencisi Colin Creevey'ydi. Colın onunla konuşmak için hiçbir fırsatı kaçırmazdı.
"Hogsmeade'e gitmiyor mcsun, Harry? Neden?
181
Hey -" Colin hevesle çevresindeki arkadaşlarına baktı, "istersen gelip bizimle oturabilirsin, Harry!"
"Şey - hayır, sağ ol, Colin," dedi Harry. Bir sürü insanın, alnındaki yara izine gözünü dikip bakmasını kaldıracak halde değildi. "Ben - benim kütüphaneye gitmem gerek, ödevim var."
Bunu söyledikten sonra, gerisingeri dönüp portre deliğinden çıkmaktan başka seçeneği kalmamıştı.
O giderken Şişman Hanım aksi bir sesle arkasından seslendi: "Beni uyandırmanın ne âlemi vardı sanki?"
Harry ruhsuz ruhsuz kütüphaneye doğru yürüdü, ama yarı yolda fikir değiştirdi. Canı ders çalışmak istemiyordu. Geri dönünce, Filch'le burun buruna geldi. Belli ki Füch, Hogsmeade ziyaretçilerinin sonuncusunu da yolcu etmişti.
"Sen ne yapıyorsun burda?" diye hırladı kuşkuyla.
Harry doğruyu söyledi: "Hiçbir şey."
"Hiçbir şeymiş!" dedi Filch tükürürcesine, çenesi se-' vimsiz bir şekilde titredi. "Ben de inandım! Burada sinsi sinsi tek başına dolaşıyorsun. Niye öbür mikrop arkadaşlarınla birlikte Pis Kokulu Topaklar, Geğirme Tozu ve Vızvız Kurtlar almak için Hogsmeade'de değilsin?"
Harry omuzlarını silkti.
"Eh, hadi bakalım ortak salonuna, ait olduğun yere!" diye kesip attı Filch. Harry gözden kaybolana kadar da olduğu yerde durup gözlerinden ateş saçarak arkasından baktı.
Ama Harry ortak salona dönmedi, bir merdivenden çıktı. Kararsız bir halde, Hedvvig'i görmeye Baykuşha-
182
ne'ye mi gitsem acaba diye düşünüyor \ e b.ışka bir koridorda yürüyordu ki, odaların birinden bir ses, "Harry?" dedi.
Harry kimin seslendiğini duymak için hemen yreri döndü ve odasının kapısından dışarı bakan l'rote>-ör Lupin'i gördü.
"Ne yapıyorsun?" dedi Lupin. Ama bunu Fi'ch'in-kinden çok daha farklı bir tonla sormuştu. "R^n'la ! ler-rnione nerde?"
"Hogsmeade'de," dedi Harry, aldr^.n. u.;.' c/.bi davranarak.
"Ah," dedi Lupin. Bir an Harn-'ye bıktı. "Niye içeri f ğ.rmivorsun? Bir sonraki dersimi/İÇİP -, önce bir C »r- § kene/ getirdiler."
"Bir ne?" dedi Harry.
Ljpin'ır arkasından odaya girdi. Bir kölede çok ba-yük bir akvavum vardı. Küçük, sivri boynu/ları olan pis yeşil renkli bir <'aralık cama yapıştırdığı suratını şekilden şekle <okuvor, ince u?un parmaklarını açıp kapıyordu.
Lupin, Cîarkenez'i düşünceli düşünceli su7erek, "Su iblisi/ dedi. "Bi/e pek /.orluk çıkarmaz herr.aldo, hele Kappa'lardan sonra. Bütün iş kavrayışından kurtulmakta Anormal U7imluktaki parmaklr.rını görüyor ıntı^un? Kuv\relli, ama kolayca kırıhvor "
Garkenez yeşil dişlerini gösterdi ve sonra da \ ^udini köşedeki arapsaçı gibi otların içine gömdü.
Lupin, çaydanlığına bakınajak, "Bir fincan çay u.er misin?" dedi. "Ben de tam kendime çay yapmayı düşünüyordum."
"Tamam," dedi Harry, elini ayağını nereye koyacağını şaşırmıştı.
Lupin çaydanlığa asasıyla dokundu, ucundan birden buhar fışkırdı.
Tozlu bir tenekenin kapağını kaldırarak, "Otur," de-c i. "Korkarım, sadece poşet çayım var - ama çay yapraklan canına yetmiştir herhalde."

Harry ona baktı. Lupin'in gözleri parıl parıl parlıyordu.
"Bunu nereden biliyorsunuz?" dedi Harry.
Lupin, Harry'ye kenarından bir parça kopmuş bir çay kupası uzattı. "Profesör McGonagall söyledi. Kaygılanmıyorsun, değil mi?"
"Hayır," dedi Harry.
Bir an Lupin'e, Magnolia Crescent'ta gördüğü köpekten söz etmeyi düşündü, ama sonra vazgeçti. Lupin'in onu ödlek sanmasını istemiyordu, hele bir Bö-cürt'le başa çıkamayacağını düşündükten sonra.
Harry'nin düşündüklerinin bir kısmı yüzüne vurmuş olsa gerek ki, Lupin, "Seni kaygılandıran bir şey mi var, Harry?" diye sordu.
"Hayır," diye yalan söyledi Harry. Biraz çay içti ve Garkenez'in ona yumruk sallayışını seyretti. Birden, "Evet," dedi, çayını Lupin'in masasına koyarak. "Bö-cürt'le boy ölçüştüğümüz gün var ya?"
"Evet?" dedi Lupin yavaşça.
Harry ansızın, "Niye benim boy ölçüşmeme izin vermediniz?" dedi.
Lupin kaşlarını kaldırdı.
184
"Bunun apaçık ortada olduğunu sanıyordum, Harry," dedi, biraz şaşırmış gibiydi.
Harry hayrete düşmüştü. Lupin'in böyle bir şey yapmadığını söyleyip, inkâr edeceğini sanıyordu.
"Niye?" diye sordu yeniden.
Lupin hafifçe kaşlarını çatarak, "Eh," dedi, "Bö-cürt'ün senin karşına çıktığında Lord Voldemort'un biçimine bürüneceğini varsaydım."
Harry bakakaldı. Hem bu beklediği en son cevaptı, hem de Lupin Voldemort'un adını söylemişti. O ana kadar Harry'nin bu adı yüksek sesle söylediğini duyduğu tek kişi (kendisi dışında), Profesör Dumbledore'du.
Lupin, Harry'ye hâlâ kaşları çatık bakarak, "Anlaşılıyor ki yanılmışım," dedi. "Ama Lord Valdemort'un öğretmenler odasında bir anda belirmesinin iyi bir fikir olmadığını düşündüm. İnsanların paniğe kapılacağını tahmin ettim."
Harry dürüstlükle, "Önce Voldemort aklıma geldi," dedi. "Ama sonra - sonra şu Ruh Emici'leri hatırladım."
Lupin düşünceli düşünceli, "Anlıyorum," dedi. "Bak sen... etkilendim doğrusu." Harry'nin yüzündeki şaşkınlık ifadesine hafif bir gülümseyişle baktı. "Bu bize, en fazla korktuğun şeyin - korku olduğunu ima ediyor. Çok akıllıca, Harry."
Harry buna ne diyeceğini bilemiyordu, o da biraz daha çay içti.
Lupin anlayışla, "Demek senin Böcürt'le mücadele edebileceğine inanmadım sandın, öyle mi?" dedi.
185
"Eh... evet," dedi Harry. Birden kendini çok daha iyi hissetmeye başlaıru^b. "Profesör Lupin, biliyorsunuz, Ruh Emici'ler..."
Kapı vurulunca sözü kesildi.
"Girin," diye seslendi Lupin.
Kapı açıldı, Snape girdi. Üzerinden dumanlar tüten bir kadeh taşıyordu. Harry'yi görünce durdu, gözleri kısıldı.
"Ah, Severus," dedi Lupin gülümseyerek. "Çok teşekkür ederim. Buraya, masanın üstüne b', akabilir misin?"
Snape dumanlar tüten kadehi bıraktı, gözleri Harry ile Lupin arasında gidip geliyordu.
Lupin, akvaryumu göstererek, tatlı tatlı, "Ben de tam Harry'ye Garkenez'imi gösteriyordum," dedi.
"Büyüleyici," dedi Snape, Garkenez'e bakmadan. "Onu hemen içmelisin, Lupin."
"Evet, evet, içeceğim," dedi Lupin.
"Bir kazan dolusu yaptım," diye devam etti Snape. "Yine ihtiyacın olursa diye."
"Sanırım yarın da içerim. Çok tefekkürler, Severus."
"Bir şey değil," dedi Snape, ama g(vı n d > Harry'nin hoşlanmadığı bir bakış vardı, Gülüm?*'inek sizin ve ihtiyatla, geri geri odadan dışarı çıktı.

Harry merakla kadehe baktı. Lupin gülümsedi
"Profesör Snape lütfedip bana bir iL.ir ha/ıriadı Ben bu işlerde pek iyi değilim, bu iksir de çok karmaşık." Kadehi eline alıp kokladı. "Ne ya/ >. ki, -,eker atın-
186
ca yararsız hale geliyor," diye ekledi. Bir yudum alıp ürperdi.
"Neden -?" diye başladı Harry. Lupin ona baktı ve yarım kalmış soruyu cevapladı.
"Kendimi pek iyi hissetmiyorum. İyi gelen tek şey, bu iksir. Profesör Snape'le birlikte çalıştığım için çok şanslıyım. Bu iksiri yapabilecek büyücü azdır."
Profesör Lupin bir yudum daha aldı, llarry birden kadehi vurup onun elinden düşürmek ıcın yılgın bir dürtü hissetti.
"Profesör Snape, Karanlık Sanatlarla çok ilgileniyor," dedi kendine engel olamadan.
"Sahi mi?" diye sordu Lupin. İksirden bir yudum daha aldı, fazla ilgilenmiş görünmüyordu.
"Bazıları diyor ki -" Harry durakladı, sonra pervasızca ağzından baklayı çıkardı. "Bazıları onun Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmeni olmak için her şeyi yapacağını düşünüyor."
Lupin kadehtekini bitirdi ve yüzünü buruşturdu.
"İğrenç," dedi. "Eh, Harry, artık benim işime dönmem gerek. Daha sonra şölende görüşürüz."
"Tamam," dedi Harry, boş kupasını bıraktı.
Boş kadehten hâlâ dumanlar çıkıyordu.
"Al bakalım," dedi Ron. "Tanıyabildiğimiz kadarını getirdik."
Bir renkli şekerler şelalesi Harry'nin kucağına aktı.
187
Alacakaranlık çökmüştü, Ron ile Hermione az önce ortak salona gelmişlerdi. Soğuk rüzgâr yüzlerini pembe-leştirmişti, hayatlarının en hoş gününü geçirmiş gibi görünüyorlardı.
"Sağ olun/' dedi Harry, bir paket minik, kara Biber Şeytancık'ı aldı. "Hogsmeade nasıl bir yer? Nerelere gittiniz?"
Anlaşıldığı kadarıyla - her yere gitmişlerdi. Büyücülük donanımı dükkânı Dervish ve Banges'e, Zon-ko'nun Şaka Dükkâm'na, birer kupa köpüklenen sıcak Kaymakbirası içmek için Üç Süpürge'ye ve daha bir sürü yere.
"Postane, Harry! İki yüz kadar baykuş, hepsi raflarda oturuyorlar, mektubunun ne kadar hızlı gitmesini istediğine göre renk kodları var!"
"Balyumruk'a yeni bir şekerleme gelmiş, bedava numune veriyorlardı, surda biraz var, bak -"
"Galiba insan yiyen bir dev gördük, sahiden, Üç Süpürge'de her türlüsü var -"
"Keşke sana biraz Kaymakbirası getirebilseydik, insanı gerçekten ısıtıyor -"
"Sen ne yaptın?" dedi Hermione, endişeli görünüyordu. "Çalıştan mı?"
"Hayır," dedi Harry. "Lupin bana odasında bir fincan çay ikram etti. Sonra Snape geldi..."
Onlara kadeh meselesini anlattı, Ron'un ağzı açık kaldı.
"Lupin içti mi yani?" diye yutkundu. "Deli mi o?"
Hermione saatine baktı.
188
"Biliyor musunuz, aşağı insek iyi olacak, şölen beş dakika içinde başlıyor..." Telaşla portre deliğinden geçtiler ve hâlâ Snape'i tartışarak kalabalığın arasına karıştılar.
"Ama eğer o - anlıyorsunuz ya -" Hermione sesini alçaltarak, tedirgin tedirgin etrafına bakındı, "eğer gerçekten şey yapmaya çalışıyorsa - Lupin'i zehirlemeye -Harry'nin önünde yapmazdı."
"Evet, belki," dedi Harry, Giriş Salonu'na varıp Büyük Salon'a geçerlerken. Salon, içine mumlar konmuş yüzlerce balkabağıyla, kanat çırpan bir canlı yarasalar bulutuyla ve alev saçan pek çok turuncu flamayla süslenmişti. Flamalar, parlak renkli su yılanları gibi fırtınalı tavan boyunca yavaş yavaş yüzüyorlardı.
Yiyecekler çok lezzetliydi; Balyumruk şekerleriyle patlayacak hale gelmiş Hermione ve Ron bile, her şeyden ikinci kez almayı becerdiler. Harry ikide bir öğretmenler masasına bakıyordu. Profesör Lupin neşeli görünüyordu, ne kadar olabiliyorsa o kadar iyiydi. Muska hocası mini mini Profesör Flitvvick'le heyecanlı heyecanlı konuşuyordu. Harry masada gözlerini gezdirerek, Snape'in oturduğu yere baktı. O mu hayal ediyordu, yoksa Snape'in gözleri Lupin'e doğal olandan daha

fazla bir sıklıkla mı kayıyordu?
Şölen, Hogvvarts hayaletlerinin sunduğu eğlence ile sona erdi. Duvarlarla masalardan bir anda belirivererek, kayarak resmi geçit yaptılar. Gryffindor'un hayaleti Neredeyse Kafasız Nick, kendi kafasının koparılması olayının beceriksizce bir temsiliyle büyük başarı kazandı.
189
Öyle güzel bir akşamdı ki, herkes Salon'dan çıkarken kalabalığın arasından, "Ruh Emici'ler sevgilerini yolluyor, Potter!" diye bağıran Malfoy bile Harry'nin keyfini bozamadı.
Harry, Ron ve Hermione, Gıyffindor Kulesi'ne giden normal yolda diğer Gryffindorları izlediler. Ama sonunda Şişman Hamm'ın portresinin durduğu koridora geldiklerinde, buraya doluşmuş öğrencilerin yolu tıkadığını gördüler
Ron merakla, "Neden kimse içeri girmiyor?" diye sordu.
Harr,- önüudt'k! kafaların üstünden ileri bir göz atlı. Portre k »panraış gibiydi.
Pcrcy'nin sesi, "^oi verin, lütfen," dedi ve kendisi de kalabalığın arasından azametle yol açarak göründü. "Yol niye tıkandı7 Hepiniz birden parolayı unutmuş olamazsınız - pardon, ben Öğrenci Başı'yım -"
Derken kalabalığın üstüne, önce ön taraftan başlayan bir sessizlik çöktü. Sanki koridora bir soğuk dalgası yayıldı. Percy'nin, aniden sertleşen bir sesle, "Biri Profesör Dumbredore'u çağırsın," dediğini duydular. "Çabuk."
İnsanlar kafalarını çevirdi; arkadakiler parmaklarının ucunda duruyordu.
Henü/ gelen Ginny, "Neler oluyor?" dedi.
Bir an sonra Profesör Dumbledore gelmiş, hızla portreye doğru yürüyordu. Gryffindor'lar o göçebilsin diye sıkıştılar. Harry, Ron ve Hermione de meselenin ne olduğunu görmek için daha yakına sokuldu.
190
"Olamaz -" diye bağırdı Hermione, Harry'nin koluna sıkı sıkı yapıştı.
Şişman Hanım portreden kaybolmuştu. Portrenin kendisi ise öyle vahşice doğranmıştı ki, tuvnl şeritleri yeri kaplamıştı. Portreden büyük parçalar tamamen kesilip kopartılmıştı.
Dumbledore mahvolmuş tabloya şöyle bir baktı, döndü, Profesör McGcnagall, Lupin ve Snape'in telaşla ona yaklaşmalarını sıkıntılı gözlerle izledi.
"Onu bulmamız gerek," dedi Dumbledon;. "Profesör MeGonagall, lütfen derhal Mr Filch'e gidin ^ (> ona şatodaki her tabloda Şişman Hanım'ı aramasını v>\ leyin."
"Şansa ihtiyacınız olacak!" dedi gıdaklar gibi bir ses.
Hortlak Peeves'di bu, kalabalığın üstünde hav.vh hareket ediyor ve yıkım ya da keder gördüğü her zamanki gibi, hayatından memnun görünüyordu.
Dumbledore sükûnetle, "Ne demek istiyorsun, Pe-eves?" diye sordu. Peevcs'in sırıtması biraz azaldı. Dumbledore'a sataşmaya cesaret edemiyordu. Bunun yerine, gıdaklamasından daha iyi olmayan yağlı bir sesle konuşmaya başladı:
"Utanıyor, Müdür Hazretleri, efendim. Görünmek istemiyor. Berbat durumda. Onun dördüncü kattaki pey/ajda koştuğunu gördüm, efendim, ağaçların arasına girip çıkıyordu. Fena halde ağlıyordu," dedi mutlulukla. Sonra da, hiç ikna edici olmayan bir biçimde, "Zavallıcık," diye ekledi.
191
Dumbledore yavaşça, "Kimin yaptığım söyledi mi?" dedi.
"Ah, evet, Profesör Hazretleri," dedi Peeves. Kollarında koca bir bomba tutan birinin havasını takınmıştı. "Anlıyorsunuz ya, onu içeri sokmayınca adam çok kızmış." Peeves tepe üstü döndü, kendi bacaklarının arasından Dumbledore'a bakıp sırıttı. "Çok öfkeli bir adam, bu Sirius Black."
192
DOKUZUNCU BOLUM
Acı Yenilgi
Profesör Dumbledore bütün Gryffindor'ları Bu-, \lk Salon'a geri gönderdi. Hufflepuff, Ravenclav,' ve Slyuı'_-rin'icr de on dakika sonra onlara katıldı, hepsi de sor, derece şaşırmış görünüyordu.
Profesör McGonaşall ve Flıtv.'ick, SaJon'un bütün kapılarını kapatırlarken, Dumbledore, "Öğretmenlerle şalo-^'u baştan aşağı tanmamız jrerekiycr," dedi öğrenciler^.. "Korkanın ki kendi

güvenliğiniz acısından geceyi burada geçirmeniz gerekecek Sınıf Başkanlarının Salon girişinde aöbet tutmasını istiyorum, başınızda da kız ve f rkek Öğrenci Başlan'nı brakı yorum. Herhangi bir sorun derhal Dana bildirilecek," dedi, gururlu bir edayla caka sa'an Psrcy'ye. "Hayaletlerden biriyle haber yollarsınız.''
Profesör Dumbleiore tam Salon'dan çıkaca'Jcen durdu. "Az daha unutuyordum...'"
Elini şöyle bir salladı. Uzun masalar Salon'un kenarlarına uçup duvarlara dikine yaslandılar. Elin' bir daha salladı ve yerler mor renkte, pofidik uyku rulum-larıyla doldu.
193
"İyi uykular," dedi Profesör Dumbledore, kapıyı arkasından kapatarak.
Salon'u aniden heyecanlı mırıltılar kapladı; Gryffin-dor'lar okulun geri kalanına neler olup bittiğini anlatıyordu
"Herkes uyku tulumuna!" diye bağırdı Percy. 'Haydi, konuşmayı kesin artık! Işıklar on dakika sonra sönüyor!"
Ron, "Hadi," dedi Harry ve Hermione'ye; üç uyku tulumu alıp bir köşeye sürüklediler.
Hermione kaygıyla, "Sence Black hâlâ şatoda mıdır?" diye fısıldadı.
"Besbelli Dumbledore öyle olabileceğini düşünüyor," dedi Ron.
Giyinik bir şekilde uyku tulumlarının içine girip, konuşmak için başlarını dirseklerine yasladılar. "Bu geceyi seçtiği için çok şanslıyız, biliyorsunuz, değil mi?" dedi Hermione. "Kule'de olmadığımız tek gece..."
"Sanırım kaçak olduğundan, zamanın farkında değil," dedi Ron. "Cadılar Bayramı olduğunun farkına varmadı. Yoksa buradan içeri dalmazdı böyle."
Hermione korkudan titredi.
Etraflarındaki herkes birbirine aynı soruyu soruyordu: "İçeri nasıl girdi?"
"Belki Cisimlenme'y i biliyordur," dedi birkaç metre ötedeki bir Ravenclaw. "Öyle yoktan var oluyordur yani."
"Kılık değiştirmiştir büyük ihtimalle," dedi Huffle-puff lardan bir beşinci sınıf öğrencisi.
194
"Uçarak girmiş olabilir," dedi Dean Thomas.
Hermione, "Cidden, zahmet edip de Hogıvarts: Bir Tarih'i okuyan bir ben mı varım?" dedi Harry ile Ron'a, ters ters.
"Büyük ihtimalle," dediRon. "Neden?"
"Bu şato sadece duvarlarla korunmuyor da ondan," dedi Hermione. "İnsanlann içeri gizlice girmesini önlemek için her türden büyüyle donatılmış. Burada öylece-ne Cisimlenemezsin. Aynca nasıl bir kılık değiştirme yöntemi Ruh Emici'leri ıcandıracakmış, merak ediyorum. Tek tek bütün girişleri tutmuş durumdalar. Uçarak gelse de görürlerdi. Üstelik Filch bütün gizli geçitleri biliyor, onları da kapatmışlardır."
"Işıklar sönüyor!" diye bağırdı Percy. "Herkes uyku tulumuna girsin, daha fazla konuşma da istemiyorum!"
Birden bütün mumlar söndü. Artık sadece, oradan oraya süzülüp Sınıf Başkanlan'yla büyük ciddiyetle konuşan gümüşi hayaletlerden ve tıpkı dışarıdaki gökyüzü gibi yıldızlarla kaplı olan tavandan ışık geliyordu. Tavandan ve Salon'u kaplayan fısıltılardan dolayı, Harry kendini dışarıda, hafif rüzgârlı bir havada uyuyormuş gibi hissetti.
Her saat başında bir öğretmen Salon'da beliriyor, asayiş berkemal mi diye kontrol ediyordu. Sabah saat üçe doğru, artık öğrencilerin çoğu uykuya dalmışken, Profesör Dumbledore içeri girdi. Harry onun, uyku tulumları arasında gezinip insanlara konuşmayı bırakmalarını söyleyen Percy'yi aramasını izledi. Dumbledore'un ayak seslerini duyar duymaz uyuyormuş gibi ya-
195
pan Harry, Ron ve Hermione'nin yattığı yerin çok yakı-mndaydı Percy.
"İzine rastladınız mı, Profesör?" diye sordu Percy fısıltıyla.
"Hayır. Burada her şey yolunda mı?"
"Her şey kontrol altında, efendim."
"Güzel. Şimdi hepsini kaldırmanın anlamı yok. Gryffindor portre deliği için geçici bir koruyucu

buldum. Yarın onları geri götürebilirsin "
"Peki ya Şişman Hanım, efendim?"
"İkinci katta bir Argyllshire haritasında saklanıyor. Belli ki Black'i parolasız içeri almayı reddetti, o da saldırdı. Sinirleri çok bozuk, ama bir yatışsın, Filch'e onu tamir ettireceğim."
Harry, Salon'un kapısının bir kez daha gıcırtıyla açıldığını ve ayak seslerinin geldiğini duydu.
"Müdür Bey?" Snape'ti bu. Harry iyice kulak kesilip hiç kıpırdamadan dinledi. "Üçüncü katın tamamı arandı. Orada değil. Filch de zindanlara baktı; orada da yok."
"Peki ya Astronomi Kulesi? Profesör Trelawney'nin odası? Baykuşhane?"
"Hepsi arandı..."
"Pekala, Severus. Black'in burada uzun uzun kalacağını beklemiyordum zaten."
"İçeri nasıl girdiği konusunda bir teoriniz var mı, Profesör?" diye sordu Snape.
Harry öbür kulağını serbest bırakmak için başını kolundan hafifçe kaldırdı.
196
"Bir sürü var, Severus, hepsi de birbirinden küçük ihtimaller."
Harry gözlerini biraz aralayıp onların durduğu yere baktı; Dumbledore'un sırtı ona dönüktü, ama Percy'nin pür dikkat kesilmiş yüzünü ve Snape'in kızgın profilini görebiliyordu.
"Yaptığımız konuşmayı hatırlıyor musunuz, Müdür Bey, hani okulun açılışından hemen önce?" dedi Snape. Dudakları çok az kıpırdıyordu, sanki Percy'yi konuşmanın dışında tutmak istermiş gibiydi.
"Hatırlıyorum, Severus," dedi Dumbledore, uyarır gibi bir ses tonuyla.
"Black'in okulun içinden yardım almadan girmesi neredeyse imkânsız görünüyor. Size endişelerimi bildirmiştim, okula aldığınız yeni -"
"Bu şatodaki tek bir kişinin bile Black'in içeri girmesine yardım edeceğine inanmıyorum," dedi Dumbledore. Sesinde öyle bir kararlılık vardı ki, konu kapandı ve Snape cevap vermedi. "Ruh Emici'lerin yanına inmem gerekiyor," dedi Dumbledore. "Taramanız bittiği zaman onlara bilgi vereceğimi söylemiş-am."
"Yardım etmek istemediler mi, efendim?" dedi Percy.
"İstediler tabii," dedi Dumbledore soğuk bir sesle. 'Ama korkarım ben Müdür olduğum sürece hiçbir Ruh Tmıci bu kapının eşiğinden içeri adım atamaz."
Percy kızarır gibi oldu. Dumbledore hızlı adımlarla w sessizce yürüyerek Salon'dan çıktı. Snape bir süre
197
orada öylece durup Müdür'ü yüzünde büyük bir kızgınlıkla izledi, sonra o da çıktı.
Harry gözlerini yana çevirip Lon ve Hermione'ye baktı. İkisinin de gözleri açıktı, gczbebeklerinden yıldızlı tavanın ışığı yansıyordu.
Ron ağzını sessizce oynattı: "Bu i? neydi böyle?"
Sonraki birkaç gün boyunca okuldı Sirius Black'ten başka şey konuşulmadı. Okula nasıl girdiği konusundaki teoriler giderek daha da acayiplemiyordu; Huffle-puff tan Hannah Abbott, Bitkibilim de-.ünin büyük bir bölümünü, dinleyen herkese Black'in çi>;ek açan bir çalıya dönüşmüş olabileceğini anlatarak geçirdi.
Şişman Hanım'ın yırtılmış tuvali duvardan indirilmiş, yerine Sir Cadogan ve kır renkli, tombul midillisinin tablosu konmuştu. Bu durum kimsenin pek hoşuna gitmedi. Sir Cadogan vaktinin yansını insarian düelloya davet ederek, arta kalanını da saçmalık d2recesinde karışık parolalar düşünüp, bu parolaları günde en az iki kez değiştirerek geçiriyordu.
"Zırdeli bu," dedi Seamus Finnigan, Percy'ye kızgın kızgın. "Başkasını bulamaz mıyız?"
"Diğer resimlerden hiçbiri işi istemedi," dedi Percy. "Şişman Hanım'ın başına gelenler onlan kork^thı. İçlerinde bir tek Sir Cadogan gönüllü olma cesaretini gösterdi."
Yine de Sir Cadogan, Harry'yi endişelendiren son
198
şeydi. Harry artık sıkı göz takibindeydi. Öğretmenler koridorda onunla yürümek için çeşitli bahaneler yaratıyordu, Percy VVeasley ise (Harry'nin tahminince annesinden aldığı talimatla) kendini beğenmiş bir bekçi köpeği gibi o nereye gitse kuyruğundan ayrılmıyordu. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, Profesör McGonagall Harry'yi odasına çağırdı. Yüzünde öyle kasvetli bir ifade vardı

ki, Harry birinin öldüğünü sandı.
"Artık bunu senden gizlemenin bir anlamı yok, Potter," dedi çok ciddi bir sesle. "Biliyorum, bu senin için bir şok olacak, ama Sirius Black -"
"Biliyorum, benim peşimde," dedi Harry bezgin bir sesle. "Ron'un babası annesine söylerken duydum. Mr VVeasley, Sihir Bakanlığı'nda çalışıyor."
Profesör McGonagall hayrete düşmüş gibiydi. Bir süre Harry'ye baktı, sonra, "Anlıyorum!" dedi. "Eh, o halde, Potter, akşamlan Quidditch antrenmanlarına çıkmanın iyi bir fikir olmadığını söylersem beni anlarsın sanırım. Sahada sadece takım arkadaşlarınla birlikteyken, saldırıya fazlaca açıksın Potter -"
"Cumartesi günü ilk maçımız var!" dedi Harry, çileden çıkmış halde. "Çalışmak zorundayım, Profesör!"
Profesör McGonagall ona dikkatle bakarak uzun uzun düşündü. Harry onun Gryffindor takımının başarısıyla yakından ilgilendiğini biliyordu; sonuçta Harry'yi takıma Arayıcı olarak öneren de oydu. Harry soluğunu tutarak bekledi.
"Hmm..." Profesör McGonagall ayağa kalkıp pencereden dışarı, yağmurda zar zor seçilebilen Quidditch
199
sahasına baktı. "Eh... Tanrı biliyor ya, bu yıl nihayet Kupa'yı kapandığımızı görmeyi çok istiyorum.... ama yine de, Potter... yanında bir öğretmen bulunsa daha memnun oluıum. Madam Hooch'tan antrenmanlarınızı izlemesini rica edeceğim."
İlk Quidditch maçı yaklaşırken hava giderek daha da kötüleşti. Madam Hooch'un denetimindeki Gryffin-dor takımı yılmadan, her zamankinden de sıkı çalışıyordu. Derken, cumartesi günkü maçtan önceki antrenmanlarında, Oliver Wood takımına kötü bir haber verdi.
"Siytherin'le oynamıyoruz!" dedi, çok kızgın görünüyordu. "Flint az önce beni görmeye geldi. Huffle-puff la oynuyoruz."
"Niye?" dedi takımın geri kalanı koro halinde.
' rant'in bahanesi, Arayıcılarının kolunun hâlâ sakat olması/'-dedi Wood, dişlerini öfkeyle gıcırdatarak. "Ama gerçek sebebi belli. Bu havada oynamak istemiyorlar. Şanslarım azaltır diye düşünüyorlar..."
Bütün gün şiddetli rüzgâr ve sağanak yağmur vardı, Wood konuşurken uzaktan bir gök gürültüsü duyuldu.
"Malfoy'un kolunun hiçbir şeyi \jok\" dedi Harry hiddetle. "Numara yapıyor!"
"Biliyorum, ama bunu kanıtlayamayız," dedi VVood acı acı. "Bütün o oyunları Siytherin'le maç yapacağız
200
diye çalışıyorduk. Şimdi onun yerine Hufflepuff la oynuyoruz ve onların tarzı oldukça farklı. Yeni bir kaptan ve Arayıcı'lan var, Cedric Diggory -"
Angelina, Alicia ve Katie birden kikirdediler.
"Ne var?" dedi Wood, bu havai davranış karşısında kaşlarını çatarak.
"Şu uzun boylu, yakışıklı olan, değil mi?" dedi An-gelina.
"Güçlü ve suskun," dedi Katie. Yine kikirdemeye başladılar.
"Suskun olmasının tek sebebi, iki kelimeyi bir araya getiremeyecek kadar kalın kafalı olması," dedi Fred, sabrı tükenerek. "Niye endişeleniyorsun bilmiyorum, Oliver, Hufflepuff çantada keklik. Onlarla son maçımızda Hany Snitch'i beş dakikada falan yakalamıştı, hatırlamıyor musun?"
"Tamamen farklı şartlarda oynamıştık o maçı!" diye bağırdı Wood, gözleri yerinden uğramıştı. "Diggory çok güçlü bir takım kurdu! Üstelik harika bir Arayıcı! Ben de sizin olaya böyle bakmanızdan korkuyordum! Gevşememeliyiz! Konsantrasyonumuzu yitirmemeli-yiz! Slytherin bizi gafil avlamaya çalışıyor! Kazanmak zorundayızl"
"Oliver, sakin ol!" dedi Fred, ufak ufak kaygılanarak. "Hufflepuff ı çok ciddiye alıyoruz. Cidden."
Maçtan önceki gün rüzgâr iyiden iyiye ulumaya
201
başladı ve sağanak yağmur şiddetini daha da artırdı. Koridorlar o kadar karanlıktı ki, fazladan

meşaleler ve fenerler yakıldı. Slytherin takımı oyuncuları hallerinden pek de hoşnut görünüyordu, en çok da Malfoy.
Dışarıda yağan dolu, pencerelerden sekerken, "Ah, kolum birae daha iyi durumda olsaydı!" dedi iç çekerek.
Harry'nin kafasında ertesi günkü maçtan başka şeye yer yoktu. Oliver Wood ders aralarında aceleyle yanma gelip, taktik verip duruyordu. Bu üçüncü kez olduğunda Wood lafı o kadar uzattı ki, Harry birden Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'ya on dakika geç kaldığını fark edip koşarak uzaklaştı. Wood hâlâ arkasından bağırıyordu: "Diggory çok hızlı yön değiştiriyor, Harry, etrafında dönmeye çalışsan iyi olur -"
Harry, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma sınıfının dışında kayarak durdu, kapıyı açtı ve içeri daldı. "Geciktiğim için özür dilerim, Profesör Lupin, ben -"
Ama ona öğretmen masasından bakan kişi Profesör Lupin değildi; Snape'ti.
"Bu ders on dakika önce başladı, Potter. Bu yüzden, Gryffindor'dan on puan indiriyorum. Otur."
Ama Harry yerinden kıpırdamadı.
"Profesör Lupin nerede?" dedi.
"Bugün kendini ders veremeyecek kadar rahatsız hissediyormuş," dedi Snape çarpık bir gülümsemeyle. "Yanılmıyorsam sana oturmanı söylemiştim, değil mi?"
Ama Harry olduğu yerde kaldı.
"Nesi var?"
202
Snape'in siyah gözleri ışıldadı.
"Hayati bir tehlike yok," dedi, sanki öyle olsa memnun olurmuş gibi. "Gryffindor'dan beş puan daha indiriyorum ve bir kez daha yerine oturmanı söylemek zorunda kalırsam, elli puan olacak."
Harry ağır ağır yerine gidip oturdu. Snape sınıfa göz gezdirdi.
"Potter lafımı kesmeden önce dediğim gibi, Profesör Lupin şimdiye kadar işlediğiniz konuların listesini bırakmadı -"
"İzninizle, efendim, Böcürt'leri, Kırmızı Kafa'lan, Kappa'lan ve Garkenez'leri gördük," dedi Hermione çabucak. "Sırada da -"
"Sus," dedi Snape soğuk bir sesle. "Bilgi istemedim. Sadece Profesör Lupin'in organizasyon eksikliğinden söz ediyordum."
"Şimdiye kadarki en iyi Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmenimiz o," dedi Dean Thomas cesurca. Sınıfın geri kalanından da ona hak veren mırıltılar yükseldi. Snape her zamankinden de tehditkâr görünüyordu.
"Çok kolay tatmin oluyorsunuz. Lupin sizi pek zorlamıyor - Kırmızı Kafa'lar ve Garkenez'lerle birinci sınıfların bile başa çıkmasını beklerdim. Bugünkü konumuz -"
Harry onun kitabın sayfalarını çevirip son bölüme geldiğini gördü, oysa o bölümü işlemediklerini biliyor olmalıydı.
"- kurtadamlar," dedi Snape.
203
"Ama, efendim," dedi Hermione, kendim lutamı-yormuşçasına, "daha kurtadamlara geçmememiz gerekiyor, sırada Hinzıpırlar vardı -"
"Miss Granger," dedi Snape, buz gibi bir sükûnetle. "Bu dersi benim verdiğimi sanıyordum, sizin değil. Ve hepinize üç yüz doksan dördüncü sayfayı açmanızı söylüyorum." Yeniden etrafına baktı. "Hepinizel He-men\"
Nefret dolu yan yan bakışlar ve kızgın mırıldanmalarla kitaplarını açtılar.
"Hanginiz bana bir kurtadamla gerçek bir kurdun nasıl ayırt edileceğini söyleyebilir?"
Herkes hareket etmeden, sessizce durdu; yani hemen elini kaldıran Hermione dışındaki herkes.
"Kimse yok mu?" dedi Snape, Hermione'yi görmezden gelerek. Çarpık gülümsemesi yüzüne geri gelmişti. "Yani Profesör Lupin'in size temel farkları öğretmediğini mi -"
"Size söyledik," dedi Parvati birden, "daha kurtadamlara gelffıedik, biz henüz -"
"Sus!" diye hırladı Snape. "Bak sen, bir kurtadamı görünce tanımayacak bir üçüncü sınıf öğrencisi göreceğimi hiç tahmin etmezdim. Unutmayayım da Profesör Dumbledore'a ne kadar geride

olduğunuzu hatırlatayım..."
"Lütfen, efendim," dedi Hermione, eli hâlâ havadaydı. "Kurtadamla gerçek bir kurt arasında birkaç küçük fark vardır. Kurtadamın burnu -"
"İkinci defa size söz verilmemişken konuşuyorsu-
204
nuz, Miss Granger," dedi Snape sakin sakin. "İflah olmaz bir ukala olduğunuz için Gryffindor'dan beş puan daha."
Hermione kıpkırmızı oldu, elini indirdi ve gözlerinde yaşlarla başını önüne eğdi. Bütün sınıfın Snape'e ters ters bakması, ondan ne kadar nefret ettiklerinin göstergesiydi, çünkü her biri daha önce en azından bir kez Hermione'ye ukala demişti. Hermione'ye haftada en az iki kez ukala olduğunu söyleyen Ron. yüksek sesle, "Bize bir soru sordunuz, o da cevabını biliyor!" dedi. "Madem cevap istemiyorsunuz, niye soruyorsunuz?"
Sınıftakiler onun fazla ileri gittiğini anında anlamıştı. Snape ağır ağır Ron'un üstüne doğru yürüdü ve bütün sınıf nefesini tuttu.
"Cezaya kalıyorsun, VVeasley," dedi Snape ipeksi bir sesle. Yüzünü Ron'un yüzünün dibine sokmuştu. "Bir daha da ders verme biçimimi eleştirdiğini görürsem, gerçekten çok pişman olursun."
Dersin geri kalanı boyunca kimsenin çıtı çıkmadı. Oturup kitaplarından kurtadamlarla ilgili notlar çıkardılar. Snape ise sıralar arasında gezinip Profesör Lu-pin'le işledikleri konuları inceliyordu.
"Çok yetersiz bir açıklama... yanlış, Kappa'ya Moğolistan'da daha sık rastlanır... Profesör Lıipin buna on üzerinden sekiz mi verdi? Ben üç bile vermezdim..."
Sonunda zil çaldığında, Snape kalkmamalarını istedi.
"Hepiniz kurtadamların nasıl ayırt edildiği ve nasıl öldürüldüğü üzerine bir ödev hazırlayıp bana getireceksiniz. İki parşömen rulosu uzunluğunda olacak, pa-
205
zartesi sabahına kadar da bitecek. Birinin bu dersin ucundan tutmasının vaktidir artık. VVeasley, sen burada kal, cezanı ayarlamamız gerekiyor."
Harry ve Hermione sınıftakilerle birlikte çıktı. Sınıftaki diğer öğrenciler seslerini çıkarmadan biraz uzaklaştılar. Sonra birden Snape üzerine öfkeli bir tirada başladılar.
Harry, "Snape işi istese bile diğer Karanlık Sanatlara Karşı Savunma hocalarımızdan hiçbirine böyle davranmamıştı," dedi Hermione'ye. "Niye Lupin'e taktı böyle? Sence bunlar hep Böcürt'ün yüzünden mi?"
"Bilmiyorum," dedi Hermione düşüncelere dalmış halde. "Ama umarım Profesör Lupin çabucak iyileşir..."
Beş dakika sonra Ron onlara yetişti. Çok öfkeliydi.
"Biliyor musunuz o -" (Snape'e, Hermione'nin "Ron!" demesine yol açan bir sıfat yakıştırdı) "- bana ne yaptırıyor? Hastane kanadındaki yatak lazımlıklarını ovarak temizlemem gerekiyor. Sihir kullanmadan bir de!" Yumruklarını sıkmış, derin derin nefes alıyordu. "Black niye Snape'in odasına saklanmamış sanki? Bize bir iyilik edip onun işini bitirebilirdi!"
Harry ertesi sabah çok erken kalktı; o kadar erkendi ki hava hâlâ karanlıktı. Bir an rüzgârın sesine uyandığını sandı, ama sonra ensesinde soğuk bir esinti hissetti ve hemen doğruldu - hortlak Peeves yanı "başında havada süzülüyor, kulağına hızla üflüyordu.
206
"Niye böyle bir şey yaptın ki?" dedi Harry hiddetle.
Peeves yanaklarını şişirdi, hızla üfledi ve geri geri süzülerek uzaklaştı, bir taraftan da kıkır kıkır gülüyordu.
Harry el yordamıyla çalar saatini buldu ve saatin
kaç olduğuna baktı. Dört buçuktu. Peeves'e lanet okuyup yatağında döndü ve yeniden uyumaya çalıştı, ama bunda çok zorlandı. Artık uyanmıştı bir kere, tepesinden gelen gök gürültüsünü, rüzgârın şato duvarlarına çarpışım ve Yasak Ormandaki ağaçların uzaktan gelen gacırtılarını duymaması çok zordu. Birkaç saat sonra dışarıda Quidditch sahasında, o dolunun içinde mücadele ediyor olacaktı. Sonunda biraz daha uyuma umudunu bir yana bırakıp kalktı, giyindi, Nimbus İki

Bin'ini aldı ve yatakhaneden usul usul çıktı.
Kapıyı açtığında bacağına bir şey sürtündü. Tam zamanında eğilip Crookshanks'i kuyruğunun ucundan yakaladı ve sürükleyerek dışarı çıkardı.
"Biliyor musun, sanırım Ron senin hakkında yanılmam:^ icdi Crookshanks'e şüpheyle. "Burada bir sürü fare var, git onları kovala. Hadi yürü," diye ekledi, merdivenlerden insin diye Crookshanks'i ayağıyla dürterek. "Scabbers'ı rahat bırak."
Fırtınanın gürültüsü ortak salonda daha da çok duyuluyordu. Ancak Harry maçın iptal edilmeyeceğini biliyordu, Quidditch maçları fırtına gibi ufak tefek şeylerden dolayı iptal edilmezdi. Yine de içini bir endişe kaplamaya başlamıştı. Wood koridorda ona Cedric Dig-
207
gory'yi göstermişti. Dişgory beşinci sınıftaydı ve Harry'den çok daha iriydi. Arayıcı'lar genellikle hafif ve hızlı olurlardı, ama Diggory'nin kilosu, lüzgârla daha zor savrulacağı için bu havada ona avantaj sağlayacaktı.
Harry şafak şokene kadarki saatleri ateşin önünde geçirdi. Arada bir kalkıp Crookshanks'in sinsice erKek-ier yatakhanesine giden merdivenlerden çıkmasını önlüyordu. En sonunda Harry kahvaltı saati gelmiş olmalı diye düşünüp yalnız başına portre deliğine yöneldi.
"Dur ve dövüş, seni uyuz köpek!' diye haykırdı Sir Cadogan.
"Of, kapa çeneni," dedi Harry esneyerrk.
Büyük bir kap dolusu yulaf lapası onu biraz kendine getirdi. Tostuna başladığında, takımın diğer oyuncuları da gelmişti.
"Zor bir maç olacak," dedi Wood. Hiçbir şey yemi-yordu.
"Merak etme, Oliver," dedi Alicia yatıştırıcı bir sesle. "Biraz yağmur bizi etkilemez."
Arna yağmur "biraz"dan epeyce fazlaydı. Quid-ditch öylesine popülerdi ki, bütün okul her zamanki gibi maçı izlemeye geldi, ama hepsi Quidditch sahasına giden çimenliği başlarını rüzgâra karşı eğip, koşarak geçmek zorunda kaldı. Koşarken şemsiyeleri ellerinden fırlayıp gidiyordu, Harry soyunma odasına girmeden hemen önce, Malfoy, Crabbe ve Goyle'un kocaman bir şemsiyenin altında stadyuma giderken kahkahalarla gülüp parmaklarıyla onu işaret ettiklerini gördü.
208
Takım kırmızı cüppelerini giyip, VVood'un her zamanki maç öncesi motive edici konuşmasını bekledi, ama böyle bir şey olmadı. Wood birkaç kez konuşmaya çalıştı, tuhaf bir yutkunma sesi çıkardı, sonra da başını umutsuzca iki yana sallayıp onlara peşinden gelmelerini işaret etti.
Rüzgâr o kadar şiddetliydi ki, sahaya çıkarken yalpalıyorlardı. Kalabalık tezahürat yapıyorsa da sürekli patlayan gök gürültülerinin arasında onları duyamıyor-lardı. Yağmur Harry'nin gözlüğünü ıslatıyordu. Bu şartlarda Snitch'i nasıl görecekti ki?
Hufflepufflar kanarya sarısı cüppelerinin içinde, sahanın öbür tarafından geliyorlardı. Kaptanlar birbirlerine yaklaşıp el sıkıştılar; Diggory, VVood'a gülümsedi, ama VVood'un sanki çenesi kilitlenmiş gibiydi, başıyla selam vermekle yetindi. Harry, Madam Hooch'un dudaklarının, "Süpürgelerinize binin," dediğini gördü. Sağ ayağını çamurdan şapırtıyla kurtarıp Nimbus İki Bin'in üzerinden attı. Madam Hooch düdüğünü ağzına götürüp üfledi ve onlara zar zor ulaşan bu tiz sesle birlikte, maç başladı.
Harry hızla yükseldi, ama Nimbus'u rüzgârdan hafifçe yön değiştiriyordu. Onu elinden geldiğince sabit tuttu ve dönüp gözlerini kısarak yağmurun içinde aranmaya başladı.
Beş dakika içinde Harry iliklerine kadar ıslanmış ve donmuştu. Bırakın küçücük Snitch'i, takım arkadaşlarını bile güçbela görebiliyordu. Sahada bir oraya bir buraya uçuyor, kırmızı ve sarı renkte flu şekillerin yanın-
209
dan geçiyordu. Maçın nasıl gittiği hakkında en ufak fikri yoktu. Rüzgârdan, spikeri duyamıyordu. Pelerinlerden ve hırpalanmış şemsiyelerden oluşan bir denizin altındaki seyircileri göremiyordu. Harry iki kez bir Bludger tarafından süpürgesinden düşürülme tehlikesiyle burun buruna geldi; gözlüğünün üstündeki yağmur damlaları görüşünü öyle bulandırıyordu ki, geldiklerini görmemişti.
Zamanın izini yitirdi. Süpürgesini düz tutmak giderek 7-orlaşıyordu. Gökyüzü karardıkça kararıyordu, sanki gece, erken gelmeye karar vermiş gibiydi. Harry iki kez az daha başka bir

oyuncuya çarpıyordu, hem de onların takım arkadaş1 mı yoksa rakip takımdan mı olduğunu bilmeden. Artık herkes öyle ıslak, yağmur da öyle şiddetliydi ki, oyuncuları birbirinden ayırt etmekte çok zorlanıyordu...
İlk şimşekle birlikte, Madam Hooch'un düdüğünün sesi duyuldu; Harry sağanak yağmurun içinden, yerdeki Vvood'ujı ona eliyle aşağı inmesini işaret ettiğini zar zor gördü. Bütün takım büyük bir şapırtıyla çamura indi.
Wood, "Mola aldım!" diye gürledi takımına. "Haydi, şuraya -"
Sahanın kenarındaki büyük bir şemsiyenin altına toplandılar; Harry gözlüğünü çıkarıp aceleyle cüppesine sildi.
"Kaç kaç?"
"Elli sayı öndeyiz," dedi Wood, "ama Snitch'i yaka-layamazsak geceye kadar oynarız."
210
Harry gözlüğünü sallayarak, "Gözümde bununla hiç şansım yok," dedi bitkin bitkin.
Tam o anda Hermione arkasında belirdi; üstünde pelerini vardı ve anlaşılmaz bir şekilde gülümsüyordu.
"Aklıma bir fikir geldi, Harry! Gözlüğünü ver, çabuk!"
Harry gözlüğünü uzattı ve takımın şaşkın bakışları arasında Hermione asasıyla gözlüğe tıklayıp, "Impervi-usl" dedi.
"İşte oldu!" dedi, gözlüğü geri vererek. "Suyu savuşturacak artık!"
Wood az daha onu öpecekmiş gibi görünüyordu.
Harmione kalabalığın içine karışırken, arkasından, "Harika!" diye seslendi kısık bir sesle. "Pekâlâ takım, hadi bakalım!"
Hermione'nin büyüsü işi çözmüştü. Harry hâlâ soğuktan uyuşmuş haldeydi, hâlâ hayatında hiç olmadığı kadar sırılsıklamdı, ama görebiliyordu. Yepyeni bir kararlılıkla süpürgesini azgın havada hızla sürmeye, her tarafa bakıp Snitch'i aramaya başladı. Bu arada üstüne gelen bir Bludger'dan, hızla aksi istikamette giden Dig-gory'nin altından geçerek kurtuldu...
Bir gök gürültüsü daha patladı, hemen ardından da çatal biçiminde bir şimşek çaktı. Bu iş giderek daha da tehlikeli hale geliyordu. Harry'nin Snicth'e hemen ulaşması gerekiyordu -
Sahanın ortasına doğru gitmeye niyetlenerek döndü, ama tam o anda çakan bir şimşek tribünleri aydınlattı ve Harry tamamen aklını başından alan bir şey
211
gördü: dev gibi, salkımsaçak tüylü bir siyah köpek silueti. En üst sıradaki boş koltuklardan birinde kıpırdamadan duruyor, fondaki gökyüzür ün önünde açıkça seçiliyordu.
Harry'nin uyuşmuş elleri süpürgesinin sapından kayınca Nimbus aniden birkaç raetre düştü. Islak perçemini sallayarak gözlerinden çeven Harry, bir kez daha tribüne baktı. Köpek ortadan ka/nolmuştu.
"Harry!" diye dehşetle sesler cL Wood, Gryffindor kalesinden. "Harry, tam arkanda!"
Harry deli gibi etrafına bakındı Cedric Diggory sahanın öbür ucundan kaptırmış geliyordu ve yağmurlu havada, tam ortalarında minicik bir altın benek parıldı-yordu...
Harry büyük bir panikle süpürgesinin sapına yapışıp Snitch'e doğru fırladı.
"Hadi!" diye bağırdı Nimbus'una. Rüzgâr suratım dövüyordu. "Daha hızlı!"
Ama tuhaf bir şeyler oluyordu. Stadyum ürpertici bir sessizliğe bürünmüştü. Rüzgâr hâlâ a\Tiı şiddette esiyor, ama uğuldamayı unutuyordu. SanH biri sesi kapatmış gibiydi, sanki Harry birden sağı- olmuştu - neler oluyordu?
Sonra her yanını korkunç bir şekilde tan dik gelen bir soğuk sardı, aşağıdaki sahada hareket eden bir şeylerin farkına varmıştı.
Düşünmeye fırsat kalmadan, Harrx gözlerini Snitch'ten ayırmış, aşağı bakmıştı.
Aşağıda en azından yüz tane Ruh Emici \ ardı, gö-
212
rünmeyen yüzlerini ona çevirmişlerdi. Sanki göğsünü buz gibi sular kaplıyor, içini deşiyordu. Sonra yine bir şey duydu... biri bağırıyordu, kafasının içinde bağırıyordu... bir kadın...
"Harry'yi bırak, Harry'yi bırak, lütfen!" "Kenara çekil, aptal kız... derhal kenara çekil..." "Harry'yi

bırak, lütfen, beni al, onun yerine beni öldür -" Harry'nin beynini uyuşturucu, anafor gibi dönen beyaz bir pus kaplıyordu... Ne yapıyordu? Niye uçuyordu? Ona yardım etmesi gerekiyordu... yoksa o ölecekti... öldürülecekti...
Buz gibi pusun içinde düşüyor, düşüyordu. "Harry'yi bırak! Lütfen... merhamet et... merhamet et..." Tiz bir ses kahkahalarla ^gülüyor, kadın çığlık atıyordu. Harry kendindea-g^çti.
"Şanslıymış, yer çok yumuşaktı."
"Kesin öldü dedim."
"Ama gözlüğü bile kırılmamış."
Harry fısıltıları duyabiliyordu, ama hiçbir anlam veremiyordu. Nerede olduğu, oraya nasıl geldiği, ya da oraya gelmeden önce ne yaptığı konusunda en ufak bir fikri yoktu. Tek bildiği, vücudunun her santiminin dayak yemiş gibi ağrıdığıydı.
"Hayatımda gördüğüm en korkunç şeydi bu."
Korkunç... en korkunç şey... kukuletalı siyah siluetler... soğuk... çığlık...
213
Harry'nin gözleri birden açıldı. Hastane kanadında yatıyordu. Baştan aşağı çamura bulanmış olan Gryffin-dor Quidditch takımı yatağının etrafında toplanmıştı. Ron'la Hermione de oradaydı, yüzme havuzundan çıkmış gibi görünüyorlardı.
"Harry!" dedi Fred. Üzerini kaplayan çamurun altında bembeyaz görünüyordu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"
Sanki Harry'nin belleği hızlı çekim ileri alındı. Şimşek... Ecel... ve Ruh Emici'ler...
"Neler oldu?" dedi. Yata^jnda o kadar hızlı doğruldu ki, hepsi nefeslerini tuttular.
"Düştün," dedi Fred. "Çok yüksekten - on beş metre var mıydı?"
"Öldün sandık," dedi Alicia titreyerek.
Hermione'den hafif, cikler gibi bir ses çıktı. Gözleri kan çanağı gibiydi.
"Ya maç?" dedi Harry. "Ne oldu? Yeniden oynayacak mıyız?"
Kimse bir şey demedi. Gerçek, Harry'nin bağrına taş gibi oturdu.
"Herhalde - kaybetmedik, değil mi?"
"Diggory, Snitch'i yakaladı," dedi George. "Tam sen düştükten sonra. Neler olduğunun farkına varmamıştı. Dönüp seni yerde görünce, maçı iptal etmeye çalıştı. Yeniden oynanmasını istedi. Ama haklarıyla kazandılar... Wood bile bunu kabul ediyor."
"VVood nerede?" dedi Harry, birden orada olmadığını fark ederek.
214
"Hâlâ duşta," dedi Fred. "Bizce kendini boğmaya çalışıyor."
Harry yüzünü dizlerine yaslayıp, ellerini saçına götürdü. Fred omzunu kavrayıp sertçe sarstı.
"Hadi Harry, daha önce hiç Snitch'i kaçırmamış-tm."
"Yakalayamayacağın bir gün gelecekti elbetle," dedi George.
"Daha her şey bitmedi," dedi Fred. "Yüz sayıyla yenildik, değil mi? Yani HufflepuF, Ravenclavv'a yenilirse, biz de Ravenclav/'u ve Slytherin'i yenersek..."
"Hufflepuff in en az iki yüz sayıyla kaybetmesi gerekecek," dedi George.
"Ama Ravenclaw'u yenerîerse..."
"imkânı yok, Ravenclavv çok iyi. Ama Slytherin, Hufflepuff a yenilirse..."
"Her şey sayılara bağlı - her iki taraftan da yüz puanlık fark -"
Harry orada öylece yattı, tek kelime bile etmedi. Kaybetmişlerdi... ilk ke? bir Quiddıtch maçını kaybetmişti.
On dakika kadar sonra Madam Pomfrey gelip takıma onu rahat bırakmasını söyledi.
"Daha sonra seni görmeye geliriz," dedi Fred. "Kendini hırpalama, Harry, sen hâlâ bizim gelmib geçmiş en iyi Arayıcı'mızsın."
Takım, arkasında bir çamur izi bırakarak dışarı çıktı. Madam Pomfrey yüzünde onaylamaz bir ifadeyle arkalarından kapıyı kapattı. Ron ve Hermionc, Harry'nin yatağına yanaştı.
215
"Dumbledore küplere bindi," dedi Hermione, titrek bir sesle. "Daha önce onu hiç böyle görmemiştim. Sen düşerken koşarak sahaya fırlayıp asasını salladı ve sen yere vurnadan önce

adeta yavaşladın. Sonra asasını Ruh Emici'lere doğrulttu. Üzerlerine gümüşi bir şey gön ierdi. Hemen stadyumdan çıktılar... okul sahasına girdikleri için çok kızgındı, dedi ki -"
"Sonra seni büyüyle bir sedyeye yükledi," dedi '^on. "Okula doğru yürüdü, sen de sedyeyle birlikte süzülerek gittin. Herkes sandı ki sen -"
Sustu, ama Harry bunu pek fark etmedi. Ruh Emi-
ci'lerin ona yaptıkları şeyi düşünüyordu.... çığlık atan
s'esi. Kafasını kaldırdığında Ron'la Hermione ona öyle
?ir endişeyle bakıyorlardı ki, hemen söyleyecek pratik
bir şey bulmaya çalıştı.
"Biri Nimbus'umu aldı mı?"
Ron ve Hermione birbirlerine çabuk bir bakış attılar.
"Şeyy-"
"Ne?" dedi Harry, bir birine, bir öbürüne bakarak.
"Şey... sen düştüğünde, o da fırladı," dedi Hermione tereddütlü bir sesle.
"Ve?"
"Ve şeye - şeye - ah, Harry - Şamarcı Söğüt'e çarptı."
Harry'nin içi burkuldu. Şamarcı Söğüt okul arazisinin ortasında duran, çok vahşi bir ağaçtı.
"Sonra?" dedi, gelecek cevaptan ölesiye korkarak.
"Şey, Şamarcı Söğüt'ü bilirsin," dedi Ron. "Da-dar-be almayı sevmez."
216
"Profesör Flitwick sen ayılmadan çok az önce onu getirdi," dedi Hermione neredeyse duyulmaz bir sesle.
Ağır ağır, ayaklarının dibindeki çantaya uzandı, çantayı ters çevirip bir yığın tahta kıymığını ve dal parçasını yatağın üstüne boşalttı. Bunlar Harry'nin sadık, ama sonunda yenilen süpürgesinden arta kalanlardı.
217
ONUNCU BOLUM
Çapulcu Haritası
Madam Pomfrey, Harry'yi hafta sonunun geri kalanı boyunca hastane kanadında tutmakta ısrar etti. Hnrry karşı gelmedi, şikâyet etmedi, ama Nimbus İki Bin'inin un ufak artıklarını atmasına da izin vermedi. Aptallık ettiğini biliyordu, Nimbus'un artık onarılamaz halde olduğunu biliyordu, ama Harry'nin elinde değildi; kendini sanki en iyi arkadaşlarından birini kaybetmiş gibi hissediyordu. Bir ziyaretçi seline boğuldu, hepsi de onu neşelendirmekte kararlıydı. Hagrid sarı lahanaya benzeyen bir demet kulağakaçan çiçeği gönderdi. Ginny VVeasley ise fena halde kızararak, elinde kendi yaptığı bir "geçmiş olsun" kartıyla geldi. Kart, Harry onu meyve çanağında kapalı tutmadığı sürece tiz bir sesle şarkı söylüyordu. Gryffindor takımı pazar sabahı onu yine ziyaret etti, bu defa Wood da yanlarındaydı ve Harry'ye ruhsuz, ölü gibi bir sesle onu hiç suçlamadığını söyledi. Ron ve Hermione, Harry'nin başucundan ancak geceleri ayrılıyorlardı. Ama kim ne derse desin Harry kendini daha
218
iyi hissetmiyordu, çünkü onların bilmediği bir derdi daha vardı.
Kimseye Ecel'den bahsetmemişti, Ron'la Hermi-one'ye bile, çünkü Ron'un paniğe kapılacağım, Hermi-one'ninse alay edeceğini biliyordu. Öte yandan, Ecel'in iki kez göründüğü ve iki seferde de bunu neredeyse ölümcül kazaların izlediği de bir gerçekti; ilk seferinde az daha Hızır Otobüs'ün altında kalıyordu; ikincisin-deyse on beş metre yükseklikteyken süpürgesinden düşmüştü. Ecel, o gerçekten ölene kadar ona musallat mı olacaktı? Hayatının geri kalanını hayvan orada mı diye sürekli omzunun üstünden bakarak mı geçirecekti?
Sonra bir de Ruh Emici'ler vardı. Harry onlar hakkında her düşündüğünde kendini hasta gibi ve aşağılanmış hissediyordu. Herkes Ruh Emici'lerin dehşet verici olduğunu söylüyordu, ama ondan başka kimse bir Ruh Emici yaklaştığında bayılmıyordu... başka kimse kafasının içinde, annesinin ölürken attığı çığlıkları duymuyordu.
Harry artık o çığlık atan sesin kime ait olduğunu biliyordu. Hastane kanadında geceleri uyanık

halde yatağında uzanmış, tavandaki ay ışığı huzmelerine bakarken, annesinin ağzından çıkan sözcükleri tekrar tekrar duymuştu. Ruh Emici'ler ona yaklaştığında annesinin yaşamının son anlarını, Harry'yi Lord Voldemort'dan koruma çabalarını ve Voldemort'un annesini öldürmeden hemen önce attığı kahkahayı duyuyordu... Harry tedirgin bir uykuya daldı. Ama ıslak ve çürümüş eller-
219
le, korku içinde yakarışlarla dolu rüyalar görürken sarsılarak uyanıp, yeniden annesinin sesini düşünmeye başladı.
Pazartesi günü okulun gürültüsüne patırtısına dönmek çok rahatlatıcı olmuştu. Her ne kadar Malfoy'un sataşmalarına katlanmak zorunda kalsa da, hiç olmazsa oradayken kafası başka şeylerle meşgul oluyordu. Mal-foy, Gryffindor'un yenilgisinden dolayı adeta sevinçten uçuyordu. Nihayet bandajlarını çıkarmıştı ve her iki kolunun da kullanılabilir hale gelmesini, Harry'nin süpürgesinden düşüşünün coşkulu taklitleriyle kutluyordu. Malfoy bir sonraki İksir dersinin büyük bir bölümünü zindanın öbür ucundan Ruh Emici taklitleri yaparak geçirdi. Sonunda tepesi atan Ron, Malfo/a büyük, kaygan bir timsah kalbi fırlatıp suratına isabet ettirince, Snape Gryffindor'dan elli puan indirdi.
"Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'ya yine Snape giriyorsa, ben hastayım deyip izin alıyorum," dedi Ron, öğle yemeğinden sonra Lupin'in sınıfına giderlerken. "Hermione, bir baksana içeride kim var."
Hermione sınıfın kapısından başını uzatıp içeri baktı.
"Her şey yolunda!"
Profesör Lupin yeniden işinin başındaydı. Gerçekten de hastalıktan yeni kalkmış gibi görünüyordu. Eski püskü cüppesi üstünden daha da sarkıyordu ve gözle-
220
rinin altında kara gölgeler vardı, ama yine de öğrenciler yerlerine otururken onlara gülümsedi. Herkes bir ağızdan, Lupin hastayken Snape'in onlara neler yaptığından yakınmaya başladı.
"Haksızlık bu, sizin yerinize gelmişti sadece, niye bize ödev veriyor ki?"
"Kurtadamlar hakkında hiçbir şey bilmiyoruz -"
"- hem de iki parşömen uzunluğunda!"
"Profesör Snape'e o konuları henüz işlemediğimizi söylediniz mi?" dedi Lupin, kaşlarını hafifçe çatarak.
Yeniden bir uğultu koptu.
"Evet, ama çok geride olduğumuzu söyledi -"
"- ne desek dinlemedi -"
"- hem de iki parşömen uzunluğunda!"
Profesör Lupin, yüzlerdeki kızgınlık ifadesini görünce gülümsedi.
"Merak etmeyin, ben Profesör Snape'le konuşurum. Ödevi yapmanıza gerek yok."
"Olamaz" dedi Hermione, düş kırıklığıyla. "Ben bitirdim bile!"
Çok zevkli bir ders geçirdiler. Profesör Lupin cam bir kabın içinde bir Hinzıpır getirmişti. Bu minik, tek bacaklı ve duman büklümlerinden yapılmış gibi duran yaratığın oldukça çelimsiz ve zararsız bir görünümü vardı.
"Gezginleri bataklıkların içine çeker," dedi Profesör Lupin, herkes not alırken. "Elinden sallanan feneri görüyor musunuz? Önden gider - insanlar da ışığı takip eder - ondan sonra da -"
221
Hinzıpır carna yaslanıp vıcık vıcık, korkunç bir ses çıkardı.
Zil çalınca herkes gibi Harry de eşyalarını toplayıp kapıya doğru ilerledi, ama -
"Bir dakika bekle, Harry," diye seslendi Lupin. "Biraz konuşmak istiyorum."
Harry geri dönüp Profesör Lupin'in Hinzıpır'ın kabını bir bezle örtmesini izledi.
"Maçta olanları duydum," dedi Lupin. Masasına gidip kitaplarını çantasına doldurmaya başladı. "Süpürgene çok üzüldüm. Tamir etme imkânı var mı?"
"Hayır," dedi Harry. "Ağaç onu paramparça etti."
Lupin iç çekti.

"Şamara Söğüt'ü benim Hogvvarts'a geldiğim yıl diktiler. Eskiden bir oyun oynarlardı, gövdesine dokunacak kadar yaklaşmaya çalışırlardı ağaca. Davey Gud-geon adında bir çocuk az kalsın bir gözünden oluyordu, ondan sonra ağacın yakınına gitmemiz yasaklandı. Hangi süpürge olsa o ağaçla başa çıkamazdı."
"Ruh Emicileri de duydunuz mu?" dedi Harry güçlükle.
Lupin gözlerini hemen ona çevirdi.
"Evet, duydum. İçimizde kimse Profesör Dumble-dore'u o kadar kızgın görmemiştir herhalde. Bir süredir sabırsızlanmaya başlamışlardı... Dumbledore'un onları içeri bırakmamasına hiddetleniyorlardı... sanırım düşmenin sebebi onlardı, değil mi?"
"Evet," dedi Harry. Önce bir tereddüt etti, ama dilinin ucuna gelen soru o daha kendine hâkim olamadan
222
y
ağzından çıkmıştı bile: "Neden? Sizce neden beni öyle etkiliyorlar? Ben mi çok -"
"Bunun zayıflıkla hiç ilgisi yok," dedi Profesör Lu-pin sert bir sesle. Sanki Harry'nin zihnini okumuştu. "Ruh Emici'ler seni daha kötü etkiliyor, çünkü senin geçmişinde başkalarınınkinde olmayan korkunç olaylar var."
Sınıftan içeri kış güneşinden gelen bir ışık huzmesi sızıp Lupin'in gri saçlarını ve genç yüzündeki çizgileri aydınlattı.
"Ruh Emici'ler bu dünyadaki en berbat yaratıklardandır. En karanlık, en pis yerlerde barınırlar, çürümeden ve umutsuzluktan zevk alırlar, etraflarındaki huzuru, umudu ve mutluluğu kuntturlar. Muggle'lar bile, her ne kadar onları göremeseler de, varlıklarını hisseder. Bir Ruh Emici'ye fazla yaklaştığında bütün iyi duyguların, bütün mutlu anıların emilip,almır senden. Bir Ruh Emici, eğer başarabilir de seninle uzun süre beslenirse, sonunda seni de kendi gibi bir şey haline getirir -ruhsuz ve kötücül. Elinde hayatındaki en kötü deneyimlerin haricinde hiçbir şey kalmaz. Ve senin başına gelen en kötü şey, Harry, herkesi süpürgesinden düşürmeye yeter. Utanacak hiçbir şeyin yok."
Harry, Lupin'in masasına bakıp, "Bana yaklaştıkları zaman -" dedi boğazı düğümlenerek, "Voldemort'un annemi öldürüşünü duyabiliyorum."
Lupin koluyla ani bir hareket yaptı, sanki Harry'nin omzunu kavramaya niyetlenmişti, ama vazgeçti. Kısa bir sessizlik oldu; sonra -
223
"Niye maça geldiler ki?" dedi Harry acı acı.
"Acıkmaya başladılar/' dedi Lupin sakince. Çantasını kapattı. "Dumbledore onları okulun içine bırakmıyor, bu yüzden avlanacak insan stoklan tükenmeye başladı... Quidditch sahasının etrafındaki büyük kalabalığa karşı koyamadılar sanırım. Bütün o heyecan... coşan duygular... bu onlar için bir ziyafet demekti."
"Azkaban korkunç bir yer olmalı," diye mırıldandı Harry. Lupin yüzünde tatsız bir ifadeyle başını sallayarak onayladı.
"Kale denizin ortasında, küçük bir adada. Aslında tutsakları içeride tutmak için duvarlara ve denize ihtiyaçları yok. Çünkü zaten hepsi kendi kafalarının içinde kısılmış durumdalar, neşeli tek bir şey düşünebilecek durumda değiller. Çoğu birkaç haftada çıldırıyor."
"Ama Sirius Black onlardan kaçtı," dedi Harry ağır ağır. "Ellerinden kurtuldu..."
Lupin'in çantası masadan aşağı kaydı; çabucak yakalayabilmek için eğilmesi gerekti.
"Evet," dedi doğrularak. "Black onlarla savaşmanın bir yolunu bulmuş olmalı. Ben böyle bir şeyin mümkün olabileceğine inanmazdım... Ruh Emici'ler yanlarında uzun süre kalan bir büyücünün bütün güçlerini kurutur diye bilinir..."
"Ama siz trendeki o Ruh Emici'nin geri çekilmesini sağlamıştınız," dedi Harry birden.
"Bazı - savunma yöntemleri var," dedi Lupin. "Ama trende sadece bir tane Ruh Emici vardı. Sayıları ne kadar çok olursa, direnmek o kadar zor oluyor."
224
"Ne tür savunma yöntemleri?" dedi Harry hemen. "Bana öğretebilir misiniz?"

"Ruh Emici'lerle savaşma konusunda bir uzman olduğumu iddia edemeyeceğim, Harry. Tam tersi..."
"Ama Ruh Emici'ler bir maça daha gelirlerse,, onlara karşı koyabilmem gerekiyor -"
Lupin, Harry'nin yüzündeki kararlı ifadeye baktı, bir an tereddüt etti, sonra cevap verdi: "Şey... peki. Yardım etmeye çalışırım. Ama korkarım ki bu işin önümüzdeki sömestre kadar beklemesi gerekiyor. Tatilden önce yapmam gereken çok şey var. Hastalanmak için çok ters bir zaman seçtim."
Lupin'in Ruh Emici-Savuşturma dersleri vaadi, annesinin ölümünü bir daha hiç duymayabileceği düşüncesi ve kasım sonundaki maçta Ravenclaw'un Huffle-puff ı ezip geçmesi sayesinde, Harry'nin ruh hali iyiye doğru büyük bir değişim gösterdi. Gryffindor gerçekten de Kupa şansını yitirmemişti, ama bir maç daha kaybetmek gibi bir lüksleri yoktu. VVood yine çılgın enerjisine kavuştu ve takımını aralık boyunca devam eden yağmurun oluşturduğu soğuk pusun içinde her zamanki kadar sıkı çalıştırmaya devam etti. Harry okulun içinde Ruh Emici'lere dair hiçbir iz görmedi. Görünüşe bakılırsa Dumbledore'un öfkesi onları girişlerdeki mevzilerinde tutuyordu.
Sömestrin sona ermesinden iki hafta önce gökyüzü
225
birden aydınlanıp göz kamaştırıcı bîr opal taşı beyazına dönüştü ve bir sabah kalktıklarında çamurlu yerler kırağı kaplıydı. Şatonun içindeyse, havada bir Noel heyecanı vardı. Muska öğretmeni Profesör Flitwick sınıfını titrek titrek parlayan ışıklarla erkenden süslemiş, sonradan bu ışıkların gerçek, kanat çırpan periler olduğu anlaşılmış ti. Öğrencilerin hepsi mutlu mutlu tatil planlarını tartışıyorlardı. Hem Ron, hem de Hermione Hog-warts'ta kalmaya karar vermişti. Her ne kadar Ron bunu Percy ile iki hafta daha geçirmeye katlanamayaca-ğından yaptığını ileri sürse, Hermione de kütüphaneyi kullanması gerektiği konusunda ısrar etse büe, Harry kanmamıştı; bunu o yalnız kalmasın diye yapıyorlardı ve Harry onlara minnettardı.
Harry dışında herkese mutluluk veren bir durum da, sömestrin son hafta sonunda Hogsmeade'e bir gezi daha yapılacak olmasıydı.
"Bütün Noel alışverişimizi oradan yapabiliriz!" dedi Hermione. "Balyumruk'taki o Diştemizleyici İplikna-ne'ler annemle babamın çok hoşuna giderdi!"
Bir kez daha arkada kalan tek üçüncü sınıf öğrencisinin kendi olacağı gerçeğine boyun eğen Harry, Wo-od'dan Hangi Süpürge adındaki kitabı ajdı ve günün geri kalanını çeşitli markalar hakkında enine boyuna okuyarak geçirdi. Takım antrenmanlarmda okul süpürgelerinden birini, çok eski bir Kayan Yıldız'ı kullanıyordu. O süpürge çok yavaş ve sarsıntılıydı; kesinlikle yeni bir süpürgeye ihtiyacı vardı.
Hogsmeade gezisinin yapılacağı cumartesi sabahı,
226
Harry pelerinlere ve atkılara sarılmış olan Ron'la Her-mione'ye güle güle dedi ve dönüp tek başına mermer merdivenden çıkarak Gr-'ffindor Kulesi'nin yolunu tuttu. Dışarıda kar yağmaya başlamıştı, şato çok sessiz ve sakindi.
"Pşşt-Harry!"
Üçüncü kat koridor anun yarısındayken arkasını döndü. Fred ve George kambur, tek gözlü bir cadı heykelinin arkasından ona bakıyorlardı.
"Ne yapıyorsunuz?" 1edi Harry merakla. "Niye Hogsmeade'e gitmiyorsunuz?"
"Gitmeden önce sana biraz bayram neşesi vermeye geldik," dedi Fred, esrarengiz bir şekilde göz kırparak. "İçeri gel..."
Başıyla tek gözlü heykelin sol tarafındaki boş bir sınıfı gösterdi. Harry, Fred'k George'un peşinden içeri girdi, George kapıyı sessizce kapattı ve dönüp Harry'ye gülümseyerek baktı.
"Erken bir Noel hediyesi; ana, Harry," dedi.
Fred fiyakalı bir hareketle pelerinin içinden bir şey çekip çıkardı, sıralardan birinin üstüne koydu. Büyük, kare biçiminde, epey yıpranmış bir parşömendi bu. Üstünde hiçbir şey yazılı değildi. Harry bunun Fred'le George'un şakalanndan biri ol-nasından şüphelenerek, onlara baktı.
"Bu ne ki böyle?"
"Bu, Harry, bizim basanınızın sırrı," dedi George, parşömeni sevgiyle okşayarak.

"Onu sana vermak içimiz; yakıyor," dedi Fred.
227
"Ama dün gece, senin ihtiyacının bizimkinden daha fazla olduğuna karar verdik."
"Neyse, zaten ezbere biliyoruz," dedi George. "Onu sana miras bırakıyoruz. Artık pek ihtiyacımız yok."
"Peki benim eski bir parşömen parçasına niye ihtiyacım olsun?" dedi Harry.
"Eski bir parşömen parçası ha!" dedi Fred. Sanki Harry ona hakaret etmiş gibi, dişlerini sıkarak gözlerini kapatmıştı. "Açıkla, George."
"Şey... daha biz birinci sınıftayken, Harry, yani genç, tasasız ve masumken -"
Harry gülmemek için kendini zor tuttu. Fred ve Ge-orge'un hayatlarının herhangi bir döneminde masum olduklarından şüpheliydi.
"- şey, en azından şimdikinden daha masumken -Füch'le başımız derde girdi."
"Koridorda bir Tezekbombası patlattık ve nedense bu onu sinirlendirdi -"
"O da bizi odasına götürüp her zamanki tehditlerini savurmaya başladı -"
"- cezaya bırakma -"
"- karın deşme -"
"- biz de dosya dolaplarından birindeki, El Koyulmuş ve Çok Tehlikeli olarak etiketlenmiş bir çekmecenin farkına varmadan edemedik."
"Durun tahmin edeyim -" dedi Harry, sırıtmaya başlayarak.
"Eh, sen olsan ne yapardın?" dedi Fred. "George bir tane daha Tezekbombası bırakarak dikkati başka yöne
228
çekti, ben de çekmeceyi açıp bunu kaptım."
"Sandığın kadar da kötü bir şey değildi yaptığımız," dedi George. "Filch'in onu nasıl çalıştıracağını hiç çözemediğini sanıyoruz. Büyük ihtimalle ne olduğundan şüphelenmiştir ama, yoksa el koymazdı."
"Peki siz nasıl çalıştıracağınızı biliyor musunuz?"
"Tabii," dedi Fred, sırıtarak. "Bu küçük bebek bize okuldaki bütün hocalardan daha çok şey öğretti."
"Beni makaraya sarıyorsunuz," dedi Harry, eski püskü parşömen parçasına bakarak.
"Ya, öyle mi yapıyoruz?" dedi George.
Asasını çıkardı, parşömene hafifçe dokunup, "Bütün ciddiyetimle yemin ederim ki, hayırlı bir şey düşünmüyorum," dedi.
Ve bir anda, George'un asasının dokunduğu noktadan çizgiler çıkmaya, parşömeni bir örümcek ağı gibi sarmaya başladı. Birbirleriyle birleştiler, kesiştiler, parşömenin her bir köşesine yayıldılar.
Sonra tepede kelimeler oluşmaya başladı, büyük, kıvrımlı yeşil kelimeler:
Mösyöler Aylak, Kılkuyruk, Patiayak ve Çatalak Sihirli Muziplik Sanatçılarının Yardakçıları gururla sunar: ÇAPULCU HARİTASI
Hogwarts şatosunun ve okul arazisinin her karışını gösteren bir haritaydı bu. Ama daha da çarpıcı oları, haritada gezinen minicik mürekkep noktalarıydı,
229
her birinin üstünde ufacık harflerle bir isim yazıyordu. Harry şaşkına dönmüş bir h'ilde eğilip daha yakından baktı. Sol üst köşedeki bir nokta, Profesör Dumbledore'un çalışma odasında bir aşağı bir yukarı yürüdüğünü gösteriyordu; haden tenin kedisi Mrs Norris ikinci katta dolanıyordu, horvîak Peeves ise o anda kupa salonunda hoplayıp zıplıyv rdu. Harry gözlerini o tanıdık koridorlarda gezdirirken, bir şey daha dikkatini çekti.
Bu harita daha önce ayak basmadı ip birtakım geçitleri gösteriyordu. Ve görünüşe göre buAİarın birçoğu -
"Doğruca Hogsmeade'e gidiyor," d idi Fred, çizgilerden birini parmağıyla takip ederek. Toplam yedi tane var. Filch şu dördünü biliyor -" dey^p hepsini birer birer gösterdi, "- ama şunları bir tek bizim bildiğimizden eminiz. Dördüncü katta, aynanın arkasında olanla hiç uğraşma. Geçen kışa kadar kullanıyorduk ama çöktü - tamamen kapanmış durumda. Bunu ise kimsenin kullanmadığını

sanıyoruz, çünkü girişinin t?rr üstünde Şamarcı Söğüt var. Ama şuradaki doğruca. Balyum-ruk'un kilerine çıkıyor. Defalarca kullandık. Ve fark et-tiysen, girişi bu odanın hemen dışında. Tek j;öilü kocakarının kamburunun içinden."
"Aylak, Kılkuyruk, Patiayak ve Çatalak," cedi Ge-orge, iç geçirerek. Haritanın tepesindeki yazıyı okşadı. "Onlara çok şey borçluyuz."
"Yeni kuşak kural yıkıcılara yardım etmek IrLı yorulmaksızın çalışmış, soylu insanlar," dedi Fred vakur bir edayla.
230
"Pekâlâ," diye toparlandı George, "kullandıktan sonra silmeyi unutma -"
"- yoksa herkes okuyabilir," dedi Fred, uyaran bir ses tonuyla.
"Tek yapman gereken asanla yine tıklayıp, 'Muziplik tamamlandı!' demek. Üstü hemen bomboş olacak."
"Evet, genç Harry," dedi Fred, olağanüstü bir Percy taklidiyle, "terbiyeci takın."
"Balyumruk'ta görüşürüz," dedi George, göz kırparak.
İkisi de tatmin olmuş gibisinden sırıtarak odadan çıktılar.
Harry orada durup, mucizevi haritaya bakakaldı. Minicik mürekkepten Mrs Norris'in sola dönüp yerdeki bir şeyi koklayışını izledi. Filch'in gerçekten de haberi yoksa... Ruh Emici'lerin yanından geçmesi gerekmeyecekti bile...
Ama orada öylece, heyecan içinde dururken, Mr VVeasley'nin bir keresinde söylediği bir şey anılarının arasından süzülüp geldi.
Kendi kendine düşünebilen bir şeye, beyninin nerede saklı olduğunu göremiyorsun, güvenme.
Bu harita Mr VVeasley'nin dikkat edilmesi gerektiğini söylediği o tehlikeli sihirli nesnelerdendi... Sihirli Muziplik Sanatçılarının Yardakçıları... ama sonra Harry, haritayı sadece Hogsmeade'e gitmekte kullanacağını düşündü. Bir şey çalacak ya da birine saldıracak değildi ya... üstelik Fred ve George onu yıllardır kullanıyorlardı, başlarına korkunç bir şey gelmemişti...
231
Harry parmağıyla, Balyumruk'a giden geçidi takip etti.
Sonra haritayı, sanki bir emre uyarmış gibi birdenbire kıvırdı, cüppesinin içine soktu ve hızla sınıfın kapısına doğru ilerledi. Kapıyı birkaç santim araladı. Dışarıda kimse yoktu. Çok temkinli bir şekilde sınıftan yavaşça çıktı ve tek gözlü cadının heykelinin arkasına geçti.
Ne yapması gerekiyordu? Haritayı yeniden çıkardı ve büyük bir hayretle, üzerinde yeni bir mürekkep şekil olduğunu gördü. 'Harry Potter' yazıyordu. Bu şekil, tam Harry'nin durduğu noktada, üçüncü kat koridorunun yarısına yakın bir yerde duruyordu. Harry dikkatle baktı. Kendinin küçük mürekkep temsili, minnacık asa-sıyla cadıya tıklıyor gibiydi. Harry hemen gerçek asasını çıkardı ve heykele tıkladı. Hiçbir şey olmadı. Yine haritaya baktı. Şeklinin üstünde, olabilecek en küçük konvışma balonu belirmişti. İçinde "Dissendium" yazıyordu.
Harry cadıya bir kez daha tıklayarak, "Dissendium!" diye fısıldadı.
Heykelin kamburu hemen, oldukça ince birini içeri alabilecek kadar aralandı. Harry koridora şöyle bir göz attı, sonra haritayı yine ortadan kaldırıp kendini deliğe çekti ve başını içeri sokarak kendini ileri itti.
Ona taştan yapılmış bir kaydırak gibi gelen bir şeyden aç ağı epeyce kaydıktan sonra soğuk, nemli toprağa indi- Ayağa kalkıp etrafına bakındı. Zifiri karanlıktı. Asasını kaldırıp, "Lumos!" diye mırıldanınca, çok dar, alçak, toprak bir tünelde olduğunu gördü. Haritayı kal-
232
dırdı, asasının ucuyla üzerine tıkladı ve, "Muziplik tamamlandı!" diye mırıldandı. Haritanın üstündeki her şey hemen silindi. Onu dikkatli bir şekilde katladı, cüppesinin içine yerleştirdi, sonra da kalbi hem heyecan hem de endişeyle çarpar halde, yola koyuldu.
Yol, dev bir tavşan kovuğuymuşçasına sürekli dönüyor, kıvrılıyordu. Harry asasını önüne tutarak, engebeli zeminde arada bir takılıp tökezleyerek ilerledi.
Çok uzun sürdü, ama Harry Balyumruk düşüncesinden güç aldı. Ona bir saat gibi gelen bir sürenin sonunda, yol yukarı doğru meyletmeye başladı. Harry hızını artırdı. Soluk soluğaydı, yüzü cayır cayır yanıyordu, ayaklanysa buz gibiydi.

On dakika sonra, yukarı doğru devam edip gözden kaybolan yıpranmış taş basamaklara vardı. Gürültü etmemeye dikkat ederek, çıkmaya başladı. Yüz basamak, iki yüz basamak... sayısını unutmuştu, ayaklarına bakarak çıkmaya devam ediyordu... sonra, birdenbire, kafası sert bir şeye çarptı.
Bu bir kapağa benziyordu. Harry orada öylece durup, kafasının tepesini ovarak, etrafı dinledi. Yukarıdan bir ses geldiğini duymuyordu. Yavaşça kapağı iterek açtı ve kenanndan içeri baktı. Tahta sandıklarla ve kutularla dolu bir kilerdeydi. Yu-kan tırmanıp kapağı yine kapadı - kapak, tozlu yerle o kadar iyi kaynaşıyordu ki, orada olduğunu anlamak imkânsızdı. Harry yukarı çıkan merdivene usul usul yaklaştı. İşte şimdi birilerinin sesini duyuyordu, ayrıca bir zilin çınlamasını ve bir kapının açılıp kapanma sesini de.
233
Ne yapması gerektiğini düşünürken, çok daha yakındaki bir kapının açılma sesini duydu; biri aşağı inmek üzereydi.
"Bir de bir kutu daha Jöle Sümüklüböcek al, hayatım. Neredeyse hepsini bitirdiler -" dedi bir kadın sesi.
Bir çift ayak merdivenden aşağı iniyordu. Harry kendini çok büyük bir sandığın arkasına atarak ayak seslerinin kesilmesini bekledi. Adamın karşı duvarın orada kutuları karıştırdığını duyuyordu. Bir daha fırsat gelmeyebilirdi -
Harry saklandığı yerden hemen çıkıp merdivenleri çabuk çabuk ve sessizce tırmandı, dönüp arkasına baktığında kocaman bir sırt ve bir kutunun içine gömülmüş kel bir kafa gördü. Merdivenlerin sonundaki kapıya ulaştı, aralığından usulca geçti ve kendini Balyum-ruk tezgâhının arkasında buldu -- eğildi, yan yan gitti ve sonra doğrulup ayağa dikildi.
Balyumruk, Hogvvarts öğrencileriyle öylesine doluydu ki, kimse Harry'ye ikinci bir kez dönüp bakmadı bile. Harry etrafını seyrederek, ite kaka aralarından ilerledi. Şimdi nerede olduğunu görse Dudley'nin domuz suratına yayılacak ifadeyi düşündüğünde, gülmemek için kendini zor tuttu.
Akla gelebilecek en ağız sulandırıcı tatlılarla dolu yığınla raf vardı. Kaymak gibi nugat toplan; ışıldayan pembe hindistancevizi buzu küpleri; tombul, bal renkli karamelalar; itinayla dizilmiş yüzlerce çeşit çikolata; koca bir fıçı dolusu Bin Bir Çeşit Fasulye Şekerlemesi vardı; başka bir fıçı ise daha önce Ron'un bahsettiği, Fışır-
234
dayan Vızvız'lar adındaki, ayaklan yerden kesen şerbet toplarıyla tıka basa doluydu. Başka bir duvarda "Özel Efekt" tatlıları duruyordu: Drooble'ın En İyi Balonlu Sakızı (odayı, ne yaparsanız yapın günlerce çıkmayan çan çiçeği mavisi baloncuklarla dolduruyordu); tuhaf, kıymık kıymık Diştemizleyici İpliknane'ler; minicik, siyah Biber Şeytancık'lar ("arkadaşlarınıza alev püskürtme gösterisi yapın!"); Buz Fare'ler ("dişleriniz takırdasm, gıcırdasın!"); kurbağa biçiminde naneli kaymaklar ("midede gerçekçi bir şekilde hoplayıp zıplar!"); şeker kaplı kırılgan tüy kalemler ve patlayan bonbonlar.
Harry altıncı sınıflardan oluşan bir kalabalığın içinden sıyrılınca, dükkânın en uzak köşesinde asılı bir tabela gördü ("Alışılmadık Tatlar"). Ron ve Hermione tabelanın altında durmuş, bir tepsi dolusu kan tadında lolipopu inceliyorlardı. Harry çaktırmadan arkalarına kadar yürüdü.
"Öğk, hayır, Harry bunlardan istemez. Bunlar vampirler için, sanırım," diyordu Hermione.
"Peki ya şunlara ne dersin?" dedi Ron, bir kâse dolusu Karafatma Sürüsjajjjiü Hermione'nin burnunun dibine sokarak. "
"Kesinlikle olmaz," dedi Harry.
Ron neredeyse kâseyi düşürecekti.
"Harry!" diye tiz bir çığlık attı Hermione. "Burada ne işin var? Nasıl - nasıl -?"
"Vay be!" dedi Ron, çok etkilenmiş görünerek. "Ci-simlenme'yi öğrendin ha!"
"Tabii ki öğrenmedim," dedi Harry. Altıncı sınıflar
235
duymasın diye sesini alçalhp onlara Çapulcu Haritası hakkındaki her şeyi anlattı.
"Fred'le George niye bana vermemişler onu?!" dedi Ron öfkeyle. "Ben onların kardeşiyim!"
"Ama Harry onu elinde tutmayacak!" dedi Hermi-one, sanki bu saçma bir fikirmişçesine. "Profesör

McGonagall'a verecek, değil mi, Harry?"
"Hayır, vermeyeceğim!" dedi Harry.
Ron, gözlerini iri iri açıp Hermione'ye bakarak, "Deli misin sen?" dedi. "Bu kadar iyi bir şey verilir mi?"
"Verirsem nereden bulduğumu söylemem gerekir! O zaman Filch, Fred'le George'un kendisini işlettiklerini anlar!"
"Ama ya Sirius Black?" diye fısıldadı Hermione. "Şatoya girmek için o geçitlerden birini kullanıyor olabilir! Öğretmenlerin öğrenmesi gerek!"
"Bir geçitten giriyor olamaz," dedi Harry çabucak. "Haritada yedi tane gizli tünel var, değil mi? Fred'le George, Filch'in dördünü zaten bildiğini düşünüyorlar. Diğer üçün? gelince - bir tanesi çökmüş, yani kimse oradan geçemez. Bir tanesinin girişinin üstüne Şamarcı Söğüt dikili, yani oradan çıkamazsın. Benim kullandığım tünelse - şey - aşağıdaki kilerde girişi görmek çok zor - yani zaten orada olduğunu bilmiyorsa -"
Harry durakladı. Ya Black geçidin orada olduğunu biliyorduysa? Ancak Ron yüksek sesle gırtlağını temizleyip, tatlı dükkânı kapısının içine yapıştırılmış duyuruyu işaret etti.
236
SÎHÎR BAKANLIĞI'NIN EMRiYLE ikinci bir emre kadar Ruh Emicilerin her gece Hogs-meade sokaklarında devriye gezeceğini müşterilerimize hatırlatırız. Bu önlem Hogsmeade sakinlerinin güvenliği için alınmıştır ve Sirius Black yeniden yakalanır yakalanmaz kaldırılacaktır. Bu bakımdan alışverişinizi karanlık basmadan önce tamamlamanız önerilir. Mutlu Noel'ler!
"Gördün mü?" dedi Ron alçak sesle. "Köy Ruh Emici kaynarken, Black'in Balyumruk'a gizlice girmeye çalıştığını görmek isterdim doğrusu. Hermione, zaten Balyumruk'un sahipleri de biri içeri izinsiz girse duyarlardı, değil mi? Evleri, dükkânın üst katı!"
"Evet, ama - ama -" Hermione bir sorun daha bulmaya çalışıyor gibiydi. "Bak, Harry yine de Hogsme-ade'e gelmemeli, imzalı bir belgesi yok! Biri öğrenirse başı feci şekilde derde girer! Dahası henüz gece olmadı - ya Sirius Black bugün gelirse? Mesela şimdi?"
"Bu şartlarda Harry'yi tanıması epey güç olur," dedi Ron, tirizli pencerelerden görünen lapa lapa, döne döne yağan kan göstererek. "Yapma, Hermione, Noel'deyiz, Harr/nin biraz eğlenmeye ihtiyaa var."
Hermione dudağını ısırdı, son derece kaygılı görünüyordu.
"Beni ihbar edecek misin?" diye sordu Harry, sırıtarak.
"Ah - tabii ki hayır - ama gerçekten, Harry -"
"Fışırdayan Vızvız'lan gördün mü, Harry?" dedi
237
Ron, Harry'yi çekiştirip fıçının başına götürerek. "Jöle Sümüklüböcekleri? Peki ya Asit Pop'ları? Fred yedi yaşımdayken bunlardan bir tane vermişti bana - dilimde bir delik açmıştı. Annemin onu süpürgesiyle patakladığını hatırlıyorum." Ron dalgın dalgın Asit Pop kutusuna baktı." Sence Fred'e şu Karafatma Sürüsü'nü fıstık diye yutrurabilir miyim?"
Ron ve Hermione aldıkları tatlıların parasını ödedikten sonra, üçü Balyumruk'tan çıkıp dışarıdaki tipiye adım attı.
Hogsmeade bir Noel kartı gibi görünüyordu; küçük, sazdan damlı kulübelerin ve dükkânların hepsi soğuk bir kar katmanıyla örtülüydü; kapıların üzerinde çobanpüskülü yapraklarından çelenkler vardı ve ağaçlardan büyülü mumlar sallanıyordu.
Harry titredi; diğer ikisinin aksine, yanında pelerinini getirmemişti. Başlarını rüzgâra karşı eğerek caddede ilerlediler, Ron ve Hermione atkılarının ardından ba-ğırryorlardı.
"Şurası Postane-"
"Zonko şurada -"
"Bağıran Baraka'ya gidebiliriz -"
"Bakın ne diyeceğim," dedi Ron, dişleri takırdaya-rak. "Üç Süpürge'de Kaymakbirası içmeye gidelim mi?"
Harry dünden razıydı; rüzgâr çok şiddetliydi ve elleri donmuştu. Karşıya geçtiler, birkaç dakika sonra küçücük hanın kapısından giriyorlardı.

İçerisi son derece kalabalık, gürültülü, sıcak ve du-
238
manhydı. Güzel yüzlü, balıketinde bir kadın bardaki bir grup bıçkın sihirbaza servis yapıyordu.
"O, Madam Rosmerta," dedi Ron. "Ben gidip içecekleri alayım, ha?" diye ekledi, hafifçe kızararak.
Harry ve Hermione arka taraf? doğru ilerleyip/ şöminenin yanında duran şık bir Noel ağacıyla pencere arasındaki küçük, boş bir masaya oturdular. Ron beş dakika sonra, elinde üç maşrapa köpüklü, sıcak Kay-makbirası'yla geldi.
"Mutlu Noel'ler!" dedi mutlu mutlu, maşrapasını kaldırarak.
Harry kana kana içti. ömründe tattığı en güzel şeydi, içinin her köşesini ısıtıyordu sanki.
Aniden bir esinti saçını uçuşturdu. Üç Süpürge'nin kapısı yine açılmıştı. Harry maşrapasının üstünden baktığında az daha tıkanıyordu.
Profesör McGonagali ve Profesör Flitwick bir kar taneleri serpintisi içinde bara girmişlerdi. Az sonra arkalarından Hagrid de girdi. Misket limonu yeşili bir melon şapka ve ince çizgili bir pelerin giymiş biriyle konuşu,. ^du: Sihir Bakam Cornelıus Fudge'la.
Ron ve lîermione hemen elleriyle Harry'nin başının üstüne bastırıp onu taburesinden indirerek masanın altına itmişlerdi. Üstünden Kaymakbirası damlayan ve saklanmaya çalışan Harry, boş maşrapasını tutup öğretmenlerin ve Fudge'ın ayaklarını izledi. Bara doğru ilerlediler, durdular, sonra da dönüp tam ona doğru yürüdüler.
Tepesinde bir yerde, Hermione, "Mobiliarbus!" diye' fısıldadı.
239
Masalarının yanındaki Noel ağacı yerden birkaç santim havalandı, yana doğru süzüldü ve hafif bir pat sesiyle masalarının tam önüne inip onları gözden sakladı. Alttaki sık dalların arasından bakan Harry, tam yanlarındaki masada dört takım sandalye bacağının hareket ettiğini gördü, sonra da yerlerine oturan öğretmenlerin ve Bakan'ın oflayıp puflamalarını duydu.
Sonra parlak turkuvaz renkli, yüksek topuklu ayakkabılar giymiş bir çift ayak daha gördü ve bir kadın sesi duydu.
"Küçük boy Solungaçsuyü -"
"Benim," dedi Profesör McGonagall'ın sesi.
"İki litre şekerli içki -"
"Eyvallah, Rosmerta," dedi Hagrid.
"Vişne şurubu ve soda, buzlu ve şemsiyeli -"
"Mmm!" dedi Profesör Flitwick, ağzını şapırdatarak.
"O halde frenküzümü romu sizin, Bakan Bey."
'Teşekkürler, Rosmerta'cığım," dedi Fudge'm sesi. "Seni yeniden "görmek çok güzel. Sen de bir tane al, olur mu? Gel bize katıl..."
"Çok teşekkür ederim, Bakan Bey."
Harry ışıl ışıl topukların uzaklaşmasını, sonra da geri gelmesini izledi. Kalbi gırtlağında rahatsız edici bir şekilde atıyordu. Niye bunun öğretmenler için de son hafta sonu olduğu aklına gelmemişti ki? Ve acaba orada ne kadar oturacaklardı? Gece okula dönecekse, gizlice Balyumruk'a girmek için zamana ihtiyacı vardı... Her-mione'nin bacağı yanı başında sinirle seğirdi.
240
"Ee, sizi buralara getiren nedir, Bakan Bey?" dedi Rosmerta'nm sesi.
Fudge'ın kalın bedeninin alt kısmı, kulak misafiri var mı diye kontrol ediyormuş gibi sandalyesinde kıpırdandı. Sonra Fudge alçak sesle konuştu: "Sirius Black'ten başka ne olabilir, hayatım? Cadılar Bayramı'nda okulda ne olduğunu duymuşsundur herhalde."
"Bir söylenti duydum," diye itiraf etti Madam Ros-merta.
"Bütün meyhaneye anlattın mı, Hagrid?" dedi Profesör McGonagall, öfkeli bir sesle.
"Black'in hâlâ buralarda olduğunu mu düşünüyorsunuz, Bakan Bey?" diye fısıldadı Madam Rosmerta.
"Bundan eminim," dedi Fudge kısaca.
"Ruh Emici'lerin meyhanemi iki kez aradığını biliyor musunuz?" dedi Madam Rosmerta. Sesinde hafif bir kızgınlık vardı. "Bütün müşterilerimi korkutup kaçırdılar... iş için hiç iyi değil bu, Bakan

Bey."
"Rosmerta, hayatım, ben de onlara bayılmıyorum," dedi Fudge rahatsız bir sesle. "Gerekli bir tedbir... talihsiz bir tedbir, ama ne yapalım... Az önce birkaç tanesine rastladım. Dumbledore'a çok öfkeliler - onları şatonun arazisinden içeri sokmuyor."
"Bence iyi ediyor," dedi Profesör McGonagall sert bir sesle. "O dehşet yaratıklar ortada gezinirken nasıl ders verebiliriz ki?"
"Doğru!" diye cikledi ufak tefek Profesör Flitwick. Ayakları yerden on beş-yirmi santim yukarıda sallanıyordu.
241
"Yine de," diye itiraz etti Fudge, "sizi çok daha kötü bir şeyden korumak için buradalar... hepimiz Black'in neler yapabileceğini biliyoruz..."
"Biliyor musunuz, hâlâ inanmakta güçlük çekiyorum," dedi Madam Rosmerta düşünceli bir sesle. "Karanlık yana gecenler arasında, Sirius Black en son umacağım... yani, Hogwarts'ta küçük bir çocuk olduğu zamanlardan hatırlıyorum onu. O zaman bana büyüyünce ne olacağını söyleseniz, fazla içki içmişsiniz derdim."
"Asıl önemli bölümünü bilmiyorsun, Rosmerta," dedi Fudge boğuk bir sesle. "Yaptığı en kötü şey pek bilinmez."
"En kötüsü mü?" dedi Madam Rosmerta. Sesi merakla canlanmıştı. "O zavallı insanları öldürmekten daha mı kötü diyorsunuz?'
"Kesinlikle öyle diyorum," dedi Fudge.
"Buna inanamam. Ondan kötü ne olabilir ki?"
"Onu Hogvvarts'ta olduğu zamandan hatırladığını söylüyorsun, Rosmerta," diye mırıldandı Profesör McGonagall. "En iyi arkadaşı kimdi, onu da hatırlıyor musun?"
"Elbette," dedi Madam Rosmerta, hafifçe gülerek. "Onları hiç ayn göremezdiniz, öyle değil mi? Onları kaç kere burada ağırlamıştım - nasıl da güldürürlerdi beni. Tam bir şovmen çiftti, Sirius Black ve James Pot-ter!"
Kerry maşrapasını büyük bir gürültüyle elinden düşürdü. Ron onu tekmeledi.
"Kesinlikle," dedi Profesör McGonagall. "Black ve
242
Potter. Küçük çetelerinin elebaşlanydı. İkisi de çok parlaktı, tabii - hatta ender görülür derecede parlaktılar - ama onlar gibi baş belaları bir daha gelmemiştir herhalde -"
"Bilemiyorum," dedi Hagrid gülerek. "Fred ve Ge-orge VVeasley onlara kök söktürebilir."
"Black ve Potter'ı kardeş sanabilirdiniz!" diye konuşmaya katıldı Profesör Flitwick. "Yapışık ikizler!"
"Elbette öyleydiler," dedi Fudge. "Potter bütün arkadaşlarından çok Black'e güvenirdi. Okulu bitirdikten sonra da bir şey değişmedi. James, Lily ile evlendiğinde, sağdıçları Black'ti. Sonra onu Harry'ye vaftiz babası yaptılar. Harry'nin bundan hiç haberi yok, tabii. Bu fikir onu nasıl mahvederdi, tahmin edersiniz."
"Black, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'e katıldığı için mi?" diye fısıldadı Madam Rosmerta.
"Ondan da kötü, hayatım..." Fudge sesini neredeyse duyulmayacak kadar alçaltıp devam etti. "Potter'la-rın, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in peşlerinde olduğunu bildiklerinden çoğu kişinin haberi yoktur. Kim-Ol-duğunu-Bilirsin-Sen'e karşı yorulmaksızın çalışan Dumbledore'un birkaç tane işe yarar casusu vardı. İçlerinden biri ona bunu çıtlatmış, o da James'le Lily'yi hemen uyarmıştı. Onlara saklanmalarını tavsiye etti. Eh, tabii ki Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'den saklanmak zordu. Dumbledore onlara en büyük şanslarının Fidelius Büyüsü olduğunu söyledi."
"Nasıl bir büyü o?" dedi Madam Rosmerta. Meraktan soluğu kesilmişti. Profesör Flitwick gırtlağını temizledi.
243
"Fevkalade karmaşık bir büyü," dedi cik cik bir sesle. "Bir sırnn yaşayan tek bir kişinin içine büyülü bir şekilde gizlenip mühürlenmesine yarıyor. Bilgi, seçilen kişinin, başka bir deyişle Sır Tutucu'nün içinde saklı kalıyor ve bulunması imkânsız hale geliyor - tabii ki Sır Tutucu onu açığa vurmayı seçmezse. Sır Tutucu konuşmayı reddettiği sürece, Kim-Oldu^unu-Bilirsin-Sen, Lily ve James'in kaldığı köyü yıllarca Vanş karış arasa da bulamazdı, hatta burnunu oturme oaalannın penceresine

dayasa bile!"
"Demek Black, PotterTarın Sır Tut aoı'suydu," diye fısıldadı Madam Rosmerta.
"Elbette," dedi Profesör McGonâgelı. "James Potter, Dumbledore'a, Black'in onların nerede clduğunu söyle-mektense ölmeyi tercih edeceğini, Black'in kendinin de saklanmayı planladığını söylemişti... yine de Dumble-dore'un endişesi geçmedi. Potter'lara kendisinin Sır Tutucu olmayı teklif ettiğini hatırlıyorum."
"Black'teîı şüpheleniyor muydu yani?" dedi Madam Rosmerta, soluğunu tutarak.
"Potter'lara yakın birinin Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'i onların hareketlerinden haberdar ettiğinden emindi," dedi Profesör McGonagall kasvetle. "Aslına bakarsan, bizim tarafımızdaki birinin ihanet edip karşı tarafa geçtiğinden ve Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'e bir sürü bilgi aktardığından epeydir şüpheleniyordu."
"Ama James Potter, Black'i kullanmakta ısrar mı etti?"
"Etti," dedi Fudge, kederli bir sesle. "Sonra da, Fi-delius Büyüsü yapıldıktan yalnızca bir hafta sonra -"
244
"Black onlara ihanet mi etti?" dedi Madam Rosmer-ta soluksuz halde.
"Evet, ihanet etti. Black ikili ajan rolünden usanmış-tı, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'e desteğini açık açık beyan etmeye hazırdı. Görünüşe bakılırsa bunu Potter'la-rın ölüm anına saklamış. Ama, hepimizin bildiği gibi, küçük Harry Potter'la karşılaşmak, Kim-Olduğunu-Bi-lirsin-Sen'in sonu oldu. Güçleri gitti, feci halde zayıfladı ve kaçtı. Bu da Black'i gerçekten çok kötü bir durumda bıraktı. Efendisi, tam da onun, yani Black'in, gerçek rengini gösterip bir hain olduğunu açık ettiğinde yenilmişti. Kaçmaktan başka şansı yoktu -"
"Pis, iğrenç dönek!" dedi Hagrid. Bunu öyle yüksek sesle söylemişti ki, bann yarısı susmuştu.
"Şşt!" dedi Profesör McGonagall.
"Ona rastlamıştım!" diye gürledi Hagrid. "Bütün o insanlan öldürmeden önce son ben görmüşümdür onu herhalde! Lily ve James öldürüldükten sonra Harry'yi o evden kurtaran bendim! Harabenin içinden çektim aldım onu, zavallı küçük şey. Alnında koçça bir kesik vardı, annesi babası ölmüştü... ne oluyor, o uçan motorunun üstünde Sirius Black geliyor. Orada ne aradığı hiç aklıma gelmemişti. Onun, Lily ve James Potter'ın Sır Tutucu'su olduğunu bilmiyordum. Haberlerde Kim-Ol-duğunu-Bilirsin-Sen'in saldırısını duydu da yapabileceği bir şey var mı diye bakmaya geldi sandım. Bembeyaz kesilmişti, tir tir titriyordu. Peki ben ne yaptım, biliyor musunuz? O HAİN KATİLİ TESELLİ ETTİM!" diye kükredi Hagrid.
245
"Hagrid, lütfen!" dedi Profesör McGonagall. "Sesine hâkim ol!"
"Üzüldüğü şeyin Lily ve James Potter olmadığını ne bilecektim ki? Asıl Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'e önem verdiğini? Sonra bir de kalkıp, 'Harry'yi bana ver, Hagrid, ben onun vaftiz babasıyım, ona bakanm -' diyor. Pöh! Ama ben Dumbledore'dan emir almıştım. Black'e olmaz dedim, Dumbledore, Harry'nin teyzesiy-le eniştesinin evine götürülmesini söylemişti. Black karşı geldi, ama sonunda razı oldu. Motorunu alıp Harry'yi oraya onunla götürmemi istedi. 'Artık ihtiyacım yok/ dedi.
"O zaman işin içinde bir bit yeniği olduğunu çak-malıydım. O motoru çok severdi, ne diye bana veriyordu ki? Niye artık ihtiyacı olmayacaktı? İşin aslı, motorun izini sürmek çok kolaydı. Dumbledore onun Pot-ter'lann Sır Tutucu'su olduğunu biliyordu. Black o gece tüymesi gerektiğini biliyordu, Bakanhk'ın birkaç saat içinde peşine düşeceğini de biliyordu."
"Peki ya Harry'yi ona verseydim, ha? Her iddiasına vanm, denizin ortasında motordan fırlatır atardı onu. En iyi arkadaşının oğlu! Ama bir büyücü karanlık yana geçmeye görsün, artık hiçbir şeyin, hiç kimsenin önemi kalmıyor onun için..."
Hagrid'in öyküsünü uzun bir sessizlik izledi. Sonra Madam Rosmerta az çok tatmin olmuş bir sesle, "Ama ortadan kaybolmayı başaramadı, değil mi?" dedi. "Sihir Bakanlığı ertesi gün onu yakaladı!"
"Heyhat, keşke öyle olsaydı," dedi Fudge acı acı.
246
"Onu bulan biz değildik. Küçük Peter Pettigrew'du -yine Potter'lann dostlanndan biri. Şüphesiz kederden çılgına dönmüş olan ve Black'in Pottef ların Sır Tutu-cu'su olduğunu bilen Pettigrevv,

Black'in peşine kendi düştü."
"Pettigrew... Hogwarts'ta onların peşinden ayrılmayan şu küçük, şişman çocuk mu?" dedi Madam Ros-merta.
"Black ve Potter onun kahramanlarıydı, onlara tapıyordu," dedi Profesör McGonagall. "Yetenek açısından hiçbir zaman onlann seviyesinde olmadı. Genellikle ona çok sert davranırdım. Tahmin edersiniz şimdi -şimdi nasıl pişmanım..." Sesi, sanki birden başını üşütmüş gibi çıkıyordu.
"Yapma, Minerva," dedi Fudge nazikçe, "Pettigrevv bir kahraman gibi öldü. Tanıklar - Muggle'lar, tabii ki, daha sonra anılarını sildik - bize Pettigrew'un Black'i nasıl-köşeye sıkıştırdığını anlattılar. Dediklerine göre, ağlıyormuş. 'Lily ve James, Sirius! Nasıl yaparsın!' Sonra asasına hamle etmiş. Tabii ki Black daha çabuk davranmış. Pettigrew'u paramparça etmiş..."
Profesör McGonagall burnunu sümkürüp boğuk bir sesle konuştu: "Aptal çocuk... sersem, çocuk... düelloda hep umutsuz bir vakaydı... bu işi Bakanhk'a bırakmalıydı..."
"Söylüyorum, Black'e küçük Pettigrevv'dan önce ulaşmış olsam asayla falan uğraşmazdım, onun kollarını bacaklarını tek tek koparırdım," diye gürledi Hagrid.
"Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun, Hagrid," dedi
247
Fudge sertçe. "Sihirli Kanun Yürütme Timi'nden Keskin Nişancı Büyücüler dışında kimsenin, köşeye kıstırılmış bir Black'e karşı şansı olamazdı. Ben o sırada Sihirli Afetler Dairesi Bakan Yardımcısı'ydım. Black bütün o insanları öldürdükten sonra olay yerine ilk varanlardan biri de bendim. Hiç - hiçbir zaman unutmayacağım. Bazen hâlâ rüyamda görüyorum. Caddenin ortasında bir krater, öyle derin ki, alttaki kanalizasyonu çatlatmış. Her tarafta cesetler. Çığlık çığlığa Mugğle'lar. Ve orada durmuş, kahkahalarla gülen Black, önünde de Pettigrevv'dan arta kalanlar... kanlar içinde bir cüppe ve birkaç - birkaç parça -"
Fudge'in sesi birden kesildi. Beş kişinin burun çek; me sesi duyuldu.
"İşte böyle, Rosmerta," dedi Fudge boğuk bir sesle. "Black, Sihirli Kanun Yürütme Devriyesi tarafından götürüldü ve Pettigrew Birinci Sınıf Merlin Nişanı'na layık görüldü. Sanırım bu, zavallı annesi için küçük de olsa bir teselli olmuştur. Black o zamandan beri Azka-ban'daydı."
Madam Rosmerta derin derin iç geçirdi.
"Deli olduğu doğru mu, Bakan Bey?"
"Keşke öyle diyebilseydim," dedi Fudge ağır ağır. "Efendisinin yenilgisinin ona bir süre için de olsa keçileri kaçırttığına kesinlikle inanıyorum. Pettigrew'u ve bütün o Muggle'lan öldüımek, köşeye kıstırılmış ve çaresiz bir adamın yapacağı bJr şeydi - zalimce... anlamsız. Ama Black'i Azkaban'ı son teftişimde gördüm. Biliyorsun, oradaki çoğu tutsak karanlıkta oturup kendi
248
kendine mırıldanır durur, akılları başlarında değildir... ama Black'in ne kadar normal durduğunu gördüğümde şok geçirmiştim. Benimle oldukça mantıklı konuştu. Sinir bozucuydu. Görseniz, sadece sıkıldı sanırdınız - büyük bir soğukkanlılıkla gazetemi bitirip bitirmediğimi sordu, bulmaca çözmeyi özlediğini söyledi. Evet, Ruh Emici'lerin onun üzerinde ne kadar az etkisi olduğunu gördüğümde afalladım - üstelik orada en sıkı korunanlardan biriydi. Gece gündüz kapısının önünde Ruh Emici'ler vardı."
"Peki sizce niçin kaçmış olabilir?" dedi Madam Rosmerta. "Aman Tannm, Bakan Bey, yeniden Kim-Ol-duğunu-Bilirsin-Sen'e katılmaya çalışmıyordur, değil mi?"
"Sanırım - şey - sonuçta yapmak istediği bu," dedi Fudge kaçamak bir cevapla. "Ama Black'i bundan çok önce yakalamayı umuyoruz. Yani şimdi, tek başına ve dostsuz bir Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen başka bir şey... Anı a en sadık hizmetkân geri dönerse, ne kadar çabuk toparlanacağını düşünmek bile içimi ürpertiyor..."
Tahtayu değen bir cam sesi geldi, biri bardağını masanın üstüne koymuştu.
"Biliyor musun, Cornelius, eğer Müdürle yemek yiyeceksen, şatoya dönsek iyi olur," dedi Profesör McGonagall.
Harry'nin önündeki ayak çiftleri bir kez daha birer birer sahiplerinin ağırlığını yüklendi; pelerin etekleri yeniden göründü ve Madam Rosmerta'nın parıldayan topuklan barın arkasında kayboldu. Üç Süpürge'nin

249
kapısı tekrar açıldı, yine bir kar serpintisi oldu ve öğretmenler gözden kayboldu.
"Harry?"
Ron ve Hermione'nin yüzleri masanın altında gözüktü. İkisi de ne diyeceğini bilemez halde ona bakıyordu.
250
ON BİRİNCİ BÖLÜM
Ateşoku
Harry'nin, nasıl olup da gerisingeri Balyumruk kilerine girmeyi başardığı, tünelden geçtiği ve şatoya döndüğü hakkında çok belirgin bir fikri yoktu. Bütün bildiği, dönüş yolculuğunun hemen hemen hiç vakit almamış olduğuydu. Ne yaptığının da pek farkına varmamıştı, çünkü az önce duyduğu konuşma yüzünden başı hâlâ zonkluyordu.
Niye kimse ona söylememişti? Dumbledore, Hag-rid, Mr Weasley, Cornelius Fudge... Neden hiç kimse Harry'nin annesiyle babasının, en iyi arkadaşları onlara ihanet ettiği için öldüğünü söylememişti?
Ron ve Hermione akşam yemeği boyunca Harry'yi tedirgin tedirgin izlediler, ama kulak misafiri oldukları konu hakkında konuşmaya cesaret edemediler, çünkü Percy yakınlarında oturuyordu. Kalabalık ortak salona çıktıkları zaman da, sömestr sonu geldi diye bir neşe krizi geçiren Fred ve George'un beş-altı tane Tezekbom-bası atmış olduğunu gördüler. Fred ve George'un, Hogsmeade'e ulaşıp ulaşmadığını sormalarını İsteme-
251
yen Harr^, siz sedasız boş yatakhaneye çıktı. Dosdoğru yatağının başucundaki komodine gitti. Kitaplarını kenara itti, aradığı şeyi çabucak buldu - Hagrid'in ona iki yıl önce verdiği, annesiyle babasının büyücü portreleriyle dolu deri kaplı fotoğraf albümü. Yatağına oturdu, perdeleri etrafına çekti ve sayfalan çevirerek aramaya koyuldu, ta ki...
Annesiyle babasının düğün gününden bir resme gelince durdu. İşte babası orada, gülümseyerek ona el sallıyordu, Harry'ye miras bıraktığı hizaya gelmez siyah saçları dört bir yana dağılmıştı. İşte annesi, mutlulukla ışıldayarak, babasının koluna girmişti. Ve işte... bu o olmalıydı. Sagdıçlan... Harry daha önce ona hiç dikkat etmemişti.
Aynı kişi olduğunu bilmese, bu eski fotoğraftakinin Black olduğunu asla tahmin etmezdi. Yüzü çökmüş ya da mum gibi olmaktan çok uzaktı, yakışıklıydı, gülüyordu. Bu fotoğraf çekildiğinde Voldemort için çalışmaya başlamış mıydı acaba? Yanındaki iki kişinin ölümlerini mi planlıyordu? Azkaban'da onu tanınmaz hale getirecek on iki yıl geçireceğinin farkında mıydı?
Ama Ruh Emici'ler onu etkilemiyor, diye düşündü Harry, yakışıklı, gülen yüze bakarak. Onlar çok yakına geldiklerinde annemin çığlık attığını duymak zorunda değil -
Harry albümü çarpıp kapattı, uzandı ve yeniden komodinine koydu. Cüppesiyle gözlüğünü çıkanp yatağa girdi. Bu arada perdeleri de onu gözden saklayacak şekilde ayarladı.
Yatakhane kapısı açıldı.
252
Ron, endişeli bir sesle, "Harry?" dedi.
Ama Harry hiç kıpırdamadan yatarak, uyuyormuş gibi yaptı. Ron'un çıktığını duydu ve dönüp sırtüstü uzandı. Gözleri f altaşı gibi açıktı.
Daha önce asla bilmediği türden bir nefret, Harry'nin içine zehir gibi doluyordu. Sanki albümdeki resim gözlerinin üstüne yapıştınlmış gibi, Black'in karanlığın içinden ona güldüğünü görebiliyordu. Biri ona film oynatıyormuş gibi, Sirrus Black'in Peter Pettig-rew'u (Neville Longbottom'a benziyordu) uçurup bin parçaya ayırmasını izledi. Birinin alçak sesle, heyecanlı heyecanlı mırıldandığını duyabiliyordu (oysa Black'in sesinin neye benzediği konusunda en ufak bir fikri yoktu). "Tamam, Lord'um... Potteflar beni Sır Tutucu'lan yaptı..." Sonra bir ses daha geldi, gülen tiz bir ses, Ruh Emici'ler yakınına geldiklerinde Harry'nin kafasında duyduğu ses...
"Harry, sen - berbat görünüyorsun."
Harry, gün ağarana kadar uyumamıştı. Uyandığında yatakhaneyi boş bulmuş, giyinmiş ve dönen merdivenlerden aşağı inmişti. Ortak salon, yediği Naneli Kurbağa'dan dolayı karnını ovalayan Ron

ve ev ödevlerini üç masaya yaymış Hermione dışında boştu.
"Herkes nerede?" diye sordu Harry.
"Gittiler! Tatilin ilk günü, unuttun mu?" dedi Ron. Bir yandan da Harry'yi dikkatle süzüyordu. "Öğle ye-
253
meği vakti geldi nerdeyse, ben de bir dakika sonra gelip seni uyandıracaktım."
Harry ateşin yanındaki bir iskemleye çöktü. Dışarıda hâlâ kar yağıyordu. Crookshanks kocaman, sarı-tu-runcu bir halı gibi şöminenin önüne yayılmıştı.
Hermione kaygıyla onun yüzüne bakarak, "Gerçekten de iyi görünmüyorsun, biliyor musun?" dedi.
"İyiyim," dedi Harry.
Hermione, Ron'la bakışarak, "Harry, dinle," dedi, "dün duyduklarımız seni sahiden üzmüş olmalı. Ama aptalca bir şey yapmaya kalkışmaman gerek."
"Ne gibi?" dedi Harry.
"Black'in ardına düşmek gibi," dedi Ron sert sert.
Harry o uyurken ikisinin bu konuşmayı prova ettiklerini anlamıştı. Bir şey demedi.
"Yapmayacaksın, değil mi, Harry?" dedi Hermione.
Ron, "Çünkü Black için ölmeye değmez," dedi.
Harry onlara baktı. Hiçbir şey anlamıyor gibiydiler.
"Bir Ruh Emici yanıma her yaklaştığında ne görüp duyduğumu'biliyor musunuz?" Tedirgin olan Ron ve Hermione başlarını hayır anlamında salladılar. "Annemin çığlık attığını ve Voldemort'a yalvardığını duyuyorum. Eğer siz de ölümün eşiğindeki annenizin böyle çığlık attığını duysanız, bunu hemen unutmazdınız. Eğer dostu olduğu sanılan birinin ona ihanet ettiğini ve Voldemort'u peşine taktığını öğrenmiş olsanız -"
"Yapabileceğin hiçbir şey yok!" dedi Hermione, sarsılmış, görünüyordu. "Ruh Emici'ler Black'i yakalayacak ve Azkaban'a geri götürecek - belasını bulacak!"
254
"Fudge'm ne dediğini duydunuz. Black, Azka-ban'dan normal insanların etkilendiği gibi etkilenmiyor. Azkaban'da kalmak onun için diğerleri kadar büyük bir ceza değil."
Çok gergin görünen Ron, "Ne diyorsun yani?" diye sordu. "Sen - Blaek'i öldürmek falan mı istiyorsun?"
Hermione paniğe kapılarak, ''Aptallık etme," dedi. "Harry kimseyi öldürmek istemiyor. Değil mi, Harry?"
Harry yine cevap vermedi. Ne yapmak istediğini bilmiyordu. Tek bildiği, Black özgür dolaşırken kendisinin hiçbir şey yapmadan durması fikrine tahammül edemediğiydi.
Birden, "Malfoy biliyor," dedi. "Bana İksir dersinde ne dediğini hatırlıyor musunuz? 'Ben olsam onu kendim yakalardım... İntikam isterdim.'"
Ron öfkeyle, "Bizim lafımıza değil de Malfoy'unki-ne mi kulak vereceksin yani?" dedi. "Dinle... Black onunla işini bitirdikten sonra Pettigrevv'un annesine ne gönderdiler, biliyor musun? Babam bana söylemişti -Birinci Sınıf Merlin Nişanı ve bir kutuda Pettigrev/nun parmağı. Ondan bulabildikleri en büyük parça bu olmuş. Black delinin biri, Harry ve tehlikeli -"
Harry, ona kulak asmadan, "Malfoy'a babası söylemiş olmalı," dedi. "O, Voldemort'un yakın çevresinden-di-"
Ron, "Kim-Oldıığunu-Bilirsin-Sen de, tamam mı?" diye lafını kesti kızgınlıkla.
"- demek ki, Malfoy'lar, Black'in Voldemort adına çalıştığım biliyorlardı -"
255
"- ve Malfoy da senin tıpkı Pettigrew gibi binlerce parçaya ayrılmana bayılır! Anlaşana şunu, Malfoy sadece, o sana karşı Quidditch oynamadan önce senin kendini öldürtmeni istiyor."
"Harry, lütfen," dedi Hermione, şimdi gözlerinde yaşlar parıldıyordu. "lütfen, aklım başına topla. Black korkunç, korkunç bir şey yaptı, ama ken-kendini tehlikeye atma. Black'in istediği de bu... Ah, Harry, onun ardına düşersen Black'in ekmeğine yağ sürersin. Annenle baban sana zarar gelmesini istemezdi, değil mi? Black'in ardına düşmeni asla istemezlerdi!"
"Black'in sayesinde, ne istediklerini asla bilemeyeceğim," dedi Harry ters ters. "Onlarla hiç

konuşmadım ben."
Bir sessizlik oldu. Crookshanks rahat rahat gerindi, pençelerini büktü. Ron'un cebi titredi.
"Bak," dedi Ron, konuyu değiştirmeye çalıştığı belliydi, "tatildeyiz! Noel'e az kaldı! Hadi - hadi gidip Hagrid'i görelim. Ne vakittir onu ziyaret etmiyoruz!"
"Hayır!" 5edi Hermione hemen. "Harry'nin şatodan ayrılmaması gerekiyor, Ron -"
Harry yerinde doğruldu. "Evet, gidelim," dedi. "Ben de ona, annemle babam hakkında her şeyi anlattığı halde nasıl olup da Black'ten hiç söz etmediğini sorarım!"
Anlaşılan Ron bunu Sirius Black gündemde kalmasın diye teklif etmişti aslında.
Telaşla, "Ya da satranç oynarız," dedi, "Ya da Tükü-renbilye. Percy bir takım bırakmıştı -"
256
"Hayır, Hagrid'i ziyaret edelim/' dedi Harry kararlı bir şekilde.
Yatakhaneden pelerinlerini aldılar ve portre deliğinden geçtiler ("Kalkın da dövüşün, sizi ödlek köpekler!"), boş şatoda yürüdüler ve meşe ön kapıdan dışarı çıktılar.
Çimenlikten yavaş yavaş geçtiler. Ayaklan pnrlak, tozumsu karın içinde sığ çukurlar oluşturuyordu. Ço-raplarıyla pelerinlerinin eteği ıslandı, buz gibi oldu. Yasak Orman sanki büyülüymüş gibi duruyordu, her ağaç gümüşe bulanmış gibiydi. Hagrid'in kulübesi cie kıe-malı pastaya benziyordu.
Ron kapı/a vurdu, ama cevap alamadı.
Pelerininin altında tir tir titreveıt Hermione, "Dışarıda değildir herhalde, değil mi?" dedi.
Ron kulağım kapıya dayadı.
"Garip bir ses var," dedi. "Dinlesenize - Fang mi bu?"
Harry ve Hemnione de kulaklarını kapıya yapıştırdılar. Kulübenin içinden boğuk, aralıklı iniltiler geliyordu.
Ron tedirgin tedirgin, "Gidip birini çağırsak rm dersiniz?" diye sordu.
"Hagrid!" diye seslendi Harıy, kapıya vurarak. "Hagrid, içeride misin?"
Ağır ayak sesleri duyuldu, son 'a kapı gıcırdayarak açıldı. Hagrid kıpkırmızı, şiş göklerle orada duruyordu. Deri yeleğinin önüne gözlerinden sel gibi yaş akıyordu.
"Duymuşsunuz!" diye böğürdü ve kendim Harry'nin boynuna attı.
257
Doğrusu, Hagrid normal bir insanın iki katı büyüklükte olduğu için, bu hiç de komik bir şey değildi. Harry, tam Hagrid'in ağırlığı altında ezilecekken, Ron ve Hermione tarafından kurtarıldı. İkisi Hagrid'i birer kolunuu altından tutarak kaldırdılar, Harry'nin de yar-dnnıyla yeniden kulübeye soktular. Hagrid, onların kendisini bir iskemleye oturtmasına izin verdi ve masanın üstüne yığılarak kendini koyverip ağlamaya koyuldu. Yüzü, arapsaçı gibi sakalının içine damlayan yaşlarla parıldıyordu.
Donakalan Hermione, "Hagrid, neler oluyor?" diye sordu.
Harry'nin gözüne, masanın üstünde duran resmi görünüşlü bir mektup çarptı.
"Bu ne, Hagrid?"
Hagrid'in hıçkırıkları iki misli arttı, ama mektubu Harry'ye doğru iteledi. O da alıp yüksek sesle okudu:
Sayın Mr Hagrid,
Sımfınızdaki bir öğrenciye bir Hipogrif'in saldırmasıyla ilgili soruşturmamıza ek olarak bildirmek isteriz ki, Profesör Dumbkdore'un müessif kazada sizin hiçbir sorumluluk taşımadığınız yolundaki teminatını kabul ettik.
Ron, Hagrid'in omzuna bir şaplak atarak, "Eh, tamam öyleyse, Hagrid!" dedi. Ama Hagrid hıçkırmayı sürdürdü ve devasa ellerinden birini sallayarak, Harry'yi devam etmeye davet etti.
258
Ancak, sözü geçen Hipogrife ilişkin kaygılarımızı dile getirmek zorundayız. Mr Lucius Malfoy'ım resmi şikâyetini göz önüne alnaya karar verdik. Bu yüzden de bu konu, Tehlikeli Yaratıkların itlafı Komitesine götürülecektir. 20 Nisan'da Koırite'nin Londra daki bürosunda yapılacak olan duruşmada sizin ve Hipogrif'inizin de hazır bulunmanızı rica edt.-iz. Bu arada, Hipogrifin bağlı tutulması ve tecrit edilmesi gerekmektedir.
Dostane saygılarımızla...

Yazının altında da yönetim kurulu üyelerinin bir listesi vardı.
"Ah," dedi Ron. "Ama sen Şahgaga'nm kötü bir Hi-pogrif olmadığını söylemiştin, Hagrid. Eminim ki sorun çıkmadan -"
Hagrid, "Siz o Tehlikeli Yaratıkların İtlafı Komite-si'ndeki dinozorlan bilmiyorsunuz!" dedi tıkanırcasma. Gözlerini koluna sildi. "Onlar ilginç yaratıklara gıcıktır bir kere!"
Hagrid'in kulübesinin köşesinden aniden yükselen bir ses, Harry, Ron ve Hermlone'nin oldukları yerde hızla dönmelerine yol açtı. Hipogrif Şahgaga, köşede uzanmış, kanlı bir şeyi geveliyordu.
Hagrid heyecandan güçlükle konuşarak, "Onu dışarıda karın altında bağlı bırakamazdım!" dedi. "Tek başına! Noel'de!"
Harry, Ron ve Hermione bakıştılar. Hagrid'in "ilginç yaratıklar", diğer insanlannsa "korkutucu canavarlar" dediği şeylere hiçbir zaman onunla aynı gözle
259
bakmamışlardı. Öte yandan, Şahgaga da pek öyle zararlı görünmüyordu. Hatta Hagrid'in standardına göre basbayağı şirin sayılırdı.
"Sağlam bir savunma hazırlaman gerek, Hagrid," dedi Hermîone. Oturdu ve elini Hagrid'in muazzam büyüklükteki koluna koydu. "Eminim Şahgaga'nın güvenli olduğunu kanıtlayabilirsin."
"Hiç fark etmez!" dedi Hagrid hıçkırarak. "O İtlaf şeytanlan, hepsi Lucius Malfoy'un bir sözüne bakıyor! Ondan korkuyorlar! Ve eğer davayı kaybedersem, Şahgaga -"
Hagrid parmaklarını gırtlak kesermiş gibi boğazından geçirdi, sonra büyük bir hüngürtü kopanp öne atıldı, yüzünü kollarına gömdü.
"Peki ya Dumbledore?" dedi Harry.
"Benim için gerekenden fazlasını yaptı zaten," diye inledi Hagrid. "Hem başında yeterince dert var. O Ruh Emici'leri şatodan uzak tutmaya çalışıyor, Sirius Black de sinsi sinsi ortalarda geziniyor -"
Ron ve-Hermione çabucak Harry'ye baktılar. Ona Black hakkındaki gerçeği anlatmadığı için Hagrid'i azarlamaya başlamasını bekliyor gibiydiler. Ama Harry'nin bunu yapmaya içi elvermedi, Hagrid böylesine perişan ve korkmuşken, olmazdı.
"Dinle, Hagrid," dedi. "Vazgeçemezsin. Hermione haklı, senin sadece iyi bir savunmaya ihtiyacın var. Bizi tanık olarak çağırabilirsin -"
Hermione düşünceli düşünceli, "Ben Hipogrif tacizine ilişkin bir şeyler okuduğumdan eminim," dedi,
260
"Hipogrif kurtulmuştu. Senin için ararım, Hagrid. Tam olarak neyin nesiymiş, görürüz."
Hagrid daha da yüksek sesle ulumaya koyuldu. Harry ve Hermione, onlara yardım etsin diye Ron'a baktılar.
"Şey - çay yapayım mı?" dedi Ron.
Harry hayretle ona baktı.
Ron omuzlarını silkerek, "Birisi üzüldü mü annem hep öyle yapar," diye mırıldandı.
Nihayet, başka bir sürü yardım vaadinde bulunulup, önüne dumanları tüten bir çay kupası koyulduktan sonra, Hagrid burnunu masa örtüsü büyüklüğünde bir mendile sildi. "Haklısınız," dedi. "Darmadağın olmayı kaldıracak halim yok. Kendimi toparlamalıyım..."
Zağar Fang ürkek ürkek masanın altından çıktı ve başını Hagrid'in dizine dayadı.
Hagrid, bir eliyle Fang'i okşayıp öbürüyle yüzünü silerek, "Son günlerde kendimde değildim," dedi. "Şahga-ga için üzülüyordum, kimse de derslerimi sevmiyor -"
Hermione hemen, "Biz seviyoruz!" diye yalan attı.
"Evet, harika!" dedi Ron, masanın altında parmaklarını çapraz tutarak. "Şey - Pıtırkurtlar nasıl?"
"Öldüler," dedi Hagrid kederle. "Fazla yeşil salatadan."
"Ah, hayır!" dedi Ron. Ağzı kulaklarına doğru ha-r°ketlenmeye başlamıştı.
"O Ruh Emici'ler falan da acayip sinirimi bozuyor, ha," dedi Hagrid, ani bir titreyişle. "Ne zaman Üç Su-261
pürge'de bir şey içmek istesem, önlerinden geçiyorum. Azkaban'a geri dönmüş gibi -"
Sustu, çayını yudumladı. Hîrry, Ron ve Hermione soluk almadan onu gözlediler. Hagrid'in Azkaban'da kısa süreli kalışı hakkında daha ence konuştuğunu hiç duymamışlardı. Biraz sonra

Hermıone çekinerek, "Orada kalmak korkunç bir şey mi, Hagrd?" diye sordu.
Hagrid alçak sesle, "Bilemezsinii," dedi. "Öyle yer görmedim hayatımda. Deliriyorum sandım. Hep kafamdaki korkunç şeyleri hatırlayır durdum... Hog-warts'tan atıldığım gün... babamın öldüğü gün... Nor-bert'i bıraktığım gün..."
Gözleri yaşlarla doldu. Norbert, jiagrid'in bir vakitler iskambilde kazandığı bebek ejde/haydı.
"Bir süre sonra kim olduğunu da hatırlamıyorsun. Ve yaşamanın anlamı kalmıyor. Ben hep uykumda ölsem diye ümit ederdim... beni bıraktıklarında yeniden doğmuş gibiydim, her şey dalgalar halinde, sel gibi geri geldi, dünyanın en iyi duygusuydu. Gerçi Ruh Emi-ci'ler beni-bırakmak istememişti ya..."
"Ama masumdun!" dedi Hermione.
Hagrid bir hıh sesi çıkarttı.
"Onlar için önemi var mı sanıyorsun? Umurlarında değil. Orada kendileriyle birlikte sıkışıp kalmış iki yüz insan oldukça kim suçluymuş, kim değilmiş aldırmazlar. Birileri olsun ki, bütün mutluluklarını çekip c Isınlar, sülük gibi."
Hagrid bir an suskun kaldı, gözlerini çayına dikti. Sonra alçak sesle, "Şahgaga'yı bıraksam gitse ded;m..."
262
dedi. "Uçsun gitsin diye uğraştım... Ama bir Hipogrif e saklanması gerektiğini nasıl anlatırsın? Hem ben - ben yasaya karşı gelmeye korkuyorum..." Onlara baktı, yine yüzünden aşağı yaşlar süzüldü. "Bir daha Azka-ban'a gitmek istemiyorum, asla."
Hagrid'e gidişleri hiç eğlenceli olmasa bile yine de Ron ve Hermione'nin umdukları etkiyi yaratmıştı. Harry, Black'i unutmaya unutmamıştı ama, Tehlikeli Yaratıkların İtlafı Komitesi'ne karşı davasında Hagrid'e yardımcı olmak istiyorsa, kafasını da hep intikama ta-kamazdı. Ertesi gün o, Ron ve Hermione kütüphaneye gittiler. Şahgaga için bir savunma hazırlamalarına yardımcı olabilecek kitapları yüklenip boş ortak salona döndüler. Üçü gürül gürül yanan ateşin karşısında oturup, ünlü saldırgan hayvan davalarına ilişkin tozlu ciltlerin sayfalarını ağır ağır çevirdiler. Davaya uygun bir şeye rastladıklarında da birbirleriyle konuşuyorlardı.
"Burda bir şey var... 1722'de bir dava varmış... ama Hipogrif mahkûm olmuş - öff, ona yaptıklarına bakın, iğrenç..."
"Bunun yararı olabilir, bakın - 1296'da bir Mantikor birine saldırmış, onlar da Mantikor'u bırakmışlar - yo -hayır, yanına gitmeye kimse cesaret edemiyormuş da ondan..."
Bu arada şatonun geri kalan bölümlerinde her zamanki görkemli Noel süslemeleri hazırlanmıştı. Hem
263
de onların keyfini çıkaracak öğrenci pek olmadığı halde. Koridorlara çobanpüskülü ve ökseotundan kalın şeritler asılmıştı, her zırhın içinde esrarengiz ışıklar yanıyordu ve Büyük Salon her zamanki gibi, altın yüdızla-nyla parıldayan on iki Noel ağacıyla dolmuştu. Güçlü ve leziz bir yiyecek kokusu koridorları sarmıştı. Noel'den bir önceki akşamda ise, bu koku öyle baskın bir hal almıştı ki, Scabbers bile Ron'un cebinin güvenli ortamından burnunu dışarı uzatıp umutla havayı kokla-dı.
Noel sabahı Harry, Ron'un ona yastığını atmasıyla uyandı.
"Hey hey! Hediyeler!"
Harry uzanıp gözlüğünü aldı, taktı. Yarı karanlıkta, ufak bir hediye yığınının belirdiği yatağının ayakucuna gözlerini kısarak baktı. Ron kendi hediyelerinin paketlerini açmaya başlamıştı bile.
"Annemden bir kazak daha... yine açık kahverengi... Bak bakalım, senin de var mı?"
Vardı. Mrs VVeasley ona, önüne Gryffindor aslanı işlenmiş kırmızı bir kazak göndermişti. Ayrıca, on iki tane de evde pişmiş elmalı üzümlü tart, bir Noel pastası \e bir kutu fındıklı tatlı. Harry bütün bunları kenara çekerken, altlarında duran uzun, ince bir paket gördü.
"O da ne?" dedi Ron, elinde paketinden yeni çıkmış bir cif: açık kahverengi çorapla uzanıp bakarak.
"Bilmem..."
Harry paketi parçalarcasına açtı ve görkemli, pırıl pırıl bir süpürge yatak örtüsünün üstüne yuvarlanınca

264
şaşkınlıkla içini çekti. Ron çoraplarını elinden düşürdü, daha yakından bakmak için yatağından zıplayıp kalktı.
Boğuk bir sesle, "İnanamıyorum," dedi.
Bir Ateşoku'ydu, Harry'nin her gün Diagon Yo-lu'nda görmeye gittiği, rüyalarının süpürgesinin tıpkısı. Eline alırken sapı ışıldıyordu. Onun titreştiğini hisseden Harry elinden bıraktı; süpürge, destek gerektirmeden havada asılı kaldı, tam onun binmesine uygun yükseklikteydi. Gözleri sapın tepesindeki alhn kayıt numarasından kuyruğu oluşturan son derece düzgün, aerodinamik huş ağacı dallarına kadar uzandı.
Ron saygılı bir sesle, "Bunu sana kim gönderdi?" diye sordu.
"Bak bakalım bir kart var mı?" dedi Harry.
Ron, Ateşoku'nun ambalaj kâğıdını parçalarcasına karıştırdı.
"Hiçbir şey yok! Vay canına, kim senin için bu kadar para harcar?"
"Eh," dedi, fena halde şaşırmış Harry. "Bahse girerim ki Dursley'ler değildir."
Ateşoku'nun etrafında dolanıp her görkemli santimini içine sindiren Ron, "Bahse girerim Dumbledo-re'dur" dedi. "Görünmezlik Pelerini'ni de sana isimsiz olarak göndermişti."
"Ama o babamındı. Dumbledore sadece babama ait olan bir şeyi bana veriyordu. Benim için yüzlerce Galle-on harcayamaz. Öğrencilere böyle şeyler vermeyi sürdüremez -"
"İşte bunun için de kendisinin gönderdiğini söylemi-
265
yor!" dedi Ron. "Malfoy gibi pislikler, seni kayırıyor demesin diye. Hey, Harry -" Ron keyifli bir kahkaha attı, "Malfoy! Hele seni bunun üstünde görsün! Gıcık olacak! Bu var ya, uluslararası standartlara uygun bir süpürge!"
Harry, bir elini Ateşoku'nun üstünde gezdirerek, "Buna inanamıyorum," dedi. Bu arada Ron, Harry'nin yatağına çökmüş, Malfoy'u düşünerek gülmekten yerlere yuvarlanıyordu. "Kim-?"
"Biliyorum," dedi Ron, kendine hâkim olarak. "Kim olabileceğini biliyorum - Lupin!"
"Ne?" dedi Harry, şimdi de o gülmeye başlamıştı. "Lupin mi? Bak, onun bu kadar altını olsaydı, kendine yeni cüppe alırdı."
"İyi de, seni seviyor," dedi Ron. "Ve senin Nim-bus'un parçalandığında burada değildi. Sonradan duymuş olabilir, Diagon Yolu'nü ziyaret edip sana bunu almaya karar vermiştir belki -"
"Burada değil miydi, ne demek istiyorsun?" dedi Harry. "Ben o maçta oynarken hastaydı."
"Eh, hastane kanadında değildi ama. Ben oradaydım, Snape'in cezası yüzünden yatak lazımlıklarını temizliyordum, unuttun mu?"
Harry ona bakıp kaşlarını çattı.
"Lupin'in böyle bir şeyi alacak parası olduğuna inanamıyorum."
"Siz ikiniz neye gülüyorsunuz?"
Hermione o sırada içeri girmişti, sırtında sabahlığı vardı ve boynuna kurdele bağlanmış, pek somurtkan görünen Crookshanks'i kucağında taşıyordu.
266
"Onu buraya getirme!" dedi Ron. Hemen yatağının derinliklerinden Scabbers'ı kaptı, pijamasının cebine yerleştirdi. Ama Hermione onu dinlemiyordu. Crooks-hanks'i Seamus'ın boş yatağına bırakmış, ağzı açık, Ateşoku'na bakıyordu.
"Ah, Harn/l Kim gönderdi bunu sana?"
"Hiçbir fikrim yok," dedi Harry. "İçinde kart falan yoktu."
Hayret ki Hermione ne heyecanlanmış ne de me-raklanmıştı. Tersine, yüzü asıldı ve dudağını ısırdı.
"Sana da neler oluyor?" dedi Ron.
Hermione yavaş yavaş, "Bilmiyorum," dedi. "Ama biraz garip, değil mi? Yani, bunun iyi bir süpürge olması gerekiyor, değil mi?
Ron kızgın kızgın öf çekti.
"Bu, dünyanın en iyi süpürgesi, Hermione," dedi.
"Öyleyse çok da pahalı olmalı..."

Ron mutlulukla, "Herhalde Slytherin'in bütün süpürgelerinin toplamından daha pahalıdır," dedi.
"Peki... Harry'ye bunca pahalı bir şeyi kim gönderir, hem de adını bile vermeden?" dedi Hermione.
"Kime ne?" dedi Ron sabırsızlanarak. "Baksana, Harry, bir deneyebilir miyim? Ha, deneyebilir miyim?"
"Bence o süpürgeye şimdilik kimse binmemeli!" dedi Hermione tiz bir sesle.
Harry ve Ron ona baktılar.
"Harry onunla ne yapsın peki?" dedi Ron. "Yerleri mi süpürsün?"
Ama daha Hermione cevap veremeden, Crooks-
267
hanks, Seamus'ın yatağından dosdoğru Ron'un göğsüne fırladı.
"ÇIKAR - ŞUNU - BURDAN!" diye böğürdü Ron. Crookshanks'in tırnakları pijamasını parçalarken, Scab-bers da omzundan çılgınca kaçmaya çalışıyordu. Ron, Scabbers'ı kuyruğundan yakaladı ve Crookshanks'e bir tekme savurdu, ama isabet ettiremedi. Ayağı Harry'nin yatağının ucundaki sandığa çarptı, onu devirdi. Ron acıyla uluyarak oracıkta zıplamaya koyuldu.
Birden Crookshanks'in tüyleri dikildi. Odayı tiz, te-nekemsi bir ısbk sesi dolduruyordu. Cep Sinsioskopu, Vernon Enişte'nin eski çoraplarından kurtulmuştu, yerde deli gibi dönüyor ve ışıl ışıl yanıyordu.
"Bunu unutmuştum!" dedi Harry, eğilip Sinsios-kop'u yerden alarak. "Mümkünse o çorapları hiç giymem..."
Sinsioskop avcunda dönüyor ve ıslık çalıyordu. Crookshanks de ona tıslayıp tükürüyordu.
"O kediyi burdan görürsen iyi olur, Hermione," dedi, küplere -binmiş Ron. Harry'nin yatağına oturmuş ayak başparmağını ovuyordu. "Şunu susturamaz mısın?" dedi Harry'ye de. Hermione odadan hızla çıkarken, Crookshanks de san gözleri hâlâ Ron'a dikili, hain hain bakıyordu.
Harry, Sinsioskop'u yeniden çorapların içine yerleştirip sandığının içine attı. Şimdi sadece Ron'un acı ve öfke iniltileri duyuluyordu. Scabbers, Ron'un ellerinde büzülmüştü. Harry onun Ron'un cebinden çıktığını son göreli epey olmuştu. Vaktiyle çok şişman olan Scab-
268
bers'ın şimdi çok zayıfladığını görmek onu şaşırttı, hiç de hoşuna gitmedi. Anlaşılan tüyleri de yer yer dökülmüştü.
"İyi görünmüyor, değil mi?" dedi Harry.
"Stresten!" dedi Ron. "O aptal, koca tüy torbası onu kendi haline bıraksa iyileşir!"
Harry ise, Sihirli Hayvanevi'ndeki kadının, farelerin üç yıl yaşadığını söyleyişini hatırladı. Scabbers şimdiye kadar hiç ortaya koymadığı güçlere sahip değilse, ömrünün sonuna geliyor demektir, diye düşünmekten kendini alıkoyamadı. Ron'un sık sık onun sıkıcı ve yararsız olduğundan yakınmasına rağmen, Scabbers ölürse perişan olacağını da düşündü.
O sabah'Gryffindor ortak salonunda Noel ruhunun hayli zayıf olduğu söylenebilirdi. Hermione, Crooks-hanks'i yatakhaneye kapatmıştı, ama ona tekme attığı için Ron'a da fena halde kızmıştı. Ron ise hâlâ Crooks-hanks'in Scabbers'ı yeme yolundaki son çabasına ateş püskürüyordu. Harry onları birbiriyle barıştırmaya çalışmaktan vazgeçti ve kendini, ortak salona getirdiği Ateşoku'nu incelemeye verdi. Nedense bu da Hermi-one'yi aynı derecede kızdırdı. Bir şey demedi, ama sanki o da kedisini eleştirmiş gibi, süpürgeye karanlık bakışlar atıyordu.
Öğle yemeğinde Büyük Salon'a gittiler. Bina masaları yine duvarların önüne çekilmişti. Salonun ortasında on iki kişilik tek bir masa duruyordu. Profesörlerden Dumbledore, McGonagall, Snape, Sprout ve Flitwick oradaydı. Her zamanki kahverengi ceketini çıkarmış, çok
269
eski ve birazcık küflü görünen bir frak giymiş olan hademe Filch de oradaydı. Masada sadece üç öğrenci vardı: son derece tedirgin görünen iki birinci sınıf öğrencisi ve asık suratlı bir Slytherin beşinci sınıf öğrencisi.
Harry, Ron ve Hermione masaya yaklaşırken, Dumbledore, "Mutlu Noel'ler!" dedi. "Sayımız o kadar az ki, bina masalarını kullanmak bana budalaca göründü - oturun, oturun!"
Harry, Ron ve Hermione masanın ucuna yan yana oturdular.
"Maytap!" dedi Dumbledore coşkuyla, kocaman gümüş rengi bir maytabın ucunu Snape'e uzattı.

Snape gönülsüzce alıp çekti. Tabanca atışı gibi bir patlamayla maytap ikiye ayrıldı ve üzerinde içi dolmuş bir akbaba olan büyük, ucu sivri bir cadı şapkası ortaya çıktı.
Böcürt'ü hatırlayan Harry, Ron'la göz göze geldi, ikisi de gülümsediler. Snape'in ağzı kızgınlıktan incecik bir çizgi halini aldı, şapkayı Dumbledore'a doğru itti. O da şapkayı hemen kendi büyücü şapkasıyla değiştirdi.
Herkese" gülümseyerek masaya, "Yumulun!" diye emir verdi.
Harry kendine fırın patates alırken, Büyük Salon'un kapılan yeniden açıldı. İçeri giren Profesör Trelaw-ney'ydi, onlara doğru tekerlekler üzerinde yürüyörmüş gibi kayarak geliyordu. Yemek şerefine payetli yeşil bir elbise giymişti. Bu elbiseyle panl panl, kocaman bir yusufçuğa her zamankinden fazla benzemişti.
Dumbledore ayağa kalkarak, "Sybill, ne hoş sürp-dedi.
rız!
270
Profesör Trelav/ney, en puslu, en uzaklardan gelen sesiyle, "Kristal küreme bakıyordum, Müdür Bey," dedi. "Ve hayretler içinde kendimi tek başıma yediğim yemeği bırakmış, sizin yanınıza gelirken buldum. Ben kimim ki kaderin çağrısını reddedeyim? Aceleyle kulemden çıktım, lütfen beni bağışlayın, geç kaldığım..."
"Tabii, tabii," dedi Dumbledore, gözleri panldaya-rak. "Sana bir iskemle çekeyim -"
Gerçekten de asasıyla havadan bir iskemle çekti. İskemle güm diye Profesöı Snape ve Profesör McGona-gall'ın ortasına düşmeden önce, havada birkaç saniye döndü. Ama Profesör Trelavvney oturmadı; koskocaman gözleri masada dolaşıyordu. Birden küçük bir çığlık attı.
"Cesaret edemem, Müdür Bey! Eğer ben de masaya katılırsam, on üç kişi olacağız! Bundan bahtsız bir şey olamaz! Unutmayın ki on üç kişi birlikte yemek yerse, riasayı ilk terk eden kişi ilk ölen olur!"
Profesör McGonagall sabırsızlıkla, "Bu tehlikeyi göze alacağı/, *>vbill," dedi. "Şimdi otur, hindi buz gibi oldu."
Profesöı Trelawney duraksadı, sonra boş iskemleye oturdu. Gözlerini yummuştu, ağzı da sıkı sıkıya kapalıydı, sanki masaya yıldırım düşmesini bekliyormuş gibi. Profesör McGonagall en yakındaki kâsenin içine büyük bir kaşık soktu.
"İşkembe ister misin, Sybill?"
Profesör Trelawney ona aldırmadı. Gözlerini yemden açarak etrafa bir kez daha baktı ve sordu: "İyi ama, sevgili Profesör Lupin nerede?"
271
"Korkarım zavallı adam yine hasta/' dedi Dumble-dore, bir yandan da herkese tabağınıza yemek alın diye işaret ediyordu "Noel Günü böyle bir şey olması talihsizlik."
"Ama sen mutlaka bunu biliyordun, değil mi, Sybül?" dedi Profesör McGonagall, kaşları havad, Profesör Trelawney, Profesör McGonagall'a çok soğuk bir bakış attı.
"Elbette biliyordum, Minerva," dedi yavaşça. "Ama insan Her-Şeyi-Bildiği gerçeğiyle gösteri., y apamaz. Ben genelde İç Göz'e sahip değilmiş gibi da% "anırım ki, başkaları tedirgin olmasın."
Profesör McGonagall ekşi bir sesle, "Bak, bu çok şeyi açıklıyor," dedi.
Profesör Trelawney'nin sesi birden çok daha puslu bir hal aldı.
"Eğer bilmen gerekiyorsa, Minerva, o zavallı Profesör Lupin'in uzun süre aramızda kalmayacağını gördüm. Kendisi de vaktinin az olduğunun farkında gibi. Onun için kristal küreye bakmayı teklif ettiğimde kaçtı desem yeridir -"
"Kimin aklına gelir?" dedi Profesör McGonagall, ince bir alayla.
Dumbledore, Profesör McGonagall ile Profesör Tre-lawney'nin konuşmalanna son veren neşeli ama biraz yüksek bir sesle, "Ben," dedi, "Profesör Lupin'in öyle acil bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu sanmıyorum. Severus, ona yeniden İksir yaptın, değil mi?"
"Evet, Müdür Bey," dedi Snape.
272
"İyi. Öyleyse göz açıp kapayana kadar ayağa kalkacak demektir... Derek, bu parmaksosislerden aldın mı? Mükemmeldirler."

Birinci sınıf öğrencisi Derek, Dumbledore ona doğrudan doğruya hitap edince kıpkırmızı kesildi ve sosis tabağını titreyen ellerle aldı.
Profesör Trelawney, Noel yemeğinin ta sonuna kadar, yani iki saat süreyle adeta normal davrandı. Ama tıka basa doymuş olan ve hâlâ maytap şapkalarını takan Harry ile Ron masadan ilk kalkanlar olunca, acı bir çıtlık attı.
"Yavrularım! Hanginiz önce kalktı yerinden? Hanginiz?"
"Bilmem," dedi Ron, rahatsız rahatsız Harry'ye bakarak.
Profesör McGonagall soğuk bir edayla, "Eğer balta-lı bir deli Giriş Salonu'na ilk girecek olanı kesmek için dışarıda beklemiyorsa, pek fark edeceğini sanmıyorum," dedi.
Ron bile güldü. Profesör Trelawney ise çok alınmış göründü.
"Geliyor musun?" dedi Harr-y, Hermione'ye.
"Hayır," diye mırıldandı Hermione. "Profesör McGonagall'a söylemek istediğim bir şey var."
Hiçbir bal tali delinin bulunmadığı Giriş Salonu'na doğru giderlerken, "Herhalde başka derslere de girebilir mi diye soracak," dedi Ron esneyerek.
Portre deliğine vaıdıklarında, Sir Cadogan'ı iki keşiş, birkaç eski Hogwarts Müdürü ve tombul midillisiy-
273
le bir Noel partisinin keyfini çıkarırken buldular. Sir Cadogan miğfer başlığını yukarı itti ve bir koca şişe dolusu şekerli içkiyi onların şerefine havaya kaldırdı.
"Mutlu - hık - Noel'ler! Parola?"
"Adı köpek/' dedi Ron.
"Size de, efendim!" diye kükredi Sir Cadogau, resim ileri doğru açılıp onları içeri alırken.
Harry dosdoğru yatakhaneye gitti, Ateşoku'nu ve Hermione'nin doğum gününde ona verdiği Süpürge Bakım Seti'ni aldı. Unlan aşağı indirip Ateşoku'nun bakım yapılacak bir yanını aradı. Ancak, kesilecek kıvrık çalı teli lalan yoktu, sapı da öyle bir parlıyordu ki, cilalamak anlamsızdı. Ron'la ikisi oturup ona her açıdan hayran hayran bakmakla y etindiler. Ta ki portre deliği açılıp da yanında Profesör McGonagall'la birlikte Her-mione gelene kadar.
Profesör McGonagalI, Gryffindor binasının Başkan'ı olduğu halde, Harry onu ortak salonda daha önce bir tek kez görmüştü, o da çok vahim bir duyuruda bulunmak içindi. O ve.Ron, her ikisi de Ateşoku'nu ellerinde tutarak, Profesöı'e bakakaldı. Hermione çevrelerinden dolaştı, oturdu, en yakındaki kitabı aldı ve yüzünü içine gömdü.
Profesör McGonagalI şömineye yürüyüp Ateşo-ku'na boncuk gibi gözleriyle bakarak, "Demek bu, öyle mi?" dedi. "Miss Granger az önce sana bir süpürge gönde: ildiğini bildirdi, Potter."
Harry ve Ron dönüp Hermione'ye baktılar. Ters tuttuğu kitabın arkasında alnının kızardığını görebiliyorlardı.
274
"Müsaade eder misiniz?" dedi Profesör McGona-gall, ama Ateşoku'nu ellerinden almadan önce cevap vermelerini de beklemedi. Sapından çalı uçlarına kadar onu inceledi. "Hımmm. Ve herhangi bir not yoktu, öyle mi, Potter? Kart da yoktu? Herhangi bir mesaj da?"
"Hayır," dedi Harry, boş boş bakarak.
"Anlıyorum. Eh, korkarım bunu almak zorundayım, Potter."
"N-ne?" dedi Harry, ayağa fırlayarak. "Niye?"
"Uğursuzluk büyüsü için kontrol edilmesi gerekiyor," dedi Profesör McGonagall. "Tabii ben uzman değilim, ama eminim ki Madam Hooch ile Profesör Flit-wick onu söküp bakacaklardır -"
"Sökmek mi?" diye tekrarladı Ron, Profesör McGonagall aklını kaçırmış gibi.
"Birkaç haftadan fazla sürmez. Zararlı bir büyü olmadığını anladığımız anda geri alırsın."
Harry, sesi hafifçe titreyerek, "Hiçbir şeyi yok!" dedi. "Gerçekten, Profesör -"
"Bunu bilemezsin, Potter," dedi Profesör McGonagall şefkatle. "Yani, onunla uçmadan önce bilemezsin ve korkarım biz ona müdahale edilmediğinden emin olmadan önce uçman da imkânsız. Seni gelişmelerden haberdar ederim."
Profesör McGonagall olduğu yerde döndü ve Ateşoku'nu portre deliğinin ötesine taşıdı, delik arkasın-dın kapandı. Harry onun ardından bakakaldı, Rötuş Cilası kutusunu hâlâ sımsıkı elinde

tutuyordu. Ron ise h şunla Hermione'ye döndü.
275
"Niye McGonagall'a yetiştirdin hemen?" Hermione kitabını bir kenara attı. Yüzü hâlâ pembeydi, ama ayağa kalktı ve meydı-n okurcasına Ron'un karşısına dikildi.
"Çünkü düşündüm ki -ve Profesör McGonagall da benimle aynı fikirde- o süpürgeyi Harry'ye büyük ihtimalle Sirius Black göndermiştir!"
276
ON İKİNCİ BÖLÜM
Patronus
Harry, Hermione'nin niyetinin iyi olduğunu biliyordu ama, bu ona kızmasına engel değildi. Birkaç saat için dünyanın en iyi süpürgesine sahip olmuştu ve şimdi Hermione'nin işine karışması yüzünden bir daha onu görüp görmeyeceğini bilemiyordu. Ateşoku'nun temiz olduğundan emindi ama, bütün o büyü saptama testlerinden geçtikten sonra ne hale girecekti kim bilir?
Ron da Hermione'ye fena halde kızmıştı. Onun gözünde yepyeni bir Ateşoku'nun sökülmesi cinayetten başka şey değildi. Doğru şeyi yaptığını düşünen Her-mione ise ortak salondan kaçmaya başlamıştı. Harry ve Ron onun kütüphaneye sığındığını varsayıyorlardı, geri gelsin diye ikna etmeye çalışmadılar. Sonuçta, öğrencilerin geri kalanı Yeni Yıl'm hemen ardından dönüp, Gryffindor Kulesi bir kez daha kalabalık ve gürültülü bir hal alınca hoşnut oldular.
Wood, sömestr başlamadan önceki akşam Harry'yi aradı.
"İyi bir Noel geçirdin mi?" diye sordu. Sonra da ce-
277
vabını beklemeden oturdu, sesini alcalttı ve, "Noel'de biraz düşündüm, Harry," dedi. "Son maçtan sonra diyorum, anlıyorsun ya. Eğer Ruh Emici'ler önümüzdeki maça da gelirlerse... yani... senin şey yapmanı göze alamayız - yani -"
Wood sustu, ne diyeceğini bilemeyerek baktı.
Harry hemen, "Üstünde çalışıyorum," dedi. "Profesör Lupin, Ruh Emicileri savuşturmak için beni eğiteceğini söyledi. Bu hafta başlamamız gerekiyor. Noel'den sonra vaktim olur, dedi."
Yüzüne rahat bir ifade yerleşen Wood, "Ah," dedi, "öyleyse - Arayıcı olarak senden yoksun kalmak istemem, Harry. Peki, yeni bir süpürge sipariş ettin mi?"
"Hayır."
"Ne?! Hemen işe girişsen iyi olur, biliyor musun -Ravenclaw maçında o Kayan Yüdız'a binemezsin!"
"Noel'de ona bir Ateşoku yolladılar," dedi Ron.
"Ateşoku mu? Hayır! Cidden? Gerç-gerçek bir Ateşoku mu?"
Harry üzüntüyle, "Heyecanlanma, Oliver," dedi. "Artık bende değil. Gasp edildi." Ve Ateşoku'nün o anda uğursuzluk büyüsü var mı yok mu diye kontrol edildiğini açıkladı.
"Uğursuzluk büyüsü mü? Nasıl büyülenmiş olur ki?"
"Sirius Black," dedi Harry bezgin bezgin. "Benim peşimde olduğu söyleniyor. Bu yüzden de McGonagall süpürgeyi onun göndermiş olabileceğini düşünüyor."
Ünlü bir katilin Arayıcı'sının peşinde olduğu yo-
278
lundaki bilgiyi kulak arkası eden Wood, "Ama," dedi, "Black bir Ateşoku almış olamaz kü Adam kaçak! Bütün ülkede aranıyor! Kaliteli Quidditch Malzemeleri dükkânına dalıp süpürge mi almış yani?"
"Biliyorum," dedi Harry, "ama McGonagall yine de onu sökmek istiyor -"
VVood'un rengi soldu.
"Gidip onunla konuşacağım, Harry," diye söz verdi. "Mantıklı davranmasını sağlarım... Bir Ateşoku.., takımımızda gerçek bir Ateşoku... Gıyffindor'ın kazanmasını o da bizim kadar ister... Mantıklı davranmasını sağlayacağım... bir Ateşoku..."
Ertesi gün dersler yeniden başladı. Buz gibi bir ocak sabahında insanın en az yapmak isteyeceği şey, okul arazisinde iki saat geçirmektir. Ama Hagrid onları eğlendirmek için semenderlerle dolu bir şenlik ateşi yakmıştı Kuru tahtalar ve yapraklar toplayarak ateşi alev alev yanar halde tuttular ve son derece iyi bir ders geçirdiler. Alevlere bayılan kertenkeleler de ufalanan, akkor haline

gelmiş kütükler arasında yukarı aşağı Koşuşturup durdu. Dönemin ilk Kehanet dersi ise hi3 de bu kadar eğlenceli değildi. Profesör Trelawney şimdi onlara el falı öğretiyordu ve zerre kadar vakit kaybetmeden Harı y'ye, hayatında gördüğü en kısa ömür çizgisine sahip olduğunu söyledi.
Harry'nin girmek için asıl can attığı ders, Karanlık
279
Sanatlara Karşı Savunma'ydı. VVood'la konuşmasından sonra, Ruh Emici-Savuşturma derslerine mümkün olduğunca çabuk başlamak istiyordu.
Harry dersin sonunda ona vaadini hatırlatınca Lu-pin, "Ah, evet," dedi. "Dur bakayım... Perşembe akşa-TU saat sekiz nasıl? Sihir Tarihi sınıfı yeterince büyük, sanırım... Bunu nasıl yapacağımızı dikkatle düşünmem gerek... üzerinde alıştırma yapmak için şatoya gerçek bir Ruh Emici getiremeyiz..."
Yemeğe gitmek için koridordan geçerlerken, Ron, "Hâlâ hasta görünüyor, değil mi?" dedi. "Sence nesi var?"
Arkalarından gürültülü ve sabırsız bir "hah" sesi yükseldi. Hermione'ydi, bir zırhın ayakları dibinde oturmuş, kitaplarla tıkış tıkış dolu olduğu için kapanmayan çantasını yeniden yerleştiriyordu.
Ron sinirli sinirli, "Ne hahlıyorsun bize öyle?" dedi.
Hermione kibirli bir sesle, "Hiç," dedi, çantasını yeniden omzuna attı.
"Evet, hahladın," dedi Ron. "Lupin'in nesi olduğunu merak ettiğimi söyledim, sen de -"
Hermione insanı çıldırtan bir tepeden bakışla, "Eh, besbelli değil mi?" dîye sordu.
"Bize söylemek istemiyorsan, söyleme," diye cevabı yapıştırdı Ron.
"İyi," dedi Hermione azametle. Yürüyüp gitti.
Onun arkasından gücenik gücenik bakan Ron, "Hiçbir şey bildiği yok," dedi. "Sadece onunla yeniden konuşmamızı sağlamaya çalışıyor."
280
Perşembe akşamı saat sekizde, Harry, Gryffindor Kulesi'nden ayrılarak Sihir Tarihi sınıfına doğru yola koyuldu. Oraya vardığında sınıf karanlık ve boştu, ama o, lambaları asasıyla yaktı. Henüz beş dakika beklemişti ki, Profesör Lupin büyük bir sandıkla çıkageldi. Sandığı Profesör Binns'in masasına koydu.
"O ne?" diye sordu Harry.
Lupin pelerinini çıkartarak, "Yine bir Böcürt," dedi. "Geçen salıdan beri şatoyu tarıyorum, ne şans ki bunu Mr Filch'in dosya dolabına sinmiş halde buldum. Gerçek bir Ruh Emici'ye bundan fazla benzeyenini bulamayız. Böcürt seni görünce Ruh Emici'ye dönüşecek, biz de onun üzerinde alıştırma yapacağız. Kullanmadığımız zaman onu odamda saklayabilirim, masamın altında hoşuna gidecek bir dolap var."
"Tamam," dedi Harry. Hiç korkmuyormuş ve sadece T^upin gerçek bir Ruh Emici'nin yerine geçecek bu kadar i"7i bir vekil bulduğu için hayatından memnunmuş gibi bj- ses tonuyla konuşmaya çalışıyordu.
"Pekâlâ..." Profesör Lupin kendi asasını çıkardı ve Harry'ye de aynı şeyi yapması için işaret etti. "Birazdan deneyeceğim ve sana da öğreteceğim büyü, çok ileri derecede bir sihirdir, Harry - Sıradan Büyücülük Düzeyi'nin çok ötesinde. Buna Patronus Büyüsü denir."
Harry kaygıyla, "Nasıl işler?" dedi.
"Eh, gerektiği gibi işleyince bir Patronus meydana getirir," dedi Lupin. "Bu da bir tür Ruh Emici-savuştu-
281
I
rucudur - seninle Ruh Emici arasında kalkan görevi gören bir koruyucu."
Harry birden kendini, elinde büyük bir sopa tutan Hagrid boyunda bir şeklin arkasına çömelmiş olarak gördü. Profesör Lupin devam etti: "Patronus, bir tür pozitif güçtür; Ruh Emici'ıiin beslendiği şevlerin -umat, mutluluk, varlığım sürdürme arzusu—bir ysnsı-masıdır, ama gerçek insanlar gibi umutsuzluk hissetmez, bu yüzden de Ruh Emici'lerin ona z:.arı dokunmaz. Ama seni uyarmalıyım, Harry. Bu b'iyü senin için çok ileri olabilir. Birçok usta büyücü onu yapmakta güçlük çekmiştir."
Harry merakla, "Bir Patronus neye benzer?" diye sordu.

"Onları yaratan büyücüye bağlı, hepsi farklı farklıdır."
'Teki, nasıl yapılıyor?"
"İki sihirli sözle. Ama sadece var gücünle tek ve mutlu bir anı üzerinde konsantre olursan işler."
Harry kafasında mutlu bir anı arandı. Dursley'lerde başına gelen lüçbir şey söz konusu bile olamazdı. Sonunda, bir süpürgeye ilk kez bindiği anda karar kıldı.
"Tamam," dedi, içindeki o harika, şahane duyguyu tam olarak hatırlamaya çalışarak.
"Sihirli sözler şunlar," dedi Lupin, boğazını temizledi. "Expecto patronum!"
"Expecto patronum," diye tekrarladı Harry alçak sesle, "expecto patronum."
"Mutlu anıya var gücünle konsantre oluyor musun?"
282
"Ah - evet," dedi Harry, düşüncelerini hemencecik o ilk süpürge sefasına dönmeye zorladı.
"Expecto patrona - hayır, patronum - özür dilerim — ezpecto patronum, expecto patronum -"
Aniden asasının ucundan bir şey vıj diye fırladı; gümüşi renkte bir gaz tutamağına benziyordu.
Harry heyecanla, "Gördünüz mü?" diye sordu. "Bir şey oldu!"
Lupin gülümseyerek, "Çok iyi," dedi. "Peki öyleyse - bir Ruh Emici üzerinde denemeye hazır mısın?"
"Evet," dedi Harry. Asasını sıkı sıkı kavradı ve boş sınıfın ortasına doğru yürüdü. Aklını uçma üzerinde tutmaya çalışıyordu, ama araya giren başka bir şey vardı... Her an, annesini yeniden duyabilirdi... ama bunu düşünmemeliydi, yoksa sahiden de duyardı, oysa bunu istemiyordu - yoksa istiyor muydu?
Lupin sandığın kapağını tuttu ve çekti.
Bir Ruh Emici yavaşça kutudan yükseldi, kukuletalı yüzü Harry'ye döndü. Islak ıslak ışıldayan, lekeli bir el kendi pelerinini kavradı. Sınıftaki lambalar titreşerek söndü. Ruh Emici kutudan çıktı ve derin derin, hırıltılı bir nefes alarak sessizce Harry'ye doğru kaymaya koyuldu. Harry'yi iliklerine işleyen bir soğuk dalgası sardı-
"Expecto patronum!" diye haykırdı Harry. "Expecto patronum! Expecto -"
Ama hem sınıf, hem de Ruh Emici kaybolmaya başlamıştı... Harry yine kalın beyaz bir sisin içine düşüyordu ve annesinin her zamankinden de yüksek sesi, kafa-
283
sının içinde yankılanıyordu - "Harry'yi bırak! Harry'yi bırak! Lütfen - ne istersen yaparım -"
"Kenara çekil - kenara çekil, kızım -"
"Harry!"
Harry sarsılarak kendine geldi. Yerde sırtüstü yatıyordu. Sınıfın lambaları yeniden yanmıştı. Neler oldu diye sormadı.
"Özür dilerim/' diye mırıldandı. Doğrulup oturdu ve gözlüğünün ardından soğuk ter süzuldüğünü hissetti.
"İyi misin?" dedi Lupin.
"Evet..." Harry kendini sıralardan birine çekti ve ona yaslandı.
"Al -" Lupin ona bir Çikolatalı Kurbağa verdi. "Yeniden denemeden önce bunu ye. İlk seferinde yapmanı beklememiştim. Doğrusunu istersen, yapsan şaşırırdım."
Harry, Kurbağa'nın kafasını ısırıp kopararak, "Gittikçe kötüleşiyor," dedi. "Bu sefer annemin sesi daha yüksekti - ve onun - Voldemorf un -"
Lupin her zamankinden daha solgun göründü.
"Harry, eğer devam etmek istemiyorsan, çok iyi anlarım bunu -"
"İstiyorum ama!" dedi Harry hiddetle. Çikolatalı Kurbağa'nın geri kalanını ağzına tikti. "Yapmak zorundayım! Ya Ruh Emiciler Ravenclaw maçımıza da gelirlerse? Yeniden düşmeyi göze alamam. Bu oyunu kaybedersek, Quidditch Kupası'nı da kaybederiz!"
"Peki öyleyse..." dedi Lupin. "Başka bir anı seçmek
284
isteyebilirsin, mutlu bir anı. Yani, üzerinde konsantre olmak için diyorum... Anlaşılan öteki anın yeterince kuvvetli değilmiş..."
Hany düşündü, düşündü ve sonunda, geçen yıl Gryffindor'un Okul Şampiyonası'nı kazandığı

sıradaki duygularının kesinlikle çok mutlu sayılabileceğine karar verdi. Asasına yeniden sımsıkı sarıldı ve sınıfın ortasında yerini aldı.
"Hazır mısın?" dedi Lupin, kutunun kapağını kavrayarak.
"Hazırım," dedi Harry. Var gücüyle, kafasını kutu açılınca neler olacağına ilişkin karanlık düşüncelerle değil, Gryffindor'un galibiyetine ilişkin mutlu düşüncelerle doldurmaya çalışıyordu.
"Haydi!" dedi Lupin, kapağı kaldırarak. Oda bir kez daha buz gibi söğüdü, karardı. Ruh Emici öne doğru kayarcasına ilerledi. Çürümekte olan bir elini Harr/ye doğru uzatarak hırıltıyla nefes alıyordu -
"Expecto patronum!" diye haykırdı Harry. "Expecto patronum! Expecto pat -"
Beyaz sis, duyularını sildi... çevresinde kocaman, flulaşrruş şekiller hareket ediyordu... sonra yeni bir ses geldi, bir adamın sesi, haykıran, panik içinde bir ses -
"Lily, Harry'yi al ve git! Bu o! Git! Koş! Ben onu oyalarım-"
Bir odadan sendeleyerek gelen birinin sesleri - hızla açılan bir kapı - tiz sesli, gıdaklar gibi bir kahkaha -
"Harry! Harry... uyan..."
Lupin, Harry'nin yüzüne şiddetli tokatlar atıyordu.
285
Bu sefer Harry neden tozlu bir sınıf döşemesinde yattığını anlayana kadar aradan bir dakika geçti.
"Babamı duydum," diye mırıldandı Harry. "Onun sesini ilk kez duyuyorum - Voldemort'u oyalamaya çalıştı, annem kaçacak vakit bulsun diye..."
Harry birden yüzünde yaşlar olduğunu fark etti, tere karışmışlardı. Lupin görmesin diye yüzünü mümkün olduğunca eğip, ayakkabısının bağını bağlama bahanesiyle, yaşları cüppesine sildi.
Lupin garip bir sesle, "James'i mi duydun?" dedi.
"Evet..." Harry, yüzü kuru, başını kaldırıp baktı. "Niye - babamı tanımıyordunuz, değil mi?"
"Ben - ben tanıyordum aslında," dedi Lupin. "Hog-warts'ta arkadaştık. Dinle, Harry - belki de bu gecelik burada bırakmalıyız. Bu büyü, saçmalık derecesinde ileri bir büyü... Sana bütün bunları yaşatabilecek bir şeyi hiç önermemeliydim -"
"Hayır!" dedi Harry. Yeniden ayağa kalktı. "Bir kez daha deneyeceğim! Yeterince mutluluk verici şeyler düşünmüyorum, mesele bu... bir dakika bekleyin..."
Beynini zorladı. Sahiden, sahiden mutlu bir anı... iyi, güçlü bir Patronus'a dönüştürebileceği bir anı...
Büyücü olduğunu, Dursley'lerden ayrılıp Hog-warts'a gideceğini ilk öğrendiği an! Artık bu da mutlu bir anı değilse, ne mutlu anı sayılırdı, bilmiyordu... Pri-vet Drive'dan ayrılacağını anladığında hissettiklerine var gücüyle konsantre olarak ayağa kalktı ve bir kez daha sandığın karşısına geçti.
"Hazır mısın?" dedi Lupin, bunu, doğru olmadığını
286
bile bile yapıyor gibiydi. "İyice konsantre oldun mu? Peki - haydi!"
Sandığın kapağını üçüncü kez kaldırdı ve Ruh Emici içinden yükseldi; oda soğuk ve karanlığa büründü -
"DCPECTO PATRONUM!" diye haykırdı Harry. "EXPECTO PATRONUM! EXPECTO PATRONUM!"
Harry'nin başının içindeki çığlık yeniden başlamıştı - ama bu kez ayarı iyi yapılmamış bir radyodan gelir gibiydi. Daha alçak, daha yüksek, sonra yine daha ai-çak... Ve hâlâ Ruh Ernici'yi görebiliyordu... duraklamıştı... Sonra Harry'nin asasının ucundan muazzam, gümüş rengi bir gölge fışkırdı. Onunla Ruh Emici arasında havada durdu. Harry'nin bacakları su gibi olsa da, hâlâ ayaklarının üstünde duruyordu... ancak, daha ne kadar duracağım bilemiyordu...
Lupin öne fırlayarak, "Riddikulus!" diye kükredi.
Gürültülü bir çatırtı duyuldu ve Harry'nin bulutlu Patronus'u, Ruh Emici'yle birlikte yok oldu. Harry bir iskemleye çöktü, kendini sanki bir mil koşmuş kadar bitkin hissediyordu, bacakları titriyordu. Gözünün ucuyla Profesör Lupin'in asasıyla Böcürt'ü sandığa dönmeye zorladığını gördü. Böcürt yine gümüşi bir küreye dönüşmüştü.
Lupin hızlı adımlarla Harry'nin oturduğu yere gelerek, "Mükemmel!" dedi. "Mükemmel, Harry! Bu kesinlikle bir başlangıçtı!"

"Bir kez daha deneyebilir miyiz? Bir kerecik daha?"
"Şimdi değil," dedi Lupin kararlı bir şekilde. "Bir gece için yeterince denedin. Al -"
287
Ona Balyumruk'un en iyi çikolatalarının birinden koca bir parça uzattı.
"Hepsini ye, yoksa Madam Pomfrey kanımı içer. Önümüzdeki hafta aynı saat, tamam mı?"
"Tamam," dedi Harry. Çikolatadan bir lokma ısırdı ve Lupin'in, Ruh Emici ortadan kaybolunca yeniden yanmış lambaları söndürmesini izledi. Birden aklına bir şey geldi.
"Profesör Lupin?" dedi. "Madem babamı tanıyordunuz, Sirius Black'i de tanıyor olmalısınız."
Lupin hızla döndü.
Haşin bir sesle, "Bunu da nerden çıkardın?" dedi.
"Hiç - yani, Hogwarts'ta arkadaş olduklarını biliyordum da..."
Lupin'in yüzü gevşedi.
"Evet, tanıyordum," dedi. "Ya da tanıdığımı sanıyordum. Artık gitsen iyi olur, Harry, saat geç oldu."
Harry sınıftan çıktı, bir koridor boyunca yürüdü, bir köşeyi döndü. Sonra bir zırhın arkasından dolanarak kaidesine__oturup çikolatasını bitirdi. Keşke Black'in sözünü etmeseydim diye düşünüyordu, çünkü belli ki Lupin bu konuda hiç hevesli değildi. Sonra Harry'nin düşünceleri yeniden annesiyle babasına gitti...
Boğazına kadar çikolatayla dolu olduğu halde kendini güçsüz ve garip bir şekilde boş hissediyordu. Annesiyle babasının son anlarının kafasının içinde yeniden canlandığını duymak korkunç olsa da, Harry küçücük bir çocuk olduğundan bu yana onlann sesini ilk defa duyuyordu. Ama bir taraftan annesiyle babasının se-
288
sini duymayı istediği müddetçe, asla doğru dürüst bir Patronus yapamazdı...
Kendi kendine sertçe, "Onlar öldü," dedi. "Öldüler ve yankılarını dinlemek de onları geri getirmez. O Qu-idditch Kupasını istiyorsan, kendine hâkim olman gerek."
Ayağa kalktı, son çikolata parçasını ağzına tıktı ve Gryffindor Kulesi'nin yolunu tuttu.
Ravenrlavv sömestrin ilk haftasında Slytherin'le oynadı. Slytherin çok az farkla kazandı. VVbod'a göre, bu sonuç Gryffindor açısından hayırlıydı, onlar da Ra\ enc-law'u venerlerse ikinci olurlardı. Harry bu yüzden antrenman sayısını haftada beşe çıkardı. Lupin'in altı Qu-idditch antrenmanından daha yorucu olan Ruh Emici-
./
Savuşturma derslerini de katınca, Harry'ye ev ödevlerini yapmak için haftada sadece bir gece kalıyordu. Yine de bu zorlamanın izlerim, omuzlarındaki muazzam yükün nihayet etkiliyor gibi göründüğü Hermione kadar göstermiyordu. Hermione'y i hiç sektirmeden her gece ortak salonun bir köşesinde görmek mümkündü Birkaç masaya kitaplarını, Aritmansi çizelgelerini E^ki işaretler sözlüklerini, ağır şeyler kaldırmış Mu^gle'îan gösteren şemaları ve dosyalar dolusu ayrıntılı notlarını yayıyordu. Hemen hemen hiç kimseyle konuşmuyordu, biri çalışmasını yarıda bölünce de tepesi atıyoıdu. Bir akşnm Harry oturmuş, Snape için Fark Edilme-

Ona Balyumruk'un en iyi çikolatalarının birinden koca bir parça uzattı.
"Hepsini ye, yoksa Madam Pomfrey kanımı içer. Önümüzdeki hafta aynı saat, tamam mı?"
"Tamam," dedi Harry. Çikolatadan bir lokma ısırdı ve Lupin'in, Ruh Emici ortadan kaybolunca yeniden yanmış lambaları söndürmesini izledi. Birden aklına bir şey geldi.
"Profesör Lupin?" dedi. "Madem babamı tanıyordunuz, Sirius Black'i de tanıyor olmalısınız."
Lupin hızla döndü.
Haşin bir sesle, "Bunu da nerden çıkardın?" dedi.
"Hiç - yani, Hogvvarts'ta arkadaş olduklarını biliyordum da..."
Lupin'in yüzü gevşedi.
"Evet, tanıyordum," dedi. "Ya da tanıdığımı sanıyordum. Artık gitsen iyi olur, Harry, saat geç oldu."
Harry sınıftan çıktı, bir koridor boyunca yürüdü, bir köşeyi döndü. Sonra bir zırhın arkasından

dolanarak kaidesinejoturup çikolatasını bitirdi. Keşke Black'in sözünü etmeseydim diye düşünüyordu, çünkü belli ki Lupin bu konuda hiç hevesli değildi. Sonra Harr/nin düşünceleri yeniden annesiyle babasına gitti...
Boğazına kadar çikolatayla dolu olduğu halde kendini güçsüz ve garip bir şekilde boş hissediyordu. Annesiyle babasının son anlarının kafasının içinde yeniden canlandığını duymak korkunç olsa da, Harry küçücük bir çocuk olduğundan bu yana onların sesini ilk defa duyuyordu. Ama bir taraftan annesiyle babasının se-
288
sini duymayı istediği müddetçe, asla doğru dürüst bir Patronus yapamazdı...
Kendi kendine sertçe, "Onlar öldü," dedi. "Öldüler ve yankılarını dinlemek de onları geri getirmez. O Qu-idditch Kupasını istiyorsan, kendine hâkim olman gerek."
Ayağa kalktı, son çikolata parçacım ağzına tıktı ve Gryffindor Kulesi'nin yolunu tuttu.
Ravenrlaw sömestrin ilk haftasında Slytherin'le oynadı. Slytherin çok az farkla kabandı. Wood'a göre, bu sonuç Gryffındor açısından hayırlıydı, onlar da Ra\ enc-law'u yenerlerse ikinci olurlardı. Harry bu yüzden antrenman sayısını haftada beşe çıkardı. Lupin'in altı Qu-idditch antrenmanından daha yorucu olan Ruh Emici-Savuşturma derslerini de katmca, Harry'ye ev ödevlerini yapmak için haftada sadece bir gece kalıyordu. Yine de bu zorlamanın izlerini, omuzlarındaki muazzam yükün nihayet etkiliyor gibi göründüğü Hermione kadar göstermiyordu. Hermione'y i hiç sektirmeden her gece ortak salonun bir köşesinde görmek mümkündü Birkaç masaya kitaplarını, Aritrnansi çizelgelerini E?ki işaretler sözlüklerini, ağır şeyler kaldırmış Muggle'ları gösteren şemaları ve dosyalar dolusu ayrıntılı notlarını yayıyordu. Hemen hemen hiç kimseyle konuşmuyordu, biri çalışmasını yarıda bölünce de tepesi atıyoıdu.
Bir akşam Harry oturmuş, Snape için Fark Edilme-
yen Zehirler hakkında belalı bir ödevi bitirirken, Ron, "Bunu nasıl yapıyor?" diye sordu. Harry başını kaldıı-dı. Hermione yıkılacakmış gibi duran bir kitap yığınının ardında neredeyse gözden kaybolmuştu.
"Neyi nasıl yapıyor?"
"Bütün derslerine nasıl girebiliyor?" dedi Ron. "Bu saoah onu Aritmansi cadısı Profesör Vector'la konuşurken duydum. Dünkü dersten söz ediyorlardı, ama Hermione o derste olamaz, çünkü Sihirli Yaratıkların Bakımı'nda bizimle birlikteydi! Ve Ernie McMillan bana onun bir tek Muggle Araştırmaları dersini bile kaçırma-dığını söyledi. Oysa bu derslerin yarısı Kehanet'le aynı saatte. Kehanet derslerinin de hiçbirini kaçırmadı."
Harry'nin o an Hermione'nin imkânsız ders programının esrarını çözecek vakti yoktu. Snape'in ödevini yazmaya gerçekten devam etmesi gerekiyordu. Ne var ki, iki saniye sonra yeniden çalışması bölündü. Bu seferki, Wood'du.
"KöKfhaber, Harry. Az önce Ateşoku için Profesör McGonagall'ı görmeye gittim. O - şey - bana biraz kötü davrandı. Bana önceliklerimin yanlış olduğunu söyledi. Senin hayatta kalmandan çok Kupa'yı kazanmaya önem verdiğimi düşündü sanırım. Üstelik de sırf, önce Snitch'i yakalayacak olduktan sonra Ateşoku'nün seni sırtından atmasına aldırmadığımı söyledim diye." Wo-od inanmazlıkla başını salladı. "Gerçekten, ne biçim bağırdı bana... Korkunç bir şey söylemişim sanırsın. Sonra ona süpürgeyi daha ne kadar tutacağını sordum..." Yüzünü buruşturup Profesör McGonagall'ın sert sesini
290
taklit etti: " 'Gerektiği kadar, Wood'... Sanırım yeni bir süpürge sipariş etme vaktin geldi, Harry. Hangi Süpür-ge'nin arkasında bir sipariş formu var... Malfoy gibi sen de bir Nimbus İki Bin Bir akabilirsin."
"Malfoy'un iyi olduğunu düşündüğü hiçbir şeyi alacak değilim," dedi Harry, kararlı bir şekilde.
Ocak çaktırmadan şubata dönüştü, dondurucu soğuk havada değişiklik olmadı. Ravenclaw maçı gittikçe yaklaşıyordu, ama Harry hâlâ yeni bir süpürge ısmarlamamış ti. Artık, her Biçim Dsğiştirme dersinin arkasından, Hermione yüzünü kaçılarak hızla yanlarından geçer, Ron da umutla yanı başında dikilirken, Profesör McGonagall'a Ateşoku'nu soruyordu.
On ikinci seferde, o daha ağzını bile açmadan, Profesör McGonagall, "Hayır, Potter, alamazsın,"

dedi. "Süpürgeyi bilinen lanetlerin çoğu için kontrol ettik, ama Profesör Flitwick bir Üzerinden Atma Nazarı olabileceğini düşünüyor. Kontrollerimiz sona erdiğinde ben sana söylerim. Lütfen artık başımın etini yemekten vazgeç."
İşin fena tarafı, Harry'nin Ruh Emici-Savuşturma dersleri de umduğu kadar iyi gitmiyordu. Birkaç ders sonra Böcürt-Ruh Emici ona heı yaklaştığında belirsiz, gümüşi bir gölge yaratmayı başa/ır olmuştu. Ama Pat-ronus'u, Ruh Emici'yi uzaklaştıra-nayacak kadar zayıftı. Yarı saydam bir bulut gibi havr da durarak, onu ora-
291
I
da tutmak için çırpınan Harry'nin enerjisini emiyordu. Harry kendine kızıyordu, annesiyle babasının seslerini yeniden duyma yolundaki gizli arzusu, ona suçluluk duygusu veriyordu.
Çalışmaya başladıklarının dördüncü haftasında Profesör Lupin kesin bir ifadeyle, "Kendinden çok fazla şey bekliyorsun," dedi. "On üç yaşında bir büyücü içm, belli belirsiz bir Patronus bile büyük basandır. Artık hiç olmazsa kendinden geçmiyorsun, değil mi?"
Harry, morali bozuk halde, "Bir Patronus - Ruh Emici'leri püskürtür falan diye düşünmüştüm," dedi. "Onları yok eder diye -"
"Gerçek Patronus bunu yapar," dedi Lupin. "Ama sen de çok kısa sürede büyük şeyler basardın. Eğer bir sonraki Quidditch maçında Ruh Emici'ler ortaya çıkarsa, onları yere inecek kadar uzun süre uzakta tutabilirsin."
"Çok sayıda oldukları vakit daha zor olur demiştiniz."
Lupin gülümseyerek, "Sana güvenim tam," dedi. "Al bakalım - bir içkiyi hak ettin. Üç Süpürge'den, daha önce denemediğin bir şey -"
Çantasından iki şişe çıkardı.
Harry düşünmeden, "Kaymakbirası!" dedi. "Evet, çok severim!"
Lupin tek kaşını kaldırdı.
"Şey - Ron ile Hermione, Hogsmeade'den gelirken bana biraz getirmişlerdi," diye palavrayı attı Harry hemen.
292
"Anlıyorum," dedi Lupin, oysa yine de biraz şüp-heleniyormuş gibi bir hali vardı. "Neyse - Gryffin-dor'un Ravenclaw'a karşı zaferine içelim! Tabii benim taraf tutmamam gerekiyor, hoca olarak..." diye ekledi çabucak.
Kaymakbira'lannı sessizce içtiler, derken Harry bir süredir merak ettiği bir şeyi sordu.
"Bir Ruh Emici'nin kukuletasının altında ne var?"
Profesör Lupin düşünceli düşünceli şişesini indirdi.
"Hımmm... eh, bunu gerçekten bilen kişiler artık bize söyleyebilecek durumda değil. Anlıyorsun ya, Ruh Emici kukuletasını ancak son ve en kötü silahını kullanmak için açar."
"Nedir o?"
Lupin, biraz çarpık bir tebessümle, "Ruh Emici Öpücüğü diyorlar," dedi. "Ruh Emici'ler bunu, tamamen yok etmek istedikleri kişilere yapar. Sanırım o kukuletanın altında bir tür ağız var, çünkü çenelerini kurbanlarının ağzına yapıştırıyor ve - ve ruhunu emiyorlar."
Harry boş bulunup birkaç damla Kaymakbirası tü-kürdü.
"Ne - öldürüyorlar mı -?"
"Ah, hayır," dedi Lupin. "Daha da beteri. Biliyorsun, beynin ve kalbin çalışmayı sürdürdükçe ruhsuz da Vcrıığını sürdürebilirsin. Ama artık hiçbir benlik duygun, hafızan... hiçbir şeyin olmaz. Düzelme şansın sıfırdır. Sadece - var olursun. Boş bir kabuk gibi. Ve ruhun c'a ebediyen gider... kaybolur."
293
Lupin biraz daha Kaymakb.'rası içti, sonra da, "Bu, Sirius Black'i bekleyen kader," aedi. "Bu sabah Gelecek Postast'nda yazıyordu. Bakanlık onu bulurlarsa böyle yapmalan için Ruh Emici'lere izin vermiş."
Harry bir an, birinin ruhumu ağzından emilip çekilmesi fikriyle nutku tutulmuş halde oturdu. Ama sonra Black'i düşündü.
Birden, "Hak ediyor," dedi.

Lupin kayıtsız bir sesle, "Öyle r-i dersin?" diye sordu. "Herhangi birinin bunu hak ettiğini düşünüyor musun gerçekten?"
"Evet," dedi Harry, meydan okurcasına. "Bazı... bazı şeyler için."
Lupin'e Üç Süpürge'de kulak misafiri olduğu konuşmayı anlatmak isterdi. Black'in annesiyle babasına ihanet edişini de. Ama bunlan anlatınca, Hogsmeade'e izinsiz gittiği de ortaya çıkacaktı ve Lupin'in bundan pek memnun kalmayacağını biliyordu. Omın için Kay-makbirası'm bitirdi, Lupin'e teşekkür etti ve Sihir Tarihi sınıfından çıktı.
Kendi kendine, yoksa bir Ruh Emici'nin kukuletasının alfanda ne olduğunu sormasa mıydım, diye düşündü, cevap o kadar korkunçtu. Tam ruhunun emilip alınmasının nasıl bir duygu olduğu gibi tatsız düşüncelere dalmıştı ki, merdivenlerin orta yerinde Proresör McGo-nagall'a tosladı.
"Önüne bak, Potter!"
"Özür dilerim, Profesör -"
"Ben de şimdi Gryffindor ortak salonunda sana
294
baktım. Eh, burada işte, aklımıza gelen her yönteme başvurduk ve hiçbir şeyi yokmuş gibi görünüyor - bir yerlerde çok iyi bir dostun var, Potter..."
Harry'nin ağzı açık kaldı. Profesör elinde, her zamanki kadar harika görünen Ateşoku'nu tutuyordu.
Cılız bir sesle, "Yani geri alabilir miyim?" diye sordu Harry. "Sahiden?"
"Sahiden," dedi Profesör McGonagall, şimdi resmen gülümsüyordu. "Sanırım cumartesi günkü maçtan önce elin alışsın istersin, değil mi? Ve Potter, lütfen kazanmaya çalış, tamam mı? Yoksa arka arkaya sekizinci yıldır Kupa şansımızı kaybetmiş olacağız. Profesör Sna-pe daha dün gece bana bunu hatırlatmak nezaketini gösterdi..."
Söyleyecek şey bulamayan Harry, Ateşoku'nu yukarı, Gryffindor Kulesi'ne doğru taşıdı. Bir köşeyi dönerken, ağzı kulaklarında ona doğru koşan Ron'u gördü.
"Verdi, ha? Mükemmel! Dinle, hâlâ deneyebilirim, değil mi? Yarın?"
"Evet... nasıl istersen..." dedi Harry, kalbi bir aydır olduğundan daha hafifti. "Bak ne diyeceğim - Hermione ile barışmalıyız. Sadece yardım ermeye çalışıyordu..."
"Tamam," dedi Ron. "Az önce ortak salondaydı -çalışıyordu, değişiklik olsun diye!"
Gryffindor Kulesi'ne giden koridora saptılar ve Sir Cadogan'a yalvaran Neville Longbottom'ı gördüler. Anlaşıldığı kadarıyla Sir Cadogan onu içeri almayı reddediyordu.
295
Neville, gözleri yaşlı, "Onları bir yere yazmıştım," diyordu, "ama düşürmüş olmalıyım!"
"Ben de inandım!" diye kükredi Sir Cadogan. Sonra, Harry ile Ron'u gördü. "İyi akşamlar, genç soylu hizmetkârlarım! Gelin de bu deliyi demire vurun, içeriye zorla girmeye çalışıyordu."
"Öf, kes sesini," dedi Ron, Harry ile ikisi Neville''in yanına geldiklerinde.
Neville, perişan bir halde, "Parolaları kaybettim," dedi. "Bu hafta kullanacağı parolaları ona soylcttiydim, çünkü ikide bir değiştiriyor ve şimdi de onları ne yaptığımı bilemiyorum."
"Elemtereh'ş," dedi Harry. Sir Cadogan büyük bir düş kmklığıyla, ortak salona girmelerine izin vermek için istemeye istemeye öne doğru savruldu. Herkesin başı onlara doğru çevrilirken ani, heyecanlı bir mırıltı ortalığı kapladı. Bir an sonra Harry, Ateşoku hakkında coşkuyla konuşan insanlarla çevrilmişti.
"Nerden buldun, Harry?"
"Denememe izin verir misin?"
"Hiç onunla uçtun mu, Harry?"
"Ravenclaw'un hiç şansı yok, onların hepsinin süpürgeleri Tertemiz Yedi."
"Bir tutayım mı, Harry?"
Ateşoku'nun elden ele geçip her açıdan hayranlıkla izlendiği on dakika kadar bir süreden sonra kalabalık dağıldı. Harry ve Ron, koşarak yanlarına gelmemiş tek kişi olan Herraione'yi şimdi rahatça görebiliyorlardı. Ödevlerinin üzerine eğilmişti ve onlarla göz göze gel-
296
memeye özen gösteriyordu. Harry ve Ron onun masasına yaklaşınca, Hermione nihayet başını kaldırıp baktı.

"Geri aldım/' dedi Harry gülümseyerek ve Ateşo-ku'nu havaya kaldırdı.
"Gördün mü, Hermione? Hiçbir şeyi yokmuş," dedi Ron.
Hermione, "Eh - olabilirdi ama!" dedi. "Yani, hiç değilse şimdi güvenli olduğunu biliyorsun!"
"Evet, sanırım öyle," dedi Harry. "Yukarı koysam iyi olur -"
"Ben götürürüm!" dedi Ron hevesle. "Zaten Scab-bers'a da Fare Toniği'ni vermem gerek."
Ateşoku'nu aldı, sanki camdan yapılmış gibi tutarak, erkeklerin merdivenine doğru taşıdı,
Harry, "Öyleyse oturabilir miyim?" diye sordu Hermione'ye.
"Herhalde," dedi Hermione, iskemledeki bir sürü parşömeni kaldırdı.
Harry tıkış tıkış dolu masaya baktı: Mürekkebi hâlâ parlayan uzun Aritmansi ödevine, daha da uzun Muggle Araştırmaları ödevine ("Muggle'lann Niye Elektriğe İhtiyacı Olduğunu Açıklayın") ve Hermione'nin şimdi üzerinde çalıştığı Eski İşaretler çevirilerine.
"Bunların hepsini nasıl hallediyorsun?" diye sordu Harry ona.
"Eh, işte - bilirsin ya - çok çalışarak," dedi Hermione. Harry yakından bakınca onun da Lupin kadar yorgun göründüğünü fark etti.
297
Eski işaretler sözlüğünü bulmak için kitapları karıştırmasını seyrederken de, "Neden birkaç dersi bırakmıyorsun?" diye sordu.
Dehşete kapılmış görünen Hermione, "Bunu yapamam!" dedi.
Harry-çok karmaşık görünen bir sayı çizelgesini eline aldı. "Aritmansi berbat bir şeye benziyor."
Hermione ciddiyetle, "Ah, hayır, harika!" dedi. "Benim en sevdiğim ders! Aritmansi -"
Ama Harry, Aritmansi'nin nesinin harika olduğunu asla öğrenemedi. Tam o anda erkeklerin merdiveninden aşağı doğru boğulurcasma bir çığlık yankılandı. Bütün ortak salon sustu, taşlaşmış gibi hepsi girişe bakakaldı. Telaşlı ayak sesleri duyuldu, gitgide yaklaştı - ve sonra, Ron koşarak göründü. Peşinde bir çarşaf sürüklüyordu.
"BAK!" diye böğürdü, hızlı adımlarla Hermione'nin masasına gelerek. "BAK!" diye haykırdı, çarşafı onun yüzüne doğru sallıyordu.
"Ron, ne -?"
"SCABBERS! BAK! SCABBERS!"
Neye uğradığını anlamayan Hermione, Ron'dan kaçmak için geriye doğru kaykılmıştı. Harry, Ron'un elindeki çarşafa baktı. Üzerinde kırmızı bir şey vardı. Bu sanki fena halde -
"KAN!" diye feryat etti Ron, şaşkın sessizliği bozarak. "GİTMİŞ! VE YERDE NE VARDI, BİLİYOR MUSUN?"
"Ha - hayır," dedi Hermione, titrek bir sesle.
298
Ron, onun Eski İşaretler çevirisinin üzerine bir şey attı. Hermione ve Harry öne doğru eğildi. Garip, çivi yazısı gibi şekillerin üzerinde birkaç tane uzun, sarı kedi tüyü duruyordu.
299
ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
Gryffindor - Ravenclaw
Ron'la Hermione'nin arkadaşlığının sonu gelmiş gibi görünüyordu. İkisi de birbirine öyle kızgındı ki, Harry onların bir daha nasıl olup da barışacağını bilmiyordu.
Ron, Hermione'ye öfkeliydi, çünkü Crookshanks'in Scabbers'ı yeme girişimlerini hiçbir zaman ciddiye almadığını, onu sıkı sıkı göz altında tutmadığını ve daha hâlâ Ron'a Scabbers'ı bütün yatakların altında aramasını önererek Crookshanks masummuş gibi davrandığını düşünüyordu. Öte yandan Hermione, Crookshanks'in Scabbers'ı yediğine dair hiçbir kanıt bulunmadığını, sarı tüylerin Noel'den beri orada duruyor olabileceğini ve Crookshanks Sihirli Hayvanevi'nde kafasına atladığından beri Ron'un kedisine karşı önyargılı olduğunu ileri sürüyordu.
Harry kendi adına Crookshanks'in Scabbers'ı yediğinden emindi ve ona bütün delillerin bu yönde olduğunu söylediğinde, Hermione Harry'ye de sinirlendi.
"Tamam, Ron'un tarafını tut sen! Biliyordum za-
300
ten!" diye yakındı. "Önce Ateşoku, şimdi Scabbers, her şey benim suçum, değil mi?! Beni rahat

bırak, Harry, yapacak bir sürü işim var!"
Faresini kaybeden Ron, çökmüş haldeydi.
"Haydi, Ron, hep Scabbers'ın ne kadar sıkıcı olduğunu söylüyordun," dedi Fred, teselli edercesine. "Hem ne zamandır rengi solgundu, gözü toprağa bakıyordu. Böyle çabucak gazlaması daha iyi olmuştur. Bir lokmada gitti - büyük ihtimalle hiçbir şey hissetmemiştir."
"Fred!" dedi Ginny hiddetle.
"Yiyip uyumaktan başka bir şey yapmazdı, Ron, bunu kendin söylemiştin," dedi George.
"Bir keresinde bizim için Goyle'u ısırmıştı!" dedi Ron perişan bir halde. "Hatırlıyor musun, Harry?"
"Evet, bu doğru," dedi Harry.
"Ömrünün gurur ânıydı," dedi Fred, ciddi bir ifade takınmakta çok zorlanarak. "Goyle'un parmağındaki yara izi onun hatırasına bir anıt olarak kalsın. Haydi, Ron, yapma, Hogsmeade'e gidip kendine yeni bir fare al. Sızlanmanın ne anlamı var?"
Harry, Ron'u neşelendirmek adına son bir gayretle onu Gryffindor takımının Ravenclaw maçından önceki son antrenmanına gelmeye ikna etti. Gelirse, antrenman bittikten sonra Ateşoku'na binebileceğini söylemişti. Bu, Ron'un aklını bir süre olsun Scabbers'tan uzaklaştırmasını sağladı ("Süper! Peki onunla birkaç atış da yapabilir miyim?"). Böylece ikisi beraber Quid-ditch sahasına doğru yola koyuldular.
Hâlâ Harry'ye göz kulak olmak için Gryffindor ant-
301
renmanlarmı denetleyen Madam Hooch da Ateşo-ku'ndan herkes kadar etkilenmişti. Antrenman başlamadan önce onu eline alıp oradakilere profesyonel fikrini sunma lütfunda da bulundu.
"Şunun dengesine bakın! Nimbus serisinin bir hatası varsa, o da kuyruk bölümündeki hafif bir yatıklıktır -genellikle birkaç yıl sonra ufak bir hava direncine neden olmaya başlar. Sapı da modernleştirmişler, Tertemizlerden biraz daha ince, bana eski Gümüş Ok'ları hatırlatıyor. Sahi, Gümüş Ok'lann üretimini durdurmaları ne yazık. Uçmayı onlardan biriyle öğrenmiştim, çok da iyi bir süpürgeydi..."
Bir süre daha bu şekilde devam etti, ta ki Wood araya girene dek: "Şeyy - Madam Hooch? Bir mahzuru yoksa Harry Ateşoku'nu geri alabilir mi? Antrenman yapmamız gerekiyor da..."
"Ah - tabii - al bakalım, Potter," dedi Madam Hooch. "Ben VVeasley'yle birlikte şurada oturacağım..."
Ron'la birlikte sahadan çıkıp tribüne oturdular. Gryffindor takımı da ertesi günkü maçla ilgili son talimatları dinlemek için VVood'un etrafında toplandı.
"Harry, Ravenclaw'da kimin Arayıcı oynayacağım öğrendim: Cho Chang. Dördüncü sınıfta ve bayağı iyi... Aslında oynayacak kadar iyi durumda olmamasını umuyordum, bazı sakatlık sorunları yaşamıştı da..." Cho Chang'ın tamamen iyileşmesinden duyduğu hoşnutsuzlukla VVood'un suratı asılmıştı. "Öte yandan, o bir Kuyrukluyıldız İki Yüz Altmış kullanıyor ki Ateşo-ku'nun yanında komik kalır." Harry'nin süpürgesine
302
takdirle dolup taşan gözlerle baktı. "Pekâlâ, millet, başlayalım -"
Ve nihayet Harry Ateşoku'na binip hızla havalandı.
Hayallerinin de ötesinde bir şeydi bu. Ateşoku en ufak dokunuşuyla dönüyordu; tutuşundan çok düşüncelerine itaat ediyor gibiydi. Sahanın üzerinde öyle bir hızla ilerliyordu ki, stadyum yeşil ve gri renkte bulanık bir görüntüye dönüşmüştü; bir ara o kadar hızlı döndü ki, Alicia Spinner çığlık attı. Sonra Harry son derece kontrollü bir dalışa geçti ve sahanın çim zeminini ayaklarıyla yaladıktan sonra yine havaya fırlayıp yükselmeye başladı, on metre, on beş metre, yirmi metre -
"Harry, Snitch'i salıyorum!" diye seslendi Wood.
Harry dönüp kale direklerine doğru bir Bludger'la yarıştı; onu kolayca geçti ve Snitch'in Wood'un arkasından bir yerden fırladığını gördü. On saniye sonra, onu sağ elinde sıkı sıkı tutuyordu.
Takım çılgınca alkışlayıp bağırdı. Harry, Snitch'i bir kez daha bıraktı, bir dakika avans verdi ve diğerlerinin yanından hızla geçerek peşinden gitti. Snitch'i Katie Bell'in diz*. 4n yanında gördü ve kızın etrafından kolayca dolanıp tekrar yakaladı.
O zamana kadarki en iyi antrenmanlarıydı bu; takım, aralarında bir Ateşoku olmasının şevkiyle, en

iyi hareketlerini kusursuz bir şekilde gerçekleştirdi. Yine yere indiklerinde VVood'un tek bir eleştirisi bile yoktu ve bu, George VVeasley'nin de belirttiği gibi, ilk kez oluyordu.
"Yarın bizi ne durdurabilir, bilmiyorum!" dedi Wo-
303
od. "Tabii eğer - Harry, Ruh Emici sorununu çözdün, değil mi?"
"Evet," dedi Harry. Cılız Patronus'u aklına geldi ve keşke daha güçlü olsaydı diye düşündü.
"Ruh Emici'ler bir daha boy göstermeyecek, Oliver. Yoks? Dumbledore öfkeden köpürür," dedi Fred kendinden eırün bir tavırla.
"Eh, umarım gelmezler," dedi Wood. "Neyse - çok iyiydi, millet. Kule'ye dönelim, herkes erken yatsın -"
Harry, "Ben biraz kalıyorum, Ron Ateşoku'nu bir denemek istiyor," dedi Wood'a. Diğer oyuncular soyunma odasına giderlerken, Harry Ron'a doğru yürüdü, o da tribünlerle sahanın arasındaki bariyerin üzerinden atlayıp Harry'nin yanına geldi. Madam Hooch koltuğunda uyuyakalmıştı.
"Al bakalım," dedi Harry, Ron'a Ateşoku'nu vererek.
Ron yüzünde büyük bir coşkuyla süpürgeye bindi ve bastırmaya başlayan karanlığın içine doğru fırladı, Harry de sahanın kenarında gezinerek onu izledi. Madam Hooch sıçrayarak uyandığında gece olmuştu. Harry ile Ron'u onu uyandırmadıkları için haşladı ve şatoya dönmeleri konusunda ısrar etti.
Harry Ateşoku'nu omzuna yasladı ve Ron'la birlikte Ateşoku'nun son derece yumuşak hareketlerini, inanılmaz ivmesini ve çok isabetli dönüşlerini tartışarak karanlık stadyumdan çıktılar. Şatoya giden yolun yarısına gelmişlerdi ki, Harry soluna bakıp yüreğini ağzına getiren bir şey gördü - karanlıkta parıldayan bir çift go7.
Harry kalakaldı, kalbi kaburgalarına çarparcasına atıyordu.
"Ne var?" dedi Ron.
Harry parmağıyla işaret etti. Ron asasını çıkarıp, "Lumos!" dedi.
Çime bir ışık huzmesi düştü, bir ağacın dibine vurup dallarını aydınlattı; orada, yeni çıkmakta olan yaprakların arasında çömelmiş halde, Crookshanks duruyordu.
"Defol şuradan!" diye kükredi Ron. Eğilip çimin üstünde duran bir taşı eline aldı, ama o daha bir şey yapamadan Crookshanks uzun san kuyruğunu şöyle bir sallayıp ortadan kaybolmuştu bile.
"Gördün mü?" dedi Ron öfkeyle, taşı yeniden yere atarak. "İstediği gibi dolaşmasına izin veriyor - büyük ihtimalle Scabbers'ın üstüne katık olsun diye bir iki kuş yemiştir..."
Harry hiçbir şey demedi. Derin bir soluk aldı, içi rahatlamıştı; bir an için o gözlerin Ecel'e ait olduğunu sanmıştı. Bir kez daha şatonun yolunu tuttular. Küçük panik anından biraz utanan Harry, Ron'a hiçbir şey söylemedi - ve aydınlık Giriş Salonu'na varıncaya dek bir daha sağma soluna bakmadı.
Harry ertesi sabah kahvaltıya yatakhanesindeki diğer çocuklarla birlikte indi, hepsi de Ateşoku'nun bir tür şeref kıtasını hak ettiğine inanıyordu. Harry Büyük
305
Salon'a girerken bütün kafalar Ateşoku'na döndü ve her tarafta mırıldanmalar başladı. Slvtherin takımının yıldırım çarpmış gibi görünüşü, Harry'de büyük bir tatmin duygusu yaratmıştı.
Ron, dönüp Malfoy'a bakarak, "Suratını gördün mü?" dedi neşeyle. "İnanamıyor! Harika bir şey bu!"
Wood da Ateşoku kendisinin olmadığı halde onun ihtişamının tadını çıkarıyordu.
"Buraya koy, Harry/' dedi. Süpürgeyi masanın ortasına yerleştirip, adı yukarı baksın diye özenle çevirdi. Az sonra Ravencla\\ ve Hufflepuff masalarından insanlar süpürgeye bakmak için gelmeye başlamışlardı. Ced-ric Diggory gelip Nimbus'unun yerini böyle üstün bir süpürgeyle doldurduğu için Harry'yi tebrik etti. Percy'nin Ravenclaw'lu kız arkadaşı Penelope Clearwa-ter ise düpedüz Ateşoku'nü tutmak için izin istedi.
O, Ateşoku'nü yakından incelerken, Percy, "Aman diyeyim, Penny, sabotaj olmasın da!" dedi. "Penelo-pe'yle iddiaya girdik," diye açıkladı takıma. "Maçın sonucu üzerine on Galieon'luk bir iddia!"
Penelope Ateşoku'nu masanın üzerine bıraktı, Harry'ye teşekkür etti ve masasına döndü.

"Harry - lütfen kazanın," dedi Percy telaşlı bir fısıltıyla. "On Gallcon'um yok. Evet, geliyorum, Penny!" Ve tostunu paylaşmak için onun yanına gitti.
"O süpürgeyi idare edebileceğinden emin misin, Potter?" dedi soğuk, uyuşuk bir ses.
Draco Malfoy daha yakından bakmak için gelmişti, Crabbe ve Goyle da hemen arkasmdaydı.
306
"Evet, sanırım," dedi Harry kayıtsızca.
"Bir sürü özelliği var, değil mi?" dedi Malfoy. Gözleri hain hain parıldıyordu. "Yazık, paraşüt koymamışlar - bir Ruh Emici'ye çok yaklaşırsan diye diyorum."
Crabbe ve Goyle kıs kıs güldüler.
"Senin de kendininkine fazladan bir kol bağlaya-maman çok yazık, Malfoy," dedi Harry. "O zaman Snitch'i senin yerine yakalayabilirdi."
Gryffindor takımı kahkahalarla güldü. Malfoy soluk renkli gözlerini kıstı ve uzaklaştı. Gidip Slytherin takımının diğer oyuncularına katıldı. Kafa kafaya vermişler, şüphesiz Malfoy'a Harry'nin süpürgesinin gerçek bir Ateşoku olup olmadığını soruyorlardı.
On bire çeyrek kala, Gryffindor takımı soyunma odasının yolunu tuttu. Hava Hufflepuffla yaptıkları maçtakine hiç benzemiyordu. Berrak, serin bir gündü, çok hafif bir esinti vardı. Bu defa görme zorluğu olmayacaktı ve Harry, her ne kadar gergin olsa da, sadece bir Quidditch maçının getirebileceği heyecanı hissetmeye başlamıştı. Kalabalığın ilerideki stadyuma doğru gittiğini duyabiliyorlardı. Harry siyah okul cüppesini çıkardı ve cebinden asasını alıp Çjuidditch cüppesinin altına giyeceği tişörtün içine soktu. Ona ihtiyacı olmamasını diliyordu. Birden Profesör Lupin'in de kalabalığın içinde olup olmadığını, seyredip seyretmediğini merak ett.
"Ne yapmamız gerektiğini biliyorsunuz," dedi Wo-od, tam soyunma odasından çıkmaya hazırlanırlarken. "B.ı maçı kaybedersek, Kupa şansımız kalmıyor. Siz -
'   307
I
siz dünkü antrenmandaki gibi ı çun yeter, hiçbir sorun yaşamayız!"
Stadyumu inleten bir tezahürat altında sahaya çıktılar. Mavi giymiş Ravenclaw takımı, sahanın ortasında bekliyordu. Arayıcı'ları Chr> Chang, takımlarındaki tek kızdı. Harry'den bir bas kısaydı. Harry, üstündeki bütün gerginliğe rağmen, ^ mm çok çok güzel olduğunun farkına varmadan edunedi. İki takım, kaptanlarının arkasında karşı karşıya dizildiğinde, kız Harry'ye gülümsedi ve Harry n idesi civarında bir yerde maçla hiç ilgisi olmadığını düşündüğü bir sarsıntı hissetti.
"Wood, Davies, el sıkışın," der' Madam Hooch canlı bir sesle. Wood, Ravenclaw kaptanıyla el sıkıştı.
"Süpürgelerinize binin... düdüğümü bekleyin... üç -iki-bir-"
Harry ayağıyla yere vurarak yükseldi. Ateşoku diğer bütün süpürgelerden daha büyük bir hizla fırlamıştı; Harry stadyumun üzerinde uçup Snitch'e bakınmaya başladiv-Bir taraftan da Weasley ikizlerinin arkadaşı Lee Jordan'ın yorumunu dinliyordu.
"Maç başladı ve bu maçın en büyük Heyecan unsuru Gryffindor'dan Harry Potter'ın kullandığı Ateşoku. Hangi Süpürge'y e göre Ateşoku, bu yıl yapılacak Dünya Şampiyonasında çoğu milli takımın tercihi ol K ak -"
"Jordan, senin için bir mahzuru yoksa b;,zo maçta olanları anlatır mısın?" diye araya girdi Profesör McGo-nagall'ın sesi.
"Haklısınız, Profesör - birkaç gerekli bilgi voriyor-
308
dum da. Aklıma gelmişken, Ateşoku'nun kendinden otomatik freni ve -"
"Jordan!"
"Tamam, tamam. Şu anda ' Gryffindor atakta, Gryffindor'dan Katie Bell kaleye doğru gidiyor..."
Harry, Katie'nin tam tersi yönde giderek onun yanından geçti. Etrafına bakrnıp altın bir parıltı ararken, Cho Chang'ın kendisini yakından takip ettiğinin farkına vardı. Cho'nün çok iyi bir uçucu olduğuna şüphe yoktu - bir o tarafından bir bu tarafından yaklaşıyor, onu yön değiştirmeye zorluyordu.
Fred, Alicia'ya doğru g'den bir Bludger'ın peşine düşmüş, hızla geçerken, "Ona sürat neymiş

göster, Harry!" diye bağırdı.
Ravenclaw kale direklerinin etrafından dönüyorlardı ki, Harry Ateşoku'nun hızını artırdı ve Cho geride kaldı. Tam Katie maçın ilk golünü atmayı başardığında ve sahanın Gryffindor tarafı sevinçten çılgına döndüğünde, onu gördü - Snitch, zemine yakın bir yerde, ba-riyerlerden birinin yanında uçup duruyordu.
Harry dalışa geçti; Cho da onun ne yaptığını görüp peşinden fırladı. Harry giderek hızlanıyor, heyecan her tarafını kaplıyordu; dalışlar onun uzmanlık alanıydı. Sadece üç metre kalmıştı - Ansızın, Ravenclavv Vurucu'lanndan birinin vurduğu bir Bludger çıktı ortaya; Harry yolundan sapıp birkaç santimle kurtuldu, ama o bhkaç kritik saniye içinde Snitch ortadan kaybolmuştu.
Gryffindor taraftarlarından düş kınklığıyla dolu
309
koca bir "Aaaaaaaahhh!" sesi çıktı, Ravenclaw tarafm-dansa Vurucu'larma epey alkış geldi. George VVeasley ikinci Bludger7! doğruca sıkınh yaratan Vurucu'nün üstüne yollayarak ferahladı. Vurucu'nun Bludger'dan kaçması için havada baş aşağı dönmesi gerekti.
"Gryffindor seksene sıfır önde ve şu Ateşoku'na bakın! Potter onun bütün marifetlerini sergilemeye başladı şimdi. Nasıl döndüğüne bakın - Chang'ın Kuyruklu-yıldız'ı ona rakip olamaz. Ateşoku'nun ince dengesi gerçekten de kendini göstermeye başlıyor bu uzun -"
"JORDAN! 'ATEŞOKU'NUN REKLAMINI YAPMAN İÇİN PARA MI VERDİLER SANA? YORUMUNA DEVAM ET!"
Ravenclaw yetişmeye başlamıştı; üç gol atmışlardı, bu da Gryffindor sadece elli sayı önde demekti - Cho, Snitch'i ondan önce yakalarsa, Ravenclaw kazanacaktı. Harry alçaldı, bir Ravenclaw Kovalayıcı'sına çarpmaktan kıl payı kurtuldu ve sahayı deli gibi taramaya başladı. Bir altın parıltısı, minicik kanatlar - Snitch, Gryffindor kale direklerinin etrafında dönüyordu.
Harry hızlandı, gözleri ilerideki altın beneğe kilitlenmişti - ama hemen sonra Cho birdenbire ortaya çıkıp önünü kesti -
Harry çarpışmayı engellemek için yön değiştirince, "HARRY, CENTİLMENLİK ETMENİN SIRASI DEĞİL!" diye kükredi Wood. "GEREKİRSE ONU SÜPÜRGESİNDEN DÜŞÜR!"
Harry dönüp Cho'yu gördü; Cho sırıtıyordu. Snitch yine ortadan kaybolmuştu. Harry Ateşoku'nu yukarı
310
doğrulttu, az sonra oyunun yedi metre yukarısındaydı. Gözünün kenarından, Cho'nun onu takip ettiğini gördü... Snitch'i kendi aramaktansa onu marke etmeye karar vermişti. Peki öyleyse... eğer Harry'nin kuyruğuna yapışacaksa, sonuçlarına da katlanması gerekecekti...
Harry yeniden dalışa geçti. Onun Snitch'i gördüğünü sanan Cho, takip etmeye çalıştı. Harry çok keskin bir dönüşle dalıştan çıktı, Cho ise hızla aşağı doğru inmeye devam etti; Harry bir kez daha mermi gibi yukarı fırladı ve Snitch'i üçüncü kez gördü: Ravenclav/ tarafında, sahanın çok üzerinde ışıldıyordu.
Hızlandı; metrelerce altında, Cho da hızlandı. Harry kazanmak üzereydi, arayı açıyor, her geren saniye Snitch'e daha da yaklaşıyordu - derken -
"Aa!" diye çığlık attı Cho, parnuı;j \ la bir yen işaret ederek.
Dikkati dağılan Harry, aşağı baktı.
Üç Ruh Emici, üç uzun boylu, siyahlara bürünmüş, kukuletalı Ruh Emici, kafalarını kaldırmış ona bakıyordu.
Düşünerek vakit kaybetmedi. Elini cüppesinin yakasından sokup asasını çıkardı ve kükredi: "Expecto patronum!"
Asasının ucundan gümüşi beyaz devasa bir şey fırladı. Onun tam Ruh Emicilere doğru gittiğini biliyordu, ama durup seyretmedi. Zihni hâlâ mucizevi bir şekilde berraktı, dönüp önüne baktı - hedefine neredeyse ulaşmışa. Hâlâ asayı tutan eliyle öne doğru uzandı ve parmaklarıyla minik, mücadeleci Snitch'i kavramayı başardı.
311
Madam Hooch'un düdüğü duyuldu. Harry havada arkasına döndü ve kırmızı renkli altı bulanık şeklin hızla ona doğru yaklaştığını gördü. Az sonra bütün takım onu öylesine sıkı kucaklıyordu ki,

neredeyse süpürgesinden düşecekti. Aşağıda, kalabalığın içindeki Gryffin-dorlann sevinç naralarını duyabiliyordu.
"İşte böyle oğlum!" diye bağırıp duruyordu Wood. Alicia, Angelina ve Katie üçü de Harry'yi öpmüşlerdi, Fred ise ona öyle sıkı sarılmıştı ki, Harry kafasının kopacağını sandı. Takım tam bir karmaşa içinde yere inmeyi başardı. Harry süpürgesinden indi ve bir sürü Gryffindor taraftannın sahaya fırladığını gördü, en önde de Ron vardı. Daha jne olduğunu anlamadan, coşkuyla bağırıp çağıran kalabalık onu sarmıştı.
"Evet!" diye bağırdı Ron, Harry'nin kolunu havaya kaldırarak. "Evet! Evet!"
"Aferin, Harry!" dedi Percy, çok memnun görünüyordu. "On Galleon kazandım! Penelope'yi bulmam gerek, affedersiniz -"
"Çok iyiydin, Harry!" diye kükredi Seamus Finni-gan.
''Müthişti be!'' diye seslendi Hagrid, oraya üşüşmüş Gryffindor'larrn kafalarının üzerinden.
"Bayağı iyi bir Patronus'tu," dedi bir ses Harry'nin kulağına.
Harry arkası na dönüp Profesör Lupin'i gördü. Lupin hem sarsılmış, hem de memnun kalmış görünüyordu.
"Ruh Emici'ler beni hiç etkilemedi!" dedi Harry heyecanla. "Hiçbir şey hissetmedim!"
312
"Çünkü - ee - onlar Ruh Emici değildi," dedi Profesör Lupin. "Gel de bak -"
Harry'yi kalabalığın içinden çıkanp sahanın kenarını görebileceği bir yere götürdü.
"Mr Malfo/u epey korkuttun," dedi Lupin.
Harry bakakaldı. Malfoy, Crabbe, Goyle ve Slythe-rin takım kaptanı Marcus Rint, yerde darmadağın bir yığın halinde yatıyorlardı. Kendilerini uzun, siyah, kukuletalı cüppelerin içinden çıkarmak için debeleniyorlardı. Görünüşe bakılırsa Malfoy, Goyle'un omuzlarında ayakta durmuştu. Profesör McGonagall yüzünde katıksız bir öfke ifadesiyle tepelerine dikilmişti.
"Alçakça bir hile!" diye bağırıyordu. "Gryffindor Arayıcı'sına yönelik rezil ve ödlekçe bir sabotaj girişimi! Hepiniz cezaya kalıyorsunuz, ayrıca Slytherin'den elli puan düşürüyorum! Bu konuyu Profesör Dumble-dore'la da görüşeceğim, hiç şüpheniz olmasın! Hah, işte geliyor!"
Gryffindor'un zaferini perçinleyecek bir şey varsa, o da buyd ' ite kaka Harry'nin yanına gelmiş olan Ron, Malfoy'un kendini cüppeden kurtarmak için çabalayışını ve Goyle'un cüppenin içine sıkışmış kafasını izlerken gülmekten iki büklüm oldu.
"Haydi, Harry!" dedi George, ite kaka yanına gelerek. "Parti var! Gryffindor ortak salonunda, hemen şimdi!"
"Tamam," dedi Harry, kendini çok uzun süredir olmadığı kadar mutlu hissediyordu. Hâlâ kırmızı cüppelerinin içindeki takımla birlikte önden giderek stadyumdan çıktılar ve şatoya döndüler.
313
Sanki Quidditch Kupası'm kazanmışlardı; parti bütün gün ve gecenin büyük bir bölümü boyunca sürdü. Fred ve George VVeasley bir iki saatliğine ortadan kaybolup kucak dolusu Kaymakbirası şişesi, balkabağı gazozu ve torba torba Balyumruk tatlılarıyla döndüler.
"Bunu nasıl yaptınız?" diye çığlık attı Angelina Johnson. George kalabalığa Naneli Kurbağalar fırlatmaya başlamıştı.
Fred, Harry'nin kulağına, "Aylak, Kılkuyruk, Pati-ayak ve Çatalak'm da yardımıyla," diye fısıldadı.
Kutlamaya sadece bir kişi katılmamıştı. Hermione inanılmaz bir şekilde bir köşede oturmuş, ingiliz Mugg-le'lannın Ev Hayatı ve Sosyal Alışkanlıkları adında kocaman bir kitap okuyordu. Harry, Fred'le George'un birkaç Kaymakbirası şişesini havaya atıp tuttuğu masadan uzaklaşıp onun yanına gitti.
"Maça da mı gelmedin?" diye sordu.
Hermione ona bakmadan, "Tabii ki geldim," dedi tuhaf, tiz bir sesle. "Ve kazandığımız için çok mutluyum ve senin çok iyi oynadığını düşünüyorum, ama bunu pazartesiye kadar bitirmiş olmalıyım."
"Haydi, Hermione, gel de bir şeyler ye," dedi Harry. Ron'a bakıp onun savaş baltasını gömebilecek kadar neşeli olup olmadığını merak etti.
"Yapamam, Harry, hâlâ okumam gereken dört yüz yirmi iki sayfam var!" dedi Hermione. Sesi

hafiften İste-
314
rik bir hal almıştı. "Neyse, zaten..." dedi Ron'a bakarak, "o benim katılmamı istemiyor."
Harry'nin buna diyebileceği bir şey yoktu, çünkü Ron tam o anda dönüp yüksek sesle "Scabbers yenmiş olmasaydı, bu Şeker Sineklerden yiyebilirdi, gerçekten çok severdi onları," dedi.
Hermione gözyaşlarına boğuldu. Harry daha bir şey diyemeden ya da bir şey yapamadan, kocaman kitabı koltuk altına almış ve ağlayarak kızlar yatakhanesine çıkan merdivene doğru koşup gözden kaybolmuştu.
Harry alçak sesle, "Ona biraz daha yumuşak davranamaz mısın?" diye sordu Ron'a.
"Hayır/' dedi Ron kararlı bir sesle. "Eğer pişman olmuş gibi davransaydı - ama yok, asla hatalı olduğunu kabul etmeyecek Hermione. Hâlâ Scabbers tatile çıkmış falan gibi davranıyor."
Gryffindor partisi ancak Profesör McGonagall sabahın birinde ekose sabahlığı ve başında saç filesiyle çıka-gelip hepsinin yatmasında ısrar edince sona erdi. Harry ve Ron yatakhanelerine çıktılar, bir taraftan hâlâ maçı tartışıyorlardı. Sonunda Harry bitkin bir halde yatağına tırmandı, ay ışığı gelmesin diye perdelerini çekti, arkasına yaslandı ve neredeyse anında uykuya daldığım hissetti...
Çok garip bir rüya gördü. Omzunda Ateşoku'yla bir ormanda yürüyor, gümüşi beyaz bir şeyi takip ediyordu. O şey ilerideki ağaçların arasında dolanıyordu, onu sadece yaprakların arasından görebiliyordu. Yakalamak için hızını artırdı, ama o hızlandıkça avı da hızla-
315
myordu. Harry koşmaya başladı ve ileride bir yerde toynakların giderek süratlendiğini duydu. Şimdi son sürat koşuyordu ve ilerisinde dört nala koşma sesi duyuyordu. Sonra bir köşeyi dönüp açıklığa çıktı ve -
"AAAAAAAAAAHHHHHHHHHHHHHHHHH! YOOOOOOOOOOOOOOOOO!"
Harry sanki yüzüne bir şey çarpmış gibi aniden uyandı. Zifiri karanlıkta tamamen yönünü şaşırmış halde, perdelerini çekiştirdi - etrafında birinin hareket ettiğini ve odanın öbür ucundan Seamus Finnigan'ın sesinin geldiğini duyabiliyordu.
"Neler oluyor?"
Harry yatakhane kapısının çarpılarak kapandığın: duydu sanki. Sonunda perdelerin aralığım buldu, açt ve tam o anda Dean Thomas lambasını yaktı.
Ron yatakta oturmuştu. Bir taraftaki perdeleri yırtıktı, yüzündeyse tam bir dehşet ifadesi vardı.
"Black! Sirius Black! Bıçağı vardı!"
"Ne?"
"Buradaydı! Daha şimdi! Perdeleri kesti! Beni uyandırdı!"
"Rüya görmediğinden emin misin, Ron?" dedi Dean.
"Perdelere bakın! Söylüyorum size, buradaydı!"
Hepsi yataklarından çıktılar; yatakhane kapısına önce Harry ulaştı ve merdivenlerden aşağı koşarak indiler. Arkalarından kapılar açılıyor, uykulu sesler yükseliyordu.
"Kim bağırdı?"
316
"Ne yapıyorsunuz?"
Ortak salondaki tek ışık partiden arta kalan süp-rüntülerle dolu, sönmek üzere olan ateşin panltısıydı. İçerisi bomboştu.
"Rüya görmediğinden emin misin, Ron?"
"Söylüyorum size, onu gördüm!"
"Nedir bu gürültü?"
"Profesör McGonagall yatmamızı söylemişti!"
Kızlardan birkaçı üstlerine sabahlıklarını geçirip aşağı inmişti, esniyorlardı. Erkekler de yeniden ortaya çıkmaya başlamışlardı.
"Harika, devam mı ediyoruz?" dedi Fred VVeasley keyifle.
"Herkes yukarı dönsün!" dedi Percy, aceleyle ortak salona girerek. Konuşurken bir yandan da Öğrenci Başı rozetini pijamasına iğneliyordu.

"Perce - Sirius Black!" dedi Ron cılız bir sesle. "Ya-takhanemizdeydi! Bıçağı vardı! Beni uyandırdı!"
Ortak salon sus pus oldu.
"Saçmalama!" dedi Percy, sarsılmış görünüyordu. "Fazla yedin Ron - kâbus gördün -"
"Söylüyorum sana -"
"Haydi ama, yeter artık!"
Profesör McGonagall geri dönmüştü. Ortak salona girerken portreyi çarparak kapatıp kızgın gözlerle etrafına bakmaya başladı.
"Gryffindor'un maçı kazanmasına çok sevindim, ama bu iş saçma bir hal almaya başladı! Percy, senden daha fazlasını beklerdim!"
317
"Ben kesinlikle böyle bir şeye izin vermedim, Profesör!" dedi Percy, kızgın kızgın şişinerek. "Ben de şimdi hepsine yataklarına dönmelerini söylüyordum! Kardeşim Ron kâbus görmüş -"
"KÂBUS DEĞİLDİ!" diye bağırdı Ron. "PROFESÖR, BİR UYANDIM Kİ SIRIUS BLACK ELİNDE BİR BIÇAKLA TEPEMDE DİKİLMİŞ!"
Profesör McGonagall ona bakakaldı.
"Saçmalama, Weasley, portre deliğinden nasıl geçmiş olabilir?"
"Ona sorun!" dedi Ron, bir parmağını Sir Cado-gan'ın resminin arkasına doğru sallayarak. "Sorun bakalım görmüş mü -"
Profesör McGonagall, Ron'a şüpheyle, ters ters bakarak portreyi yeniden itip açtı ve dışarı çıktı. Bütün salon nefesini tutup dinledi.
"Sir Cadogan, az önce bir adamın Gryffindor Kulesi'ne girmesine izin verdiniz mi?"
"Elbette, asil leydim!" diye haykırdı Sir Cadogan.
Ortak salonun hem içinde, hem de dışında hayret 'dolu bir sessizlik oldu.
"Ver-verdiniz mi?" dedi Profesör McGonagall. "Ama - ama ya parola?!"
"Parolaları vardı!" dedi Sir Cadogan gururla. "Bütün haftanın parolaları vardı, leydim! Küçük bir kâğıttan okudu!"
Profesör McGonagall kendini çekerek portre deliğinden geçip, afallamış kalabalığın önüne geldi. Bembeyaz kesilmişti.
318
"Kim," dedi, sesi titreyerek, "hangi su katılmamış salak bütün haftanın parolalarını bir kâğıda yazıp da ortalıkta bıraktı?"
Mutlak bir sessizlik oldu, arada küçücük, korku dolu ciklemeler duyuluyordu. Neville Longbottom, baştan aşağı, ponpon terlikli ayak parmaklarına kadar titreyerek, ağır ağır elini kaldırdı.
319
ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
Snape'in Kini
I
O gece Gryffindor Kulesi'nde kimse uyumadı. Şatonun yine arandığını biliyorlardı ve bütün bina ortak salonda, Black'in yakalanıp yakalanmadığını duymayı bekleyerek, uyumadan oturdu. Şafakta Profesör McGo-nagall geldi ve onlara Black'in yine kaçtığını söyledi.
Ertesi gün her gittikleri yerde daha sıkı güvenlik önlemleri gördüler. Profesör Flitvvick ön kapılara Sirius Black'in büyük bir resmini gösterip simasını belletiyordu. Filch birden koridorlarda bir yukarı bir aşağı koşturup duvarlardaki ince çatlaklardan fare deliklerine kadar her şeye tahta çakmaya başlamıştı. Sir Cadogan kovulmuştu. Portresi yedinci kattaki tenha sahanlığa geri götürülmüştü ve Şişman Hanım geri gelmişti. Ustaca onarılmıştı, ama hâlâ son derece tedirgindi. İşine geri dönmeyi ancak ekstra korunma sağlanması koşuluyla kabul etmişti. Onu korumak için bir avuç suratsız güvenlik ifriti tutulmuştu. Tehdit edici bir grup halinde koridoru arşınlıyorlar, homurtularla konuşuyorlar ve sopalarının boyunu karşılaştırıyorlardı.
320
Harry üçüncü kattaki tek gözlü cadının heykelinin korumasız olduğunu ve önüne bir şey çakılmadı ğını ister istemez fark etti. Anlaşılan Fred ve George kendilerinin -ve şimdi Harry, Ron ile Hermione'nin- heykelin içindeki gizli geçidi bilen tek kişi olduklarını söylemekte haklıydılar.

Harry, "Birisine söylemeli miyiz sence?" diye sordu Ron'a.
Ron konuyu kapatmak istercesine, "Balyumruk'tan gelmediğini biliyoruz/' dedi. "Dükkâna zorla ^irilse haberimiz olurdu."
Harry, Ron'un böyle düşündüğüne memnun olmuştu. Tek gözlü cadının da önüne tahta çakılsaydı, Hogsmeade'e bir daha asla gideme/ebilirdi çünkü.
Ron birden şöhret olmuştu. Hayatında ilk kez, insanlar ona Harry'ye gösterdiklerinden fa7la ilgi gösteriyorlardı. Ron'un bu deneyimin kevfini çıkardığı da apaçıktı. O gece olanlar yüzünden hâlâ çok sarsılmış olduğu halde, ona soran herkese, zengin ayrıntılarla, neler olduğunu anlatarak onu mutlu ediyordu.
"... Uyuyordum ve bir yırtılma sesi duydum, rüyamda oldii sandım, biliyor musunuz? Ama bir de hava cereyanı vardı... Uyandım, bir baktım ki yatağımın perdelerinin bir tarafı aşağı indirilmiş... öbür 'arafa döndüm... ve onu tepemde ayaktı dururken gördüm... iskelet gibiydi, gür, kirli saçları vardı... elinde koca bir bıçak tutuyordu, 30 santimden fazla olmalı... bana baktı, ben de ona baktım, sonra haykırdım, o da sıvıştı.
"Niye, ama?" diye ekledi Ron, Harry'ye. Kan don-
321
durucu hikâyesini dinleyen bir grup ikinci sınıf öğrencisi kız gitmişti. "Niye sıvıştı?"
Harry de aynı şeyi merak ediyordu. Niye yanlış yatağa giden Black önce Ron'u susturup sonra Harry'ye geçmemişti? Black on iki yıl önce masum insanları öldürmeye aldırmadığını kanıtlamıştı, bu sefer ise dört tanesi uyuyan beş silahsız erkek çocuk vardı karşısında.
"Sen haykırıp da insanları uyandırınca şatodan çıkmasının zor olacağını anlamış olmalı," dedi Harry düşünceli düşünceli. "Portre deliğinden geçmesi için bina-dakilerin hepsini öldürmesi gerekecekti... sonra da karşısına öğretmenler çıkacaktı..."
Neville tam bir yüzkarası haline gelmişti. Profesör McGonagall ona öyle kızmıştı ki, gelecekteki bütün Hogsmeade ziyaretlerini iptal etmiş, ceza vermiş ve başkalarının Neville'e Kule'ye giriş parolasını söylemesini yasaklamıştı. Zavallı Neville her akşam birisi onu içeri soksun diye ortak salonun önünde beklemek zorundaydı. Bu arada güvenlik ifritleri de ona pis pis sırıtarak büsbütün tatsızlık yaratıyorlardı. Ne var ki, bu cezaların hiçbiri ninesinin onun için hazırladığı cezanın yanından bile geçemezdi. Black'in Kule'ye girişinden iki gün sonra, nineri Neville'e bir Hogvvarts öğrencisinin kahvaltıda alabileceği en kötü şeyi yolladı - bir Çığırtkan.
Okul baykuşlan her zamanki gibi postayı taşıyarak Büyük Salon'dan içeri süzüldüler. Büyük bir hüthüt kuşu gagasında kıpkırmızı bir zarfla önüne konunca, Neville az daha tıkanıyordu. Onun karşısında oturan
322
Harry ve Ron mektubun bir Çığırtkan olduğunu hemen anladı - Ron da önceki yıl annesinden bir tane almıştı.
"Vınla, Neville," ded? Ron.
Neville iki kere söyletmedi. Zarfı yakaladı, bomba gibi önünde tutarak Salon'dan dışarı bir koşu fırladı. Bu arada Slytherin masası da onun haline kahkahalarla gülüyordu. Çığırtkan'm Giriş Salonu'nda faaliyete geçtiğini duydular - Neville'm ninesinin sihirle normal vo-lümünün yüz katına yükf.elmiş sesi, nasıl bütün aileyi rezil ettiğini haykırarak anlatıyordu.
Neville için üzülmekle meşgul olan Harry, kendisinin de bir mektubu olduğunu hemen fark etmemişti. Hedwig bileğini şiddetle gagalayarak onun dikkatini çekti.
"Ayy! Şey - teşekkürler, Hedwig..."
Baykuş, Neville'in patlamış mısırlarını afiyetle yerken, Harry de zarfı yırtıp açtı. İçindeki notta şöyle diyordu:
Sevgili Harry ve Ron,
Bu akşam altı sularında benimle çay içmeye ne dersiniz? Sizi ben gelip şatodan alacağım. GÎRIŞ SALO-NU'NDA BENÎ BEKLEYÎN, TEK BAŞINIZA ÇIKMANIZA ÎZÎN YOK.
Selamlar,
Hagrid
"Herhalde Black hikâyesini tüm ayrıntılarıyla dinlemek istiyor!" dedi Ron.

323
Böylece o akşam saat altıda Harry ve Ron, Gryffin-dor Kulesi'nden ayrıldı, koşarak güvenlik ifritlerinin yanından geçti ve aşağı, Giriş Salonu'na indiler.
Hagrid çoktan gelmiş onları bekliyordu.
"Pekâlâ, Hagrid," dedi Ron. "Sanırım cumartesi gecesi olup biten her şeyi dinlemek istiyorsun, ha?"
"Hepsini duydum bile," dedi Hagrid, ön kapılan açıp onlan dışarı çıkarırken.
"Ya," dedi Ron, süngüsü düşmüş görünüyordu.
Hagrid'in kulübesine girince gözlerine çarpan ilk şey, onun yamalı yorganı üstünde oturan Şahgaga oldu. Muazzam kanatlarını sıkıca vücuduna yapıştırmıştı, keyifle bir tabak dolusu ölü gelincik yiyordu. Bu tatsız sahneden gözlerini kaçıran Harry, Hagrid'in gardırobunun kapısında devasa, tüylü bir kahverengi takım elbise ile korkunç bir s arı-turuncu renkli kravatın asılı olduğunu gördü.
"Bunlar da n'oluyor, Hagrid?" diye sordu.
"Şahgaga'nın Tehlikeli Yaratıkların İtlafı Komite-si'ne karşı duruşması," dedi Hagrid. "Bu cuma. Onunla ben birlikte Londra'ya gidiyoruz. Hızır Otobüs'te iki yer ayırttım..."
Harry berbat bir suçluluk duygusuyla sarsıldı. Şahgaga'nın duruşmasının bu kadar yakın olduğunu tamamen unutmuştu. Ron'un yüzündeki huzursuz ifadeye bakılırsa, o da aynı durumdaydı. Şahgaga'nın savunmasını hazırlamasına yardimcı olma konusundaki sözlerini de unutmuşlardı. Ateşoku'nun gelişi, başka her şeyi akıllarından silmişti. ,
324
Hagrid onlara çay koydu, bir tabak Bath çöreği ikram etti, ama kabul etmeyecek kadar akılları vardı. Daha önce Hagrid'in yemekleri konusunda hayli deneyim edinmişlerdi.
Hagrid ortalarına oturup ona yakışmayacak kadar ciddi bir görünüme bürünerek, "İkinizle bir şey konuşacağım," dedi.
"Nedir?" diye sordu Harry.
"Hermione."
"Ona ne olmuş?" dedi Ron.
"Kafasını yiyecek, o olmuş. Noel'den beri sık sık bana geliyor. Kendini yalnız hissediyor. Önce Ateşoku yüzünden onunla konuşmadınız, şimdi de konuşmuyorsunuz çünkü kedisi -"
"- Scabbers'ı yedi!" diye haykırdı Ron öfkeyle.
"Çünkü kedisi bütün kediler gibi davrandı," diye devam etti Hagrid inatla. "Bayağı bir ağladı burda, anlıyorsunuz ya. Kötü günler geçiriyor. Becereceğinden fazlasını yüklendi, bana sorarsanız, onca şeyi yapmaya çalışıyor. Yine de Şahgaga'nın duruşması için bana yardım edecek zaman buldu, ha... bana çok iyi bazı şeyler buldu... sanırım Şahgaga'nın şimdi hayli şansı var..."
"Hagrid, biz de yardım etmeliydik - kusura bakma -" diye kekeledi Harry.
"Sizi suçlamıyorum!" dedi Hagrid, eliyle Harry'nin özrünü bir kenara savurarak. "Tanrı biliyor ya, sizin de yapacak çok işiniz vardı. Gece gündüz Quidditch ant-veaTianı yaptığınızı gördüm - ama size söyleyeyim,
325
bak. Ben ikinizin arkadaşlarınıza süpürgeler ya da farelerden çok değer verdiğinizi sanırdım. Hepsi bu!"
Harry ve Ron birbirlerine rahatsız bakışlar attılar.
"Çok üzüldü, sahiden, Black nz daha seni bıçakla-yacaktı ya, Ron. İyi bir kalbi var H^rmione'nin. Siz ikiniz de onunla konuşmuyorsunuz -'
"O kediden kurtulsa, konuşurum"' dedi Ron öfkeyle. "Oysa hâlâ onu savunuyor! Kedi o'r manyak, ama hakkında tek kötü söz duymak istemvvor!"
Hagrid bilgece, "Eh, öyle, insan'ar hayvanlan konusunda biraz aptallık edebilir," dedi Hagrid. Arkasında Şahgaga, Hagrid'in yastığına birkc c gelincik kemiği tükürdü.
Ziyaretlerinin geri kalanını Gryttindor'un Quid-ditch Kupası'ndaki şansının artması üzerine konuşarak geçirdiler. Saat dokuzda, Hagrid onları yeniden şatoya görürdü.
Ortak salona döndüklerinde duyuru tahtasının önünde bir kalabalık toplanmıştı.
"Hogsmeade, önümüzdeki hafta sonu!" dedi Ron, yeni duyuruyu okumak için insanların başlan

üzerinden uzanarak. Bir yere oturmaya giderlerken, Harry'ye alçak sesle, "Ne dersin?" diye sordu.
"Eh, Filch Balyumruk'a giden geçit konulunda bir şey yapmadı," dedi Harry, daha da alçak sesle.
Sağ kulağında bir ses, "Harry!" dedi. Han y zıpladı ve dönüp Hermione'ye baktı. Tam arkalarındaki masaya oturmuştu, arkasına gömüldüğü kiteplau araladı.
326
"Harry, eğer yine Hogsmeade'e gidersen... Profesör McGonagall'a o haritayı söylerim!" dedi Hermione.
"Birinin konuştuğunu duyuyor musun, Harry?" diye hırladı Ron, Hennione'ye bakmadan.
"Ron, nasıl seninle gitmesine izin verirsin? Sirius Black sana az daha ne yapıyordu, düşünsene. Ciddiyim, söylerim -"
Ron küplere binmiş halde, "Demek şimdi de Harr/yi okuldan attırmaya çalışıyorsun!" dedi. "Bu yıl yeterince zarann dokunmadı mı?"
Hermione cevap vermek için ağzını açtı, ama Cro-okshanks hafifçe tıslayarak kucağına sıçradı. Ron'un yüzündeki ifadeyi görünce ona ürkmüş gözlerle bakan Hermione, Crookshanks'i kucakladı ve hızla kızların yatakhanesine doğru gitti.
"Ne dersin, peki?" dedi Ron, konuşmaları hiç bölünmemiş gibi. "Hadi hadi, geçen sefer gittiğinde hiçbir şey görmedin. Daha Zonko'nun dükkânına bile girmedin!"
Harry, Hermione duyamayacak kadar uzakta mı diye etrafına bakındı.
"Tamam," dedi. "Ama bu kez yanıma Görünmezlik Pelerini'ni alıyorum."
Cumartesi sabahı Harry Görünmezlik Pelerini'ni torbasına koydu, Çapulcu Harita sı'm cebine tıktı ve herkesle birlikte kahvaltıya indi. Hermione karşıdan
327
ona kuşkucu bakışlar atıp duruyordu, ama onunla göz göze gelmekten kaçındı ve herkes ön kapılara doğru giderken Hermione onun Giciş Salonu'ndaki mermer merdivene yürüdüğünü görsün diye Özen gösterdi.
Ron'a, "Güle güle!" diye seslendi Harry. "Döndüğünde görüşürüz!"
Ron sırıttı ve R;ÖZ kırptı.
Harry telaşla üçüncü kata çıkarken. Çapulcu Hari-tası'nı da cebinden çıkardı. Tek gözlü cadının yanına çömelerek haritayı düzeltti. Tek bir küçük nokta, ona doğru hareket ediyordu. Harry gözlerini kısıp baktı. Yanındaki küçücük yazıda "Neville Longbottom" diyordu.
Harry hemen asasını çıkaıdı, "Dissendium!" diye mırıldandı ve torbasını heykelin içine tıktı. Ama daha kendisi tırmanamadan Neville köşeyi döndü.
"Harry! Senin de Hogsmeade'e gitmediğini unutmuşum!"
"Selanv-Neville," dedi Harry, hızla heykelden uzaklaşıp haritayı yeniden cebine tıkarak. "Ne yapıyorsun?"
"Hiç," diye omzunu silkti Neville. "Patlamalı Pişti oynamak ister misin?"
"Şey - şimdi değil - ben Lupin'in vampir ödevini yapmak için kütüphaneye gidiyordum -"
Nev;lle sevinçle, "Ben de gelirim!" dedi. "O ödevi ben de yapmadım!"
"Şey - dur bakayım - evet, unutmuşum. Ben dün gece bitirmiştim!"
"Süper, bana yardım edersin!" dedi Neville, topar-
328
lak yüzünde hevesli bir ifadeyle. "Sarımsakla ilgili o meseleyi hiç anlamıyorum - yemeleri mi gerekiyor, yoksa -"
Neville, Harry'nin omzundan geriye bakarak, bir anda soluğunu tuttu.
Snape'ti. Neville hemencecik Harry'nin arkasına geçti.
Durarak bir birine, bir ötekine bakan Snape, "Ya siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu. "Buluşmak için tuhaf bir yer -"
Snape'in kara gözlerinin her iki yandaki kapı aralığına ve sonra da tek gözlü cadıya kaydığını gören Harry, fena halde huzursuz oldu.
"Burada - buluşmadık," dedi. "Sadece - karşılaştık."
"Yok canım?" dedi Snape. "En beklenmedik yerlerde ortaya çıkmak gibi bir huyun var, Potter ve buralara nedensiz gittiğine de pek rastlamadım... Ben şimdi ikinize, ait olduğunuz yere, yani

Gryffindor Kulesi'ne gitmenizi öneriyorum."
Harry ve Neville tek kelime etmeden yola koyuldular. Köşeyi dönerlerken Harry arkasına baktı. Snape elini tek gözlü cadının başının üstünde gezdirip onu yakından inceliyordu.
Şişman Hanım'in yanına gelince, Neville'e önce parolayı söyleyip sonra da vampir ödevini kütüphanede unuttuğunu ekleyerek onu atlatmayı başardı. Geri döndü. Güvenlik ifritlerinin görüş sahasından çıkınca da haritayı yine çıkarıp yakından bakmaya başladı.
329
Üçünü kat koridoru boşalmış gibi görünüyordu. Harry haritayı dikkatle taradı ve üzerinde "Severus Snape" yazan minik noktanın artık odasına dönmüş olduğunu görerek rahat bir nefes aldı.
Tabana kuvvet tek gözlü cadıya gitti, kamburunu açtı, kendini içeri attı ve taş oluğun dibinde çantasına kavuşmak üzere aşağı kaydı. Çapulcu Haritası'm silip yeniden boş hale getirdi, sonra da bir koşu kopardı.
Görünmezlik Pelerini'nin altına tamamen saklanan Harry, Balyumruk'tan çıkıp güneşli sokağa adım attı ve Ron'un sırtına dokundu.
"Benim," diye mırıldandı.
"Niye geciktin?" diye fısıldadı Ron.
"Snape oralarda dolanıyordu..."
High Street'ten yukarı doğru yola koyuldular.
Ron ağzının kenarından, "Neredesin?" diye sordu. "Hâlâ orda mısın? Garip bir duygu bu..."
Postaneye gittiler; Harry rahatça etrafına bakabilsin diye, Ron Mısırdaki Bill'e bir baykuş göndermenin fiyatını ögreniyormuş gibi yaptı. Baykuşlar oturmuş ona bakıp alçak sesle ötüyorlardı, hiç değilse üç yüz tane vardı. Büyük Gri baykuşlardan mini mini Ozan baykuşlarına ("Sadece Yerel Teslimat") kadar. Öyle küçüklerdi ki, Harry'nin avucuna oturabilirlerdi.
Sonra Zonko'nun yerini ziyaret ettiler, ağzına kadar öğrenci dolu olduğundan, Harry kimsenin ayağına ba-
330
şıp paniğe yol açmamak için çok dikkat etmek zorunda kaldı. Burada Fred ve George'un en çılgın hayallerini bile gerçekleştirecek şakalar ve numaralar vardı. Harry, Ron'a fısıltıyla talimat verdi ve'Pelerin'inin altından ona biraz altın uzattı. Zonko'nun dükkânını, keseleri hatırı sayılır ölçüde hafiflemiş olarak terk ettiler. Ama cepleri Tezekbombalan, Hıçkırık Şekerleri, Kurbağa Yumurtası Sabunu ve adam başı birer Burun Isıran Çay Fincanı'yla şişmişti.
Berrak ve meltemli bir gündü, ikisi de içeride kalmak istemiyordu. Üç Süpürge'nin önünden geçerek, İngiltere'nin en perili evi olan Bağıran Baraka'yı ziyaret etmek için yokuşu tırmandılar. Bağıran Baraka, köyün geri kalanının biraz, daha yukarısındaydı. Üzerlerine tahta çakılmış pencereleri ve bitkilerle sarılı rutubetli bahçesiyle gün ışığında bile biraz tekinsiz görünüyordu.
Çite dayanıp binaya bakarlarken, Ron, "Hogwarts hayaletleri bile buradan kaçınır," dedi.
"Neredeyse Kafasız Nick'e sordum... Burada çok hoyrat yaratıkların yaşadığını söylüyor. Kimse içeri giremiyor. Fred ve Ge-orge denedi elbette, ama bütün girişler kapatılmış..."
Yokuşa tırmandıktan sonra Harry sıcak bastı diye tam birkaç dakikalığına Pelerin'i çıkarmayı düşünüyordu ki, yakında bir yerden sesler duydu. Birileri, tepenin öbür yanından eve doğru tırmanıyordu. Biraz sonra, hemen ardında Crabbe ve Goyle'la, Malfoy göründü. Konuşan oydu.
"... her an babamdan bir baykuş gelebilir. Onlara
331
kolumun durumunu anlatmak için duruşmaya gitmesi gerekti... nasıl üç ay kullanamadığımı falan..."
Crabbe ve Goyle kıs kıs güldü.
"O koca, kıllı moronun kendini savunmasını duymak isterdim, gerçekten... 'Hiç zararlı değil, doğru söylüyorum -'... O Hipogrif e ölmüş gözüyle bakabilirsiniz -"
Mâlfoy birden Ron'u gördü. Solgun yüzü hain bir sırıtışla aydınlandı.
"Ne yapıyorsun, Weasley?"
Mâlfoy, Ron'un arkasındaki yıkık dökük eve baktı.
"Herhalde burada oturmak çok hoşuna giderdi, değil mi, Weasley? Kendi yatak odan olsun diye

hayal mi kuruyordun? Duydum ki bütün ailen tek bir odada yatıyormuş - doğru mu?"
Harry, Malfoy'un üzerine atlamasın diye Ron'un cüppesinin arkasına yapıştı.
Kulağına, "Onu bana bırak," diye fısıldadı.
Kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı. Harry sessizce Malfoy, Crabbe ve Goyle'un arkasına süzüldü, eğilip yoldan bir avuç dolusu çamur aldı.
Malfoy, Ron'a, "Biz de tam dostun Hagrid'den söz ediyorduk," dedi. "Tehlikeli Hayvanların İtlafı Komitesi'ne neler söylediğini hayal etmeye çalışıyorduk. Sence ağlar mı o Hipogrif in boynunu -"
ŞAP!
Çamur ona çarpınca Malfoy'un başı öne doğru savruldu. Gümüşi-sarı saçları bir anda vıcık vıcık olmuştu.
"Neler -?"
Ron öyle bir gülmeye başladı ki, düşmemek için çi-
332
te tutunmak zorunda kaldı. Malfoy, Crabbe ve Goyle aptal aptal oldukları yerde dönüp deli gibi etraflarına baktılar. Malfoy saçını temizlemeye çalışıyordu.
"O da neydi? Kim yaptı?"
Ron, hava durumu hakkında fikir beyan eden birinin havasıyla, "Burası da çok perili, değil mi?" dedi.
Crabbe ve Goyle korkmuş görünüyordu. Gelişmiş adaleleri hayaletlere karşı fayda etmiyordu. Malfoy çılgınca bomboş araziye bakmıyordu.
Harry yol boyunca sinsice ilerledi, orada balçık gibi bir su birikintisinde pis kokulu, yeşil bir çamur vardı.
ŞAPIRT!
Bu sefer Crabbe ve Goyle da nasibini aldı. Goyle olduğu yerde öfkeyle zıplayarak çamuru küçük, cansız gözlerinden çıkarmaya çalıştı.
Malfoy yüzünü silip, Harry'nin olduğu yerin yarım metre kadar soluna bakarak, "Oradan geldi!" dedi.
Crabbe uzun kollarını zombi gibi öne uzatmış, kör-lemesine ileri yürüdü. Harry onun arkasına geçti, bir sopa alıp Crabbe'nin sırtına fırlattı. O kimin attığını görmek için havada bir tür bale dönüşü yaparken de sessiz bir kahkahayla iki büklüm oldu. Crabbe, orada gördüğü tek kişi olan Ron'a doğru hamle etti. Ama Harry bacağını uzattı. Crabbe sendeledi - ve kocaman, düztaban ayağı Harry'nin Pelerin'inin eteğine takıldı. Harry, Pelerin'inin şiddetle çekildiğini hissetti ve Pelerin yüzünden kaydı.
Malfoy bir an ona bakakaldı.
"AAYYY!" diye feryat etti, eliyle Harry'nin başını
333
göstererek. Sonra geri döndü, tepeden aşağı son sürat koştu, Crabbe ve Goyle da onu izledi.
Harry, Pelerin'i tekrar başının üstüne çekti, ama olan olmuştu.
"Harry!" dedi Ron, öne doğru sendeleyerek yürüyüp Harr/nin gözden kaybolduğu noktaya çaresizce bakarak. "Kaçsan iyi olur! Malfoy birilerine söylerse -en iyisi sen şatoya dön, hemen -"
"Sonra görüşürüz," dedi Harry ve başka tek kelime etmeden Hogsmeade'e giden yoldan aşağı koştu.
Malfoy gördüğüne inanacak mıydı? Malfoy'a inanan çıkar mıydı? Hiç kimse Görünmezlik Pelerini'ni bilmiyordu - Dumbledore dışında hiç kimse. Harry'nin midesi altüst oldu - Malfoy bir şey söylerse Dumbledore neler olup bittiğini anlardı -
Gerisingeri Balyumruk'a, mahzen merdivenlerinden aşağı, taş döşemeden ileri, kapaktan dışan - Harry, Pelerin'i çıkardı, kolunun altına sıkıştırdı've geçit boyunca koşmaya başladı... Malfoy ondan önce geri dönerdi... Biröğretmen bulması ne kadar vakit alırdı? Soluk soluğa, böğründe keskin bir sancıyla, taş oluğa gelene kadar yavaşlamadı. Pelerin'i burada bırakmak zorundaydı, eğer Malfoy bir öğretmene ispiyonladıysa, Pelerin onu fena halde ele verirdi. Bir köşede, gölgelerin içine sakladı onu, sonra mümkün olduğu kadar çabuk bir şekilde tırmanmaya koyuldu. Terli elleri oluğun iki yanında kayıyordu. Cadının kamburunun iç tarafına ulaştı, asasıyla dokundu, başını

dışan uzattı ve kendini dışarı çekti. Kambur kapandı ve tam Harry heykelin ar-
334
kasından zıplamıştı ki, hızla yaklaşan ayak sesleri duydu.
Gelen Snape'ti. Kara cüppesi dalgalanarak Harr/ye süratle yaklaştı, önünde durdu.
"Demek böyle," dedi.
Snape'te bastırılmış bir zafer havası seziliyordu. Terli yüzü ve çamurlu ellerinin farkında olan Harry masum bir ifade takınmaya çalıştı. Ellerim hemen cebine sokup gizledi.
"Benimle gel, Potter," dedi Snape.
Harry onun ardına düşüp merdivenlerden indi, bir yandan da Snape'e fark ettirmeden ellerini cüppesinin iç tarafına silip temizlemeye çalışıyordu. Merdivenlerden zindana indiler, oradan da Snape'in odasına gittiler.
Harry buraya daha önce bir kez gelmişti, o zaman da başı çok ciddi şekilde beladaydı. Snape o seferden beri kavanozlara korkunç ve yapışkan birkaç şey daha eklemişti. Hepsi masasının arkasındaki raflarda durmuş, alevlerin ışığında parıldıyor ve tehdit edici atmosfere katkıau bulunuyordu.
"Otur," dedi Snape.
Harry oturdu. Ama Snape ayakta kaldı.
"Mr Malfoy bana gelip çok garip bir hikâye anlattı, Potter," dedi Snape.
Harry bir şey söylemedi.
"Diyor ki, Bağıran Baraka'run orada VVeasley'ye rastlamış - yalnız görünüyormuş."
Harry yine konuşmadı.
335
"Mr Malfoy diyor ki, o durmuş VVeasley'yle konuşurken, büyük miktarda çamur başının arka tarafına gelmiş. Sence bu nasıl olmuş olabilir?"
Harry makul ölçüde şaşırmış görünmeye çalıştı.
"Bilmiyorum, Profesör."
Snape'in gözleri deşermişçesine Harry'ninkUere dikilmişti. Bunun bir Hipogrife gözlerim kaçırmadan bakmaktan farkı yoktu. Harry göz kırpmamsy? çal-ştı.
"Sonra Mr Malfoy olağanüstü bir gc ~ ütüye tanık olmuş. Ne olduğunu tahmin edebiliyor r>usun. Potter?"
"Hayır," dedi Harry, şimdi masu-" ve meraklı görünmeye çalışarak.
"Başmmış, Potter. Havada duruyormuş."
Uzun bir sessizlik oldu.
"Belki de Madam Pomfrey'ye gitmesi gerekir," dedi Harry. "Eğer böyle şeyler görüyorsa -"
Snape yumuşak bir sesle, "Başın Hogsmeade'de ne yapıyor olabilir, Potter?" dedi. "Başının Hogsmeade'e gitmesine izin yok. Vücudunun herhangi bir bölümünün Hogsmeade'e gitmesine izin yok."
"Onu bitiyorum," dedi Harry, yüzünü suçluluk ve korkudan arındırmaya çalışarak. "Anlaşılan Malfoy ha-lüsin-"
"Malfoy halüsinasyon görmüyor," diye hırladı Snape. Ellerini Harry'nin koltuğunun iki koluna koyarak eğildi. Şimdi burun burunayddar. "Başın Hogsme-ade'deyse, geri kalanın da oradadır."
"Gryffindor Kulesi'ndeydim," dedi Harry. "Siz dediniz ya -"
336
"Bunu doğrulayacak biri var mı?"
Harry bir şey söylemedi. Snape'in ince dudaklı ağzı korkunç bir tebessümle kıvrıldı.
Yeniden doğrularak, "Demek öyle," dedi. "Sihir Bakanı'ndan başlayarak herkes meşhur Harry Potter'ı Siri-us Black'ten korumaya çalışıyor. Ama meşhur Harry Potter kendi yasalarını kendi koyuyor. Varsın sıradan insanlar onun güvenliği için endişelensin! Meşhur Harry Potter istediği yere gider, sonuçlarına da aldırmaz."
Harry suskun kaldı. Snape onu tahrik ederek gerçeği söyletmeye çalışıyordu. Bunu yapmayacaktı. Snape'in elinde kanıt yoktu - henüz.
Snape birden, gözleri parlayarak, "Babana ne kadar çok benziyorsun, Potter," dedi. "O da

fevkalade kendini beğenmişti. Quidditch'e biraz yeteneği olması, hepimizden bir gömlek üstün olduğunu düşünmesine yol açmıştı. Dostları ve hayranlarıyla caka satıp dururdu... aranızdaki benzerlik inanılmaz."
Harry, kendine engel olamadan, "Babam caka satmazdı," dedi. "Ben de satmıyorum."
Snape, yüzünde melun bir ifadeyle, yakaladığı zayıf noktanın üstüne giderek, "Baban da kurallara pek aldırmazdı," dedi. "Kurallar sıradan faniler içindir, Qu-idditch Kupası kazananlar için değil. Burnu öyle büyüktü ki -"
"KES SESİNİ!"
Harry birden ayağa fırladı. Privet Drive'daki son gecesinden beri hissetmediği çılgınca bir hiddet, her ya-
337
nmı kaplamıştı. Snape'in yü/ünün kaskatı kesilmesine, kara gözlerinin tehlikeli bir şekilde parlamasına aldırmıyordu.
"Bana ne dedin, Potter?"
Harry, "Babamı rahat bırakıp sesinizi kesmenizi söyledim!" diye haykırdı. "Gerçeği biliyorum, tamam mı? Sizin hayatınızı kurtardı! Dumbledore bana söyledi! Babam olmasa şu anda burda bile olmayabilirdiniz!"
Snape'in sarımsı teni, ekşi süt rengine dönüşmüştü.
"Peki ya Müdür sana babanın hayatımı hangi koşullar altında kurtardığım da söyledi mi?" diye fısıldadı. "Yoksa bu ayrıntıların, kıymetli Potter'in nazik kulakları için pek nahoş olacağını mı düşündü?"
Harry dudağını ısırdı. Ne olduğunu bilmiyordu, bunu belli etmek de istemiyordu - ama Snape gerçeği tahmin etmişti.
Yüzünde korkunç, çarpık bir gülümsemeyle, "Baban hakkında yanlış bir fikir edinmenden nefret ederdim, Potter," dedi. "Şanlı bir kahramanlık hikâyesi mi hayal ediyordun? Öyleyse ben hemen bunu düzelteyim - azizden farksız baban ve arkadaşları bana çok eğlenceli bir şaka yaptılar. Eğer baban son anda tırsmamış olsaydı, bu şaka benim canıma mal olabilirdi. Yaptığının cesurca bir yanı yok. Benimkini olduğu kadar kendi canım da kurtarıyordu. Şakaları başarıya ulaşsaydı, Hog-warts'tan atılırdı."
Snıpe'in çarpık, sarımsı dişleri ortaya çıkmıştı,
"Ceplerini boşalt, Potter," dedi tükürürcesine.
338
Harry kıpırdamadı. Kulakları zonkluyordu.
"Ceplerini boşalt, yoksa dosdoğru Müdür'e gidiyoruz. Boşalt onlan, Potter!"
Korkudan buz kesmiş olan Harry, yavaşça Zon-ko'nun şakaları torbasıyla Çapulcu Haritası'nı cebinden çıkardı.
Snape, Zonko'nun torbasını aldı.
"Ron verdi onlan bana/' dedi Harry. Bir yandan da o Snape'e rastlamadan önce Ron'u uyarma fırsatı bulmak için dua ediyordu. "O - geçen sefer onları Hogs-meade'den getirdi -"
"Sahi mi? Ve o günden beri yanında taşıyorsun, ha? Ne kadar dokunaklı... peki, ya bu ne?"
Snape haritayı eline almıştı. Harry kayıtsız bir ifade takınmak için var gücüyle çabaladı.
"Yedek parşömen kâğıdı," diye omzunu silkti.
Snape, gözleri Harry'de, haritayı evirip çevirdi.
"Bu kadar eski bir parşömen kâğıdına ihtiyacın olamaz, değil mi?" dedi. "Niye - atmıyorum ki bunu?"
Eli ateşe doğru hareketlendi.
"Hayır!" dedi Harry hemen.
"Demek öyle!" dedi Snape, uzun burnunun kanatları titreyi. - "Bu da Mr Weasley'den gelmiş bir başka değerli hediye mi yoksa? Ya da - başka bir şey? Bir mektup, belki, görünmez mürekkeple yazılmış bir mektup? Ya da - Ruh Emici'lerin yanından geçmeden Hogsmeade'e gitmek için talimat?"
Harry gözlerini kırptı. Snape'in gözleri ışıldadı.

"Bakalım, bakalım..." diye mırıldandı, asasını çıka-
339
np haritayı masasının üstüne düzelterek yaydı. "Sırrını açığa vur!" dedi, asasıyla parşömene dokunarak.
Hiçbir şey olmadı. Harry, ellerinin titremesini önlemek için yumruklanru sıktı.
"Göster kendini!" dedi Snape. haritaya sertçe vurarak.
Harita bomboş duruyordu. Herry derin derin soluk alıp sakin kalmaya çalışıyordu.
"Profesör Severus Snape, bu okulun hocası, sana sakladığın bilgiyi vermeni emrediycı!" dedi Snape, asasıyla haritaya vurarak.
Sanki görünmez bir el üzerinde yazıyormuş gibi, haritanın pürüzsüz yüzeyinde kelimeler belirdi.
"Mr Aylak, Profesör Bnape'e selamlarını sunar ve anormal derecede büyük burnunu başkalarının işine sokmamasını rica eder."
Snape dondu kaldı. Harry nutku tutulmuş halde mesaja bakıyordu. Ama harita bununla kalmadı. İlkinin altında başka yazılar da beliriyordu.
"Mr Çatalak, Mr Aylak'a katılmakla kalmayıp, Profesör Snape'in çirkin bir rezil olduğunu eklemek ister."
Durum o kadar ciddi olmasa, çok komik olurdu aslında. Üstelik dahası da vardı...
"Mr Patiayak böyle bir budalanın Profesör olabilmesine nasıl hayret ettiğini belirtmek ister."
Harry dehşet içinde gözlerini yumdu. Onları yeniden açtığında, harita son sözünü söylemişti.
"Mr Kılkuyruk, Profesör Snape'e iyi günler c'ikr ve saçını yıkamasını salık verir, pis herif."
340
Harry darbenin inmesini bekledi.
"Demek öyle..." dedi Snape yumuşak bir sesle. "Göreceğiz bakalım..."
Hızlı hızlı şöminesine doğru gitti, şöminenin üstündeki bir kavanozdan bir avuç panldayan toz alıp alevlere savurdu.
Snape ateşe doğru, "Lupin!" diye seslendi. "Seninle konuşmak istiyorum!"
Neye uğradığını şaşıran Harry ateşe bakakaldı. İçinde yüksek hızla dönen büyük bir şekil peydahlan-mıştı. Birkaç saniye sonra, eski püskü giysilerindeki külleri süpürerek, Profesör Lupin şömineden dışarı çıkıyordu.
"Beni mi çağırdın, Severus?" dedi nezaketle.
Dönüp masasına giderken yüzü öfkeyle kasılmış olan Snape, "Elbette çağırdım," dedi. "Az önce Pot-ter'dan ceplerini boşaltmasını istedim. Cebinde şu vardı."
Snape, üzerinde Mösyöler Aylak, Kılkuyruk, Pati-ayak ve Çatalak kelimeleri hâlâ panldayan parşömeni parmağıyla gösterdi. Lupin'in yüzünde tuhaf, anlaşılmaz bir ifade belirdi.
"Ee?" dedi Snape.
Lupin haritaya bakmayı sürdürdü. Harr/ye büyük bir hızla düşünüyormuş gibi geldi.
"Ee?" dedi Snape bir kez daha. "Belli ki bu parşömen Kara Büyü dolu. Bu senin uzmanlık alamjı sayılıyor, Lupin. Sence Potter böyle bir şeyi nereden almıştır?"
341
Lupin başını kaldırdı ve müdahale etmemesi için onu uyarırcasına Harry'ye belli belirsiz bir bakış attı.
Nezaketle, "Kara Büyü mü dolu?" diye tekrarladı. "Sahiden böyle mi düşünüyorsun, Severus? Bana sanki onu okumaya çalışan herkese hakaret eden zararsız bir parşömen parçasıymış gibi görünüyor. Çocukça ama kesinlikle tehlikeli değil, ha? Sanırım Harry onu bir şaka dükkânından aldı -"
"Öyle mi dersin?" dedi Snape. Çenesi öfkeden kasılmıştı. "Bir şaka dükkânında böyle bir şey bulunur mu dersin? Doğrudan imalatçısından almış olması daha akla yakın değil mi sence?"
Harry, Snape'in neden söz ettiğini arılamıyordu. Görünüşe bakılırsa, Lupin de anlamıyordu.
"Yani, Mr Kılkuymk'tan ya da bu insanların herhangi birinden mi?" dedi. "Harry, bu adamların herhangi birini tanıyor musun?"
"Hayır," dedi Harry hemen.
"Görüyorsun ya, Severus," dedi Lupin, yine Snape'e dönerekr"Bana bir Zonko ürünü gibi

görünüyor -"
Tam o anda, Ron odaya daldı. Neredeyse soluk alamaz haldeydi. Snape'in masasının az önünde durdu ve eli cüppesinin göğsünde, konuşmaya çalıştı.
"Harry'ye - o - şeyi - ben - verdim," dedi boğulur-casına. "Çok - çok - önce - Zonko'dan - almıştım -"
"Eh!" dedi Lupin, ellerini birbirine çarpıp, neşeyle çevresine bakarak. "Böylece mesele açıklığa kavuştu! Severus, bunu geri alayım, değil mi?" Haritayı katladı, cüppesinin içine soktu. "Harry, Ron, benimle gelin,
342
vampir ödevi hakkında sizinle konuşmam gerek. Müsaadenle, Severus!"
Odadan çıkarlarken, Harry, Snape'e bakmaya cesaret edemedi. O, Ron ve Lupin, konuşmaksızm ta Giriş Salonu'na kadar yürüdüler. Sonra Harry, Lupin'e döndü.
"Profesör, ben -"
Lupin, "Açıklama duymak istemiyorum," diye kesti lafını. Boş Giriş Salonu'na baktı ve sesini alcalttı. "Bu haritanın yıllar önce Mr F:lch tarafından gasp edildiğini biliyorum. Evet, bir harita olduğunu biliyorum," dedi, Harry ve Ron şaşkın şaşkın bakınca. "Sizin elinize nasıl düştüğünü bilmiyorum. Ama onu teslim etmeyişinize hayret ediyorum. Özellikle bir öğrencinin şatoda birtakım bilgiler bırakmasından sonra neler olduğunu düşünecek olursanız. Ve bunu sana geri veremem, Harry."
Harry bunu bekliyordu ve bazı açıklamalar duymaya öylesine hevesliydi ki, itiraz etmedi.
"Snape neden bunu imalatçılarından aldığımı sandı?"
"Çünkü..." Lupirı durakladı, "çünkü bu haritayı yapanlar seni kandırıp okul dışına çıkarmayı isterdi. Bunu son derece eğlenceli bulurlardı."
Etkilenen Harry, "Onları tanrjor musunuz?" diye sordu.
"Karşılaşmıştık," dedi Lupin kısaca. Harry'ye eskiden olduğundan çok daha büyük bir ciddiyetle bakıyordu.
343
"Benden bir daha paçanı kurtarmamı bekleme, Harry. Sirius Black'i ciddiye almanı sağlayamadım. Ama Ruh Emiciler yanına yaklaştığında duyduklarının senin üzerinde daha büyük bir etkisi olmasını beklerdim. Annenle baban sen hayatta kalasın diye canlarını verdiler, Harry. Onlara borcunu böyle mi ödüyorsun -bir torba dolusu sihirli şaka uğruna fedakârlıklarını hiçe sayarak mı?"
Uzaklaştı. Harry şimdi kendini Snape'in odasında olduğundan çok daha berbat hissediyordu. Ron'la ikisi yavaş yavaş mermer merdivenleri tırmandı. Harry tek gözlü cadının yanından geçerken Görünmezlik Peleri-ni'ni hatırladı - hâlâ orada, aşağıda duruyordu, ama Harry'nin gidip onu alacak-cesareti yoktu.
Ron birden, "Benim kabahatim," dedi. "Seni gitmeye ben ikna ettim. Lupin hakh, aptalca bir şeydi, yapmamalıydık -"
Ron sustu; güvenlik ifritlerinin devriye gezdiği koridora gelmişlerdi ve Hermione onlara doğru yürüyordu. Harry onun yüzüne bakar bakmaz, Hermione'nin olanları duyduğunu anladı. Yüreği ağzına geldi - Profesör McGonagall'a söylemiş miydi acaba?
Hermione önlerinde durunca, Ron zalim bir sesle, "Söylemiştim size demek için mi geldin?" dedi. "Yoksa az önce bizi ihbar mı ettin?"
"Hayır," dedi Hermione. Elinde bir mektup tutuyordu, dudakları titriyordu. 'Sadece, bilmeniz gerektiğini düşündüm... Hagrid davayı kaybetti. Şahgaga öldürülecek."
344
ON BEŞİNCİ BÖLÜM
Quidditch Finali
"Bana - bana bunu gönderdi/' dedi Hermione, mektubu uzatarak.
Harry mektubu aldı. Parşömen nemliydi, iri iri gözyaşları mürekkebi öyle kötü dağıtmıştı ki, bazı yerleri okumak iyice zorlaşmıştı.
Sevgili Hermione,
Kaybettik. Onu Hogwarts'a geri getirmeme izin verdiler, infaz tarihi henüz belli değil. C«?a,

Londra'yı çok sevdi. Bize yardımını unutmayacağım. Hagrid
"Bunu yapamazlar," dedi Harry. "Yapamazlar. Şah-gaga tehlikeli değil."
"Malfoy'un babası Komite'yi korkutarak yaptırdı bunu," dedi Hermione, gözlerini silerek. "O nasıl biri, biliyorsunuz. Ötekilerin de hepsi titrek yaşlı ahmaklar, korktular. Gerçi bir temyiz olacak, hep olur. Ama
345
ben umut görmüyorum... hiçbir şey değişmiş olmayacak."
"Hayır, olacak," dedi Ron hiddetle. "Bu defa burur işi tek başına yapman gerekmeyecek, Hermione. Ben yardım edeceğim."
-'Ah, Ron!"
Hermione kollarını Ron'un boynuna doladı ve kendini tamamen koy verdi. Dehşete düşen Ron, onun başını beceriksizce okşamaya koyuldu. Sonuu-ta, Hermione onu bırakıp geri çekildi.
"Ron, Scabbers için çok çok üzgünüm," dedi ağlayarak.
"Ee - şeyy - yaşlıydı zaten," dedi Ron. Hermione'nin onu bırakmış olmasından çok rahatlamış görünüyordu. "Aynca pek bir işe de yaramıyordu. Kim bilir, belki annemle babam şimdi bana bir baykuş alır."
Black'in binaya ikinci kez girişinden sonra öğrencilere dayatılan güvenlik önlemleri, Harry, Ron ve Her-mione'nin akşamları gidip Hagrid'i ziyaret etmelerini imkânsız hale getirmişti. Onunla konuşmak için tek fırsatları, Sihirli Yaratıkların Bakımı dersleriydi.
Hagrid, kararın yarattığı şokla uyuşmuş gibi görünüyordu.
"Hep benim suçum. Dilim tutuldu. Hepsi siyah cüppeleri içinde orada oturuyorlardı, bense ha bire notlarımı düşürüyordum, o benim için baktığın tarihler
346
var ya, Hermione, onları unutuyordum. Sonra Lucius Malfoy ayağa kalkıp söyleyeceklerini söyledi, Komite de o onlara ne dediyse aynen yaptı..."
"Daha temyiz var!" dedi Ron hiddetle. "Henüz pes etme, biz üstünde çalışıyoruz!"
Sınıftaki diğer öğrencilerle birlikte şatoya dönüyorlardı. Az ötede Malfo/u görebiliyorlardı, Crabbe ve Goyle'la yürüyor, ikide bir dönüp arkasına bakıyor ve alaylı alaylı gülüyordu.
"Yaran yok, Ron," dedi Hagrid üzgün üzgün. Şatonun merdivenlerine varmışlardı. "O Komite Malfoy'un avucunun içinde. Ben sadece Gaga'nın kalan vaktinin ömrünün en güzel günleri olmasını sağlayayım diyorum. Bunu ona borçluyum..."
Hagrid arkasını dönüp kulübesine doğru yürümeye başladı. Yüzü mendiline gömülüydü.
"Şuna bakın, nasıl da zırlıyor!"
Malfoy, Crabbe ve Goyle şato kapılarının hemen içinde durmuş, dinliyorlardı.
"Hayatınızda böyle zavallı bir şey gördünüz mü?" dedi Malfoy. "Bir de öğretmenimiz olacak!"
Hem Harry hem de Ron öfkeyle Malfoy'a doğru hamle etti, ama Hermione onlardan çabuk davranmıştı -ŞLAP!
Bütün gücüyle Malfoy'un suratına bir tokat atmıştı. Malfoy sendeledi. Harry, Ron, Crabbe ve Goyle afallayıp kalmışlardı. Hermione yine elini kaldırdı.
"Bir daha sakın Hagrid'e zavallı deme, seni iğrenç -seni kötü kalpli -"
347
"Hermione!" dedi Ron cılız bir sesle. Hermione bir tokat daha atmaya yeltenirken elini yakalamaya çalıştı.
"Bırak, Ron!"
Hermione asasını çıkardı. Malfoy geriledi. Crabbe ve Goyle tamamen şaşkın halde, ona bakarak komut beklediler.
Malfoy, "Yürüyün," diye mırıldandı ve üçü zindana giden geçitte kayboldu.
"Hermione!" dedi Ron yine. Hem afallamış, hem de etkilenmiş bir hali vardı.
"Harry, Quidditch finalinde onları yenseniz iyi olur!" dedi Hermione tiz bir sesle. "Yenin, çünkü Slythe-rin'in kazandığını görmeye dayanamam!"
"Muska dersi başlıyor," dedi Ron. Hâlâ Hermi-one'ye faltaşı gibi açılmış gözlerle bakıyordu. "Gitsek iyi olacak."

Aceleyle mermer merdivenlerden çıkıp Profesör Flitwick'in sınıfının yolunu tuttular.
Harry sınıfın kapısını açtığında, "Geç kaldınız, çocuklar!" dedi Profesör Flihvick paylarcasına. "Haydi, girin, asalarınızı çıkarın, bugün Neşelendirme Büyüleri'ni deniyoruz. Çiftlere ayrıldık bile -"
Harry ve Ron hemen arka taraftaki bir sıraya gittiler ve çantalarını açtılar. Ron dönüp arkasına baktı.
"Hermione nerede?"
Harry de etrafına bakındı. Hermione sınıftan içeri girmemişti, oysa Harry kapıyı açtığında hemen yanı başındaydı.
348
"Garip," dedi Harry, Ron'a bakarak. "Belki - belki tuvalete falan gitmiştir, ha?"
Ama Hermione bütün ders boyunca ortaya çıkmadı.
"Bir Neşelendirme Büyüsü onun da işine yarayabilirdi," dedi Ron. Öğle yemeği için sınıftan çıkmışlardı, hepsinin ağzı kulaklarındaydı - Neşelendirme Büyüleri onlarda büyük bir hoşnutluk duygusu yaratmıştı.
Hermione öğle yemeğinde de yoktu. Elmalı pastalarım bitirdiklerinde Neşelendirme Büyüleri'nin etkisi geçmeye yüz tutmuş, Harry ve Ron yavaş yavaş endişelenmeye başlamışlardı.
"Malfoy ona bir şey yapmış olmasın sakın?" dedi Ron kaygıyla, Gryffindor Kulesi'nin merdivenlerini çıkarlarken.
Güvenlik ifritlerinin yanından geçtiler, Şişman Ha-nım'a parolayı söylediler ("Boşboğaz") ve portre deliğinden geçip ortak salona girdiler.
Hermione masada oturmuş, mışıl mışıl uyuyordu. Başını önünde açık duran Aritmansi kitabına yaslamış-tı. Gidip iki yanına oturdular. Harry onu dürterek uyandırdı.
"N-ne?" dedi Hermione. Sarsılarak uyanıp telaşla etrafına bakınmaya başladı. "Vakit geldi mi? Ha-hangi ders var şimdi?"
"Kehanet, ama daha yirmi dakika var," dedi Harry. "Hermione, niye Muska'ya gelmedin?"
"Ne? Yo, olamaz!" diye cıyakladı Hermione. "Muska'ya girmeyi unuttum!"
349
"Ama nasıl unutursun?" dedi Harry. "Sınıfın kapısına gelene kadar bizimle birlikteydin!"
"İnanamıyorum!" diye sızlandı Hermione. "Profesör Flitwick kızdı mı? Aman, hep Malfoy'un yüzünden. Aklım ondaydı, ipin ucunu kaçırdım!"
"Biliyor musun, Hermione?" dedi Ron, Hermi-one'nin yastık niyetine kullandığı kocaman Aritmansi kitabına bakarak. "Bence sen elden gidiyorsun. Çok fazla şey yapmaya çalışıyorsun."
"Hayır, hiç de değil!" dedi Hermione, saçım gözlerinin önünden çekip çaresizce çantasını arayarak. "Bir yanlışlık yaptım, hepsi bu! Hemen gidip Profesör Flit-wick'i görsem ve özür dilesem iyi olur... Kehanet'te görüşürüz!"
Hermione onlara yirmi dakika sonra, Profesör Tre-lawney'nin sınıfına çıkan merdivenin başında katıldı. Son derece hırpalanmış görünüyordu.
"Neşelendirme Büyüleri'ni kaçırdığıma inanamıyorum! Şimdi kesin sınavda çıkar. Profesör Flitwick öyle bir imada butundu!"
Beraberce merdivenleri çıkıp loş, boğucu kule odasına girdiler. Bütün küçük masaların üzerinde içi inci beyazı sisle dolu birer kristal küre parlıyordu. Harry, Ron ve Hermione sallanan bir masaya beraberce oturdular.
"Kristal kürelere önümüzdeki sömestre kadar başlamıyoruz sanıyordum," diye mırıldandı Ron, Profesör Trelawney oralarda bir yerde mi diye etrafına bakına-rak.
350
"Hiç şikâyet etme, bu demektir ki el falım bitirdik," diye mırıldandı Harry. "Elime her bakışında irkilmesinden usanmıştım."
"İyi günler!" dedi tamdık, puslu bir ses. Profesör Trelavvney her zamanki gibi gölgelerin arasından dramatik bir giriş yaptı. Parvati ve Lavender heyecanla titredi, yüzleri kristal kürelerin ışığında pınl pırıldı.
"Kristal küreye planladığımdan önce başlamaya karar verdim," dedi Profesör Trelavvney, ateşe sırtı dönük oturup etrafına bakarak. "Ama kader tanrıçaları bana hazirandaki sınavınızın Küre

hakkında olacağı bilgisini iletti, Hen de size yeteri kadar alıştırma yaptırmak için sabırsızlanıyorum."
Hermione hıh diye güldü.
"Hadi canım... 'kader tanrıçaları ona bilgi vermiş'... sınavı kim hazırlıyor? O! Aman ne kadar hayret verici bir kehanet!" dedi. Sesini alçak tutma zahmetine bile katlanmamıştı.
Profesör Trelavvney'nin onu duyup duymadığı belli olmuyordu, çünkü yüzü gölgelerin içindeydi. Ancak, duymamış gibi devam etti.
"Kristale-bakma son derece ince bir sanattır," dedi hül-yalı bir şekilde. "Küre'nin sonsuz derinliklerine ilk baktığınızda hiçbirinizden Görmenizi beklemiyorum. İşe, bilinçli zihni ve dış gözleri dinlendirme çalışmalarıyla başlayacağı?." - Ron kendine hâkim olamayarak kıs kıs gülmeye başladı, sesi bastırmak için yumruğunu ağzına tıkması gerekti - "böylece İç Göz'ü ve süperbilinci berraklaştıracağız. Belki, eğer şanslıysak, ders bitmeden bazılarınız Görebilir."
351
Başladılar. Kendi adına Harry, kendini salak gibi hissediyordu. Oturmuş kristal küreye boş boş bakıyor, sürekli "bu çok aptalca" gibisinden düşüncelerin üşüştüğü zihnini boş tutmaya çalışıyordu. Ron'un alçak sesle kıkırdayıp durmasının, Hermione'nin ise ikide bir cık-cıklamasmın da duruma pek faydası olmuyordu.
Sessiz sessiz kristale bakmakla geçen on beş dakikanın ardından, "Bir şey gördünüz mü?" diye sordu onlara.
"Evet, bu masada bir yanık var," dedi Ron, parmağıyla göstererek. "Biri mumunu dökmüş."
"Vakit kaybı bu," diye tısladı Hermione. "Faydalı bir şeyler çalışıyor olabilirdim. Mesela Neşelendirme Büyüsü'ndeki eksiklerimi kapatıyor olabilirdim -"
Profesör Trelawney hışırdayarak yanlarından geçti.
"Küre'sindeki gölgeli işaretleri yorumlamada yardımımı isteyeniniz var mı?" diye mırıldandı, bileziklerini şakırdatarak.
"Benim yardıma ihtiyacım yok," diye fısıldadı Ron. "Bunun ne demek olduğu gayet ortada. Bu gece fena sis olacak.""
Hem Harry hem de Hermione kahkahayı patlattı.
"Yapmayın ama!" dedi Profesör Trelawney. Bütün kafalar onlara dönmüştü. Parvati ve Lavender öfkelenmiş görünüyordu. "Durugörü titreşimlerini dağıtıyorsunuz!" Masalarına yaklaşıp kristal kürelerine baktı. Harry'nin içi burkuldu. Olacakları bildiğinden emindi...
"Burada bir şey var!" diye fısıldadı Profesör Tre-lawney. Yüzünü kristal küreye 'yaklaştırmıştı ve küre,
352
kocaman gözlük camlarından yansıyordu. "Hareket eden bir şey... ama ne?"
Harry, Ateşoku da dahil olmak üzere elindeki her şey üzerine iddiaya gıiebilirdi ki, gördüğü her neyse, iyi bir şey değildi. Ve tabii ki...
"Yavrum..." Profesör Trelawney gözlerini Harry'ye çevirerek derin bir soluk aldı. "İşte burada, hem de her zamankinden daha berrak... yavrum, sana doğru geliyor, giderek yaklaşıyor... Ec-"
"Öff, Tanrı aşkına!" dedi Hermione yüksek sesle. "Yine mi o Ecel saçmalığı!"
Profesör Trelawney kocaman gözlerini Hermı-orıe'nin suratına dikti. Parvati, Lavender'a fısır fısır bir şeyler söyledi ve ikisi de Hermıone'ye kızgın kızgın baktı. Profesör Trelawney ayağa kalkıp Hermione'yi gözle görülür bir öfkeyle süzmeye başladı.
"Kusura bakına, yavrum, ama ne yazık ki bu sımıa ayak bastığından beri sende soylu Kehanet sanatının gerektirdiği şeylerin bulunmadığı çok belliydi. Hatta, zihni bu kadar iflah olmaz bir şekilde Dünyevi olan bir başka öğrenciye rastladığımı sanmıyorum."
Kısa bir sessizlik oldu. Sonra -
"İyi!" dedi Hermione aniden. Ayağa kalkıp Geleceğin Sis Perdesini Aralamak'^, çantasına tıktı, "iyi!" dedi tekrar, çantasını omzunun üstünden atıp vuı araçta da neredeyse Ron'u devirerek. "Bırakıyorum! Ayrılıyorum!"
Bütün sınıfın hayret dolu bakışları arasında, Htrmi-one gidip kapağı bir tekmede açtı ve merdivenlerden inip gözden kayboldu.

353
Sınıfın normale dönmesi birkaç dakika aldı. Profesör Trelavvney, Ecel konusunu tamamen unutmuş görünüyordu. Birden Harry ve Ron'un masasına arkasını dönüp derin derin nefes aldı ve tüllü şalına sıkı sıkı sarındı.
"Ooooo!" dedi Lavender birden. Herkes yerinden sıçradı. "Oooooo, Profesör Trelawney, şimdi hatırladım! Onun gideceğini görmüştünüz, değil nü? 'Paskalya sıralarında, içimizden biri bizi sonsuza dek terk edecek!' Ta ne zaman söylemiştiniz, Profesör!"
Profesör Trelawney ona nemli gözlerle gülümsedi.
"Evet, yavrum, Miss Granger'ın bizi terk edeceğini gerçekten de görmüştüm. Ama insan yine de İşaretler'i yanlış değerlendirmiş olmayı umuyor... İç Göz bir yük halini alabiliyor, anlıyorsunuz ya..."
Lavender ve Parvati derinden etkilenmiş görünüyordu. Profesör Trelawney onlann masasına oturabilsin diye kenara kaydılar.
Ron yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle, "Hermi-one'nin günü bayağı iyi geçiyor, ha?" diye mırıldandı Harry'ye.
"Evet..."
Harry kristal küreye baktı, ama büklüm büklüm beyaz sisten başka bir şey görmedi. Acaba Profesör Tre-lavvney gerçekten de Ecel'i görmüş müydü yine? Ya o görecek miydi? Olabilecek en kötü şey, Quidditch finali yaklaşırken neredeyse ölümcül bir kaza daha geçirme-siydi.
354
Paskalya tatili pek de dinlendirici sayılmazdı. Üçüncü sınıfların hiç bu kadar çok ödevleri olmamıştı. Neville Longbottom sinirden neredeyse baygınlık geçirecekti, üstelik bu konuda yalnız da değildi.
"Buna da tatil mi diyorlar!" diye kükredi Seamus Finnigan bir gün ortak salonda. "Daha sınavlara çok var, ne yapmaya çalışıyorlar?"
Ama kimsenin Hermione kadar çok işi yoktu. Ke-hanef i bırakmış olmasına rağmen, herkesten daha fazla dersi vardı. Genellikle geceleri ortak salondan son çıkan ve ertesi sabah kütüphaneye ilk gelen o oluyordu; gözlerinde Lupin'inkiler gibi gölgeler vardı ve her an ağlayacakmış gibi görünüyordu.
Şahgaga'mn temyizinin sorumluluğunu Ron üstüne almıştı. Ödevini yapmadığı zamanlarda Hipogrif Psikolojisinin El Kitabı ve Kanatlı mı Belalı mı? Hipogrif Vahşetine Dair Bir inceleme gibi isimleri olan koca koca kitaplara gömülüyordu. Kendini o kadar kaptırmıştı ki, Crookshanks'e kötü davranmayı bile unutuyordu.
Bu arada Harry'nin, her günkü Quidditch antrenmanı ve Wood'la sonu gelmez taktik tartışmalarının arasında ödevlerini yapacak vakit bulması gerekiyordu. Gryffindor-Slytherin maçı Paskalya tatilinden sonraki ilk cumartesi yapılacaktı. Slytherin turnuvada tamı tamına iki yüz sayı farkla öndeydi. Bu da (Wood'un takımına hatırlatıp durduğu gibi) Kupa'yı almak için maçı bundan büyük bir farkla kazannalan gerekiyor demek-
355
ti. Ayrıca yükün çoğunun da Harry'nin omzunda olduğu anlamına geliyordu, çünkü Snitch'i yakalam&k takıma yüz elli sayı kazandıryordu.
Wood sürekli, "Yani Snitch'i, eğer elli sayıdan daha büyük bir farkla öndeysek yakalamalısın," diyordu Harry'ye. "Elli sayıdan daha büyük bir farkla öndeysek yakala, yoksa maçı kazanırız, ama Kupa'yi kaybederiz. Anladın, değil mi? Snitch'i eğer -"
"BİLİYORUM, OLIVER!" diye bağırdı Harry.
Bütün Gryffindor binası kafayı maça takmıştı. Gryffindor, efsanevi Charlie VVeasley'nin (Ron'un ikinci en büyük ağabeyi) Arayıcı olduğu zamandan beri Qu-idditch Kupası'nı kazanamamıştı. Ama Harry kimsenin, hatta Wood'un bile, kazanmayı kendisi kadar istediğini sanmıyordu. Harry ve Malfoy arasındaki düşmanlık doruk noktasına varmıştı. Malfoy hâlâ Hogsme-ade'deki çamur fırlatma olayının acısını unutmamıştı. Harry'nin bir şekilde ceza almadan paçayı kurtarmasına ise daha da çok kızmıştı. Harry de, Ravenclaw maçında Malfo/un onu sabote etme girişimini unutmamıştı, ama Malfoy'u bütün okulun önünde yenme konusundaki kararlılığının en Önemli sebebi Şahgaga me-selesiydi.

Kimse bir maç öncesinde böylesine elektrikli bir atmosfer görmemişti. Tatil bittiğinde iki takım ve bina arasındaki gerginlik neredeyse kopma noktasına gelmişti. Koridorlarda ufak tefek itiş kakışlar oluyordu. En sonunda Gryffindor'dan bir dördüncü sınıf ve Slythe-rin'den bir altıncı sınıf öğrencisi, kendilerini kulaklarm-
356
dan pırasalar fışkırır halde hastane kanadında buldular. Harry'nin işi daha da zordu. Sınıfa giderken Slythe-rin'ler bacaklarım uzatıp çelme takmaya çalışıyorlardı; Crabbe ve Goyle her gittiği yerde karşısına çıkıyor ve etrafındaki insanlan görünce şapşal şapşal yürüyüp gidiyordu. Wood, Slytherin'ler devreden çıkarmaya çalışır korkusuyla, Harry'ye sürekli birilerinin eşlik etmesi talimatım vermişti. Bütün Gryffindor binası bu görevi şevkle benimsemişti, öyle ki Harry etrafındaki büyük, gürültülü kalabalık yüzünden derslere yetişemiyordu. Harry kendi güvenliğinden çok Ateşoku'nun güvenliğiyle ilgileniyordu. Onunla uçmadığı zamanlarda Ate-şoku'nu sandığına kilitliyor ve teneffüslerde sık sık Gryffindor Kulesi'ne fırlayıp hâlâ orada mı diye bakıyordu.
Maçtan önceki gece Gryffindor ortak salonunda her zamanki işler bir kenara bırakıldı. Hermione bile kitaplarım bırakmıştı.
"Çalışamıyorum, konsantre olamıyorum/' diyordu gergin gergin.
Büyük bir gürültü vardı. Fred ve George VVeasley baskının üstesinden gelmek için her zamankinden de çok ses çıkanp daha da fazla şaklabanlık yapıyorlardı. Oliver Wood bir köşede bir Quidditch sahası modelinin üstüne eğilmiş, asasıyla modelin üzerindeki küçük şefleri hareket ettirip kendi kendine mırıldanıyordu.
357
Angelina, Alicia ve Katie, Fred'le George'un esprilerine gülüyorlardı. Harry, Ron ve Herr.ıione'yle birlikte hengâmenin merkezinden uzakta otu: uy ör, ertesi günü dü-şünmemeye çalışıyordu. Çünkü her düşündüğünde mi-desindeki devasa bir şey dışarı çıkmaya çabalıyormuş gibi hissediyordu kendini.
"Hiç merak etme," dedi Hermiovu, ama o da dehşete düşmüş görünüyordu.
"Bir Ateşoku'n var!" dedi Ron.
"Evet..." dedi Harry. Midesine saı-cı girmişti.
VVood birden ayağa kalkıp, 'Takım! Yatağa!" dediğinde, çok rahatladı.
Harry çok rahatsız bir gece geçirdi. Önce rüyasında uyuyakaldığını ve VVood'un, "Neredeydin? Yerine Ne-ville'i kullanmak zorunda kaldık!" diye bağırdığını gördü. Sonra JSlalfoy'la Slytherin takımının diğer oyuncularının maça ejderlerin üstünde geldiklerini gördü. Son hızla uçuyor, Malfoy'un bineğinin ağzından püsküren alevlerden kaçmaya çalışıyordu ki, Ateşoku'nu unuttuğunun farkına vanyordu. Yere doğru düşmeye başlayıp sıçrayarak uyandı.
Harr/nin maçın daha oynanmadığını, yatağında güven içinde yattığını ve Slytherin takımının maça ejderlerle gelmesine kesinlikle izin verilmeyeceğini idrak etmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti. Çok susamıştı. Çıt çıkarmamaya çalışarak dört direkli yatayndan
358
çıktı ve pencerenin altındaki gümüş sürahiden kendine biraz su koydu.
Okul arazisi sessiz ve sakindi. Yasak Orman'daki ağaçların tepesinde yaprak kımıldamıyordu; Şamarcı Söğüt hiç kıpırdamadan, masum bir görünüşle orada duruyordu. Maç sırasında koşullar mükemmel olacağa benziyordu.
Harry kadehini bırakmış, tam yatağına dönmek üzereydi ki, gözünün ucuna bir şey ilişti. Gümüşi çimenin üzerinde bir tür hayvan dolanıyordu.
Harry çabucak komodinine gitti, gözlüğünü alıp gözüne taktı ve aceleyle pencere kenarına döndü. Ecel olamazdı herhalde - tam da şimdi, tam da maçtan önce -
Yine araziye bakmaya başladı ve bir dakika kadar arandıktan sonra, onu gördü. Şimdi Orman'ın kenarında geziyordu... Ecel falan değildi... bir kediydi... Harry çizgili kuyruğu tanıyınca, pencere kenarına tutunarak rahat bir nefes aldı. Sadece Crookshanks'ti bu.
Yoksa sadece Crookshanks değil miydi? Harry burnunu cama dayayıp gözlerini kısarak baktı. Görünüşe bakılırsa Crookshanks durmuştu. Harry ağaçların gölgesinde başka bir şeyin daha hareket ettiğini gördüğünden emindi.

Hemen sonra, o şey ortaya çıktı: Dev gibi, salkımsa-çak tüylü, siyah bir köpek, çimin üzerinde sinsi sinsi dolaşıyordu. Crookshanks de onun yanında gidiyordu. Harry bakakaldı. Ne demekti bu? Eğer Crookshanks de köpeği görebiliyorsa, bu nasıl Harry'nin ölümünün alameti olabilirdi ki?
359
"Ron!"' diye fısıldadı. "Ron! Uyan!"
"Ha?"
"Bir baksana, bir şey görebiliyor musun?:"
"Çok karanlık, Harry," diye mırıldandı Rou boğuk bir sesle. "N'apıyorsun sen?"
"Şurada, aşağıda -"
Harry hemen başını çevirip yine pencereden dışarı baktı.
Crookshanks ve köpek ortadan kaybolmuştu. Harry tam aşağı, şatonun gölgesine bakabilmek için pencere pervazına tırmandı, ama orada değildiler. Nereye gitmişlerdi?
Yanından gürültülü bir horlama geliyordu. Ron yine uykuya dalmıştı.
Ertesi gün Harry ve Gryffindor takımının - diğer oyuncuları Büyük Salon'a muazzam bir alkış eşliğinde girdiler. Harry, Ravenclaw ve Hufflepuff masalarının da onları alkışladığını gördüğünde sırıtmadan edemedi. Slytherin masasıysa onlar geçerken yüksek sesle tısladı. Harry, Malfoy'un her zamankinden de solgun göründüğünü fark etti.
Wood bütün kahvaltıyı takımına yemek yemelerini söyleyerek geçirdi, ama kendi bir lokma bile yemedi. Sonra koşullan gözden geçirmek için diğerleri kahvaltılarını bitirmeden kalkıp sahanın yolunu tuttular. Büyük Salon'dan çıkarlarken herkes yine alkışladı.
360
"İyi şanslar, Harry!" diye seslendi Cho Chang. Harry kızardığını hissetti.
"Pekâlâ... rüzgâr yok gibi... güneş biraz parlak, görüşünüzü biraz etkileyebilir, o yüzden dikkat edin... zemin epey sert, iyi, maçın başında hızlı havalanmamızı sağlar..."
Wood sahada gezinip etrafa bakıyor, takını da arkasından yürüyordu. Sonunda uzakta şatonun ön kapıları açıldı ve okulun geri kalanı çimenliğe çıktı.
"Soyunma odası," dedi Wood sadece.
Kırmızı cüppelerini giyerlerken hiç konuşmadılar. Harry diğerlerinin de aynı duygular içinde olup olmadığını merak etti: Sanki kahvaltıda kıvrılıp duran bir şey yemiş gibiydi. Daha ne olduğunu anlamadan, Wo-od, "Tamam, vakit geldi, gidelim..." dedi.
Bir artıp bir azalan gürültü dalgası içinde sahaya çıktılar. Seyircilerin dörtte üçü kırmızı rozetler takmış, üzerinde Gryffindor aslanı bulunan kırmızı bayraklarla "BASTIR GRYFFİNDOR!" ya da "KUPA ASLANLARIN!" gibi sloganlar yazan flamalar sallıyorlardı. Öte yandan Slytherin kale direklerinin arkasında yeşiller giymiş iki yüz kadar seyirci vardı; bayraklarında Slythe-rin'in gümüşi yılanı parlıyordu ve diğerleri gibi yeşil giymiş olan Profesör Snape, yüzünde çok gaddar bir gülümsemeyle en ön sırada oturuyordu.
Her zamanki gibi maçı anlatan Lee Jordan, "İşte Gryffindor'lar sahaya çıkıyor!" diye bağırdı. "Potter, Bell, Johnson, Spinnet, VYeasley, Weasley ve Wood. Çoğuna göre Hogwarts'm senelerdir gördüğü en iyi takım -"
361
Lee'nin yorumlan Slytherin'lerin yuhalamalanyla boğuldu.
"Ve işte Slytherin takımı geliyor, başlarında kaptan Hint var. Takımda birtakım değişiklikler yaptı, beceri yerine boyutu tercih etmiş gibi görünüyor -"
Slytherin taraftarlarından yine yuhalar yükseldi. Ancak Harry, Lee'nin haklı olduğunu düşünüyordu. Malfoy açık arayla Slytherin takımındaki en küçük oyuncuydu; diğerleri çok iriydi.
"Kaptanlar, el sıkışın!" dedi Madam Hooch.
Flint ve Wood birbirlerine yaklaştılar ve birbirlerinin elini sıkı sıkı kavradılar; ikisi de diğerinin parmaklarını kırmaya çalışıyor gibiydi.
"Süpürgelerinize binin!" dedi Madam Hooch. "Üç... iki... bir..."
On dört süpürge havaya fırlarken düdük sesi seyircinin gürlemesi arasında kaynadı gitti. Harry saçlarının alnından geriye uçuştuğunu hissetti. Uçmanın verdiği heyecanla gerginliği geçti; etrafına bakındı, Malfoy'un kuyruğunda- olduğunu gördü ve hızlanıp Snitch'i aramaya başladı.

"Ve Gryffindor atakta, Quaffle, Gryffindor'dan Ali-cia Spinnet'ta, doğruca Slytherin kale direklerine doğru gidiyor, çok iyi, Alicia! Ahh, hayır - VVarrington araya girip Quaffle'ı aldı. Slytherin'den VVarrington sahayı hızla derinlemesine geçiyor - BAM! - George Weas-ley'den çok iyi bir Bludger hamlesi, Warrington Quaif-le'ı düşürüyor ve Quaffle şimdi - Johnson'da. Gryffindor atağa kalkıyor, haydi, Angelina - Montague'nün et-
362
rafından çok iyi dönüyor - eğil, Angelina, Bludger geliyor! - VE SAYI! GRYFFINDOR ON - SIFIR ÖNDE!"
Angelina yumruğunu kaldırıp sahanın bir ucunda daireler çizerek uçtu; aşağıdaki kırmızı deniz, sevinç çığlıkları atıyordu -
"AH!"
Angelina, Marcus Flint'nı ona hızla çarpması yüzünden az daha süpürgesinden düşüyordu.
"Kusura bakmayın!" dedi Flint. Aşağıdaki kalabalık yuh çekiyordu. "Kusura bakmayın, onu görmedim!"
Hemen ardından Fred VVeasley, Vurucu sopasını Flint'in kafasının arkasına çakmıştı. Flint'in burnu süpürgesinin sapına çarpıp kanamaya başladı.
"Yeter artık!" dedi Madam Hooch, hızla aralarına girerek. "Kovalayıcı'larma yönelik kışkırtılmamış saldırıdan dolayı Gryffindor lehine penaltı. Kovalayıcı'lan-na kasti hasardan dolayı Slytherin lehine de bir penaltı!"
"Yapmayın, Miss!" diye uludu Fred. Ama Madam Hooch düdüğünü öttürdü ve Alicia uçup ilk penaltıyı kullanmaya gitti.
"Haydi, Alicia!" diye bağırdı Lee, kalabalığın üstüne çöken sessizliği yırtarcasına. "EVET! TUTUCU'YU MAĞLUP ETTİ! GRYFFINDOR YİRMİ - SIFIR ÖNDE!"
Harry, hâlâ burnu kanayarak Slytherin'in penaltısını kullanmaya giden Flint'i izlemek için Ateşoku'yla keskin bir dönüş yaptı. Wood, Gryffindor kale direklerinin önünde havada süzülüyordu. Dişlerini sıkmıştı.
Flint, Madam Hooch'un düdüğünü beklerken, Lee
363
Jordan seyircilere, "Tabii, Wood süper bir Tutucu!" dedi. "Süper! Geçmesi çok zor - gerçekten çok zor -EVET! İNANAMIYORUM! KURTARDI!"
Harry rahatlamış bir şekilde hızla uzaklaşıp Snitch'i aramaya başladı. Ama bir kulağı Lee'nin yorumunday-dı, söylediklerini kelimesi kelimesine duymaya çalışıyordu. Gryffindor elli sayıdan daha büyük bir farkla öne geçene kadar Malfoy'u Snitch'ten uzak tutması çok önemliydi...
"Gryffindor o takta, hayır, Slytherin atakta - hayır! -yine Gryffindor atakta ve Katie Bell gidiyor, Quaffle, Gryffindor'dan Katie Bell'de, hızla gidiyor - KASTİ HAREKET!"
Slytherin Kovalayıcı'sı Montague, Katie'nin önünden dönmüş ve Quaffle'ı almak yerine Katie'nin kafasını yakalamıştı. Katie havada takla attı, süpürgesinin üstünde kalmayı başardı, ama Quaffle'ı düşürdü.
Madam Hooch'un düdüğü bir kez daha çaldı. Montague'y e doğru uçup bağırmaya başladı. Bir dakika sonra Katie, -Slytherin Tutucu'suna karşı bir penaltıyı daha sayıya çevirmişti.
"OTUZ - SIFIR! ALIN BAKALIM, SİZİ PİS, HİLEBAZ-"
"Jordan, eğer tarafsız bir şekilde anlatamayacaksan -!"
"Olduğu gibi anlatıyorum, Profesör!"
Harry'nin içinde büyük bir heyecan dalgası kabardı. Snitch'i görmüştü - Gryffindor kale direklerinden birinin dibinde parıldıyordu - ama henüz onu yakala-mamalıydı. Ve Malfoy bir görse -
364
Bir şey aniden dikkatini çekmiş gibi yapan Harry, Ateşoku'nu döndürüp sahanın Slytherin tarafına doğru hızlandı. Bu numara işe yaradı. Malfoy alelacele peşine düştü, belli ki Harry'nin orada Snitch'i gördüğünü sanmıştı...
VIJJJT.
Slytherin Vurucumu Derrick'in vurduğu bir Blud-ger, Harry'nin sağ kulağını yalayarak geçti. Hemen sonra -

VIJJJT.
İkinci Bludger, Harry'nin dirseğini sıyırmıştı. Öbür Vurucu, yani Bole, yaklaşıyordu.
Harry bir an Bole'la Derrick'in, sopalan havada, ona yaklaşmakta olduklarını gördü -
Ateşoku'nu son saniyede yukarı doğrulttu ve Bole'la Derrick iç gıcıklayıcı bir çatırtıyla çarpıştı.
Slytherin Vurucu'ları kafalarım tutarak birbirlerinden uzaklaşırken, Lee Jordan, "Ha haa!" diye bağırdı. "Vah vah, çocuklar! Bir Ateşoku'nu alt etmek için bundan çok daha erken kalkmanız gerekiyor! Ve şimdi yine Gryffindor atakta, Johnson Quaffle'ı alıyor - hemen yanında Rint var - sopanı onun gözüne sok, Angelina! -şakaydı Profesör, şakaydı - yo, hayır - Flint Quaffle'ı aldı, Flint Gryffindor kale direklerine doğru uçuyor, haydi, Wood, kurtar -!"
Ama Flint sayı yapmıştı; Slytherin tarafından sevinç naralan yükseldi, Lee ise öyle bir küfür etti ki, Profesör McGonagall sihirli megafonu elinden çekip almaya çalıştı.
365
"Özür dilerim, Profesör, özür dilerim! Bir daha olmayacak! Evet, Gryffindor otuza on önde ve Quaffle Gryffindor'da -"
Maç, Harry'nin o güne kadar oynadığı en pis maça dönüşüyordu. Gryffindor'un bu kadar erken öne geçmesine sinirlenen Slytherin'ler, Quaffle'ı ellerine geçirmek için giderek her yola başvurmaya başlamışlardı. Bole, Alicia'ya sopasıyla vurup onu Bludger sandığını söylemeye kalktı. George VVeasley misilleme yaparak Bole'un suratına dirsek attı. Madam Hooch iki tarafa da penaltı verdi ve Wood bir muhteşem kurtarış daha yaparak skorun Gryffindor lehine kırk - on olmasını sağladı.
Snitch yine ortadan kaybolmuştu. Malfoy hâlâ Harry'ye yakın duruyordu, Harry ise oyunun yukarısında uçuyor, etrafına bakmıyordu - hele Gryffindor elli sayı öne geçsin...
Katie sayı yaptı. Elli - on. Slytherin'ler intikam almaya kalkarsa diye Fred ve George Weasley, sopalan havada, onun etrafında geziyorlardı. Bole ve Derrick, Fred'le George'un yokluğundan yararlanıp iki Blud-ger'ı da VVood'un üzerine fırlattılar; ikisi de üst üste VVood'un karnına çarptı ve Wood soluğu büsbütün kesilmiş halde, süpürgesine tutunarak havada dönmeye başladı.
Madam Hooch deliye dönmüştü. ı
"Quaffle sayı yapma mesafesinde olmadığı sürece Tutu-cu'ya saldıramazsınız!" diye bağırdı Bole ve Derrick'e. "Gryffindor penaltı kullanacak!"
366
Ve Angelina sayı yaptı. Altmış - on. Az sonra Fred VVeasley, VVarrington'a bir Bludger yapıştırıp Quaffle'ı elinden düşürttü; Alicia Quaffle'ı yakaladı ve Slytherin kalesinden geçirdi: yetmiş - on.
Aşağıdaki Gryffindor taraftarlarının bağırmaktan sesi kısılacaktı - Gryffindor altmış sayı öndeydi ve eğer Harry Snitch'i şimdi yakalarsa, Kupa onların olacaktı. Harry oyunun çok yukarısında, kuyruğunda Malfoy'la sahanın üzerinde dönüp dururken, yüzlerce gözün onu izlediğini hissedebiliyordu adeta.
Ve onu gördü. Snitch yedi metre yukarısında ışıldıyordu.
Harry büyük bir süratle fırladı, rüzgâr kulaklarında uğulduyordu; elini uzattı, ama aniden Ateşoku yavaşlamaya başladı -
Dehşete düşmüş bir halde etrafına baktı. Malfoy ileri atılıp Ateşoku'nün kuyruğuna yapışmış, çekiyordu.
"Seni-"
Harry, Malfoy'a vurabilecek kadar kızgındı, ama uzanamıyordu. Malfoy Ateşoku'na tutunmak için gösterdiği v~badan dolayı soluk soluğaydı, ama gözleri hain hain parlıyordu. Amacına ulaşmıştı - Snitch bir kez daha gözden kaybolmuştu.
Malfoy yeniden kendi Nimbus İki Bin Bir7 ine binerken, Madam Hooch hızla oraya gelip, "Penaltı!" diye ciyakladı. "Gryffindor lehine penaltı! Ömrümde böyle taktik görmedim!"
Lee Jordan, Profesör McGonagall'ın erişemeyeceği bir yerde zıplayarak, "SENİ HİLEBAZ PİSLİK!" diye
367
uluyordu megafona. "SENİ PİS, HİLEBAZ Pİ-"
Profesör McGonagall onu azarlamadı bile. Malfoy'a doğru yumruğunu sallıyordu; şapkası başından düşmüştü ve o da öfkeyle bağırıyordu.

Gryffindor penaltısını Alicia kullandı, ama o kadar sinirliydi ki, birkaç metre farkla kaçırdı.
Gryffindor takımı konsantrasyonunu yitiriyordu, Malfoy'un Harry'ye yaptığı faulden dolayı zevkten dört köşe olan Slytherin'ler ise bu şevkle daha iyi oynanvjya başlamışlardı.
"Slytherin atakta, Slytherin kaleye doğru gidiyor -Montague sayı yapıyor -" diye inledi Lee. "Yetmiş -yirmi Gryffindor önde..."
Harry şimdi Malfoy'u o kadar yakından marke ediyordu ki, ikisinin dizleri birbirine çarpıp duruyordu. Malfoy'un Snitch'in yakınına gitmesine izin vermeyecekti...
Malfoy, tam dönmeye çalışırken Harry onu engelleyince, "Defol şuradan, Potter!" diye bağırdı çaresizce.
"Gryffindor'dan Angelina Johnson Quaffle'ı alıyor, haydi, Ang~elina, HAYDİ!"
Harry dönüp baktı. Malfoy dışındaki bütün Slytherin oyuncuları, hatta Slytherin Tutucu'su bile, Angelina'ya doğru uçuyordu - hepsi onu engelleyeceklerdi -
Harry Ateşoku'nu çevirdi, süpürgenin üstüne iyice yattı ve ileri fırladı. Bir mermi gibi, Slytherin'lerin üzerine uçtu.
"AHHHHHH!"
368
Ateşoku üstlerine doğru gelirken hepsi dağıldı; An-gelina'nm önü açılmıştı.
"SAYI! SAYI! Gryffindor seksene yirmi önde!"
Az kalsın dümdüz tribünlere yapışacak olan Harry kayarak havada durdu, süpürgesini çevirdi ve hızla sahanın ortasına döndü.
Sonra neredeyse kalbinin durmasına sebep olan bir şey gördü. Malfoy dalışa geçmişti, yüzünde muzaffer bir eda vardı - orada, aşağıdaki çimenin birkaç metre üstünde, minicik, altın bir parıltı duruyordu.
Harry Ateşoku'yla hızla aşağı doğru fırladı, ama Malfoy çok öndeydi.
"Hadi! Hadi! Hadi!" diyordu Harry süpürgesine. Malfoy'a yaklaşıyorlardı... Bole üstüne bir Bludger gönderirken Harry iyice eğilip süpürge sapının üstüne yattı... Malfoy'un hemen topuğundaydı... aynı hizadaydı -
Harry iki elini de süpürgesinden çekerek ileri atıldı. Malfoy'un eline çarpıp aradan çekti ve -
"EVET!"
Eli havada, dalıştan çıktı ve stadyum ayağa kalktı. Harry kalabalığın tepesinde geziniyordu, kulağında tuhaf bir çınlama vardı. Minik altın top yumruğunun içine hapsolmuş, umutsuzca kanat çırpıyordu.
Wood, gözlerindeki yaşlardan yarı yarıya kör olmuş halde, hızla üzerine geliyordu; Harry'nin boynuna dolanıp başını omzuna yaslayarak kendini tutmadan ağlamaya başladı. Harry iki büyük darbe hissetti, Fred'le George onlara çarpmışb r mra Angelina, Alicia ve Katie'nin, "Kupayı kazandık! Kupayı kazandık!" diyen
369
seslerini duydu. Gryffindor takımı sarmaş dolaş halde ve kısılmış seslerle bağırarak yere doğru süzülmeye başladı.
Taraftarlar dalga dalga bariyerlerin üstünden atlayıp sahaya doluyordu. Herkes sırtlarına vuruyordu. Harry sesleri ve üstüne yaslanan vücutların baskısını hayal meyal hissediyordu. Sonra kalabalık onu ve takımın diğer oyuncularını omuzlara aldı. Havaya fırlatıldığında, kırmızı rozetler takmış olan Hagrid'i gördü -"Onları yendin, Harry, onları yendin! Hele bir Şahga-ga'ya söyleyeyim!" Percy manyak gibi zıplayıp duruyordu, saygınlığı falan unutmuştu. Profesör McGona-gall, VVood'dan da çok ağlıyor, gözlerini devasa bir Gryffindor bayrağına siîiyordu; ve Ron'la Hermione de işte orada, itişe kakışa Harry'ye doğru geliyorlardı. Söyleyecek laf bulamadılar ama. Harry, Dumbledo-re'un, elinde muazzam Quidditch Kupası'yla beklediği tribünlere taşınırken, sadece ağızlan kulaklarında tebessüm ettiler.
Etrafta bir Ruh Emici olsaydı keşke... Ağlayan bir Wood'dan Kupa'yı alıp havaya kaldırdığında, Harry dünyanın en iyi Parronus'unu yaratabileceğine inanıyordu.
I
370

ON ALTINCI BOLUM
•v-
Profesör Trelazvney'nin Kehaneti
Harry'nin Quidditch Kupası'nı nihayet kazanmış olma sevinci en az bir hafta sürdü. Hava bile kutlama yapıyor gibiydi; haziran yaklaşırken günler bulutsuz, sıcak ve nemli geçmeye başladı. Herkesin tek yapmak istediği, dışarı çıkıp birkaç litre balkabağı suyu eşliğinde çimlerin üstüne serilmek, belki arada bir Tüküren-bilye oynamak ya da dev mürekkep balığının gölün yüzeyinde sakin sakin gezinmesini izlemekti.
Ama bunu yapamadılar. Sınavlar başlamak üzereydi ve öğrenciler dışarıda tembellik etmek yerine şatonun içinde kalıp, pencerelerden içeri yaz havası süzülürken beyinlerini konsantre olmaya zorlamak mecburiyetindeydi. Fred ve George Weasley bile çalışırken görülmüşlerdi; S. B. D/lerini (Standart Büyücülük Düzeyi) almak üzereydiler. Percy, Hogwarts'ın verdiği en yüksek yeterlik derecesi olan F. Y. B. S.'leri-re (Feci Yorucu Büyücülük Sınavı) girmeye hazırlanıyordu. Sihir Bakanlığı'na girmek istediği için, çok yüksek notlar alması gerekiyordu. Sinirleri gün geç-
371
tikçe daha da geriliyor, aksanları ortak salonda sessizliği bozan herkese çok ağır cezalar veriyordu. Aslında, Percy'den daha kaygılı görünen sadece bir kişi vardı: Hermione.
Harry ve Ron ona nasıl olup da aynı anda birçok derse girmeyi başardığını sormal'tan vazgeçmişlerdi, ama çıkardığı sınav çizelgesini gördeklerinde kendilerini tutamadılar. İlk sütun şöyleydi:
PAZARTESi
Saat 9, Aritmansi
Saat 9, Biçim Değiştirme
Öğle yemeği
Saat l, Muska
Saat l, Eski Tılsımlar
"Hermione?" dedi Ron. Bunu temkinli bir sesle söylemişti, çünkü bu aralar Hermione, biri dokunsa patlayacak gibi görünüyordu. "Şeyy - bu saatleri doğru yazdığından emin misin?"
"Ne?" diye çıkıştı Hermione. Hemen e1 in a sınav çizelgesini alıp baktı. "Evet, tabii ki doğru."
"Sana nasıl aynı anda iki sınava birden gireceğini sormamızın bir anlamı var mı?" dedi Harry.
"Hayır," diye kestirip attı Hermione. "Numcroloji ve Gramatika kitabımı gören oldu mu?"
"Evet, uyumadan önce biraz bakarım c'iye almıştım," dedi Ron, çok alçak sesle. Hermione masasındaki parşömen yığınını karıştırarak kitabı aramava oaşla-
372
mıştı. Tam o sırada pencereden bir hışırtı geldi ve gagasında sıkı sıkı tuttuğu bir potla Hedwig içeri girdi.
"Hagrid'den," dedi H trry, notu yırtıp açarak. "Şah-gaga'nın temyizi - alfasında yapılacakmış."
"Tam sınavlarımızı bitirdiğimiz gün," dedi Hermi-one. Hâlâ Aritmansi kitabmı anyordu.
Harry, mektubu okumaya devam ederek, "Buraya gelip yapacaklarmış/' dedi. "Sihir Bakanlığı'ndan biri ve - ve bir cellat."
Hermione kafasını kald'rıp bakfa, altüst olmuştu.
"Temyize cellat mı getiriyorlar?! Öyleyse kararlannı çoktan vermiş gibi görünüyorlar!"
"Evet, öyle," dedi Harry, sıkıntıyla.
"Bunu yapamazlar!" d±ye uludu Ron. "Onun için bir sürü şey okudum, hepsini görmezden gelemezler!"
Ama Harry'nin içinde, Tehlikeli Yaratıkların İtlafı Komitesi'nin Mr Malfo/ur etkisiyle kararını çoktan vermiş olduğuna dair korkunç bir duygu vardı. Gryffindor'un zaferiyle sonuçlanan Quidditch finalinden beri gözle görülür şekilde sessizleşen Draco, son birkaç günde eski kasınhlığına yeniden kavuşmuş görünüyordu. Harry'nin duyduğu alaycı yorumlara bakılırsa, Malfoy, Şahgaga'nın öldürüleceğinden emindi ve bunun kendisi sayesinde olmasından mutluluk duyuyor gibiydi. Böyle durumlarda Harry'nin tek yapabildiği, kendini Hermione'nin yaptığını yapmaktan, yani Malfoy'un suratına bir tane çakmaktan alıkoymaktı. En kötüsü de gidip Hagrid'i görmek için vakitleri ya da

fırsatları olmamasıydı, çünkü yeni güvenlik önlemleri
373
henüz kaldırılmamıştı ve Harry tek gözlü cadının altındaki Görünmezlik Pelerini'ni geri almaya cesaret edemiyordu.
Sınav haftası başladığında şatoya olağandışı bir sessizlik çöktü. Üçüncü sınıflar pazartesi öğle yemeği saatinde Biçim Değiştirme'den kül rengi yüzlerle ve güçsüz halde çıktılar. Sonuçlan karşılaştırıp, çaydanlığı tosbağaya çevirmenin de dahil olduğu görevlerinin zorluğundan yakındılar. Hermione tosbağasının daha çok kaplumbağaya benzediğinden şikâyet ederek herkesin sinirim bozdu, çünkü başkalarının dertlerinin yanında, onunki hiç sayılırdı.
"Benimkinde kuyruk yerine hâlâ bir çaydanlık ağzı vardı, tam bir kâbus..."
'Tosbağaların nefesi buhar gibi mi oluyordu?"
"Kabuğunda hâlâ söğütlü porselen deseni vardı, sizce nofHüşer mi oradan?"
Sonra alelacele yemek yiyip, doğruca Muska sınavının yolunu tuttular. Hermione haklı çıktı; Profesör Flit-wick onlara Neşelendirme Büyüleri'ni sordu. Harry heyecandan kendininkini biraz abartınca, eşi Ron isterik kahkaha nöbetlerine tutulmaya başladı. Öyle ki. Büyü'yü kendisinin de deneyebilmesi için önce onu sınıftan çıkarıp bir saatliğine sessiz bir odada tutmak zorunda kaldılar.
Akşam yemeğinden sonra öğrenciler aceleyle ortak salonlarına gittiler. Ama dinlenmek için de-
374
ğil, Sihirli Yaratıkların Bakımı, İksir ve Astronomi sınavlarına çalışmak için.
Ertesi sabahki Sihirli Yaratıkların Bakımı sınavında Hagrid'in gerçekten de çok düşünceli bir hali vardı; aklı hiç orada değilmiş gibiydi. Sınıfa büyük bir leğen dolusu Pıtırkurt getirmiş ve sınavı geçmek için bir saatin sonunda Pıtırkurt'larm hâlâ canlı olması gerektiğini söylemişti. Pıtırkurt'lan yaşatmanın en iyi yolu-onları kendi hallerine bırakmak olduğundan, hepsinin girdiği en kolay sınav oldu bu. Böylece Harry, Ron ve Hermione de Hagrid'le konuşma hfsatı buldu.
"Gaga bunalmaya başladı," dedi Hagrid, eğilip Harry'nin Pıtırkurt'unun hâlâ hayatta olup olmadığını kontrol ediyormuş numarası yaparak. "Çok uzun süredir bağlı duruyor. Ama yine de... bir dahaki güne öğreneceğiz - öyle ya da böyle."
Öğleden sonraki İksir sınavları tam bir felaketti. Harry elinden geleni yapmasına rağmen Kafa Karıştıran Karışım'ınm koyulaşmasını sağlayamadı. Tepesinde dikilip onu kin dolu bir zevkle izleyen Snape de notlarının araşma şüpheli bir şekilde sıfıra benzeyen bir şey çiziktirip yanından uzaklaştı.
Gece yar sı en yüksek kulede Astronomi, çarşamba sabahıysa Sihir Tarihi vardı. Harry. Florean Fortes-cue'nun ortaçağ cadı avları konusunda söylediği her şeyi yazarken, boğucu sınıfta Fcrtescue'nun şoko-cevizli sundae'lerinden olsaydı keşke diye iç geçirdi. Çarşamba günü öğleden sonra kızgın güneşin alnındaki serada BitHbüim vardı; sonra güneşten kızarmış enselerle ye-
375
niden ortak salona dönüldü ve ertesi günün o saatlerinin, yani sınavların bitmiş olacağı zamanın hayali kurulmaya başlandı.
Sondan bir önceki sınavları perşembe sabahki Kare nlık Sanatlara Karşı Savunma'ydı. Profesör Lupin o gane kadar girdikleri en alışılmadık sınavı hazırlamıştı; dışarıda güneşin altındaki bir tür engelli yarış pisti gibiydi sınav. Önce içinde bir Garkenez olan derin bir su birikintisinden yürümeleri, sonra Kırmızı Kafa'larla dolu bir dizi çukurdan geçmeleri, Hinzıpır'ın yanıltıcı • yönlendirmelerine aldırmadan küçük bir bataklıktan çıkmaları ve eski bir sandığa girip yeni bir Böcürt'le savaşmaları gerekiyordu.
"Mükemmel, Harry," diye mırıldandı Lupin, Harry sandığın içinden sırıtarak çıkarken. "Tam not."
Başarısının heyecanıyla kıpkırmızı olan Harry, Ron'u ve Hermione'yi izleyebilmek için orada kaldı. Ron, Hinzıpır'a kadar çok iyi gitti, ama Hinzıpır onun kafasını karıştırmayı başarıp beline kadar batağa gömülmesine sebep oldu. Hermione, içinde Böcürt'ün bulunduğu sarîdığr gelene kadar her şeyi kusursuz bir şekilde yaptı. Ama sandığın içinde bir dakika kaldıktan sonra, çığlık çığlığa dışarı fırladı.
"Hermione!" dedi Lupin şaşırarak. "Ne oldu?"
"P-P-Profesör McGonagall!" dedi Hermione, soluk soluğa sandığı işaret ederek. "Bü-bütün

derslerden kaldığımı söyledi!"
Hermione'yi sakinleştirmek bayağı vakit aldı. Sonunda kendine gelince, o, Harry ve Ron şatoya döndü-
376
ler. Ron hâlâ Hermione'nin Böcürt'üne gülmeye meyilliydi biraz, ama merdivenlerin başında gördükleri şey, çıkabilecek bir tartışmayı önledi,
Cornelius Fudge, orada durmuş etrafa bakıyordu. İnce çizgili pelerininin içinde hafifçe terlemişti. Harry'yi görünce irkildi.
"Merhaba, Harry!" dedi. "Sınavdan çıktın galiba? Nasıl, bitiyor mu bari?" (
"Evet/' dedi Harry. Sihir Bakanı'yla tanışıklığı olmayan Hermione ve Ron arka planda ne yapacaklarım bilemeden gezinip duruyorlardı.
"Nefis bir gün," dedi Fudge, göle doğru bakarak. "Yazık... yazık..."
Derin derin iç çekip Harry'ye baktı.
"Nahoş bir görevden dolayı buradayım, Harry. Sihirli Yaratıkların İtlafı Komitesi'nin azgın bir Hipog-rifin infazı için bir tanığa ihtiyacı vardı. Benim de Black'in durumu için Hogwarts'ı ziyaret etmem gerektiğinden, benden rica ettiler."
"Yar^ temyiz oldu mu?" diye araya girdi Ron, öne çıkarak.
"Hayır, hayır, bu öğleden sonra yapılacak," dedi Fudge, Ron'a merakla bakarak.
"O halde infaza tanıklık etmeniz hiç gerekmeyebilir!" dedi Ron azimle. "Hipogrif in hâlâ kurtulma şansı var!"
Fudge daha cevap veremeden, arkasındaki şato kapısından iki büyücü çıktı. Biri öyle ihtiyardı ki, sanki gözlerinin önünde eriyip gidiyordu; ikincisi iriyarıydı,
377
ince, siyah bir bıyığı vardı. Harry onların Tehlikeli Yaratıkların İtlafı Komitesi'nin temsilcileri olduklarını tahmin etti, çünkü çok yaşlı büyücü Hagrid'in kulübesine doğru kısık gözlerle bakıp, zayıf bir sesle, "Off, ocf, bu iş için fazla yaşlıyım artık..." dedi. "Saat ikide, değil mi, Fudge?"
Siyah bıyıklı adam kemerindeki bir şeye dokunup duruyordu; Harry daha dikkatli bakınca, ir.' -^parmağını parıldayan bir baltanın keskin tarafında gezdirdiğini fark etti. Ron bir şey söylemek için ^ğzını açtı, ama Hermione onu sert bir şekilde kaburgasından dürtüp başıyla Giriş Salonu'nü işaret etti.
Öğle yemeği için Büyük Salon'a girerlerken, Ron kızgın kızgın, "Niye engel oldun bana?" dedi. "Onları görmedin mi? Baltalan bile hazır! Böyle adalet olmaz!"
"Ron, senin baban Bakanlık'ta çalışıyor. Kalkıp da patronuna öyle şeyler söyleyemezsin!" dedi Hermione. Ama o da çok üzüntülü görünüyordu. "Hagrid bu defa soğukkanlılığını korur ve savını düzgün sunarsa, Şah-gaga'yı infaz edemezler..."
Ancak" Harry, Hermione'nin söylediklerine kendinin de inanmadığını anlamıştı. Etraflarındaki insanlar yemeklerini yerken bir taraftan da heyecanla konuşuyor, öğleden sonranın gelip sınavların bitmesini iple çekiyorlardı. Ama Hagrid ve Şahgaga hakkında endişelenmekle meşgul olan Harry, Ron ve Hermione, onlara katılmadılar.
Harry ve Ron'un son sınavları Kehanet, Hermi-one'ninse Muggle Araştırmalarıydı. Üçü beraberce mermer merdivenleri çıktılar. Hermione birinci katta
378
onlardan ayrıldı, Harry ile Ron ise yedinci kata kadar devam ettiler. Çok sayıda öğrenci Profesör Trelaw-ney'nin sınıfına çıkan dönen merdivenlerde oturmuş, son dakika çalışmaları yapıyordu. Gidip yanına oturduklarında, Nevüle Longbotlom onlara, "Hepimizi ayn ayrı içeri alıyor," dedi. Geleceğin Sis Perdesini Aralamak'1 kucağına yerleştirmişti, kristale-bakmakla ilgili sayfalar önünde açık duruyordu. "Kristal topta herhangi bir şey göreniniz oldu mu?" ^hye sordu mutsuz mutsuz.
"Çık," dedi Ron dalgın dalgın. Saatine bakıp duruyordu; Harry onun Şahgaga'nın temyizine ne kadar kaldığını kontrol ettiğini biliyordu.
Sınıfın dışındaki kuyruk çok yavaş ilerliyordu. Ne zaman biri gümüşi merdivenden aşağı inse, diğer öğrenciler, "Ne sordu? İyi miydi?" diye fısıldıyorlardı.
Ama hepsi de cevap vermeyi reddediyordu.

"Dedi ki, kristal top ona, söylersem başıma korkunç bir kaza geleceğim iletmiş!" dedi Nevüle ürkek bir sesle. Merdivenden inip, yeni yeni sahanlığa ulaşmış olan Harry ile Ron'a doğru yürüdü.
"Tabii canım," dedi Ron gülerek. "Biliyor musun, Hermione'nin onun hakkında -" (başparmağıyla yukarıdaki kapağı işaret etti) "yanılmadığım düşünmeye başladım. Yaşlı bir sahtekâr o."
"Evet," dedi Harry, kendi de saatine bakarak. İki olmuştu. "Keşke biraz acele etse..."
Parvati merdivenlerden indiğinde yüzü gururla parlıyordu.
379
"Benim gerçek bir Görücü'nün bütün niteliklerine sahip olduğumu düşünüyor," dedi Harry ve Ron'a. "Bir sürü şey gördüm... eh, iyi şanslar."
Hızla merdivenden inip Lavender'ın yanına gitti.
"Ronald VVeasley," dedi tepelerinden o tanıdık, puslu ses. Ron dişlerini sıkıp Harry'ye baktı ve gümüşi merdivenden çıkıp gözden kayboldu. Şimdi sınava girmemiş olan bir tek Harry kalmıştı. Yere oturup sırtını duvara yasladı ve güneşli pencerede vızıldayan sineği dinledi. Aklı arazinin bir ucunda, Hagrid'deydi.
Nihayet yirmi dakika kadar sonra Ron'un büyük ayaklan merdivende belirdi.
"Nasıl gitti?" diye sordu Harry, ayağa kalkarak.
"Hikâye," dedi Ron. "Hiçbir şey göremedim, ben de uydurdum. İkna olmadı, ama galiba..."
Profesör Trelawney, "Harry Potter!" diye seslenince, Harry, "Ortak salonda görüşürüz," diye mırıldandı.
Kule odası normalde olduğundan da sıcaktı; perdeler kapalıydı, ateş yanıyordu. Her zamanki iç kaldırıcı koku Harry'yj öksürttü. İskemlelerin ve masaların arasından geçip, önünde büyük bir kristal topla onu bekleyen Profesör Trelawney'nin yanına gitti.
"İyi günler, yavrum," dedi Profesör usulca. "Lütfen Küre'nin içine bak... acele etme... sonra da içinde ne gördüğünü anlat bana..."
Harry kristal topun üzerine eğilip bakmaya başladı. Bütün konsantrasyonunu toplayıp, onu büklüm büklüm beyaz sisten başka bir şey göstermeye zorladı, ama hiçbir şey olmadı.
380
"Ee?" dedi Profesör Trelawney nezaketle. "Ne görüyorsun?"
Sıcaklık iyice boğucu bir hal almıştı ve hemen yanlarındaki ateşten süzülen koku burun deliklerini yakıyordu. Ron'un az önce söylediklerini düşünüp numara yapmaya karar verdi.
"Şeyy -" dedi Harry, "karanlık bir şekil... eee..."
"Neye benziyor?" diye fısıldadı Profesör Trelawney. "İyi düşün../'
Harry zihnini taradı ve aklına Şahgaga geldi.
"Bir Hipogrif," dedi kendinden emin bir sesle.
"Gerçekten!" diye fısıldadı Profesör Trelawney. Dizlerinin üstünde duran parşömene hararetle bir şeyler yazdı. "Evladım, zavallı Hagrid'in Sihir Bakanlığı'yla sorununun sonucunu görüyor olabilirsin! Daha yakından bak... Hipogrif in... başı hâlâ yerinde mi?"~
"Evet," dedi Harry büyük bir kararlılıkla.
"Emin misin?" dedi Profesör Trelawney ısrarla. "İyice emin misin, yavrum? Hipogrif in yerde kıvrandığını, arkasında da eli baltalı, gölgeli bir figür durduğunu görüyor olmayasın?"
"Hayır!" dedi Harry. Midesi hafif hafif bulanmaya başlamıştı.
"Kan yok mu? Ağlayan bir Hagrid yok mu?"
"Hayır!" dedi Harry yine. Odadan ve sıcaktan hemen kurtulmak istiyordu, "iyi görünüyor - uçup gidiyor..."
Profesör Trelawney iç çekti.
"Pekâlâ, yavrum, burada bırakıyoruz... pek tat-
381
min edici olmadı... ama elinden geleni yaptığına emi-
nim.
Harry rahatlamış halde yerinden kalktı, çantasını aldı. Tam gidiyordu ki, arkasından haşin, kulak tırmalayıcı bir ses konuştu.
"Bu gece olacak."

Harry hızla arkasına döndü. Profesör Trelawney koltuğunda kaskatı kesilmişti, gözleri boş bakıyordu ve ağzı sarkmıştı.
"Pa-pardon?" dedi Harry.
Ama anlaşılan Profesör Trelawney onu duymuyordu. Gözleri dönmeye başladı. Paniğe kapılan Harry orada öylece durdu. Profesör Trelavvney bir tür nöbet geçirmek üzereymiş gibiydi. Harry koşup hastane kanadına gitmeyi düşünerek tereddüt etti - derken Profesör Trelawney yeniden o haşin, kendininkine hiç benzemeyen sesle konuşmaya başladı:
"Karanlık Lord yalnız ve dostsuz, müritleri tarafından terk edilmiş durumda. Uşağı şu son on iki yıldır zincir altında. Bu gece, gece yarısından önce, hizmetkâr serbest kalacak ve yeniden efendisine katılmaya gidecek. Karanlık Lord, uşağının yardımıyla yine güçlenecek, eskisinden de büyük ve korkunç olacak. Bu gece... gece yansından önce... hizmetkâr... efendisine... katılmaya., gidecek..."
Profesör Trelavvney'nin başı göğsüne düştü. Ağzından bir hırıltı çıktı. Sonra birden, yine başını kaldırdı.
"Çok özür dilerim, yavrum," dedi hülyalı bir sesle. "Gündüz sıcağından olmalı... Bir an dalmışım..."
Harry öylece durup bakakaldı.
382
"Bir sorun mu var, yavrum?"
"Az - az önce bana Karanlık Lord'un yeniden güçleneceğini söylediniz... uşağının ona geri döneceğini..."
Profesör Trelavmey altüst olmuş görünüyordu.
"Karanlık Lord mu? Adı Anılmaması Gereken Kişi mi? Evladım, bu şakaya gelecek şey değil... yeniden güçlenecekmiş..."
"Ama az önce siz söylediniz! Dediniz ki, Karanlık Lord -"
"Sanırım sen de sızdın, yavrum!" dedi Profesör Tre-lawney "Kesinlikle bu kadar abartılı bir kehanette bulanacak değilim!"
Harry gümüşi merdivenden inip dönen merdivene' geldi. Kafası meşguldü... az önce Profesör Trelaw-ney'nin gerçek bir kehanette bulunduğuna mı tanık olmuştu? Yoksa Profesör Trelawney, bunu sınava çarpıcı bir final olarak mı yapmıştı?
Beş dakika sonra hızla Gryffindor Kulesi'nin dışındaki güvenlik ifritlerinin yanından geçerken, Profesör Trelawney'nin sözleri hâlâ kulağında yankılanıyordu. Karşıdan gülen ve şakalaşan insanlar gelip geçiyor, dışarıya ve iple çektikleri özgürlüğe doğru ilerliyorlardı; Harry portre deliğine ulaşıp ortak salona girdiğinde, içerisi neredeyse bomboştu. Ancak, Ron'la Hermione orada bir köşede oturuyorlardı.
"Profesör Trelawney," dedi Harry soluk soluğa, "az önce bana -"
Ama yüzlerindeki ifadeyi görünce lafı yarım kaldı.
383
"Şahgaga kaybetmiş/' dedi Ron cılız bir sesle. "Hagrid az önce bunu gönderdi."
Hagrid'in notu bu defa kuruydu, gözyaşları mürekkebi dağılmamıştı, ama görünüşe bakılırsa yazarken eli öyle titremişti ki, not neredeyse okunmayacak haldeydi.
Temyizi kaybettik. Günbatımında infaz edecekler. Yapabileceğiniz bir şey yok. Gelmeyin. Görmenizi istemiyorum.
Hagrid
"Gitmek zorundayız," dedi Harry hiç tereddüt etmeden. "Orada kendi başına oturup celladı bekleyemez!"
"Günbatımında ama," dedi Ron. Donuk gözlerle pencereden dışarı bakıyordu. "Hayatta izin vermezler... özellikle de sana, Harry..."
Harry başını ellerinin arasına gömüp düşünmeye başladı.
"Keşke_Görünmezlik Pelerini olsaydı..."
"Nerede?" dedi Hermione.
Harry ona pelerini tek gözlü cadının altındaki geçitte bıraktığını anlattı.
"... Snape beni bir daha oralarda görürse, başım ciddi derde girer," diye bitirdi lafını.

"Doğru," dedi Hermione, ayağa kalkarak. "Seni görürse... cadının kamburunu nasıl açıyorum demiştin?"
"Tı-tıklayıp 'Dissendium' diyorsun," dedi Harry. "Ama -"
384
Hermione onun cümlesini bitirmesin' beklemedi; odanın öbür ucuna yürüdü, Şişman Hanım'in portresini itip açtı ve gözden kayboldu.
"Almaya gitmedi, değil rni?" dedi Ron, arkasından bakakalarak.
Almaya gitmişti. Hermione on beş dakika sonra, cüppesinin içine sakladîğı gümüşi renkte Pelerin'le döndü.
"Hermione, son zamanlarda sana neler oluyor, bilmiyorum!" dedi Kon, afallamış halde. "Önce Maifoy'a vuruyorsun, sonra Profesör Trelav/ney'nin dersinden çıkıp gidiyorsun -"
Herrnione'nin koltuklan kabarmıştı.
Herkesle birlikte akşam yemeğine indiler, ama yemekten sonra Gryffindor Kulesi'ne dönmediler. Harry, Pelerin'i cüppesinin önüne hkmıştı; şişkinliği saklamak için kollarını kavuşturarak dolaşması gerekiyordu. Giriş Salonu'nun dışında, boş bir odada gizlenerek Sa-lon'un boşalmasını beklediler. Salon'dan son iki kişinin de çıkrığını ve arkalarından kapanın kapandığını duyduktan sonra, Hermione kapıdan kafasını uzattı.
"Tamam," diye fısıldadı. "Kimse yok - Pelevın'i ge-çir-"
Kimse görmesin diyp birbirlerine çok yakın yürüyerek, Salon'u Pelerin'in altında, parmak uçlarında geçtiler, sonra da taş merdivenlerden inip dışarı çıktılar Ya-
385
sak Orman'm üzerinde batan güneş, ağaçların en üstteki yapraklarını ışıl ışıl yapmıştı.
Hagrid'in kulübesine ulaşıp kapıyı çaldılar. Cevap vermesi bir dakika sürdü. Kapıyı açbğmdaysa, solgun bıı yüzle ve tir tir titreyerek kim geldi diye etrafına bakındı.
"Biziz," diye fısıldadı Harry. "Üstümüzde Görün-mezlik Pelerini var. Bizi içeri al da çıkaralım."
"Gelmemeliydiniz!" diye fısıldadı Hagrid. Ama geri çekilip, girmelerine izin verdi. Hagrid hemen kapıyı kapattı, Harry de Pelerin'i çekip üzerlerinden çıkardı.
Hagrid ağlamıyordu, onların boynuna da atılmadı. Nerede olduğunu ve ne yapacağını bilmeyen biri gibi davranıyordu. Bu çaresizliği izlemek, gözyaşlarını izlemekten de zordu.
"Çay ister misiniz?" dedi. Çaydanlığa uzanırken kocaman elleri titriyordu.
"Şahgaga nerede, Hagrid?" dedi Hermiorıe tereddütlü bir s"esle.
"Onu - onu dışarı çıkardım," dedi Hagrid. Sürahiyi doldururken sütü bütün masaya döktü. "Balkabağı tarhımda bağlı duruyor. Ağaçları görsün, temiz hava alsın istedim, son -"
Hagrid'in elleri öyle fena titredi ki, süt sürahisi elinden kayıp yere düştü ve paramparça oldu.
"Bana bırak, Hagrid," dedi Hermione hemen. Çabucak gidip temizlemeye başladı.
"Dolapta bir tane daha var," dedi Hagrid, oturup
386
alnını koluna silerek. Harry göz ucuyla Ron'a baktı, Ron da ona çaresiz bakışlarla yanıt verdi.
Harry onun yanma orurarak, "Kimsenin yapabileceği bir şey yok mu, Hagrid?" diye sordu kızgın bir sesle. "Dumbledore -"
"Denedi," dedi Hagrid. "Komite'nin kararını geçersiz kılacak gücü yok. Onlara Şahgaga'nın zararsız olduğunu söyledi, ama hepsi Korkuyor... o Lucius Malfoy nasıl biridir, bilirsin... tehdit etmiştir onları... cellat, yani Macnair, o da Malfoy'un eski bir arkadaşı... ama çabuk ve acısız olacak... ve ben yanında olacağım..."
Hagrid yutkundu. Gözleri çılgınca kulübeyi tarıyordu, sanki bir umut kırıntısı ya da ufacık da olsa bir teselli anyörmüş gibiydi.
"Dumbledore da gelecek - şey yapılırken. Bu sabah yazdı bana. Benimle birlikte - birlikte olmak istiyor. Büyük adam, Dumbledore..."
Yeni bir süt sürahisi bulmak için Hagrid'in dolabını karıştıran Hermione'den hafif bir hıçkırık geldi, ama hemen kendini tuttu. Elinde yeni sürahiyle doğrulur-ken, gözyaşlanna hâkim olmaya çalışıyordu.
"Biz de seninle kalacağız, Hagrid," diye başladı konuşmaya, ama Hagrid salkım? açak kafasını iki

yana sallamaya başlamıştı bile.
"Sizin şatoya dönmeniz gerekiyor. Dedim ya, seyretmenizi istemiyorum. Ayrıca burada da olmamanız gerekiyor... Fudge ve Dumbledor? izinsiz çıktığım öğrenirlerse, Harry, senin başına bayanı iş açılır."
Şimdi Hermione'nin yüzünden aşağı sessiz gözyaş-
387
lan süzülüyordu. Ama çayla uğraşarak onları Hag-rid'den sakladı. Sonra, tam sürahiyi doldurmak için eline süt şişesini almıştı ki, küçük bir çığlık attı.
"Ron! İna-inanamıyorum - Scabbers bu!"
Ron'un ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı.
"Neden bahsediyorsun sen?"
Hermione süt sürahisini masaya götürüp baş aşağı çevirdi. Fare Scabbers deli gibi cıyakladı, sürahinin içinde kalmak için epey çırpındı, ama sonunda kayarak masanın üstüne düştü.
"Scabbers!" dedi Ron şaşkın şaşkın. "Scabbers, burada ne arıyorsun?"
Çırpınan fareyi alıp ışığa tuttu. Scabbers berbat durumdaydı. Her zamankinden de zayıftı, epey tüy dökmüş, yer yer kelleşmişti. Ron'un elinden kurtulmak için deli gibi debeleniyordu.
"Tamam, Scabbers!" dedi Ron. "Kedi yok! Burada seni incitecek hiçbir şey yok!"
Hagrid gözlerini pencereye dikerek birden ayağa kalktı. Normalde al al olan yüzü, parşömen rengi kesilmişti.
"Geliyorlar..."
Harry, Ron ve Hermione hızla arkalarına döndüler. Birkaç kişi, uzaktaki şatonun merdivenlerinden iniyordu. En önde Albus Dumbledore vardı, gümüşi sakalı güneşin son ışıklarıyla parlıyordu. Hemen yanında Cornelius Fudge yürüyordu. Arkalarından da takatsiz ve yaşlı Komite üyesiyle cellat Macnair gelH yordu.
388
"Gitmeniz lazım," dedi Hagrid. Sapır sapır titriyordu. "Sizi burada bulmamalılar... gidin, hadi..."
Ron, Scabbers'ı cebine tıktı, Hermione ise Pelerin'i aldı.
"Sizi arkadan çıkarayım," dedi Hagrid.
Onun peşinden gidip arka bahçeye çıktılar. Harry kendini tuhaf bir şekilde rüyadaymış gibi hissediyordu. Birkaç metre ileride, Hagrid'in balkabağı tarhında bir ağaca bağlı Şahgaga'yı görünce bu his daha da güçlendi. Şahgaga bir şeyler olduğunun farkındaydı. Sivri kafasını bir o yana bir bu yana döndürüyor, yeri sinirli sinirli eşeliyordu.
"Bir şey yok, Gaga," dedi Hagrid usulca. "Bir şey yok..." Harry, Ron ve Hermione'ye döndü. "Hadi," dedi. "Gidin."
Ama kıpırdamadılar.
"Hagrid, yapamayız -"
"Onlara gerçekte ne olduğunu anlatırız -"
"Onu öldüremezler -"
"Gidin!" dedi Hagrid hiddetle. "Durum zaten fena, bir de siz başınızı derde sokmayın!"
Hiç seçenekleri yoktu. Hermione, Pelerin'i Ron'la Karry'nin üzerine çekerken, kulübenin ön tarafından insan sesleri geldiğini duydular. Hagrid üçünün az önce gözden kaybolduğu noktaya baktı.
"Çabuk gidin," dedi boğuk bir sesle. "Dinlemeyin .."
Ve kapısı çalınınca, dönüp kulübesine doğru yürüdü.
389
Harry, Ron ve Hermione yavaş yavaş, korkudan kendilerinden geçmiş bir halde Hagrid'in evinin etrafından dolaşmaya koyuldular. Tam evin öbür tarafına ulaşırlarken, ön kapı sertçe kapandı.
"Lütfen, acele edelim," diy."» fısıldadı Hermione. "Dayanamam, katlanamam..."
Çimenden yokuş yukarı, şatoya doğru ilerlemeye başladılar. Güneş şimdi hızla batıyordu; gökyüzü berrak, morumsu bir griye dönmüştü, ama batıya doğru yakut kırmızısı bir parıltı görülüyor '*u.
Ron birden durdu.
"Lütfen, Ron," dedi Hermione.

"Scabbers - rahat - durmuyor -"
Ron iki büklüm olmuş, Scabbers ı cebinde tutmaya çalışıyordu. Ama fare çıldırmıştı; de i gibi ciyakhyor, kıvrılıp çırpınıyor, dişlerini Ron'un eline geçirmeye çalışıyordu.
"Scabbers, seni sersem, benim, Ron," diye tısladı Ron.
Arkalarında bir kapının açıldığını duydv lar. Birileri konuşmaya başladı.
"Ron, lütfen gidelim, yapmak üzereler1" dedi Hermione fısıldayarak.
'Tamam - Scabbers, rahat dur -"
İlerlediler; Harry de Hermione gibi ar «çalarından gelen sesleri dinlememeye çalışıyordu. Ron yi no durdu.
"Tutamıyorum - Scabbers, kes sesini, herLes duyacak-"
Fare deli gibi ciyaklıyordu, ama yine de s^si Hag-
390
rid'in bahçesinden gelen sesleri bastırmıyordu. Belli belirsiz erkek sesleri duyuldu. Sonra bir sessizlik ve ansızın bir baltanın havayı yarmasının ve darbesinin sesi.
Hermione sendeledi...
"Yaptılar!" diye fısıldadı Harry'ye. "Hnanamıyo-rum - yaptılar!"
391
ON YEDİNCİ BOLUM
Kedi, Fare ve Köpek
Harry'nin şoktan aklı durmuştu sanki.' Üçü, dehşetten oldukları yere mıhlanmış gibi, Görünmezlik Peleri-ni'nin altında öylece durdular. Batan güneşin son ışınları, uzun gölgelerin düştüğü araziyi r.anlı bir ışıkla boyamıştı. Sonra, arkalarından, vahşi bir uluma duydular.
"Hagrid," diye mırıldandı Harry. Ne yaptığını düşünmeksizin geri döndü, ama hem Ron, hem Hermione kollarından tuttular.
"Yapamayız," dedi Ron, kâğıt gibi bembeyaz olmuştu. "Onu görmeye gittiğimizi öğrenirlerse başı daha da fazla derde girer..."
Hermione'nin soluğu kesik kesik ve düzensizdi.
"Nasıl - yapa-bildiler?" dedi tıkanırcasına. "Nasıl yapabildiler?"
"Hadi gel," dedi Ron. Dişleri zangırdıyor gibiydi.
Geriye, şatoya doğru yola koyuldular. Pelerin'in altında saklı kalabilmek için ağır ağır yürüyorlardı. Işık artık hızla çekiliyordu. Açık araziye geldiklerinde, karanlık, bir büyü gibi etraflarına yerleşmişti.
392
"Scabbers, uslu dur," diye tısladı Ron, elini göğsüne Şaştırdı. Fare deli gibi kıvranıyordu. Ron birden durdu, ?cabbers'ı cebinin dibine itmeye çalıştı. "Nen var senin, iptal fare? Kıpırdama - AHH! Beni ısırdı!"
"Ron, sus!" diye fısıldadı Hermione telaşla. "Fudge ner an buraya gelebilir -"
"Yerinde - durmuyor -"
Scabbers belli ki dehşete kapılmıştı. Bütün gücüyle kıvranıyor, Ron'un elinden kurtulmaya çalışıyordu.
"Nesi var bunun?"
Ama Harry az önce Crookshanks'i görmüştü - vücudu yere yapışmış, koca sarı gözleri karanlıkta tekinsiz bir şekilde panldayarak, onlara doğru sinsi sinsi ilerliyordu. Onları görüyor muydu, yoksa sadece Scab-bers'ın ciklemelerini mi izliyordu, bilemiyordu Harry.
"Crookshanks!" diye inledi Hermione. '"Hayır, git burdan, Crookshanks! Git burdan!"
Ama kedi daha da yaklaşıyordu -
"Scabbers - HAYIR!"
Çok geç - fare Ron'un onu kavrayan parmaklarının arasından kaymış, yere atlamış ve kaçıp gitmişti. Crookshanks tek bir hamleyle onun arkasından sıçradı. Ron da, daha Harry ile Hermione onu durduramadan, Görünmezlik Pelerini'ni üstünden atarak karanlığa doğru fırladı.
"Ron!" diye inledi Hermione.
O ve Harry birbirlerine baktılar, sonra ikisi de koşarak Ron'un peşinden gittiler; Pelerin'in altındayken doğru dürüst koşamadıkları için onu üstlerinden attılar.

393
İkisi Ron'un ardından fırlayınca, pelerin de flama gibi peşlerinden dalgalanmaya başladı. Az ötede Ron'un ayaklarının gümbürdeyişini ve Crookshanks'e bağırışını duyuyorlardı.
"Çekil onun yanından - çekil - Scabbers, gel buraya ~"
Bir gümbürtü duyuldu.
"Yakaladım işte! Defol surdan, seni pis kedi -"
Harry ve Hermione az daha Ron'a takılıp düşüyorlardı; tam önünde kayarak durdular. Ron toprağa yayılmıştı, ama Scabbers yeniden cebindeydi. Kıpırdayıp duran şişkinliği iki eliyle sıkı sıkı tutuyordu.
"Ron - Pelerin'in - altına - gel," diye soludu Hermione. "Dumbledore - Bakan - bir dakika sonra dışarı çıkacaklar -"
Ama daha kendilerini yeniden örtemeden, hatta daha soluklanamadan, devasa pençelerin patırhsını duydular. Birisi karanlıktan onlara doğru hızla geliyordu -muazzam büyüklükte, soluk gözlü, kuzgun karası bir köpek.
Harry asasına doğru uzandı, ama çok geç - köpek hızla ileri aTılmış ve ön ayaklarıyla göğsüne vurmuştu. Harry, bir tüy anaforu içinde geri geri gidip devrildi; onun sıcak nefesini hissetti, upuzun dişlerim gördü -
Ama köpek, sıçrayışının hızıyla biraz fazla ileri sürüklenmişti; Harry'nin üzerinden yuvarlanıp gitti. Kendini sersemlemiş ve kaburgaları kırılmış gibi hisseden Harry, ayağa kalkmaya çalıştı. Kayarak yeni bir saldırı için onlara dönen köpeğin hırladığını duyabiliyordu.
Ron ayağa kalkmıştı. Köpek üzerlerine atlarken,
394
Harry'yi kenara itti; köpeğin çenesi, Harry yerine Ron'un dışarı uzanmış koluna geçti. Harry köpeğin üzerine atladı, bir avuç tüy yakaladı, ama köpek Ron'u sanki bez bir bebekmiş gibi kolayca sürükleyerek uzak-laştınyordu -
Sonra, nereden geldiği anlaşılmayan bir şey Harry'nin yüzüne öyle bir vurdu ki, yeniden yere serildi. Hermione'nin de acıyla feryat ettiğini ve düştüğünü duydu. Harry asasını kavradı, gözlerini kırparak, kafasından süzülen kanı uzaklaştırmaya çalıştı -
"Lumos!" diye fısıldadı.
Asanın ışığı ona kalın bir ağacın gövdesini gösterdi. Scabbers'ı Şamarcı Söğüt'ün gölgesine kadar kovala-mışlardı. Ağacın dallan şiddetli bir rüzgârdaymış gibi çatırdıyor, daha fazla yaklaşmalarını önlemek için kamçı gibi ileri geri savruluyordu.
Ve orada, gövdenin dibinde, köpek Ron'u köklerdeki büyük bir aralıktan geri geri içeri sürüklüyordu -Ron şiddetle mücadele ediyordu, ama başı ve göğsü gözden kaybolmak üzereydi -
"Ron!" diye haykırdı Harry, onları izlemek için hamle etti, ama kalın bir dal havayı öldürücü biçimde kamçılayınca, yeniden geri çekilmek zorunda kaldı.
Tek görebildikleri, Ron'un bir bacağıydı. Köpeğin onu daha da aşağı çekmesini önleme çabasıyla bir köke kanca gibi sarılmıştı. Sonra korkunç bir çatırdama havayı silah sesi gibi yardı. Ron'un bacağı kırılmıştı, bir saniye sonra da ayağı gözden kayboldu.
"Harry - yardım getirmemiz gerek -" diye bağırdı
395
Hermione. Onun üstünde de kan vardı. Söğüt omzunu kesmişti.
"Hayır! O şey onu yiyecek kadar büyük, vaktimiz yok-"
"Yardımsız asla geçemeyiz -"
Yaprakları yumruk gibi sıkılmış bir dal, kamçı gibi onlara doğru savruldu.
"O köpek giriyorsa, biz de girebiliriz," diye soludu Harry. Oraya buraya atılıyor, havada sallanırken ıslık çalan hırçın dalların arasından bir yol bulmaya çalışıyordu, ama ağacın vurma menziline girmeden köklere bir santim olsun yaklaşamıyordu.
"Ah, yardım edin, yardım edin," diye çaresizce fısıldadı Hermione. Oracıkta ne yapacağım bilmeden dört dönüyordu. "Lütfen..."
Crookshanks ileri atıldı. Etrafı döven dalların arasından yılan gibi süzüldü ve ön ayaklarını gövdedeki bir yumru üzerine koydu.

Ağaç sanki mermere dönmüş gibi, bir anda hare-ketsizleşti. Tek yaprak kımıldamıyor, sallanmıyordu.
"Crooksha«ks!" diye fısıldadı Hermione kararsızca. Şimdi Harry'nin kolunu tutmuş, acıtacak gibi sıkıyordu. "Nasıl bildi -"
Harry acı acı, "O köpekle arkadaş," dedi. "İkisini birlikte gördüm. Gel hadi - asam da çıkart -"
Birkaç saniyede ağacın yanına vardılar, ama daha köklerdeki açıklığa gelmeden, Crookshanks çizgili kuyruğunu savurarak içeri kaymıştı bile. Sıra Harry'deydi; başı önde sürünerek girdi, toprak eğimden aşağı kaya-
396
rak çok alçak bir tünelin dibine indi. Crookshanks biraz ilerideydi, gözleri Harry'nin asasının ışığında parıldı-yordu. Birkaç saniye sonra Hermione de kayarak Harry'nin yanına inmişti.
Dehşet dolu bir sesle, "Ron nerede?" diye fısıldadı.
"Buradan gidiyoruz," dedi Harry, mecburen kambur durarak. Crookshanks'in arkasından yola koyuldu.
Hermione arkasından, soluk soluğa, "Bu tünel nereye çıkıyor?" diye sordu.
"Bilmiyorum... Çapulcu Haritası'nda işaretli, ama Fred ve George hiç kimsenin buraya girmediğini söylediler. Haritanın kıyısı boyunca ilerliyor, sanki Hogsme-ade'e çıkıyor gibi..."
İki büklüm halde, gidebileceklerince hızla gittiler. İleride Crookshanks'in kuyruğu yukarı aşağı hareket ederek bir görünüyor, bir kayboluyordu. Tünel bitmek bilmedi, Balyumruk'a çıkan geçit kadar uzun gibiydi. Harry sadece Ron'u ve o koskocaman köpeğin ona neler yapıyor olabileceğini düşünüyordu... Çömelik halde koşuyor, kesik kesik ve acı içinde soluyordu.
Sonra tünel yükselmeye başladı, derken kıvrıldı ve Crookshanks yok oldu. Harry onun yerine küçük bir aralıktan gelen bir demet loş ışık görüyordu.
O ve Hermione durakladılar. Soluklanmaya çalışarak yavaşça ilerlediler. Ötede ne olduğunu görmek için ikisi de asasını kaldırmıştı.
Bir odaydı bu, karmakarışık, tozlu bir oda. Duvarlardaki kâğıtlar soyulmuştu, döşemenin her yerinde lekeler vardı. Bütün mobilyalar, sanki birisi onları bir ye-
397
re çarpıp kırmış gibi parçalanmıştı. Pencerelerin hepsine tahta çakılmıştı.
Harry, Hermione'ye bir bakış attı. O da, çok korkmuş görünse bile, evet anlamında başını salladı.
Harry kendini delikten yukarı çekti, çevreye göz attı. Oda boştu, ama sağ taraflarındaki bir kapı açıktı, gölgeli bir hole gidiyordu. Hermione birden Harry'nin kolunu yeniden kavradı. Kocaman açılmış gözleri, tahta çakılmış pencerelerde dolaşıyordu.
"Harry," diye fısıldadı. "Sanırım Bağıran Bara-ka'dayız."
Harry etrafına bakındı. Gözüne yakınlarındaki tahta bir iskemle çarptı. İskemle paramparçaydı, bacaklarından biri tümüyle koparılmıştı.
Ağır ağır, "Bunu hayaletler yapmış olamaz," dedi.
Tam o anda yukarıda bir çatırtı duyuldu. Bir şey hareket etmişti. İkisi de tavana bakü. Hermione, Harry'nin kolunu öyle sıkıyordu ki, Harr/nin parmaklan uyuşmaya başlamıştı. Ona bakıp kaşlarını kaldırdı; Hermione başını bir kez" daha evet anlamında salladı ve Harr^nin kolunu bıraktı.
Olabildiğince sessiz ve yavaş ilerleyerek hole girdiler ve yıkık dökük merdivenden üst kata çıktılar. Her şey kalın bir toz tabakasıyla örtülüydü, döşeme hariç. Döşemede, üst kata sürüklenen bir şey enli, parlak bir şerit izi bırakmıştı.
Karanlık sahanlığa vardılar. •
"Nox," diye fısıldadı ikisi birden ve asalarının ucundaki ışıklar söndü. Sadece bir kapı açıktı. Oraya
398
doğru usul usul giderlerken, arkasında bir ses duydular. Hafif bir inilti ve derinden gelen, güçlü bir mırıltı. Son kez bakıştılar, son kez başlarını sallayarak anlaştılar.
Asasını önünde sıkı sıkı tutan Harry, bir tekmede kapıyı ardına kadar açtı.
Perdeleri tozlu olan görkemli bir dört direkli karyolada Crookshanks yatıyordu, onları görünce yüksek sesle mırladı. Yanında, yerde Ron durmuş, garip bir açıyla kıvrılmış bacağını tutuyordu.
Harry ve Hermione ona doğru koştular.

"Ron - iyi misin?"
"Köpek nerede?"
"Köpek değil," diye inledi Ron. Dişleri ıstırapla sıkılmıştı. "Harry, bu bir tuzak -"
"Ne-"
"Köpek o... o bir Animagus..."
Ron, Harry'nin omzunun ötesine bakıyordu. Harry hızla döndü. Gölgelerin içindeki adam, bir anda kapıyj arkalarını^ n kapattı.
Kirli ve gür, keçeleşmiş saçları dirseklerine kadar uzanıyordu. Derin, karanlık göz yuvalarının içinde gözleri parlıyor olmasa, rahatlıkla ceset sanılabilirdi. Mum gibi derisi yüzünün kemikleri üzerinde öylesine gerilmişti ki, yüzü kafatasına benziyordu. Sırıttığında, sarı dişleri ortaya çıktı. Bu adam, Sirius Black'ti.
"Expelliarmus!" dedi çatlak bir sesle, Ron'un-asasını onlara tutarak.
Harry ve Hermione'nin asaları ellerinden fırlayıp
399
havaya uçtu ve Black onları yakaladı. Sonra öne bir adım attı. Gözleri Harry'ye dikiliydi.
Boğuk bir sesle, "Gelip arkadaşını kurtaracağım düşündüm," dedi. Sesini kullanma alışkanlığım uz ü-süre önce yitirmiş gibiydi. "Baban da benim için aynı şeyi yapardı. Cesaret gösterdin, hemen bir öğretmene koşmadm. Şükran duyuyorum... bu her şeyi kolaylaştıracak..."
Black'in babasına sataşması, sanki o bV;urmüş gibi Harry'nm kulaklarında çınladı. Göğsür Ue tokurdayan bir nefret patlak verdi, korkuya yer ' u'akmadı. Hayatında ilk kez asasını kendini savun.ı\ak için değil, saldırmak için elinde istiyordu... öldürmek için. Ne yaptığını bilmeden ileri hamle etti, ama aniden iki yanında da bir hareket oldu ve iki çift el onu yakalayıp geriye çekti.
"Hayır, Harry!" diye soludu Hermione, aklı başından gitmiş bir fısıltıyla. Ama Ron, Black'e döndü.
"Harry'yi öldürmek istiyorsan, bizi de öldürmeli-sin!" dedi ateşli ateşli. Hem de ayakta durmak için gösterdiği gayretten rengi daha da solduğu ve konuşurken hafifçe sallandığı halde.
Black'in gölgeli gözlerinde bir ışık parlayıp söndü.
"Uzan," dedi alçak sesle Ron'a. "O bacağı daha da beter hale getireceksin."
"Beni duydun mu?" dedi Ron cılız bir sesle. Ayakta durabilmek için, acı içinde, hâlâ Harry'ye tutunuyordu. "Üçümüzü birden öldürmen gerekecek!"
"Bu gece burada tek bir cinayet işlenecek/' dedi Black, sırıtışı bütün yüzüne yayıldı.
400
"Niyeymiş?" dedi Harry tükürürcesine. Bir yandan da kendini Ron ve Hermione'nin ellerinden kurtarmaya çalışıyordu. "Geçen sefer aldırmamıştın, değil mi? Pettigrew'u ortadan kaldırmak için bütün o Muggle'lan da öldürmüştün... Ne oldu, yoksa Azkaban'da yufka yürekli mi oldun?"
"Harry!" diye sızıldandı Hermione. "Sussana!"
"O BENİM ANNEMLE BABAMI ÖLDÜRDÜ!" diye kükredi Harry. Büyük bir çabayla Hermione ve Ron'un ellerinden kurtulup ileri atıldı -
Sihri mihri unutmuştu - kendisinin kısa, sıska ve on üç yaşında, Black'in ise uzun boylu, yetişkin bir adam olduğunu unutmuştu. Harry'nin tek bildiği, Black'in canını elinden geldiği kadar yakmak istediğiydi, bunun karşılığında kendi canının ne kadar yanacağı da umurunda değildi...
Belki de Harry'nin böyle aptalca bir şey yapmasının şokundan, Black asaları vaktinde kaldırmadı. Harry'nin ellerinden biri Black'in sıskacık bileğine sarıldı, onu asaların ucunu bırakmaya zorladı. Harry'nin diğer eli yumruk olup Black'in başının kenarına çarptı, ikisi birden geriye, duvara doğru düştüler -
Hermione çığlık atıyordu; Ron haykırıyordu; Black'in elindeki asalardan, Harry'nin yüzünü birkaç santimle ıskalayan kıvılcım fıskiyeleri fışkırmıştı. Harry parmaklarının altındaki kara kuru kolun çılgınca kıvrandığını hissetti, ama onu tutmaya devam etti. Öbür eliyle Black'in neresini bulsa yumrukluyordu.
Ama Black'in boştaki eli Harry'nin boğazını buldu -
401
"Hayır," diye tısladı. "Haddinden fazla bekledim -"
Parmakları gedldi. Harry tıkandı, gözlüğü çarpılmıştı

Sonra Hermione'nin ayağının yoktan var olmuş gibi savrulduğunu gördü. Black acıyla homurdanarak Harry'yi bıraktı. Ron kendini Black'in asayı tutan eline atmıştı, Harry hafif bir çalırtı duydu -
Birbirine dolaşmış gövdelerden kurtuldu, kendi asasının yerde yuvarlandığım gördü; kendini ona doğru fırlattı ama -
"Ahhh!"
Crookshanks de kavgaya katılmıştı. Ön ayaklarının tırnaklarını Harry'nin koluna iyice batırdı. Harry onu savurdu, ama Crookshanks şimdi de onun asasına doğru koşuyordu -
"SAKIN HA!" diye kükredi Harry. Crookshanks'e nişan alıp bir tekme savurdu, kedi tükürükler saçarak yana doğru uçtu. Harry asasını kapıp döndü -
"Çekilin önümden!" diye bağırdı Ron ve Hermi-one'ye.
İkinci kez söylemesine gerek kalmadı. Soluk soluğa kalmış, dudağı kanayan Hermione, kendisinin ve Ron'un asalarım kaparak ortadan kaçıldı. Ron dört direkli karyolaya kadar sürünerek gitti, üzerine yığıldı. Hızla nefes alıyordu, beyaz yüzü şimdi hafiften yeşermişti, her iki eliyle kırık bacağını kavramıştı.
Black duvarın dibine yığılmış haldeydi. Harry'nin yavaşça yaklaşmasını izlerken, rayıf göğsü hızla yükselip alçalıyordu. Harry asasını dosdoğru Black'in kalbine tutuyordu.
402
"Beni öldürecek misin, Harry?" diye fısıldadı Black.
Harry tepesinde durup ona bakmaya başladı, asası hâlâ kalbine işaret ediyordu. Black'in sol gözünün çevresinde mosmor bir çürük oluşmaktaydı, burnu da kanıyordu,
"Annemle babamı öldürdün," dedi Harry. Sesi biraz titriyordu, ama asasını tutan eli sabit sayılırdı.
Black, o çökmüş gözleriyle ona baktı.
Çok yavaşça, "İnkâr etmiyorum," dedi. "Ama eğer bütün hikâyeyi buseydin -"
"Bütün hikâye mi?" diye tekrarladı Harry, kulaklarında müthiş bir zonklama vardı. "Onları Voldemort'a sattın, bilmem gereken tek şey bu!"
"Beni dinlemelisin," dedi Black, şimdi sesinde bir telaş seziliyordu. "Dinlemezsen pişman olursun... anlamıyorsun..."
"Sandığından çok daha iyi anlıyorum," dedi Harry, şimdi sesi her zamankinden çok titriyordu. "Sen onu hiç duymadın, değil mi? Annemi... Voledmort'un beni öldürmesine engel olmaya çalışırken... ve sen yaptın bunu... sen yaptın..."
Daha ikisi de başka bir şey söyleyemeden, san-tu-nıncu renkte bir şey Harry' nin yanından yıldırım gibi geçti; Crookshanks, Black'in göğsüne sıçradı ve oraya } erleşti, tam kalbinin üstüne. Black gözlerini kırptı ve kr.'diye baktı.
"Git burdan," diye mırıldandı, Crookshanks'i üstünden atmaya çalışarak.
Ama Crookshanks pençelerini Black'in cüppesine
403
geçirdi ve yerinden kımıldamadı. Çirkin, ezik yüzünü Harry'ye çevirdi ve o koca san gözlerle ona baktı. Harry'nin sağındaki Hermione hıçkırdı.
Harry asasını daha da sıkı '-utarak Black ve Crookshanks'e baktı. Ne olmuş yani kediyi de öldürmesi gerekiyorsa? Black'le işbirliği yap Tüy ör muydu?., eğer Black'i korumaya çalışırken ölme /e hazırsa, bu Harry'yi ilgilendirmezdi... Black onu kurla, maya çalışıyorsa, bu da sadece onun Crookshanks'e Heuıv'nin annesiyle babasına verdiğinden daha çok önem verdiğini kanıtlardı...
Harry asasını kaldırdı. Yapacaksa şimdi yapmalıydı. Annesinin ve babasının intikamım alma vakti gelmişti. Black'i öldürecekti. Black'i öldürmek zorundaydı. İşte fırsat gelmişti...
Saniyeler uzadı, Harry hâlâ, asasını dengede tutmuş, donmuş gibi orada duruyordu. Black başını kaldırmış ona bakıyordu, Crookshanks göğsündeydi; yatağın yakınlarından Ron'un düzensiz solukları geliyordu; Hermione suskundu.
Derken yeni bir ses duyuldu -
Yukarı doğru belli belirsiz ayak sesleri yaklaşıyordu -biri merdivenlerden çıkıyordu.
"YUKARIDAYIZ!" diye çığlık attı Heımione birden. "YUKARIDAYIZ - SIRIUS BLACK - CABUKV

Black irkildi, az daha Crookshanks'i yernden ediyordu. Harry asasına kasılmışçasına yapışa - Yap şimdi! diyordu kafasındaki bir ses - ama ayak sesleri merdivenlerden yukarı gümbürdeyerek yükseliyordu ve Harry hâlâ düşündüğü şeyi yapmamıştı.
404
Odanın kapısı bir kınrızı kıvılcımlar sağanağıyla açıldı ve Profesör Lupin paldır küldür içeri girerken Harry hızla döndü. Lupin'in yüzünden kan çekilmişti, asasını kaldırmıştı, hazırdı. Gözleri yerde yatan Ron'un, kapının yanma sinmiş Hermione'nin, Black'e yöneltti̇ği asasıyla orada duran Harry'nin ve sonra Harry'nin ayaklan dibinde örselenmiş, kanlar içinde yatan Black'in üzerinde dolaktı.
"Expelliarmus!" diye bağudı Lupin.
Harry'nin asası bir kez daha elinden uçup gitti. Hermione'nin tuttuğu iki asa da. Lupin hepsini ustaca yakaladı, sonra odanın o/tasına giderek, Crooks-hanks'in korumak ister gibi hâlâ göğsünde yattığı Black'e gözlerini dikip baktı.
Harry oracıkta duruyordu, birden bir boşluk duygusuna kapılmıştı. Yapamamıştı. Cesaret edememişti. Black yine Ruh Emici'lere teslim edilecekti.
Sonra Lupin garip bir sesle, bastırılmış bir duyguyla titreyen bir sesle konuştu: "O nerede, Sirius?"
Harry hemen Lupin'e baktı. Onun ne demek istediğini anlamıyordu. Kimden bahsediyordu Lupin? Yeniden dönüp Black'e baktı.
Black'in yüzü ifadesiz sayılırdı. Birkaç saniye hiç kıpırdamadı. Sonra, boş elini ağır ağır ka'dırdı ve dosdoğru Ron'u gösterdi. Hiçbir şey anlamayan Harry dönüp Ron'a baktı, Ron sersemlemiş görünüyordu,
"İyi ama..." diye mırıldandı Lupin, Black'e sanki zihnini okumak istercesine dikka'Je bakıyordu. "Niye daha önce kendini göstermedi? Yoksa -" Lupin'in göz-
405
leri birden açıldı, Black'te ötekilerin göremediği bir şey görüyormuş gibiydi, "- yoksa o muydu... yoksa yer mi değiştirdiniz... bana söylemeden?"
Black, çökük gözlerini Lupin'in yüzünden ayırmadan, başını evet anlamında ağır ağır salladı.
"Profesör Lupin," diye araya girdi Harry yüksek sesle, "ne oluy -?"
Ama sorusunu bitiremedi, çünkü gördüğü şey sesinin gırtlağında donup kalmasına yol açtı. Lupin, asasını indiriyordu. Bir an sonra Black'in yanına yürümüş, elini tutmuş, onu ayağa kaldırarak Crookshanks'in yere düşmesine yol açmış, sonra da Black'i kardeşiymiş gibi kucaklamıştı.
Harry kendini sanki midesinin dibi düşmüş gibi hissetti.
"İNANAMIYORUM BUNA!" diye bir çığlık attı Hermione.
Lupin, Black'i bırakıp ona döndü. Hermione yerden kalkmış, gözlerinde çılgınca bakışlarla, eliyle Lupin'i işaret ediyordu. "Siz - siz -"
"Hermione -"
"- siz ve o!"
"Hermione, sakin ol -"
"Kimseye söylemedim!" Sesi cırtlak bir ton almıştı. "Sizin hatırınız için hep sakladım -"
"Hermione, dinle beni, lütfen!" diye bağırdı Lupin. "Açıklayabilirim-"
Harry titrediğini hissediyordu, korkuyla değil ama yeni bir hiddet dalgasıyla.
406
"Size güvendim/' diye haykırdı Lupin o, sesi kontrolden çıkmıştı, "oysa siz hep onun dostuydunuz!"
"Yanılıyorsun/' dedi Lupin, "Ben on iki yıldır 5iri-us'un dostu değildim, ama şimdi öyleyim... bırak da açıklayayım..."
"HAYIR1" diye çığlık attı Hermione. "Harry, ona güvenme, Black'in şatoya girmesine yardımcı niuyor-du, senin ölmeni o da istiyor — o bir kıırtadamV
Ortaya gergin bir sessizlik çöktü. Herkesin gözü, şimdi şaşılacak kadar sakin duran, ama rengi solmuş Lupin'dey di.
"Her zamanki standardını tutturamadın, Hermione," dedi. "Korkarım üçten sadece biri doğru. Sıri-us'un şatoya girmesine yardımcı olmuyordum ve elbette ki Harry'nin ölmesini istemiyorum..." Yüzünden garip bir titreyiş geçti, "Ama kurtadam olduğumu inkâr etmeyeceğim."

Ron ayağa kalkmak için yeniden yiğitçe bir çaba gösterdi, ama acı dolu bir iniltiyle gerisingeri düştü. Lupin endişeyle ona doğru hamle etti, ama hayretten ağzı açık kalan Ron ona, "Benden uzak dur, kurtadam!" dedi.
Lupin birden durdu. Sonra, belirgin bir çabayla Hermione'ye dönüp sordu: ''Ne zamandan beri biliyorsun?"
"Çok uzun zamandır," diys fısıldadı Hermione. "Profesör Srupe'in ödevim yaptığımdan beri..."
Lupin sükûnetle, "Çok memnun olacak," dedi. 'O ödevi, birisi belirtilerimin ne olduğunu anlar umuduyla
407
verdi. Ay çizelgesini kontrol edip dolunayda hep hasta olduğumu mu fark ettin? Yoksa Böcürt'ün beni görünce hep aya dönüştüğünü mü?"
"İkiSi de," dedi Hermione alçak sesle.
Lupin zorla güldü.
"Sen, kendi yaşındakiler içinde gördüğüm en akıllı cadısın, Hermione."
"Değilim," diye fısıldadı Hermione. "Eğer birazcık aklım olsaydı, herkese ne olduğunuzu söylerdim!"
"Ama biliyorlar zaten," dedi Lupin. "Hiç değilse, öğretmenler biliyor."
"Dumbledore seni kurtadam olduğunu bile bile mi işe aldı yani?" dedi Ron nefes nefese. "Deli mi o?"
"Öğretmenlerden bazıları öyle düşündü," dedi Lupin. "Kimi öğretmenleri güvenilir biri olduğuma ikna etmek için çok uğraşması gerekti -"
"VE HATA ETTİ!" diye feryat etti Harry. "BAŞINDAN BERİ ONA YARDIM EDİYORDUN!" Dört direkli karyolaya geçip yüzünü titreyen eline gömmüş Black'i işaret ediyordu. Crookshanks onun yanına zıpladı ve mırıldayarak kucağına çıktı. Ron, bacağını sürükleyerek ikisinden de uzaklaştı.
"Sirius'a yardım etmiyordum," dedi Lupin. "Bana bir şans tanırsan, açıklarını. Bak -"
Harry, Ron ve Hermione'nin asalarını ayırıp, hepsini sahiplerine doğru attı. Harı y, nutku tutulmuş halde, kendininkini yakaladı.
"İşte," dedi Lupin, kendi asasını kemerine sokarak. "Siz silahlısınız, biz değiliz. Şimdi dinleyecek misin?"
408
Harry ne düşüneceğini bilemiyordu. Bu bir numara mıydı?
"Ona yardım etmiyorduysamz," dedi, Black'e öfke dolu bir bakış atarak, "burada olduğunu nasıl bildiniz?"
"Harita," dedi Lupin. "Çapulcu Haritası. Odamda onu inceliyordum -"
"Nasıl işlediğini biliyor musunuz?" dedi Harry kuşkuyla.
Lupin, elini sabırsızlıkla sallayarak, "Elbette nasıl işlediğini biliyorum," dedi. "Yazanlardan biriyim. Ben Aylak'ım - okulda arkadaşlarımın bana taktığı lakap buydu."
"Yazdınız mı-?"
"Önemli olan şu: Bu akşam haritaya dikkatle bakıyordum, çünkü senin, Ron'un ve Hermione'nin Hipog-rif infaz edilmeden Hagrid'i ziyaret etmek için şatodan gizlice kaçacağınızı düşünüyordum. Haklıymışım da, değil mi?"
Volta ahi aya koyuldu, bir yandan da onlara bakıyordu. Ayaklarının altında küçük toz yığınları yükseliyordu.
"Babanın eski Pelerin'ini giyiyor olabilirsiniz ama, Harry -"
"Pelerin'i nereden biliyorsunuz?"
"James'i onun altında gözden kaybolurken kim bilir kaç kez izlemişimdir..." dedi Lupin, elini yine sabırsızlıkla sallayarak. "Mesele şu ki, bir Görünmezlik Pelerini bile giysen, Çapulcu Haritası'nda görünürsün. Ara-409
ziden geçip Hagrid'in kulübesine girmenizi izledim. Yirmi dakika sonra Hagrid'den ayrıldınız ve şato/a doğru yola koyuldunuz. Ama yanınızda başka biri de vardı."'
"Ne?" dedi Harry. "Hayır, yoktu!"
Hâlâ volta atan Lupin, "Gözlerime inanamadım,'' dedi, Harry'nin araya girmesine aldırmadan

"Hari-ta'nın işleyişinde bir bozukluk var sandım. Nasıl sizin yanınızda olabilirdi?"
"Yanımızda kimse yoktu!" dedi Har^-
"Sonra bir nokta daha gördüm, hızla size doğru ilerliyordu, üzerinde Sirius Bîack yazıyordu... Sizinle çarpıştığını gördüm, içinizden ikisini Şamara Söğüt'e çekmesini izledim -"
"Birimizi!" dedi Ron kızgınlıkla.
"Hayır, Ron," dedi Lupin. "İkinizi."
Volta atmaya son vermişti, gözleri Ron'un üzerinde dolaşıyordu.
Temkinli bir edayla, "O fareye bir bakabilir miyim acaba7" diye sordu.
"Ne?" "dedi Ron. "Scabbers'ın bununla ne ilgisi var?"
"Çok ilgisi var," dedi Lupin. "Lütfen görebilir miyim onu?"
Ron tereddüt etti, sonra elini cüppesinin içine soktu. Scabbers dışarı çıktı, çaresizce çırpınıyordu. Ron onun kaçmasını önlemek için uzun, kel kuyruğunu tutmak zorunda kaldı. Crookshanks, Black'in kucağında ayağa kalktı ve hafifçe tısladı.
410
Lupin, Ron'a yaklaştı. Scabbers'a dikkatle bakarken soluğunu tutuyor gibiydi.
"Ne var?" dedi Ron yine, korkmuş bir halde Scab-bers'ı ona yakın tutarak. "Faremin bunlarla ne ilgisi var?"
"O bir fare değil," dedi Sirius Black birden, çatlak bir sesle.
"Ne demek istiyorsun - elbette bir fare -"
"Hayır, değil," dedi Lupin yavaşça. "O bir büyücü."
"Bir Animagus," dedi Black, "adı da Peter Pettigrew."
411
ON SEKİZİNCİ BOLUM
İ
Aylak, Kılkuyruk, Patiayak ve Çatalak
Bu cümlenin saçmalığını kavramaları için birkaç saniye geçmesi gerekti. Sonra Ron, Harry'nin düşündüğü şeyi dile getirdi.
"İkiniz de çatlaksınız."
"Gülünç," dedi Hermione zayıf bir sesle.
"Peter Pettigrew öldü!" dedi Harry. "On iki yıl önce o öldürdü!"
Eliyle Black'i işaret etti, Black'in yüzü kasıldı.
"Niyetim buydu," diye homurdandı, san dişleri meydanda, "ama küçük Peter beni alt etti... bu sefer öyle olmayacak!"
Ve Black, Scabbers'ın üzerine atlarken, Crooks-hanks yere savruldu; Black'in ağırlığı kırık bacağının üstüne binince Ron acıyla feryat etti.
"Sirius, HAYIR!" diye haykırdı Lupin, ileri atılıp Black'i Ron'un üstünden çekerek. "BEKLE! Bu şekilde yapamazsın - anlamaları gerek - açıklamalıyız -"
"Sonradan açıklarız!" diye hırladı Black. Lupin'i üstünden atmaya çalışıyordu, bir eli Scabbers'a ulaşmaya
412
çabalarken havayı pençeliyordu. Scabbers ise domuz yavrusu gibi viyaklıyor, kaçmaya çalışırken Ron'un yüzünü ve boynunu tırmalıyordu.
Hâlâ Black'i tutmaya çalışan Lupin, "Her - şeyi -öğrenmeye - haklan - var!" dedi. "Ron yıllarca hayvanı diye baktı ona! Benim bile anlamadığım yanları var bu işin! Ve Harry - Harry'ye hakikati borçlusun, Sirius!"
Black mücadele etmeyi bıraktı, ama derine çökmüş gözleri yine de Ron'un ısırılmış, tırmalanmış ve kanayan elleri arasında sıkıca tuttuğu Scabbers'a dikilmişti.
"Peki öyleyse," dedi Black, gözlerini fareden ayırmadan. "Onlara ne istersen anlat. Ama elini çabuk tut, Remus. Uğruna hapse atıldığım cinayeti işlemek istiyorum..."
"Kafadan kontaksınız, ikiniz de," dedi Ron, destek olsunlar diye Harry ve Hermione'ye bakarak. "Artık canıma yetti. Ben gidiyorum."
Sağlam ayağı üzerinde doğrulmaya çalıştı, ama Lupin yeniden asasını kaldırıp Scabbers'ın üzerine

tuttu.
Yavaşça, "Beni sonuna kadar dinleyeceksin, Ron," dedi. "Dinlerken Peter'ı sıkı sıkı tut, yeter."
"O PETER DEĞİL, SCABBERS!" diye feryat etti Ron. Bir yandan da fareyi ön cebine sokmaya çalışıyordu, ama Scabbers sıkı mücadele ediyordu. Ron sallandı, dengesini kaybetti ve Harry onu yakalayıp yeniden yatağın üstüne itti. Sonra, Black'i yok sayarak Lupin'e döndü.
"Pettigrew'un öldüğünü gören tanıklar var," dedi. "Bir sokak dolusu..."
413
"Gördüklerini sandıkları şeyi görmediler!" dedi Black vahşi bir tavırla; Ron'un elinde debelenen Scab-bers'a bakıyordu hâlâ.
"Herkes Sirius'un Peter'ı öldürdüğünü düşündü," dedi Lupin, başını sallayarak. "Ben de öyle sanıyordum
- bu akşam haritayı görene kadar. Çünkü Çapulcu Haritası asto yalan söylemez... Peter yaşıyor. Ron elinde onu tutuyor, Harry."
Harry, Ron'a baktı, bakışları karşılaşınca sessizce anlaştılar: Black de, Lupin de akıllarını kaçırmıştı. Hikâyelerinde zerrece mantık yoktu. Scabbers nasıl Peter Pettigrew olabilirdi? Azkaban sonunda Black'in de aklını oynatmasına yol açmıştı demek - ama neden Lupin de ona uyuyordu?
Sonra Hermione, titrek, sözde sakin bir sesle konuştu. Profesör Lupin'i mantığa davet eder gibiydi.
"Ama Profesör Lupin... Scabbers, Pettigrew olamaz... bu doğru olamaz, biliyorsunuz olamayacağını..."
"Neden doğru olamazmış?" dedi Lupin sakin sakin, sanki sımftaymışlar da Hermione sadece Garke-nez'lere ilişkin bir deneyde bir sorun saptamış gibi.
"Çünkü... çünkü Peter Pettigrew Animagus olsa, insanlar bilirdi. Profesör McGonagall'ın sınıfında Anima-gus'lan okuduk. Ve ev ödevimi yaparken onları araştırdım
- Bakanlık, hayvan olabilen cadılarla büyücüleri takip ediyor. Hangi hayvan haline dönüştüklerini, işaretlerini ve benzer şeyleri gösteren kayıtları var... Gidip kayıtlarda Profesör McGonagall'a baktım, bu yüzyılda sadece yedi Animagus olmuş. Pettigrew'un adı da o listede yok -"
414
Daha Harry'nin, Hermione'nin ev ödevleri için harcadığı çabaya içten içe hayret etmesine fırsat kalmadan, Lupin gülmeye başladı.
"Yine doğru, Hermione!" dedi. "Ama Bakanlık, Hogwarts'ta dolaşan üç tane kaydedilmemiş Animagus olduğunu asla bilmedi."
"Eğer onlara hikâyeyi aniatacaksan, bir an önce başla, Remub," diye hırladı Black. Scabbers'm her umutsuz hareketini gözlüyordu hâlâ. "On iki yıl bekledin-,, daha fazla bekleyecek değilim."
"Pekâlâ... ama senin de bana yardım etmen gerek, Si-rius," dedi Lupin. "Ben yalnızca nasıl başladığım biliyorum..."
Lupin durdu. Arkalarından bir gacırtı gelmişti. Yatak odası kapısı kendi kendine açılmıştı. Beşi birden gözlerini oraya dikti. Sonra Lupin kapıya doğru yürüdü ve dışarı, sahanlığa baktı.
"Kimse yok..."
"Burası perili!" dedi Ron.
"Değil." Lupin hâlâ şaşkın gözlerle kapıya bakıyordu. "Bağıran Baraka hiçbir zaman perili değildi... Köylülerin duyduğu çığlıklar ve ulumalar bana aitti."
Kırlaşmış saçlarını gözlerinden çekti, bir an düşündü, sonra, "Her şey bununla başlıyor zaten -" dedi, "- benim kurtadam olmamla. Eğer ben ısırılmamış olsaydım, bunların hiçbiri olmazdı... tabii bir de delice cesur olmasaydım..."
Sakin ve yorgun görünüyordu. Ron sözünü kesme-
415
ye kalktı, ama Hermione, "Şışşt!" dedi. Büyük bir dikkatle Lupin'i gözlüyordu.
"Isırıldığımda çok küçük bir çocuktum. Annemle babam her şeyi denedi, ama o günlerde bunun şifası yoktu. Profesör Snape'in benim için yaptığı İksir, çok yeni bir buluş. Beni güvenli hale getiriyor, anlıyorsunuz ya. Dolunaydan önceki hafta onu aldığım sürece, dönüştüğümde aklım başımda oluyor... Ofisimde kıvrılıyorum, zararsız bir kurt suretinde ayın yeniden küçülmesini bekliyorum.

"Ancak Kurtboğan İksiri bulunmadan önce, ayda bir kez tam tekmil bir canavar olurdum. Hogwarts'a gelmem imkânsız görünüyordu. Öbür anne babalar çocuklarının bana karşı korunmasız kalmasını istemezdi herhalde.
"Derken Dumbledore Müdür oldu ve anlayışlı davrandı. Birtakım önlemleri aldığımız sürece okula gelmemem için bir neden olmadığını söyledi..." Lupin içini çekti ve dosdoğru Harry'ye baktı. "Sana aylar önce Şamarcı Söğüt'ün benim Hogwarts'a geldiğim yıl dikildiğini söylemiştim. Gerçek şu ki, Söğüt, ben Hog-warts'a geldiğim için dikildi. Bu ev -" Lupin odaya mutsuz bir bakış attı, "- buraya gelen tünel - ben kullanayım diye yapıldı. Ayda bir şatodan kaçırılırdım, buraya, dönüşmeye getirilirdim. Ağaç, tehlikeli olduğum sırada başka birinin bana rastlamasını önlemek için tünelin ağzına dikilmişti."
Harry bu hikâyenin nereye varacağını anlamıyor-du, ama yine de kendinden geçmiş halde dinliyordu.
416
Lupin'in sesi dışındaki tek ses, Scabbers'ın korkmuş ciklemeleriydi.
"O günlerdeki dönüşümlerim - korkunçtu. Bir kur-tadama dönüşmek çok acı vericidir. kırabileceğim insanlardan uzak tutuluyordum, onun için kendimi ısırıp tırmalıyordum. Köylüler gürültüyü ve çığlıkları duyuyor, vahşi ruhları duyduklarını sanıyorlardı. Dumble-dore da bu söylentileri destekliyordu... Şimdi bile, ev yıllardır suskun kaldığı halde, köylüler buraya yaklaşmaya cesaret edemez...
"Ama, dönüşümlerim dışında, hayatımda olmadığım kadar mutluydum. İlk kez dostlarım olmuştu, üç büyük dost Sirius Black... Peter Pettigrevv... ve tabii baban, Harry - James Potter.
"Bu üç dostun benim ayda bir kaybolduğumu anlamamaları zordu. Türlü türlü hikâye uydurdum. Onlara annem hasta dedim, eve gidip onu görmem gerek dedim... Ne olduğumu öğrendikleri anda beni bırakacaklar diye dehşet içindeydim. Ama elbette, onlar da senin gibi, Hermione, gerçeği anladılar...
"Ve beni terk etmediler. Onun yerine, dönüşümleri-'mi yalnızca daha tahammül edilir hale getirmekle kalmayıp, ömrümün en güzel günleri haline getiren bir şey yaptılar. Animagus oldular."
''Babam da mı?" diye sordu He*ry hayretle.
"Evet, o da," dedi Lupin. "Punu nasıl yapacaklarını anlamaları neredeyse üç yıl süxdü. Baban ve Sirius okulun en zeki öğrencileriydi. İyi ki de ö\1eymiş, çünkü Animagus döivişümü korkunç bir şekilde ters gidebilir
417
- Bakanlık'in bunu deneyenleri bu kadar yakından gözlemesinin nedenlerinden biri de bu. James ve Sirius'un Pete/a epey yardım etmesi gerekti. Sonunda, beşinci yılımızda, becerdiler. İstedikleri zaman hepsi farklı bir hayvana dönüşebiliyordu."
"İyi ama bunun size ne faydası oldu?" diye sordu r- ermione, şaşırmış bir hali vardı.
"İnsan olarak bana arkadaşlık edemiyorlardı, onlar da hayvan olarak ettiler," dedi Lupin. "Bir kurtadam sadece insanlar için tehlikelidir. Her ay James'in Görün-mezlik Pelerini'nin altında şatodan kaçarlardı. Dönüşüm geçirirlerdi... Peter, en küçükleri olarak, Söğüt'ün saldırgan dallarının altına sızıp ağacı donduran yumruya dokunabiliyordu. Sonra tünelden geçer ve bana katılırlardı. Onların etkisiyle, daha az tehlikeli bir hal aldım. Bedenim hâlâ kurt bedeniydi, ama onlarla birlikteyken zihnim o kadar kurtlaşmıyordu."
"Çabuk ol, Remus," diye hırladı Black. Yüzünde korkunçjDİr açlık ifadesiyle hâlâ Scabbers'ı gözlüyordu.
"Bitti bitiyor, Sirius, tamam... eh, hepimiz dönüşebildiğimiz için önümüzde son derece heyecan verici olanaklar vardı. Çok geçmeden Bağıran Baraka'dan çıkıp geceleri okul arazisinde ve köyde dolaşmaya başladık. Sirius ve James öyle büyük hayvanlara dönüşmüşlerdi ki, bir kurtadamı kontrol altında tutabiliyorlardı. Hiçbir Hogvvarts öğrencilinin okul arazisi ve Hogsme-ade hakkında bizim kada.: çok şey öğrendiğini sanmam... İşte Çapulcu Haritası'nı yazmaya böyle başla-
dik, lakaplarımızla da imzaladık. Sirius Fahayak'tı, Pe-ter Kılkuyruk. James ise Çatalak."
"Ne tür hayvan -?" d.;ye başladı Harry, ama Hermi-one onun sözünü kesti.
"Yine de çok tehlikeliymiş! Karanlıkta bir kurta-damla birlikte dolaşmak, ha! Ya ötekileri atlatıp da

birilerini ısırsaydımz?"
"Bugün bile aklımdan çıkmayan bir düşünce," dedi Lupin ciddiyetle. "Ve birçok kez de, böyle bir şeyin olmasına ramak kaldı. Sonradan bunları hatırlayıp gülerdik. Gençtik, düşüncesizdik - kendi zekâmızdan başımız dönmüştü.
"Bazen Dumbledore'un güvenine ihanet ettim diye kendimi suçlu hissettiğim olurdu, tabii... Başka hiçbir Müdür'ün yapmayacağı şeyi yapmış ve beni Hog-warts'a kabul etmişti. Benim ve başkalarının güvenliği için koyduğu kuralları yıktığımdan haberi yoktu. Üç öğrenci arkadaşımın yasadışı olarak Animagus olmalarına önayak olduğumu asla bilmedi. Ama bir sonraki ayın macerasını planlamak için her oturduğumuzda, suçluluk duygularımı unutmayı başarırdım. Ve bugün de değişmedim..."
Lupin'in yüzü sertleşti, ses tonundan kendinden iğrendiği anlaşılıyordu. "Bütün bu yıl boyunca kendimle mücadele ettim, Dumbledore'a Sirius'un bir Animagus olduğunu söylesem mi diye düşündüm. Ama söylemedim. Neden? Ödlektim de ondan. Bunu söylemek, bu okulda okurken onun güvenine ihanet ettiğimi kabul etmek, başkalarını da kendimle birlikte sürüklediğimi
419
kabul etmek anlamına gelecekti... ve Dumbledore'un güveni benim için her şey demekti. Beni Hogwarts'a öğrenci olarak aldı, bana iş verdi. Oysa bütün yetişkinlik hayatım boyunca insanlar benden uzak durmuştu, böyle olduğum için ücretli iş bulamamıştım. Ben de Si-rius'un okula Voldemort'dan öğrendiği Karanlık Sanat-lar'dan yararlanarak girdiğine, Animagus olmasının bu işle bir ilgisi olmadığına kendimi ikna ettim... yani, bir anlamda, Snape benim hakkımda başından beri haklıydı."
"Snape mi?" dedi Black sertçe, dakikalardır ilk kez Scabbers'ı gözlemeyi bıraktı ve başını kaldırıp Lupin'e baktı. "Snape'in bununla ne ilgisi var?"
"O burada, Sirius," dedi Lupin ciddi ciddi. "O da burada öğretmenlik yapıyor." Harry, Ron ve Hermi-one'ye baktı.
"Profesör Snape de okulda bizimle birlikteydi. Karanlık Sanatlara Karşı Savunma hocası olarak tayinime bütün gücüyle karşı çıktı. Yıl boyunca Dumbledore'a benim güvenilir biri olmadığımı söyledi durdu. Kendince nedenleri var... anlıyorsunuz ya, Sirius ona bir oyun oynadı, sonunda Snape az daha canından oluyordu, benim de dahil olduğum bir oyun -"
Black'ten alaycı bir nida geldi.
"Layığını buldu," dedi dudak bükerek. "Sinsi sinsi dolaşır, neler yaptığımızı anlamaya çalışırdı... bizi okuldan attırabileceğini umardı..."
Lupin, "Severus benim her ay nereye gittiğimle çok ilgileniyordu," dedi Harry, Ron ve Hermione'ye. "Aynı
420
sınıftaydık, anlıyorsunuz ya ve - şey - birbirimizi pek sevmezdik. Özellikle James'i sevmezdi. Sanırım Ja-mes'in Quidditch sahasındaki becerilerini kıskanırdı... Neyse, Snape bir akşam, beni dönüşüm geçireyim diye Şamarcı Söğüt'e götüren Madam Pomfrey'yle araziden geçtiğimizi gördü. Sirius ise, Snape'e, benim arkamdan içeri girmek için yapması gereken tek şeyin uzun bir sopayla ağacın gövdesindeki yumruya dokunmak olduğunu söylemenin - şey - eğlenceli olacağını düşünmüş. Eh, Snape bunu denedi, tabii - eğer bu eve kadar gelseydi, karşısında dönüşümünü tamamlamış bir kurta-dam bulacaktı - ama baban, Sirius'un ne yaptığını duyunca, Snape'in arkasından gitti ve kendi hayatını hiçe sayarak onu geri çekti... Yine de Snape beni tünelin sonunda şöylesine bir gördü. Dumbledore başkalarına söylemesini yasakladı ama, o andan itibaren ne olduğumu anladı..."
Harry ağır ağır, "Demek Snape bunun için sizi sevmiyor," dedi. "Sizin de bu şakaya dahil olduğunuzu sandığı için."
"Doğru," dedi hor gören, soğuk bir ses. Lupin'in arkasındaki duvardan geliyordu.
Severus Snape, Görünmezlik Pelerini'ni çıkardı. Asası dosdoğru Lupin'e dönüktü.
421
ON DOKUZUNCU 3OLUM
Lora Voldemort'un Hiz'^ıetkârı

Hermione çığlık attı. Black ayağa fırladı. Harry elektrik çarpmış gibi yerinden sıçradı.
"Bunu Şamara Söğüf ün dibinde budum," dedi Sna-pe. Asasını Lupin'in üstünden çekmemeye dikkat ederek, Pelerin'i bir kenara fırlattı. "Çok işe yaradı, Potter, teşekkür ederim..."
Snape'in biraz soluğu kesilmişti, ama yüzünde bastırılmış bir zafer edası vardı. "Belki burada olduğumu nereden bildi diye merak ediyorsundur," dedi, ışıl ışıl gözlerle. "Az önce odana uğradım, Lupin. Bu gece İksiri almayı unuttun, ben de kendim bir kadeh götüre-yim dedim. Şans işte... yani, benim için. Masama üstünde bir harita duruyordu. Bir bakışta gereken r er şeyi anladım. Senin bu tünelden koşarak geçip gözd-m kayboluşunu gördüm."
Lupin, "Severus -" diye lafa başladı, ama Snat>e sözünü kesti.
"Eski dostun Black'in şatoya girmesine yardik: ettiğini Müdür Bey'e defalarca söyledim, Lupin. İşle kanıtı.
422
Senin bu eski yeri mekân tutacak kadar pervasız davranacağın benim bile aklıma gelmezdi -"
"Severus, hata ediyorsun," dedi Lupin aceleyle. "Her şeyi duymadın henüz - açıklayabilirim - Sirius buraya Harry'yi öldürmek için gelmedi -"
"Bu gece Azkaban'a iki yolcu daha," dedi Snape, gözleri deli deli parıldıyordu. "Dumbledore'un buna tepkisi ne olacak, çok merak ediyorum doğrusu... senin zararsız olduğundan emindi, Lupin... nasıl desem, evcil bir kurtadam olduğundan..."
"Seni ahmak/' dedi Lupin sakin bir ses tonuyla. "Öğrencilik günlerinden kalma bir kin, masum bir adamı Azkaban'a geri göndermeye değer mi?"
BAM! Snape'in asasının ucundan ince, yılanımsı sicimler fırlayıp Lupin'in ağzına, el ve ayak bileklerine dolandı. Lupin dengesini kaybedip yere düştü, kımıl-dayamıyordu. Black öfkeyle kükreyerek Snape'in üstüne atıldı, ama Snape asasını Biack'in iki kaşının tam ortasına doğrulttu.
"Haydi, bir bahane yarat," diye fısıldadı. "Bunu yapmam için bir bahane yarat, yemin ederim yaparım."
Black olduğu yerde kaldı. Hangi yüzde daha büyük bir nefret olduğunu ayırt etmek imkânsızdı.
Harry ne yapacağını, kime inanacağını bilmez halde öylece duruyordu. Ron'la Hermione'ye baktı. Ron'un kafası da onunki kadar karışmışa benziyor, hâlâ debelenen Scabbers'a hâkim olmaya çalışıyordu. Her-mione ise Snape'e doğru tereddütlü bir adım attı ve soluğu kesilmiş halde, "Profesör Snape," dedi. "Ne - ne
423
diyeceklerini dinlemenin bir zararı olmaz, de-değil mi?"
"Miss Granger, zaten okuldan atılma tehlikesiyle karşı karşıyasınız," dedi Snape sert bir sesle. "Siz, Pot-ter ve VVeasiey okul sınırlarının dışında, hüküm giymiş bir katil ve bir kurtadamla birliktesiniz. Hayatınızda bir kez olsun, dilinizi tutun."
"Ama ya - y? bir yanlışlık olmuşsa -"
"KES SESİNİ, APTAL KIZ!" diye bağırdı Snape. Yüzüne aniden manyakça bir ifade yerleşmişti, "ANLAMADIĞIN KONUDA KONUŞMA!" Hâlâ Black'in yüzüne çevrilmiş olan asasından birkaç kıvılcım çıktı. Hermione sustu.
Snape, "İntikam çok tatlı bir şey," diye fısıldadı Black'e. "Seni yakalayan kişi olmayı öyle istiyordum ki..."
"Komik duruma düşen yine sensin, Severus," diye hırladı Black. "Şu çocuk faresini şatoya getirdiği sürece -" başıyla Ron'u işaret etti, "- zorluk çıkarmadan gelirim."
"Şatoya mı?" dedi Snape ipeksi bir sesle. "Oraya kadar gitmemiz gerektiğini sanmıyorum. Tüm yapmam gereken. Söğüt'ten çıktıktan sonra Ruh Emici'leri çağırmak. Seni gördüklerine çok memnun olacaklar, Black... hatta belki bir öpücük verecek kadar..." ' Black'in yüzünün rengi büsbütün attı.
"Be-beni dinlemek zorundasın," dedi çatlak bir sesle. "Fare - fareye bak -"
Ar.ıa Snape'in gözünde Harry'nin daha önce hiç~ görmediği delice bir parıltı vardı. Mantığını yitirmiş görünüyordu.
424
"Yürüyün, hepiniz," dedi. Parmaklarını şaklattı ve Lupin'e sarılı sicimlerin uçları uçup eline kondu.

"Kur-tadamı ben sürüklerim. Belki Ruh Emici'ler ona da bir öpücük verir -"
Harry kendi bile ne yaptığının farkına varamadan odayı üç adımda geçmiş ve kapının önünü kapatmıştı.
"Çekil oradan, Potter, zaten başın yeterince belada," diye hırladı Snape. "Eğer buraya senin postunu kurtarmaya gelmiş olmasam -"
"Profesör Lupin istese bu yıl beni yüz kere öldürebilirdi," dedi Harry. "Ruh Emici'lere karşı savunma dersi almak için onunla defalarca yalnız kaldım. Madem Black'e yardım ediyordu, niye beni öldürmedi?"
"Benden bir kurtadamın kafasının nasıl çalıştığım tahmin etmemi bekleme," diye tısladı Snape. "Önümden çekil, Potter."
"ÇOK ZAVALLISIN!" diye bağırdı Harry. "SIRF OKULDA SENİ SALAK DURUMUNA DÜŞÜRDÜLER DİYE ONLARI DİNLEMİYORSUN BİLE -"
"SUS! KİMSE BENİMLE BÖYLE KONUŞAMAZ!" diye haykırdı Snape, yüzünde daha da delice bir ifadeyle. "Babana çekmişsin, Potter! Demin senin hayatını kurtardım, diz çöküp bana teşekkür etmen gerekirdi! Seni öldürseydi layığını bulmuş olurdun! Aynı baban gibi ölecektin, Black hakkında yanıldığını kabul edemeyecek kadar kibir içinde - şimdi önümden çekil, Potter, yoksa ben çekerim. ÖNÜMDEN ÇEKİL, POTTER!"
Harry göz açıp kapayıncaya kadar kararını verdi.
425
Snape ona doğru bir adım bile atamadan, asasını kaldırdı.
"Expelliarmus!" diye bağırdı - ancak bağıran bir tek o değildi. Çıkan gümbürtü, kapıyı menteşelerinden salladı; Snape havaya fırlayıp duvara yapıştı ve yere kadar kaydı, saçının altından kan süzülüyordu. Baygın düşmüştü.
Harry dönüp etrafına baktı. Ron da Hermione de onunla aynı anda Snape'i silahsız hale getirmeye çalışmıştı. Snape'in asası epey yükselip yatağa, Crooks-hanks'in yanına düştü.
"Bunu yapmamalıydın," dedi Black, Harry'ye bakarak. "Onu bana bırakmalıydın..."
Harry gözlerini Black'inkilerden kaçırdı. Hâlâ doğru olanı yaptığından emin değildi.
Hermione hareketsiz yatan Snape'e korkulu gözlerle bakarak, "Bir öğretmene saldırdık... bir öğretmene saldırdık..." diye inildiyordu. "Off, başımız öyle derde girecek ki -"
Lupin bağlarından kurtulmaya çalışıyordu. Black çabucak eğilip~ onu çözdü. Lupin iplerin yer yer kestiği kollarını ovuşturarak ayağa kalktı.
"Teşekkür ederim, Harry," dedi.
"Sana inanıyorum demedim daha," dedi Harry sertçe.
"O halde artık sana kanıt göstersek iyi olacak," dedi Black. "Sen, çocuk - Peter'ı ver bana. Hemen."
Ron, Scabbers'ı göğsüne iyice bastırdı.
"Hadi canım," dedi cılız bir sesle. "Azkaban'dan
426
sırf Scabbers'ı ele geçirmek için mi çıktığını söylemeye çalışıyorsun? Yani..." destek bulma umuduyla Harry ile Hermîone'ye baktı. "Tamam, diyelim ki Pettigrevv bir fareye dönüşebiliyor - milyonlarca fare var - Azka-ban'a kapatıldıktan sonra peşine düşeceği farenin hanr gisi olduğunu nereden anlamış?"
"Biliyor musun, Sirius, bu mantıklı bir soru," dedi Lupm, Black'e hafifçe çatık kaşlarla bakarak. "Nerede olduğunu nasıl anladın?"
Black pençeye benzeyen ellerinden birini cüppesine sokup buruşuk bir kâğıt parçası çıkardı. Kâğıdı düzeltti \ e onlara uzattı.
Ron'la ailesinin geçen yaz Gelecek Postası'nda çıkan fotoğrafıydı bu. Orada, Ron'un omzunda, Scabbers duruyordu.
Lupin şaşkına dönmüş halde, "Bunu nasıl ele geçirdin?" diye sordu Black'e.
"Fudge," dedi Black. "Geçen yıl Azkaban'ı teftiş etmeye geldiğinde, bana bu gazeteyi verdi. Ve işte Peter oradaydı, birinci sayfada... şu çocuğun omzunda... Onu hemen tanıdım... kaç kere dönüşürken görmüştüm onu. Resmin altında da çocuğun Hogwarts'a döneceği yazılıydı... Harry'nin olduğu yere..."

"Tanrım," dedi Lupin alçak sesle. Resimden Scab-bers'a, sonra yine resme baktı. "Ön patisi..."
"Nesi varmış?" dedi Ron sertçe.
"Bir parmağı eksik," dedi Black.
"Elbette," dedi Lupin usulca. "Çok basit... çok zekice... Kendi mi kesti?"
427
U
"Tam dönüşmeden önce," dedi Black. "Onu köşeye kıstırdığımda, bütün cadde duysun diye haykırarak Lily ve James'e ihanet ettiğimi söyledi. Sonra, ben onu lanetleyemeden, arkasında tuttuğu asayla bütün caddeyi havaya uçurdu, beş altı metre mesafedeki herkesi öldürdü - ve fırlayıp diğer farelerle birlikte kanalizasyona daldı..."
"Hiç duymamış miydin Ron?" dedi Lupin. "Pe-ter'dan arta kalan en büyük parça, parmağıydı."
"Bakın, Scabbers büyük ihtimalle başka bir fareyle falan kavga etmiştir! Yıllardır benim ailemle birlikte o, ta -"
"Aslında, on iki yıldan beri," dedi Lupin. "Niye o kadar uzun yaşadığını hiç merak etmediniz mi?"
"Ona - ona çok iyi bakıyorduk!" ded Ron.
"Ama şimdi o kadar iyi görünmüyor, değil mi?" dedi Lupin. "Sanırım Sirius'un kaçtığım duyduğundan beri zayıflıyordun.."
"O manyak kediden korkuyordu!" dedi Ron, başıyla hâlâ yatakta mırlayan Crookshanks'i göstererek.
Ama bu doğru değil, diye düşündü Harry birden... Crookshanks'le karşılaşmadan önce de hasta bir hali vardı Scabbers'm... Ron Mısır'dân döndüğünden beri... Black kaçtığından beri...
"Bu kedi manyak değil," dedi Black boğuk bir sesle. Kemikli elini uzatıp Crookshanks'in tüylü kafasını okşadı. "Türünün şimdiye kadar rastladığım en zeki örneği. Peter'ın ne olduğunu ilk bakışta anladı. Ve benimle karşılaştığında, bir köpek olmadığımı anladı. Bana gü-
venmesi biraz zaman aldı. Sonunda ona neyin peşinde olduğumu anlatabildim, o zamandan beri de bana yardım ediyor..."
"Nasıl yani?" dedi Hermione fısıltıyla.
"Bana Peter'ı getirmeye çalıştı, ama başaramadı... o da benim için Gryffindor Kulesi'nin parolalarını çaldı... Anladığım kadarıyla, onları bir çocuğun komodininden almış..."
Harry'nin beyni, duyduklarının etkisiyle çökecek-miş gibiydi. Çok saçmaydı... öte yandan...
"Ama Peter neler döndüğünü anladı ve sıvıştı... bu kedi - Crookshanks mi demiştiniz? - bana Peter'ın çarşaflarda kan lekesi bıraktığım söyledi... herhalde kendini ısırmıştır... eh, öldü numarası yapmak daha önce de işine yaramıştı..."
Bu sözcükler Harry'yi sarsıp kendine getirdi.
"Peki niye öldü numarası yaptı?" dedi hiddetle. "Çünkü senin annemle babamı öldürdüğün gibi onu da öldüreceğini biliyordu!"
"Hayır," dedi Lupin. "Harry -"
"Şimdi de onun işini bitirmeye geldin!"
"Evet, öyle," dedi Black, Scabbers'a kötücül bir bakış atarak.
"O halde Snape'in seni götürmesine izin vermeliydim!" diye bağırdı Harry.
"Harry," dedi Lupin telaşla, "anlamıyor musun? Bunca zaman annenle babana ihanet edenin Sirius olduğunu, Peter'ınsa onun peşine düştüğünü sandık -ama tam tersi olmuştu, anlamıyor musun? Petcr annen-
429
le babana ihanet etti - Sirius Peter'ın peşine düştü -"
"DOĞRU DEĞİL BU!" diye haykırdı Harry. "ONLARIN SIR TUTUCU'SUYDU O! SİZ GELMEDEN ÖNCE SÖYLEDİ, ONLARI ÖLDÜRDÜM DEDİ!"
Parmağıyla Black'i işaret ediyordu. Black başını sallıyordu; çökük gözleri birdenbire fazlasıyla parlaklaşmışh.
"Harry... onları ben öldürdüm sayılır," dedi çatlak bir sesle. "Son anda Lily ve James'i, Peter'ı seçmeye, Sır Tutucu olarak benim yerime onu kullanmaya ikna ettim... benim suçum, bunu biliyorum... Öldükleri gece, Peter'ı kontrol edip güvende olduğundan emin olmak istemiştim, ama

saklandığı yere vardığımda, gitmişti. Ancak mücadele olduğuna dair bir iz yoktu. Bir gariplik vardı bunda. Korktum. Hemen annenle babanın evine doğru yola çıktım. Harap olmuş evlerini ve cesetlerini gördüğümde - Peter'ın ne yaptığını anladım. Benim ne yaptığımı."
Sustu. Arkasını döndü.
"Bu kadarı yeter," dedi Lupin. Ses tonu Harry'nin daha önce hiç duymadığı kadar sertti. "Olanları kanıtlamanın tek bir yolu var. Ron, şu fareyi ver bana."
"Verirsem ona ne yapacaksınız?" diye sordu Ron, gergin bir sesle.
"Onu kendini göstermeye zorlayacağım," dedi Lupin. "Eğer gerçekten fareyse, hiç zarar görmeyecek."
Ron önce tereddüt etti, ama sonunda Scabbers'ı Lu-pin'e uzattı. Scabbers nefes almaksızın ciklemeye, kıvrılıp dönmeye başladı, minicik siyah gözleri yuvalarından uğrayacak gibiydi.
430
"Hazır mısın, Sirius?" dedi Lupin.
Black, yatağın üzerinden Snape'in asasını almıştı bile. Lupin'e ve çırpman fareye yaklaştı. Islak gözleri alev alevdi.
"Beraber mi?" dedi alçak sesle.
"Sanırım," dedi Lupin. Bir eliyle Scabbers'ı, diğeriyle asasını tutuyordu. "Üçe kadar sayıyorum. Bir - iki - ÜÇ!"
İki asadan da mavi-beyaz ışık püskürdü; Scabbers bir an havada dondu kaldı, küçük siyah bedeni deli gibi kıvranıyordu - Ron çığlık attı - fare yere düştü. Yine göz kamaştırıcı bir ışık parladı ve - Büyüyen bir ağacın filmini hızla ileri sararak izlemek gibiydi. Yerden bir kafa çıkıyordu; kollar bacaklar çıkıyordu; az sonra, Scabbers'ın yerinde bir adam ayakta durmuş, iki büklüm halde ellerini ovuşturuyordu. Crookshanks yatakta tükürükler saçarak hırlıyordu, tüyleri havaya dikilmişti.
Çok kısa boylu bir adamdı bu, Harry ve Hermi-one'den az kabacaydı. İnce, renksiz saçı dağınıktı, tepesi de tppy açılmıştı. Kısa sürede çok kilo vermiş şişman adamla^, "ikanmış da çekmiş hissi veren görünümüne sahipti. Deûsi pis görünüyordu, neredeyse Scabbers'ın tüyleri gibiydi. Sivri burnu ve çok küçük, ıslak gözleriyle de Scabbers'a biraz benziyordu. Hızlı hızlı, kesik kesik nefes alarak etrafına dönüp hepsine baktı. Harry onun kapıya doğru kaçamak bir bakış attığını fark etti.
Lupin tatlı bir sesle, "Vay vay, merhaba, Peter," dedi, sanki farelerin eski okul arkadaşlarına dönüşmesi
431
sık sık karşılaştığı bir şeymiş gibi. "Ne zamandır görüşmedik."
"S-Sirius... R-Remus..." Pettigrew'un sesi bile cikli-yormuş gibi çıkıyordu. Bir kez daha gözleri kapıya kaydı. "Dostlarım... eski dostlarım..."
Black'in asa tutan eli kalktı, ama Lupin onu bileğinden yakalayıp uyaran gözlerle baktı ve yeniden Pettig-rew'a döndü. Yumuşak ve rahat bir sesle konuşmaya başladı.
"Peter, biz de Lily ile James'in öldüğü gece olanlar hakkında biraz sohbet ediyorduk. Orada, yatakta cikle-yip dururken önemli ayrıntıları kaçırmış olabilirsin -"
"Remus," dedi Pettigrew soluksuz halde. Harry onun solgun yüzünden aşağı terler süzüldüğünü görebiliyordu. "Ona inanmıyorsun, değil mi... Beni öldürmeye çalıştı, Remus..."
"Öyle duyduk," dedi Lupin, soğuk bir sesle. "Seninle konuşup bir iki noktayı aydınlatmak istiyorum, Peter, tabii eğer sana -"
"Yine benî öldürmeye geldi!" diye feryat etti Pettig-rew birden. Black'i işaret ediyordu. Harry onun orta parmağını kullandığını, çünkü işaret parmağının eksik olduğunu gördü. "Lily'yi ve James'i öldürdü, şimdi de beni öldürecek... bana yardım etmek zorundasın, Remus..."
Black, Pettigrew'a dipsiz birer kuyuya benzeyen gözlerle bakıyordu. Yüzü her zamankinden de çok bir kurukafaya benziyordu.
"Ben bazı şeyleri yerine oturtana kadar kimse seni öldürmeyecek," dedi Lupin.
432
"Yerine oturtmak mı?" diye ciyakladı Pettigrew. Yine odaya telaşla göz gezdirmeye başladı, tahtayla kapatılmış pencerelere ve tek kapıya baktı. "Peşimden geleceğini biliyordum! Benim için

döneceğini biliyordum! On iki yıldır bekliyordum bunu!"
"Sirius'un Azkaban'dan kaçacağını biliyor muydun?" dedi Lupin, kaşları çatılmıştı. "Hem de şimdiye kadar kimse oradan kaçamamışken?"
Pettigrew tiz bir sesle, "Bizim sadece rüyalar) mızda göreceğimiz Karanlık güçleri var onun!" diye bağırdı. "Başka türlü oradan nasıl çıkmış olsun ki? Herhalde Adı Anılmaması Gereken Kişi ona birkaç numara öğretmiştir!"
Black adeta ağzını açmadan bir kahkaha attı, tüm odayı kaplayan korkunç bir kahkaha.
"Voldemort ha, bana numara öğretecek ha?" dedi.
Pettigrew, sanki Black ona kırbaç savurmuş gibi ir-kildi.
"Ne o, eski efendinin ismini duymaktan korkuyor musun?" dedi Black. "Seni suçlamıyorum, Peter. Onun tayfası da senden pek hoşnut değil, öyle değil mi?"
"Neden bahsediyorsun - bilmiyorum, Sirius -" diye mırıldandı Pettigrew. Daha da hızlı solumaya başlamıştı. Yüzü tamamen ter içinde kalmıştı şimdi.
"On iki yıldır benden saklanmıyorsun," dedi Black. "Voldemort'un eski müritlerinden saklanıyorsun. Az-kaban'da bazı şeyler duydum, Peter... hepsi senin öldüğünü sanıyor, yoksa onlara hesap vermen gerekirdi... Uyurlarken çığlık çığlığa birçok şey söylediklerini duy-
. 433
dum. Hainin onlara ihanet ettiğim düşünüyor gibiydiler. Voldemort, Potter'larm evine senden aldığı bilgiyle gitti... ve orada sonuyla karşılaştı. Voldemort'un bütün müritleri de Azkaban'a düşmedi, değil mi? Birçoğu hâlâ dışarıda, bekliyor, hatalarını kabul etmiş numarası yapıyorlar... Senin hâiâ hayatta olduğunu bir öğrenseler, Peter -"
"Neden bahsediyorsun... bilmiyorum..." dedi yine Pettigrevv, daha da tiz bir sesle. Yüzünü koluna silip Lupin'e baktı. "Buna - bu deli saçmasına inanmıyorsun herhalde, Rernus -"
"İtiraf etmeliyim ki, Peter, masum bir adamın niye on iki yılını bir fare olarak geçirdiğini anlamakta güçlük çekiyorum," dedi Lupin, ifadesiz bir sesle.
"Masumdum, ama korkımıştum!" diye cikledi Pet-tigrew. "Voldemort'un müritleri peşimdeyse, bunun tek sebebi onların en iyi adamını Azkaban'a göndermiş olmam - yani casusu, Sirius Black'i!"
Blacktn yüzü öfkeden çarpılmıştı.
"Bxı ne cüret!" diye gürledi. Sesi birden o ayı büyüklüğündeki köpeğinki gibi çıkmıştı. "Ben Voldemort'un casusu olacağım ha? Ben ne zaman kendimden daha güçlü, daha kudretli insanların etrafında sinsi sinsi dolaştım? Ama sen, Peter - niye casusun sen olduğunu en baştan çıkaramadığımı hiç anlayamayacağım. Hep sana göz kulak olacak güçlü arkadaşların olmasından hoşlanmışsındır, değil mi? Eskiden bizdik... ben ve Remus... ve James..."
Pe ligrew yine yüzünü sildi, soluk alamıyordu adeta.
434
"Ben casusum ha... aklım kaçırmış olmalısın... asla... nasıl böyle bir şey dersin, hiç -"
"Lily ve james'in seni Sır Tutucu yapmalarının tek sebebi, bunu benim Önermiş olmam," dedi Black tıslar-casına. Sesi öyle kin doluydu ki, Pettigrevv bir adım geriledi. "Bunun mükemmel bir plan olduğunu düşünmüştüm... bir blöf... Voldemort kesinlikle benim peşimden gelecekti, senin gibi zayıf, yeteneksiz bir şeyi kullandıkları hayatta aklına gelmeyecekti... Voldemort'a gidip Potter'lan ona verebileceğini söylediğin an, senin o sefil hayatının en önemli anıdır herhalde."
Pettigrew dalgın dalgın mırıldanıyordu. Harry arada "abartılı" ve "delilik" gibi kelimeleri çıkarabildi, ama elinde olmadan bütün dikkati Pettigrevv'un kül rengine dönmüş suratına ve nasıl da kapıya ve pencerelere bakıp durduğuna kayıyordu.
"Profesör Lupin?" dedi Hermione ürkekçe. "Bir -bir şey söyleyebilir miyim?"
"Elbette, Hermione," dedi Lupin kibar bir tavırla.
"Şeyy - Scabbers - yani bu - bu adam - üç yıldır Harry'nin yatakhanesinde yatıyor.
Kim-Olduğunu-Bi-lirsin-Sen için çalışıyorsa, niye şimdiye kadar Harry'ye zarar vermeye çalışmadı?"
"İşte!" dedi Pettigrew heyecanla, sakat eliyle Her-mione'yi göstererek. "Teşekkür ederim! Görüyor musun, Remus? Harry'nin kılına bile dokunmadım! Niye dokunayım ki?"
"Ben nedenini söyleyeyim," dedi Black. "Çünkü kendine bir faydası olduğunu görmediğin sürece

haya-
435
tında kimse için bir şey yapmadır. Voldemort on iki yıldır saklanıyordu, yan ölü olduğu.ıu söylüyorlardı. Bütün gücünü yitirmiş bir büyüc'i enkazı için Albus Dumbledore'un burnunun dibinde cinayet işleyecek değildin, öyle değil mi? Ona dönmeden önce, onun, oyun sahasındaki en iriyarı kabadayı olduğundan emin olmalıydın, değil mi? Yoksa niye gii.r bir büyücü ailesinin yanma yamanasın? Olan bitenden haberin olsun diye, değil mi, Peter? Eski koruyucu" yine güçlenir de, ona katılmak güvenli hale gelirse diy(..."
Pettigrew defalarca ağzını açıp Ccipattı. Konuşma yeteneğini yitirmiş gibi görünüyordu.
"Eee - Mr Black - Sirius?" dedi Hf ımione ürkek ürkek.
Black birden irkildi ve dönüp Hermione'ye, sanki böyle kibarca hitap edilmek uzun süredir başına gelmeyen bir şeymiş gibi baktı.
"Sormamın bir mahzuru yoksa, acaba - acaba Kara Büyü kullanmadıysanız, Azkaban'dan nasıl kaçtınız?"
"Teşekkür ederim!" dedi Pettigrew, soluğunu bırakarak. Hermione'ye bakıp başım çılgınca sollıyordu. "Kesinlikle! Tam da benim -"
Ama Lupin onu bir bakışta susturdu. Black. Hermi-onie'ye bakıp hafifçe kaşlarını çatmıştı, ama ona kızmış gibi görünmüyordu. Daha çok kafasında cevab düşünüyor gibiydi.
"Nasıl yaptım bilmiyorum," dedi ağır apn "Sanırım aklımı kaçırmamamın sebebi, masum olduğumu bilmemdi. Bu mutlu bir düşünce değildi, o yüzden Ruh
436
Emici'ler bunu benden emip alamadılar... ama aklımın başında kalmasını ve kim olduğumu unutmamamı sağladı... güçlerimi yitirmememi sağladı... her şey katlanılmaz hale gelince de... hücremde dönüşüm geçirebili-yordum... köpek haline gelebiliyordum. Biliyorsunuz, Ruh Emici'ler göremez..." Yutkundu. "İnsanları onların duygularını hissederek bulurlar... köpek olduğumda duygularımın daha az - daha az insani, daha az karmaşık olduğunu fark ediyorlardı... ama elbette, bunun oradaki diğer herkes gibi benim de aklımı kaçırdığımdan olduğunu düşünüyorlar, dert etmiyorlardı. Ama zayıf düştüm, çok zayıf. Elimde bir asa olmadan onları kendimden uzak tutma umudum yoktu...
"Ama sonra o resimde Peter7! gördüm... Harry ile birlikte Hogwarts'ta olduğunun farkına vardım... Karanlık Yan'in yeniden güç topladığına dair en ufak bir işaret gelirse, harekete geçmek için mükemmel bir konumdaydı..."
Pettigrew kafasını iki yana sallıyor, ses çıkarmadan ağzında bir şeyler geveliyor ve burun bunları yaparken Black'e hipnotize olmuş gibi bakıyordu.
"... müttefikleri bulunduğundan emin olduğu anda darbeyi indirmeye hazırdı... onlara Potter'ların sonuncusunu sunmaya hazırdı. Onlara Harry'yi verirse, kim Lord Voldemort'a ihanet ettiğini söylemeye cüret edebilirdi ki? İftiharla geri dönebilirdi...
"Anlayacağınız, bir şeyler yapmak zorundaydım. Peter'm hâlâ hayatta olduğunu bilen tek kişi bendim..."
Harry, Mr VVeasley'nin Mrs VVeasley'ye söyledikle-
437
rini hatırladı: "Muhafızlar Black'in bir süredir uykusunda konuştuğunu söylemişler. Hep aynı şeyi söylüyormuş: 'O Hogwarts'ta'."
"Sanki birisi kafamda bir ateş yakmıştı ve Ruh Emi-ci'ler bunu yok edemiyorlardı.... mutlu bir duygu değildi bu... bir saplantıydı... ama bana güç verdi, zihnimi ber-raklaştırdı. Bir gece yemek getirmek için kapımı açtıklarında, köpek bedeninde yanlarından sıyrılıp geçtim... hayvan duygularını hissetmek onlar için o kadar zor ki, kafaları karıştı... Sıskaydım, çok sıska... parmaklıklar arasından geçebilecek kadar sıska... köpek bedeninde anakaraya kadar yüzdüm... o zamandan beri Orman'da yaşıyorum... Quidditch seyretmeye geldiğim zamanlar hariç, tabii... sen de baban kadar iyi uçuyorsun, Harry..."
Harry'ye baktı. Harry gözlerini kaçırmadı.
"İnan bana," dedi Black çatlak bir sesle. "İnan bana. James ve Lily'ye asla ihanet etmedim. Onlara

ihanet etmektense ölürdüm."
Ve nihayet, Harry'ona inandı. Boğazı düğümlenmişti, başını tamam anlamında salladı.
"Hayır!*
Pettigrew, Harry'nin başını sallaması onun idam karanymış gibi dizlerinin üstüne attı kendim.
Dizlerinin üstünde ilerliyor, sürünüyordu. Ellerini önünde, dua ediyormuş gibi kavuşturmuştu.
"Sirius-benim... Peter... dostun... yapamazsın..."
Black bir tekme savurdu. Pettigrew geri zıpladı.
"Cüppem yeterince pis, bir de sen dokunma," dedi Black.
438
Pettigrew, "Remus!" diye feryat edip Lupin'e döndü ve bu defa onun önünde yakawrcasına kıvranmaya başladı. "Buna inanıyor olamazsın... Sırius sana planı değiştirdiklerini söylemez miydi?"
"Casusun ben olduğumu düşürtüyorsa söyleme/di, Peter," dedi Lupin. Pettigrew'un başının üstünden, "Sanırım bu yüzden bana söylemedi^, değil mi, Sirius?" dedi kayıtsız bir sesle.
"Beni affet, Remus," dedi Black.
"Önemli değil, eski dostum Patiayak," dedi Lupin. Kollarım sıvıyordu. "Peki ben de seni casus sandığım için beni affedebilir misin?"
"Tabii," dedi Black. Etsiz yüzünde bir an bir gülümseme belirir gibi oldu. O da kollarını sıvamaya başladı. "Onu birlikte mi öldürelim?"
"Evet, öyle," dedi Lupin haşin bir sesle.
"Yapamazsınız... olmaz..." dedi Pettigrevv soluk soluğa. Ron'a doğru emekledi.
"Ron... iyi bir dost değil miydim... iyi bir evcil hayvan değil miydim? Onların beni öldürmesine izin vermeyeceksin, Ron, değil mi... sen benim tarafımdasm, değil mi?"
Ama Ron, Pettigrew'a büyük bir tiksintiyle bakıyordu.
"Yatağımda uyumana izin vevdim!" dedi.
"İyi kalpli çocuk... iyi kaıpli efendi..." Sürünerek Ron'un yanına gitti. "Onlara izin veremezsin... ben senin farendim... iyi bir evcil hayvandım..."
"Fareliğin insanlığından daha iyiy&e, bu pek böbür-
439
lenilecek bir şey değil/ Peter," dedi Black acımasız bir ses tonuylr.. Çektiği acıdan dolayı rengi gittikçe solan Ron, kırık bacağını Pettigrew'un önünden sertçe çekip onun ulaşamayacağı bir yere uzattı. Pettigrew dizlerinin üs .ünde dönüp, Hermione'nin cüppesinin etekleri-re hamle etti.
"Tatlı kız... akıllı kız... sen - sen onlara izin vermezsin... bana yardım et..."
Hermione cüppesini Pettigrew'un ellerinden çekip, yüzünde dehşet ifadesiyle duvara doğru geriledi.
Pettigrew dizlerinin üstünde tir tir titreyerek, başını yavaş yavaş Harry'ye çevirdi.
"Harry... Harry... tıpkı babana benziyorsun... tıpkı ona benziyorsun..."
"NE CÜRETLE HARRY İLE KONUŞURSUN?" diye kükredi Black. "NE CÜRETLE ONUN KARŞISINDA DURURSUN? NE CÜRETLE ONUN ÖNÜNDE JA-MES'DEN BAHSEDERSİN?"
"Harry," diye fısıldadı Pettigrew. Ellerini uzatarak, dizlerininjistünde ona doğru süründü. "Harry, James olsa benim öldürülmemi istemezdi... James olsa anlardı, Harry... bana merhamet gösterirdi..."
Black ve Lupin aynı anda gidip Pettigrew'u omuzlarından yakalayıp iterek arka üstü yere düşürdüler. Yerde oturmuş, korkudan her tarafı seğirerek onlara bakıyordu.
"Lily ve James'i Volden-ort'a sattın," dedi Black. O da titriyordu. "İnkâr ediyor musun?"
Pettigrew'un gözünden yaşlar boşandı. Korkunç bir
440
görüntüydü bu: Sanki fazla gelişmiş, kel bir bebek, yerde iki büklüm yatıyordu.
"Sirius, Sirius, ne yapabilirdim? Karanlık Lord... bilemezsin... hayal bile edemeyeceğin silahları var onun.... Korkmuştum, Sirius, ben hiçbir zaman sen, Re-mus ve James gibi cesur değildim. Bunun olmasını hiçbir zaman istemedim... Adı Anılmaması Gereken Kişi beni zorladı -"
"YALAN SÖYLEME!" diye böğürdü Black. "LILY VE JAMES ÖLMEDEN BİR YIL ÖNCE DE ONA BİLGİ

SIZDIRIYORDUN SEN! ONUN CASUSUYDUN!"
"Her - her yeri ele geçirmeye başlamıştı!" dedi Pet-tigrew tek solukta. "O-onu reddetmekle ele ne geçerdi ki?"
"Gelmiş geçmiş en kötücül büyücüyle savaşmakla ele ne mi geçerdi?" dedi Black. Yüzünde korku verici bir hiddet vardı. "Sadece masum hayatlar, Peter!"
"Anlamıyorsun!" diye sızlandı Pettigrevv. "Beni öldürürdü, Sirius!"
"O HALDE ÖLSEYDİN!" diye kükredi Black. "DOS"i L A? DM A İHANET EDECEĞİNE ÖLSEYDİN, BİZ SENİN İÇİN BUNU YAPARDIK!"
Black ve Lupin asalarını kaldırmış, omuz omuza duruyorlardı.
"Şunu anlamalıydın," dedi Lupin sakin bir sesle. "Eğer Voldemort seni öldürmezse, biz öldürürdük. Hoşça kal, Peter."
Hermione ellerini yüzüne kapayıp duvara döndü.
"HAYIR!" diye haykırdı Harry. Koşup Pettigrevv'un
441
önüne, asalarla onun tam arasına geçti. "Onu öldüre-mezsiniz," dedi soluk soluğa. "Yapamazsınız."
Hem Black, hem de Lupin afallamış görünüyordu.
"Harry, bu solucan senin anasız babasız olmanın tek sebebi/' diye hırladı Black. "Yerde kıvranan şu pis-ıık senin ölmeni izler, kılım bile kıpırdatmazdı. Onu duydun. Kendi kokuşmuş postu onun için senin bütün ailenden daha önemli."
"Biliyorum," dedi Harry soluk soluğa. "Onu şatoya götürürüz. Ruh Emici'lere teslim ederiz. Azkaban'a gider... yeter ki onu öldürmeyin."
"Harry!" dedi Pettigrew, kollarını Harry'nin dizlerine dolayarak. "Sen - teşekkür ederim - bana hak ettiğimden fazlasını veriyorsun - teşekkür ederim -"
"Çekil başımdan," diye tersledi Harry. Tiksintiyle Pettigrev/'un ellerini üzerinden çekti. "Bunu senin için yapmıyorum. Bence babam en iyi arkadaşlarının sırf senin için katil olmalarını istemezdi, onun için yapıyorum."
Kimse kımıldamıyor, çıt çıkarmıyordu. Pettigrew hariç. Ellerini göğsüne koymuş, hırıltılı hırıltılı nefes alıyordu. Black ve Lupin birbirlerine bakıyorlardı. Sonra aynı anda harekete geçerek, asalarını indirdiler.
"Bu karan vermek bir tek senin hakkın, Harry," dedi Black. "Ama düşün... onun ne yaptığını düşün..."
"Azkaban'a gider," diye tekrarladı Harry. "Eğer orayı hak eden biri varsa, o da bu..."
Pettigrew hâlâ arkasında hırıl hırıl nefes alıyordu.
"Pekâlâ," dedi Lupin. "Kenara çekil, Harry."
442
Harry tereddüt etti.
"Onu bağlayacağım," dedi Lupin. "Sadece bağlayacağım, yemin ederim."
Harry çekildi. Lupin'in asasından bu defa ince sicimler çıktı. Az sonra Pettigrew, kolları, bacakları ve ağzı bağlanmış halde, yerde kıvranıyordu.
Black de asasını Pettigrew'a yönelterek, "Peter, bir dönüşürsen," diye hırladı, "seni gerçekten öldürürüz. Anlaştık mı, Harry?"
Harry yerde yatan açması gövdeye baktı ve Pettig-rew'un onu görebileceği şekilde başıyla onayladı.
"Pekâlâ," dedi Lupin, iş ciddiyetiyle. "Ron, ben kemikleri Madam Pomfrey gibi düzeltemem, o yüzden seni hastane kanadına götürene kadar bacağım sarsak iyi olur."
Hemen Ron'un yanma gitti, eğildi, asasıyla Ron'un bacağına dokundu ve "Feruîa," diye mırıldandı. Ron'un bacağına sargılar dolanmaya, onu bandajlamaya başladı. Lupin onun ayağa kalkmasına yardım etti; Ron ağırlığını hafifçe sakat ayağına verdi ve acıdan yüzü buruşmadı.
"Şimdi daha iyi," dedi. 'Teşekkürler."
"Ya Profesör Snape?" dedi Hermione alçak sesle. Gözleri Snape'in yerde yatan bedenindeydi.
"Ciddi bir şeyi yok," dedi Lupin, eğilip nabzını kontrol ederek. "Biraz - fazla hevesliydiniz, o kadar. Hâlâ baygın. Şeyy - belki emniyet içinde şatoya dönene kadar kendine getirmesek daha iyi. Onu

böyle de götürebiliriz..."
443
"Mobilicorpus," diye mırıldandı. Snape sanki bileklerine, boynuna ve dizlerine görünmez ipler bağlanmış-çasma, birden ayağa dikildi. Garip bir kuklaymış gibi, başı çirkin bir şekilde sarkıyordu. Yerden birkaç santim havada duruyor, cansız ayakları sallanıyordu. Lupin, Görünmezlik Pelerini'ni alıp cebine tıktı.
"İçimizden ikisi de şuna zincirlenecek," dedi Black, Pettigrew'u ayağıyla dürterek. "İşi sıkı tutmak için."
"Ben yaparım," dedi Lupin.
"Bir de ben," dedi Ron kızgın bir sesle. Topallaya topallaya ilerledi.
Black yoktan ağır prangalar var etti. Az sonra Pet-tigrew yine ayaktaydı, sol kolu Lupin'in sağ koluna, sağ kolu da Ron'un sol koluna zincirlenmişti. Ron'un yüzünde kararlı bir ifade__yardı. Scabbers'm gerçek'kimliğini şahsına hakaret kabul etmiş gibiydi. Crookshanks yumuşak bir hareketle yataktan atlayıp, öncülük etmek için odadan dışarı çıktı, tüylü kuyruğu keyifle havaya dikilmişti.
444
YİRMİNCİ BOLUM
Ruh Emici Öpücüğü
Harry hiç bu kadar tuhaf bir grup içinde bulunmamıştı. Merdivenden aşağı inerken başı Crookshanks çekiyordu; altı bacaklıların katıldığı bir yarışın yarışmacılarına benzeyen Lupin, Pettigrew ve Ron onun arkasından geliyorlardı. Onların arkasında Profesör Snape, kendi asasının etkisiyle havada tekinsiz bir şekilde süzülüyordu. Snape'in asasını Sirius elinde tutmuş, onu yönlendiriyordu. Profesör'ün ayak parmaklan inerlerken her basamağa çarpıyordu. Harry ve Hermione ise en arkadaydı.
Tünele yeniden girmek zor oldu. Lupin, Pettigrew ve Ron geçebilmek için yan döndüler. Lupin hâlâ asasını Pettigrew'un üstünde tutuyordu. Harry onların tek sıra halinde tünel boyunca garip bir şekilde yan yan gittiklerini görebiliyordu. Crookshanks yine baştaydı. Harry, Snape'in önleri sıra havada süzülmesini sağlayan Sirius'un hemen ardından tünele girdi. Snape'in sallanan başı alçak tavana vurup duruyordu. Harry Sirius'un bunu önlemek için hiç çaba göstermediği izlenimine kapıldı.
445
Tünelde yavaş yavaş ilerlerlerken, Sirius birden Harry'ye, "Bu ne anlama geliyor, biliyor musun?" diye sordu. "Pettigrevv'u teslim etmek ne anlama geliyor?"
"Özgürsün," dedi Harry.
"Evet... Ama ben aynı zamanda - bilmiyorum sana söyleyen oldu mu - ben senin vaftiz babanım."
Harry, "Evet, biliyordum," dedi.
"Eh... annenle baban beni senin velin tayin etmişti," dedi Sirius gergin bir tavırla. "Onlara bir şey olursa..."
Harry bekledi. Acaba Sirius onun sandığı şeyi mi kastediyordu?
"Tabii anlarım, yani, teyzen ve eniştenle kalmak istersen," dedi Sirius. "Ama... hani... düşün bakalım. Bir kez adım temize çıkınca... eğer sen... farklı bir ev istersen..."
Harry'nin mide boşluğunda bir patlama oldu adeta.
"Ne - seninle oturmak mı?" dedi, kazayla başını tavandan çıkmış bir kayaya vurarak.
"Dursley'lerden ayrılmak mı?~
"Elbette, istemeyeceğini tahmin etmiştim," dedi Sirius hemen. "Anlıyorum. Ben sadece düşünmüştüm ki -"
"Sen deli misin?" dedi Harry. Onun sesi de en az Sirius'unki kadar çatlak çıkmıştı. "Elbette Dursley'lerden ayrılmak istiyorum! Evin var mı? Ne zaman taşınabilirim?"
Sirius ona bakmak için bütün vücuduyla döndü. Snape'in kafası tavanı sıyırıyordu, ama Sirius aldırıyora benzemiyordu.
"İstiyor musun?" diye sordu. "Ciddi misin?"
446

"Evet, ciddiyim," dedi Harry.
Sirius'un kuru yüzü, Harry'nin onda gördüğü ilk gerçek gülümsemeyle aydınlandı. Bu tebessüm, şaşırtıcı bir değişikliğe yol açtı. Sanki o bir deri bir kemik maskenin arkasından, on yıl daha genç biri bakıyormuş gibi. Bir an için, Harry'nin annesiyle babasının düğü-nündeki gülen adama benzemişti.
Tünelin ucuna varana kadar bir daha konuşmadılar. Önce Crookshanks dışarı fırladı, belli ki ağaç göv-desindeki yumruya patisiyle basmıştı. Çünkü Lupin, Pettigrew ve Ron, saldırgan dallardan ses soluk çıkmadan yukarı tırmandılar.
Sirius önce Snape'i delikten geçirdi, sonra Harry ile Hermione geçsinler diye çekildi. Sonunda hepsi dışarı çıkmıştı.
Şimdi arazi çok karanlıktı, tek ışık şatonun uzaktaki pencerelerinden geliyordu. Tek kelime etmeden yola koyuldular. Pettigrevv hâlâ hırıltıyla soluyor, arada bir de sızıldanıyordu. Harry'nin kafası kazan gibiydi. Dursley'lerden ayrılacaktı. Annesiyle babasının en iyi arkadaşı Sirius Black'le birlikte oturacaktı... Ser-semlemişti... Dursley'lere televizyonda gördükleri mahkûmla oturacağını söylediği zaman neler olacaktı acaba?
"Tek bir yanlış hareket bile yapma, Peter," dedi Lupin önlerinde, tehdit edici bir edayla. Asası hâlâ Pettig-revv'un göğsüne dönüktü.
Araziden ağır ağır geçtiler, şato ışıkları gittikçe bü-yüyordu. Snape yine Sirius'un önünde, çenesi göğsüne
447
vurarak garip bir şekilde havada süzülüyordu. Sonra birden -
Bir bulut hareket etti. Yerde donuk gölgeler oluştu. Grup, ay ışığı içinde kalmıştı.
Snape, birden duran Lupin, Pettigrew ve Ron'a çarptı. Sirius donup kaldı. Kolunu uzatıp Harry ve Her-mione'nin önünü kesti.
Harry, Lupin'in siluetini görebiliyordu. Kaskatı kesilmişti. Sonra kolu bacağı titremeye başladı.
"Eyvah -" diye yutkundu Hermione. "Bu gece İk-sir'ini almadı! Güvenli değil!"
"Koşun," diye fısıldadı Sirius. "Koşun! Hemen!"
Ne var ki Harry koşamazdı. Ron zincirle Pettigrew ve Lupin'e bağlıydı. Harry ileri doğru atıldı, ama Sirius onu göğsünden yakalayıp geriye savurdu.
"Bana bırak - KOŞ!"
Korkunç bir hırlama duyuldu. Lupin'in kafası uzuyordu. Vücudu da. Omuzlan kamburlaşıyordu. Yüzünde ve ellerinin çevresinde gözle görülür şekilde kıllar çıkıyordu, elleri bükülerek pençelere dönüşüyordu. Crookshanks'in tüyleri de havaya dikilmişti, geri geri gidiyordu -
Kurtadam arka ayakları üzerinde kalkıp uzun çenesini takırdatırken, Sirius Harry'nin yanından yok oldu. Muazzam, ayı gibi bir köpeğe dönüşerek ileri atıldı. Kurtadam kendini onu bağlayan prangalardan kurtarırken, köpek de onu ensesinden yakalayıp geriye, Ron ve Pettigrew'dan uzağa çekti. Çene çeneye kilitlenmişlerdi, pençeleriyle birbirlerini paralıyorlardı -
448
Harry gördüklerinin etkisiyle olduğu yere çakıldı kaldı; onların kavgasına öyle dalmıştı ki, başka hiçbir şeyi fark etmiyordu. Onu kendine getiren, Hermi-Dne'nin çığlığı oldu -
Pettigrevv, Lupin'in düşen asasını almak için yere atlamıştı. Sargılı bacağı üzerinde sağlam duramayan Ron düşmüştü. Bir pat sesi duyuldu, sonra parlak bir ışık görüldü - Ron yerde hareketsiz yatıyordu. Bir pal daha - Crookshanks havaya uçtu, sonra da yere yığıldı
"Expelliarmus!" diye haykırdı Harry, kendi asasını Pettigrew'a tutarak. Lupin'in asası havaya uçtu, gözden kayboldu. "Olduğun yerde kal!" diye bağırdı Harry, ileri doğru koştu.
Çok geç kalmıştı. Pettigrevv da dönüşüm geçirmişti. Harry onun kel kuyruğunun Ron'un ileri uzanmış kolundaki prangadan kamçı gibi savrulup geçtiğini gördü, otların arasından bir hışırtı geldi.
Bir uluma ile gümbür gümbür bir hırlama duyuldu; Harry dönünce kurtadamm kaçtığını gördü; dört nala Orman'a gfdiyordu -
"Sirius, Pettigrew gitti, fareye dönüştü!" diye bağırdı.
Sirius kan içindeydi, burnuyla sırtında derin yaralar vardı, ama Harry'yi duyunca yeniden fırlayıp

gitti. Ayak sesleri hızla uzaklaştı ve sessizliğe karıştı.
Harry ve Hermione, Ron'un yanına koştular.
"Ona ne yaptı?" diye fısıldadı Hermione. Ron'un gözleri yarı yarıya kapalıydı, ağzı açık kalmıştı. Kesinlikle canlıydı, soluk aldığını duyuyorlardı, ama onları tanıyora benzemiyordu.
449
"Bilmiyorum."
Harry çaresizce çevresine bakındı. Black de, Lupin de gitmişti... Yanlarında sadece Snape vardı, hâlâ bilinçsiz bir halde, havada asılı duruyordu.
Harry, saçını gözlerinden çekip doğru dürüst düşünmeye çalışarak, "Onları şatoya götürüp birine söyle-s?k iyi olur," dedi. "Gel -"
Ama sonra, karanlığın içinden kesik kesik bir havlama, bir inleme duydular, acı çeken bir köpeğin sesi...
"Sirius," diye mırıldandı Harry, gözlerini dikip karanlığa bakarak.
Bir an kararsız kaldı, ama o sırada Ron için yapabilecekleri bir şey yoktu. Black'in ise başı dertteydi -
Harry koşmaya başladı, Hermione hemen ardın-daydı. Acı havlama gölün yakınından geliyor gibiydi. Ona doğru seğirttiler ve Harry son sürat koşarken soğuğu fark etti, ama ne anlama geldiğini anlamadı -
Havlama birden durdu. Gölün kıyısına vardıklarında neden durduğunu gördüler - Sirius yeniden insana dönüşmüştü. İki büklüm bir halde, ellerini başına gö-türfıüştü.
"Haaayır," diye inledi. "Haaayır... lütfen..."
Ve Harry o anda onları gördü. En az yüz tane Ruh Emici, gölün çevresinden kara bir yığın halinde onlara doğru kayıyordu. HızUı döndü, o aşina, buz gibi soğuk içine nüfuz ediyordu, sis görüşünü bulandırıyordu. Karanlıkta her yandan beliren Ruh Emici'ler onları çember içine alıyordu.
"Hermione, mutlu bir şey düşün!" diye haykırdı
450
Harry. Asasını kaldırdı, görüşünü temizlemek için hızla gözlerini kırptı, zihninde hafif hafif yankılanmaya başlayan çığlıktan kurtulmak için kafasını salladı -
Vaftiz babamla birlikte oturacağım, Dursley'lerden ayrılıyorum.
Sirius'u ve yalnızca Sirius'u düşünmek için kendini zorladı ve büyülü sözleri söylemeye koyuldu: "Expecto patronum! Expecto patronum!"
Black titredi, yuvarlanarak döndü ve ölüm kadar solgun halde, yerde hareketsiz yattı.
iyileşecek. Gidip onunla birlikte oturacağım.
"Expecto patronum! Hermione, yardım et bana! Ex-pecto patronum!"
"Expecto -" diye fısıldadı Hermione, "expecto - ex-pecto -"
Ama yapamadı. Ruh Emici'ler onlara yaklaşıyordu, aralannda bir metre bile kalmamıştı. Harry ve Hermi-one'nin çevresinde kah bir duvar oluşturdular, daha da yakına geldiler...
"EXPECTO PATRONUM!" diye haykırdı Harry, ku-laklarındaki çığlığı silmeye çalışıyordu. "EXPECTO PATRONUM!"
Asasından ince bir gümüş demeti çıktı ve önünde sis gibi havada kaldı. Aynı anda Harry, hemen yanı başında Hermione'nin yığıldığını hissetti. Yalnızdı... tamamen yalnız...
"Expecto - expecto patronum -"
Harry dizlerinin soğuk otlara çarptığını hissetti. Sis gözlerini perdeliyordu. Büyük bir çabayla hatırlamaya
451
çalıştı - Sirius masumdu - masum - iyi olacağız - onunla oturacağım -
"Expecto patronum!" diye soludu.
Biçimsiz Patronus'unun cılız ışığında, bir Ruh Emi-ci'nin çok yakınında durduğunu gördü. Harry'nin yarattığı gümüş sis bulutundan geçemiyordu. Pelerinin altından ölü, yapış yapış bir el dışarı uzandı. Patro-nus'u yana itmek istermiş gibi bir hareket yaptı.
"Hayır - hayır -" diye soludu Harry. "O masum -expecto - expecto patronum -"
Onu gözlediklerini hissedebiliyordu, hırıltılı nefeslerini kötücül bir rüzgâr gibi çevresinde

duyuyordu. En yakındaki Ruh Emici onu ölçüp biçiyor gibiydi. Sonra yarı çürümüş ellerini kaldırdı - ve kukuletasını indirdi.
Gözlerin olması gereken yerde sadece ince, gri, lekeli bir deri vardı, boş göz yuvalarının üstüne bomboş gerilmişti. Ama bir ağzı vardı... Açık, biçimsiz bir delik, havayı bir ölüm hırıltısıyla emiyordu.
Harry felç edici bir korkuyla doldu, ne kıpırdayabiliyor, ne de""~konuşabiliyordu. Patronus'u titreşti ve öldü.
Beyaz sis onu körleştiriyordu. Mücadele etmesi gerekiyordu... erpecto patronum... göremiyordu... ve uzakta, o aşina çığlığı duyuyordu... expecto patronum... siste el yordamıyla Sirius'u aradı ve kolunu buldu... onu alamayacaklardı...
Ama bir çift kuvvetli, yapış yapış el birden Harry'nin boynuna dolandı. Yüzünü kaldırması için zorluyordu... Harry onun soluğunu hissediyordu... ön-
452
ce Harry'den kurtulacaktı... Harry onun kokmuş nefesini hissediyordu... annesi kulaklarında bağırıyordu... duyduğu son şey onun sesi olacaktı -
Ve sonra, onu boğan sisin arasından, gittikçe daha da parlak bir hal alan gümüşümsü bir ışık gördüğünü sandı... öne, çimlerin üstüne düştüğünü hissetti -
Harry, yüzükoyun yerde, kımıldayamayacak kadar zayıf ve hasta halde, titreyerek gözlerini açtı. Kör edici ışık, çevresindeki otları aydınlatıyordu... Çığlık durmuştu, soğuk geri çekiliyordu...
Birisi Ruh Emici'leri geri sürüyordu... onun, Siri-us'un ve Hermione'nin çevresinde daireler çiziyordu... Ruh Emici'lerin hırıl hırıl emme sesleri siliniyordu. Gidiyorlardı... hava yeniden ılınmıştı...
Harry geri kalan tüm kuvvetiyle başını birkaç santim kaldırdı ve ışığın içinde, dörtnala gölden geçen bir hayvan gördü. Gözleri terden bulanıklaşmış halde, onun ne olduğunu çıkarmaya çalıştı... bir tek boynuzlu at kadar parlaktı. Bilincini yitirmemek için mücadele eden Harry, karşı kıyıya varınca onun yavaşlayıp durmasını izledi. Bir anda, hayvanın saçtığı ışıkta, onu karşılayan birini gördü... elini kaldırarak onu okşayan birini... garip şekilde aşina gelen birini... ama, olamazdı...
Harry anlamıyordu. Artık düşünemiyordu. Gücünün son damlasının kendisini terk ettiğini hissetti ve bayılırken başı yere vurdu.
453
YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM
Hermione'nin Szm
"Çok şaşırtıcı bir iş... çok şaşırtıcı.. hiçbirinin ölmemesi mucize... hiç böyle şey duymadım... Doğrusu, senin orda olman büyük şans, Snape..."
'Teşekkür ederim, Bakan Bey."
"İkinci Sınıf Merlin Nişanı derim ben. Eğer kopara-bilirsem, Birinci Sınıf!"
"Gerçekten çok teşekkür ederim, Bakan Bey."
"Şuranda feci bir kesik var... Black yaptı herhalde."
"Aslında, Potter, Weasley ve Granger'dı, Bakan Bey..."
"Ne diyorsun!"
"Black onları büyülemişti, görür görmez anladım. Davranışlarına bakılırsa, bir Kafa Karıştırma Büyüsü. Onun masum olabileceğine inanıyor gibiydiler. Yaptıklarından sorumlu değillerdi. Öte yandan, onlar,n müdahalesi Black'in kaçmasına yol açabilirdi... belli ki Black'i tek başlarına yakalayabileceklerini sanıyorlardı. Şimdiye kadar pek çok şey yaptılar, hepsi yanlarına kaldı... Korkarım bu kendilerini pek üstün görmelerine yol
454
açmış... ve elbette Müdür de Potter'a hep olağandışı miktarda özgürlük tanımıştır -"
"Eh, yani şey, Snape... Harry Potter, biliyorsun... o söz konusu olunca hepimiz yelkenleri suya indiriyoruz."
"Ama yine de - acaba bu kadar özel muamele göstermekle ona iyilik mi ediliyor? Şahsen ben ona başka herhangi bir öğrenci gibi davranmaya çalışıyorum. Ve başka hangi öğrenci arkadaşlarını böyle bir tehlikeye atsa - en azından - okuldan uzaklaştırılırdı. Düşünün, Bakan Bey: Okulun bütün

kurallarına karşı gelerek - onun korunması için alınan bütün önlemlerden sonra - geceleyin okul arazisi dışına çıkmak, bir kurtadam ve bir caniyle beraber olmak - yasadışı olarak Hogsmeade'i de ziyaret ettiğine inanmam için nedenler var -"
"Vay, vay... Bakalım, Snape, bakalım... çocuk kesinlikle budalaca davranmış..."
Harry yatmış, gözleri sımsıkı yumulu, dinliyordu. Kendini çok dermansız hissediyordu. Duyduğu kelimelerin kulaklarından beynine ulaşması çok vakit alıyordu sanki. Bu yüzden de anlamakta zorlanıyordu. Kolları bacakları kurşun gibiydi, gözkapakları açamayacağı kadar ağırdı... Burada, bu rahat yatakta, sonsuza kadar yatmak istiyordu...
"Beni asıl şaşırtan, Ruh Emici'lerin davranışı oldu... onların geri çekilmesine neyin yol açtığı konusunda bir fikrin var mı, Snape?"
"Hayır, Bakan Bey. Ben ayıldığımda, okul girişindeki mevzilerine dönüyorlardı..."
455
"Olağanüstü. Ve buna rağmen Black, Harry ve kız -"
"Onlara ulaştığımda hepsi bilincini yitirmiş durumdaydı. Black'i bağlayıp ağzını tıkadım tabii, büyüyle sedyeler yarattım ve hepsini dosdoğru şatoya geri getirdim."
Bir duraklama oldu. Harry'nin beyni artık biraz daha hızlı çalışıyor gibiydi ve bu hızla birlikte, mide boşluğu kemiriliyörmüş gibi bir duyguya kapılmıştı...
Gözlerini açtı.
Her şey biraz flu görünüyordu. Biri Harry'nin gözlüğünü çıkarmıştı. Karanlık hastane kanadında yatıyordu. Koğuşun sonunda, sırtı ona dönük, bir yatağın üzerine eğilmiş Madam Pomfrey'yi seçebiliyordu. Harry gözlerini kıstı. Madam Pomfrey'nin kolunun altından Ron'un kızıl saçları görülebiliyordu.
Harry yastığın üzerinde başını oynattı. Sağındaki yatakta Hermione yatıyordu. Yatağına ay ışığı vuruyordu. Onun da gözleri açıktı. Taşlaşmış gibiydi, Harry'nin uyanık olduğunu fark edince parmağını dudaklarına götürdü, sonra da hastane kanadı kapısını işaret etti. Kapı arahKh, Cornelius Fudge ile Snape'in sesleri, oradan, dışarıdaki koridordan geliyordu.
Madam Pomfrey karanlık koğuşta çabuk çabuk yürüyerek Harry'nin yatağına geldi. Harry ona bakmak için o'öndü. Madam Pomfrey'nin elinde, hayatında gördüğü en büyük çikolata vardı. Çikolatadan çok, küçük bir kayaya benziyordu.
Canlı bir sesle, "Aa, uyanmışsın!" dedi Madam Pomfrey. Çikolatayı Harry'nin yatağının başucundaki
456
komodinin üstüne koydu ve küçük bir çekiçle parçalara bölmeye koyuldu.
Harry ve Hermione bir ağızdan, "Ron nasıl?" dediler.
Madam Pomfrey keyifsizce, "Yaşayacak," dedi. "Sizin ikinize gelince... burada kalacaksınız, yani ben ikinizin de - Potter, ne yaptığını sanıyorsun sen?"
Harry yerinde doğrulmuş, gözlüğünü tnkıyor ve asasını alıyordu.
"Müdür'ü görmem gerek," dedi.
"Potter," dedi Madam Pomfrey, sakinleştirici bir tavırla, "tamam. Black'i yakaladılar. Yukarıya kilitlendi. Ruh Emici'ler her an Öpücük işlemini gerçekleştirebilirler-"
"NE?"
Harry yataktan aşağı atladı; Hermione de aynı şeyi yapmıştı. Ama Harry'nin çığlığı dışarıdan, koridordan duyulmuştu. Bir saniye sonra Cornelius Fudge ile Sna-pe koğuşa girdiler.
"Harry, Harry, neler oluyor?" dedi sarsılmış görünen Fudge. "Yatağında olmalısın - çikolata yedi mi?" diye sordu Madam Pomfrey'ye endişeyle.
"Bakan Bey, dinleyin!" dedi Harry. "Sirius Black masum! Peter Pettigrew yalandan ölmüş gibi yaptı! Bu akşam onu gördük! Ruh Emici'lerin Sirius'a bunu yapmalarına izin veremezsiniz, o -"
Ama Fudge yüzünde hafif bir tebessümle başını sallıyordu.
"Marn, I l.ırrv, kafan çok karışmış, çok zor anlar ya-
457
şadın. Sırtüstü yat şimdi, her şey kontrolümüz altında..."
"HAYIR, DEĞİL!" diye feryat etti Harry. "YANLIŞ ADAMI YAKALADINIZ!"
"Bakan Bey, lütfen dinleyin," dedi Hermione, o da Harry'nin yanına koşmuştu ve Fudge'ın yüzüne

yalvarırcasına bakıyordu. "Ben de onu gördüm. Ron'un fare-siydi, o bir Animagus, yani Pettigrew, ayrıca -"
"Görüyorsunuz ya, Bakan Bey," dedi Snape. "Kafaları karışmış, ikisinin de... Black iyi iş çıkarmış..."
"KAFAMIZ KARIŞMIŞ FALAN DEĞİL!" diye kük-redi Harry.
Madam Pomfrey kızgınlıkla, "Bakan Bey! Profesör!" dedi. "Gitmeniz konusunda ısrar ediyorum. Pot-ter benim hastam ve üzülmemesi gerekiyor!"
"Ben üzgün değilim, onlara neler olduğunu anlatmaya çalışıyorum!" dedi Harry öfkeyle. "Bir dinleseler -"
Ama Madam Pomfrey birden Harr/nin ağzına koca bir parça çikolata aktı. Harry boğulur gibi oldu, kadın da bu fırsattan yararlanıp onu zorla yemden yatağa yatırdı.
"Şimdi, lütfen, Bakan Bey, bu çocukların bakıma ihtiyaçları var. Lütfen gidin -"
Kapı yeniden açıldı. Gelen Dumbledore'du. Harry ağzını dolduran çikolatayı büyük zorlukla yutup yeniden ayağa kalktı.
"Profesör Dumbledore, Sirrus Black -"
"Tanrı aşkına!" dedi Madam Pomfrey, kendini kaybetmiş bir halde. "Burası hastane kanadı mı, değil mi? Müdür Bey, ısrar etmek zorundayım -"
458
"Özür dilerim, Poppy, ama Mr Potter ve Miss Granger'la biraz konuşmam gerek," dedi Dumbledo-re sakin sakin. "Az önce Sirius Black'le konuşuyordum -"
"Eminim ki size de Potter'ın kafasına soktuğu masalı anlatmıştır," dedi Snape tükürür gibi. "Bir fare hakkında, sözde Pettigrew sağmış -"
"Gerçekten de Black'in hikâyesi buydu," dedi Dumb-ledore, dar çerçeveli gözlüğünün arkasından Snape'i dikkatle süzerek.
"Peki ya benim tanıklığımın hiç mi değeri yok?" diye hırladı Snape. "Peter Pettigrevv Bağıran Baraka'da değildi, arazide de izine rastlamadım."
Hermione ciddiyetle, "Çünkü kendinizden geçmiştiniz de ondan, Profesör!" dedi. "Vaktinde gelmediğiniz için duymadınız -"
"Miss Granger, ÇENENİZİ TUTUN!"
"İyi de, Snape," dedi Fudge, şaşırmış görünüyordu, "küçük hanımın zihni karışık, hoşgörüyle yaklaşmalıyız-"
Dumbledore onun lafını kesti, "Harry ve Hermione ile yalnız konuşmalıyım," dedi. "Cornelius, Severus, Poppy - lütfen bizi yalnız bırakın."
"Müdür Bey!" diye feveran etti Madam Pomfrey. "Tedaviye ihtiyaçları var, istirahata -"
"Bu konunun beklemeye tahammülü yok," dedi Dumbledore. "Israr etmek zorundayım."
Madam Pomfrey dudaklarını büzdü ve hızla koğuşun öbür ucundaki odasına yürüdü, kapıyı da arkasm-
459
dan çarptı. Fudge yeleğinden sarkan büyük, altın cep saatine baktı.
"Ruh Emici'ler gelmiş olmalı," dedi. "Gidip onları bulayım. Dumbledore, yukarıda görüşürüz."
Kapıya gitti ve Snape için açık tuttu, ama Snape yerinden kıpırdamamıştı.
Göz1 eri Dumbledore'un yüzüne dikili, "Black'in hikâyesinin tek kelimesine inanmıyorsunuz elbette," diye fısıldadı Snape.
"Harry ve Hermione ile yalnız konuşmak istiyorum," diye tekrarladı Dumbledore.
Snape ona doğru bir adım attı.
"Sirius Black daha on altı yaşındayken cinayet işleyebileceğini göstermişti," diye soludu. "Bunu unutmadınız, değil mi, Müdür Bey? Bir zamanlar beni öldürmeye kalkıştığını unutmadınız, değil mi?"
Dumbledore yavaşça, "Hafızam her zaman olduğu kadar güçlü, Severus," dedi.
Snape birden döndü ve Fudge'ın hâlâ tuttuğu kapıdan dışarı rap rap yürüdü. Kapı onun arkasından kapanınca, DumBledore, Harry ve Hermione'ye döndü. İkisi aynı anda heyecanla konuşmaya başladılar.

"Profesör, Black doğru söylüyor, biz Pettigrew'u gördük -"
"- Profesör Lupin kurtadama dönüşünce kaçtı -"
"- o bir fare -"
"- Pettigrew ön pençesini, yani parmağını demek istiyorum, onu kesmiş -"
"- Ron'a Pettigrevv saldırdı, Sirius değil -"
460
Ama Dumbledore elini kaldırarak bu açıklama selini durdurdu.
"Şimdi dinleme sırası sizde, sözümü kesmemenizi rica ediyorum, çünkü çok az vaktimiz var," dedi yavaşça. "Black'in hikâyesini destekleyecek bir nebze kanıt bile yok, sizin sözlerinizden başka - ve on üç yaşındaki iki büyücünün sözleri kimseyi ikna etmez. Bir sokak dolusu görgü tanığı Sirius'un Pettigrew'u öldürdüğüne yemin etti. Ben kendim Bakanlık'ta ifade verip Pot-ter'ların Sır Tutucu'sunun Sirius olduğunu söyledim."
Kendini tutamayan Harry, "Profesör Lupin size anlatır-"dedi.
"Profesör Lupin şu anda Orman'ın derinliklerinde, kimseye hiçbir şey anlatacak hali yok. Yeniden insana dönüştüğünde, iş işten geçmiş olacak, Sirius ölüden de beter hale gelecek. Ayrıca aramızdan çoğu kurtadamla-ra hiç güvenmediği için, onun desteğinin de pek bir anlam taşımayacağını ekleyeyim - ve Sirius'la ikisinin eski dost olmaları -"
"Ama -"
"Dinle beni, Harry. Çok geç, anlıyor musun? Profesör Snape'in olaylara ilişkin yorumunun sizinkinden çok daha ikna edici olduğunu anlaman gerek."
Hermione çaresizce, "Sirius'tan nefret ediyor," dedi. "Sırf Sirius ona aptalca bir şaka yaptı diye -"
"Sirius masum bir adam gibi hareket etmedi. Şişman Hanım'a yönelik saldırı - Gryffindor Kulesi'ne bıçakla girmek - Ölü ya da diri, Pettigrew olmadan Profesör Snape'in ifadesini geçersiz kılma şansımız sıfır."
461
"Ama siz bize inanıyorsunuz."
"Evet, inanıyorum," dedi Dumbledore sakin sakin. "Ama başkalarının hakikati görmesini sağlayacak ya da Sihir Bakam'm aşacak gücüm yok..."
Harry onun ağırbaşlı yüzüne baktı ve sanki ayaklarının altındaki toprak birden çekilmiş gibi bir hisse kapıldı. Dumbledore'un her şeyi halledebileceği fikrine alışmıştı. Onun mucizevi bir çözüm yaratmasını beklemişti. Ama hayır... son umutları da yok olup gitmişti işte.
Dumbledore ağır ağır, "Bizim ihtiyacımız olan şey," dedi ve açık mavi gözleri Harry'den Hermione'ye çevrildi, "daha fazla zaman."
"Ama -" diye başladı Hermione. Sonra gözleri yusyuvarlak oldu. "OH!"
"Şimdi, iyi dinleyin," dedi Dumbledore, çok alçak sesle, ama çok anlaşılır şekilde konuşuyordu. "Sirius yedinci katta Profesör Flitwick'in odasında kilitli. Batı Kule-si'nin sağdan on üçüncü penceresi. Eğer her şey yolunda giderse, bu aKşam birden fazla masum cam kurtarabilirsiniz. Ama şunu unutmayın, ikiniz de. Asla görülmemelisiniz. Miss Granger, yasayı biliyorsunuz - nelerin tehlikede olduğunu biliyorsunuz... gö-rül-me-me-li-si-niz."
Harry'nin neler olup bittiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Dumbledore döndü ve kapıya varınca yine onlara baktı.
"Sizi içeri kilitliyorum. Şu anda -" saatine baktı, "gece yarısına beş var. Miss Granger, üç devir yaptırsanız yeter sanırım. İyi şanslar."
462
"İyi şanslar mı?" diye tekrarladı Harry, kapı Dumb-ledore'un arkasından kapanırken. "Üç devir mi? Neden söz ediyor? Ne yapmamız gerek?"
Ama Hermione yakasından elini sokmuş, el yordamıyla cüppenin altından çok uzun ve çok ince bir altın zincir çıkarmakla meşguldü.
"Harry, buraya gel," dedi telaşla. "Çabuk!"
Harry onun yanına gitti, iyice afallamıştı. Hermione zinciri uzatıyordu. Harry onun ucundan sarkan minik, parıldayan bir kum saati gördü.
"İşte-"

Hermione zinciri onun da boynuna dolamıştı.
"Hazır mısın?" dedi soluk soluğa.
"Ne yapıyoruz?" dedi Harry, neler olup bittiğini zerre kadar anlamıyordu.
Hermione kum saatini üç kere çevirdi.
Karanlık koğuş yok oldu. Harry büyük bir hızla geriye doğru uçtuğu hissine kapıldı. Yanından bulanık bir renkler ve şekiller denizi geçip gitti; kulakları zonklu-yordu Bağırmak istedi, ama kendi sesini duyamadı -
Ama lvıtden ayaklarının altında sert zemini hissetti, her şey yeniden odak noktasına oturdu - Boşalmış Giriş Salonu'nda Hermione'nin yanında duruyordu, açık ön kapılardan taş döşemeye altın renkte bir güneş ışığı seli vurmuştu. Telaşla dönüp Hermi-one'ye baktı, kum saatinin zinciri boynunu kesiyordu.
"Hermione, ne -?"
"Gir şuraya!" Hermione, Harry'nin kolunu tutup onu salonun öbür yanına, bir süpürge dolabının kapısı-
463
na sürükledi. Kapıyı açtı, Harry'yi içeri, kovalarla yer bezlerinin arasına itti. Kendi de arkasından girdi ve kapıyı çarparak kapattı.
"Ne - nasıl - Hermione, neler oluyor?" .
"Zamanda geriye gittik," diye fısıldadı Hermione, karanlıkta Harry'nin boynundaki zinciri çıkararak. "Üç saat geriye..."
Harry kendi bacağını bulup iyice bir çimdikledi. Canı çok acıdı, böylece çok garip bir rüya görüyor olma ihtimali de ortadan kalkmış oldu.
"Ama -"
"Şişşt! Dinle! Birileri geliyor! Sanırını - sanırım bu gelenler biz olabiliriz!"
Hermione kulağını dolap kapısına yapıştırmıştı.
"Salondan gelen ayak sesleri... evet, sanırım Hag-rid'e gidiyoruz!"
"Yani şimdi sen bana," diye fısıldadı Harry, "hem burada bu dolapta, hem de orada dışarıda olduğumuzu mu söylüyorsun?"
"Evet," dedi Hermione, kulağı hâlâ dolap kapısına yapışıktı. "Biz olduğumuza eminim... üç kişiden fazla değilmiş gibi geliyor kulağa... ve ağır ağır yürüyoruz, çünkü Görünmezlik Pelerini'nin altındayız -"
Sustu, yine dikkatle dinliyordu.
"Ön basamaklardan indik..."
Hermione tersine dönmüş bir kovanın üzerine oturdu; son derece endişeli görünen Harry ise birtakım sorulara cevap verilmesini istiyordu.
"O kum saati gibi şeyi nerden aldın?"
464
"Ona Zaman Döndürücü deniyor," diye fısıldadı Hermione. "Okuldaki ilk günümüzde Profesör McGo-nagall'dan aldım. Bütün derslerime girebilmek için bütün yıl kullandım. Profesör McGonagall kimseye söylememem için bana yemin ettirdi. Onu alabileyim diye Sihir Bakanlığı'na bir sürü mektup yazmak zorunda kaldı. Onlara örnek bir öğrenci olduğumu ve bunu derslerim dışında hiçbir şey için asla, asla kullanmayacağımı söyledi... Geriye dönebilmek için boyuna çevirip duruyorum, aynı anda birden fazla derse bu sayede girdim, anlıyor musun? Ama...
"Harry, Dıımbledore'ıın ne yapmamızı istediğini anlamıyorum. Neden üç saat geri gitmemizi söyledi? Bunun Sirius'a ne faydası olacak?"
Harry onun gölgeli yüzüne baktı.
Yavaşça, "Şu sıralarda bir şey olmuş olmalı," dedi. ''Onu değiştirmemizi istiyor. Ne oldu? Üç saat önce Hagrid'e doğru yürüyorduk..."
"Şimdi üç saat öncesi ve Hagrid'e doğru yürüyoruz işte," dedi Hermione. "Az önce kendimizi binadan çıkarken duyduk..."
Harry kaşlarını çattı, konsantre olmaya çalışarak beynini sulandırıyormuş gibi hissediyordu.
"Dumbledore az önce dedi ki - birden fazla masum canı kurtarabileceğimizi söyledi..." Ve birden

anladı. "Hermione, Şahgaga'yı kurtaracağız!"
"İyi ama - bunuıi Sirius'a ne yararı olacak?"
"Dumbledore dedi ki - bize pencerenin nerede olduğunu söyledi - Flitvvick'in odasının penceresi! Siri-
465
us'u oraya kilitlemişler! Şahgaga'yı o pencereye uçurup Sirius'u kurtarmamız gerek! Sirius, Şahgaga'mn sırtında kaçabilir - ikisi de kaçabilir!"
Harry'nin görebildiği kadarıyla, Hermione'nin yüzünde dehşete düşmüş bir ifade vardı.
"Eğer bunu görülmeden başarırsak, mucize olur!"
"Eh, denememiz gerek, değil mi?" dedi Harry. Ayağa kalkıp o da kulağını kapıya yapıştırdı.
"Kimse yok galiba... hadi, gidelim..."
Harry dolap kapısını itip açtı. Giriş Salonu boştu. Ellerinden geldiği kadar sessizce ve süratle, dolaptan dışarı fırlayıp taş merdivenlerden indiler. Gölgeler uzamaya başlamıştı bile, Yasak Orman'daki ağaçların tepeleri bir kez daha altın gibi parıldıyordu.
"Ya pencereden bakan varsa -" diye mızıldandı Hermione, arkalarında kalan şatoya bakarak.
Harry kararlı bir şekilde, "O zaman koşarız," dedi. "Dosdoğru Orman'a, tamam mı? Bir ağacı falan siper alıp nöbet tutarız -"
"Tamâm, ama seraların etrafından dolanalım," dedi Hermione soluk soluğa. "Hagrid'in ön kapısından uzak durmamız gerek, yoksa kendimizi görürüz! Artık Hag-rid'e neredeyse varmış olmalıyız!"
Bir yandan onun ne demek istediğini anlamaya çalışan Harry, bir koşu kopardı, Hermione de arkasından geliyo'du. Sebze tarhından geçerek seralara vardılar, bir an onların arkasında durakladıktan sonra da koşabildikleri kadar hızla Şamarcı Söğüt'ün etrafından dolanıp Ör man'a sığındılar...
466
Harry, ağaçların gölgelerinde kendini güvencede hissedince döndü; birkaç saniye sonra Hermione de nefes nefese yanma geldi.
"Tamam," diye soludu, "gizlice Hagrid'in oraya gitmemiz gerek. Sakın görüneyim deme, Harry..."
Orman'in kıyısından gitmeye özen göstererek, ağaçların arasından sessizce geçtiler. Hagrid'in evinin önünü gördükleri anda, kapının vurulduğunu duydular. Hemen geniş gövdeli bir meşe ağacının ardına gizlenip iki tarafından gözetlemeye koyuldular. Hagrid kapısının eşiğinde belirmişti, solgun bir yüzle ve tir tir titreyerek, kim geldi diye etrafına bakındı. Ve Harry kendi sesini duydu.
"Biziz. Üstümüzde Görünmezlik Pelerini var. Bizi içeri al da çıkaralım."
"Gelmemeliydiniz!" diye fısıldadı Hagrid. Ama sonra geri çekilip, girmelerine izin verdi ve hemen kapıyı kapattı.
Harry hararetle, "Bu şimdiye kadar yaptığımız en tuhaf şey," dedi.
"Biraz ileri gidelim," diye fısıldadı Hermione. "Şah-gaga'nın daha yakınında olmamız gerek!"
Hagrid'in balkabağı tarhının çevresini saran çite bağlanmış sinirli Şahgaga'yı görene kadar, ağaçlar arasından sessizce ilerlediler.
"Şimdi mi?" diye fısıldadı Harry.
"Hayır!" dedi Hermione. "Eğer şimdi çalarsak, Ko-mite'deki adamlar Hagrid'in onu serbest bıraktığını sanır! Onlar Şahgaga'yı dışarıda bağlı görene kadar beklememiz gerek!"
467
"O zaman da yaklaşık altmış saniyemiz kalır," dedi Harry. Bu iş giderek imkânsız görünmeye başlamıştı.
Tam o anda, Hagrid'in kulübesinin içinden bir şangırtı koptu.
Hermione, "İşte Hagrid süt si rahisini kırdı," diye fısıldadı. "Biraz sonra ben Scabbers ı bulacağım -"
Sahiden de birkaç dakika sonra Hermione'nin hayret çığlığını duydular.
"Hermione," dedi Harry birden, "'fa biz - ya biz içeri dalsak, Pettigrew'u yakaladığım.^ gibi -"
"Hayır!" dedi Hermione dehşet x»lu bir fısıltıyla. "Anlamıyor musun? En önemli buyuculuk

yasalarından birine karşı geliyoruz! Kimse zamanı değiştirme-meli, hiç kimse! Dumbledore'u duydun, eğer görünür-sek-"
"Bizi sadece kendimiz görürüz, bir de Hagrid!"
"Harry, kendini Hagrid'in kulübesine dalarken görsen ne yapardın sence?"
"Herhalde - herhalde aklımı kaçırırdım," dedi Harry. "Ya d"a işin içinde Kara Büyü var sanırdım -"
"Aynen öyle! Anlayamazdın, hatta belki de kendine saldırırdın! Anlamıyor musun? Profesör McGonagall bana zamanla oynayan büyücülerin başına ne korkunç şeyler geldiğini anlattı... Birçoğu geçmişteki ya da gelecekteki benliklerini yanlışlıkla öldürmüş!"
"Tamam!" dedi Harry. "Sadece bir fikirdi, düşündüm ki-"
Ama Hermione onu dirseğiyle dürtüp şatoyu işaret etti. Harry uzaktaki ön kapıları rahatça görebilmek için
468
başını biraz oynattı. Dumbledore, Fudge ve yaşlı Komite üyesi ile cellat Macnaiı merdivenlerden iniyorlardı.
"Dışarı çıkmak üzereyiz," dedi Hermione.
Gerçekten de biraz sonra Hagrid'in arka kapısı açıldı ve Harry, kendisi, Ren ve Hermione'nin Hagrid'le birlikte çıktıklarını gördü. Bu kesinlikle hayatının en garip duygusuydu: Bir ağacın arkasına gizlenip kendisinin bir balkabağı tarhında duruşunu gözlemek.
"Bir şey yok, Gaga," dedi Hagrid Şahgaga'ya. "Bir şey yok..." Sonra Harry, Ron ve Hermione'ye döndü. "Hadi," dedi. "Gidin."
"Hagrid, yapamayız -"
"Onlara gerçekte ne olduğunu anlatırız -"
"Onu öldüremezler -"
"Gidin! Durum zaten fena, bir de siz başınızı derde sokmayın!"
Harry, balkabağı tarhındaki Hermione'nin, Görün-mezlik Pelerini'ni Ron'la ikisinin üstüne çekişini seyretti.
"Çabuk gidin. Dinlemeyin..."
Hagrid'in ön kapısı çalındı. İnfaz heyeti gelmişti. Hagrid geri dönerek, arka kapıyı aralık bırakıp kulübesine girdi. Harry kulübeyi çepeçevre saran otların parça parça yassılışını izledi ve giden üç çift ayak sesi duydu. O, Ron ve Hermione gitmişlerdi... Ama ağaçlar arasında saklanan Harry ve Hermiorıe, arka kapıdan kulübede neler olduğunu duyabiliyorlardı.
Macnair'in soğuk sesi geldi: "Hayvan nerde?"
"Dışar-dışarıda," dedi Hagrid çatlak bir sesle.
. 469
Hagrid'in penceresinde Macnair'in Şahgaga'ya bakan yüzü belirince, Harry başını geri çekti. Sonra Fud-ge'ı duydular.
"Şimdi sana - şey - resmi infaz duyurusunu okumamız gerek, Hagrid. Elimi çabuk tutacağım. Ve sonra da seninle Macnair'in imzalamanız gerekiyor. Macnair, sen de dinlemelisin, prosedür böyle -"
Macnair'in yüzü pencereden kayboldu. Ya şimdi ya hiç.
"Bekle burda," diye fısıldadı Harry Hermione'ye. "Ben hallederim."
Fudge'ın sesi tekrar duyulurken, Harry ağacın arkasından fırladı, çitten atlayıp balkabağı tarhına girdi .ve Şahgaga'ya yaklaştı.
"Tehlikeli Hayvanların itlafı Komitesi, bundan böyle kendisinden hükümlü diye söz edilecek olan Hipogrif Şahgaga'nm 6 Haziran'da günbatımında infaz edilmesini karar altına -"
Harry gözlerim kırpmamaya özen göstererek Şahgaga'nm vahşi, turuncu gözüne bir kez daha baktı ve yere eğilerek selam verdi. Şahgaga pullu dizlerinin üzerine çöktü, sonra yeniden ayağa kalktı. Harry onu çite bağlayan ipi çözmeye çalıştı.
"... boynu vurularak infaz edilmeye mahkûm edildi; infazı Komite'nin tayin edilmiş celladı VJalden Macnair yerine getirecek..." »
"Gel, Şahgaga," diye mırıldandı Harry, "gel, sana yardım edeceğiz. Ses çıkarma... ses çıkarma..."
"... aşağıdaki tanıklar huzurunda. Hagrid, sen burayı imzalıyorsun..."
470

Harry bütün gücüyle ipe asıldı, ama Şahgaga ön ayaklarını yere gömmüştü.
Komite üyesinin tiz ve keskin sesi, Hagrid'in kulübesinin içinden, "Eh, hadi bitirelim şu işi," dedi.
"Hag-rid, belki de sen içeride kalsan daha iyi olur -"
"Hayır, ben - ben onunla olmak istiyorum... Yalnız kalmasın istiyorum -"
Kulübenin içinden ayak sesleri yankılandı.
"Şahgaga, kıpırda!" diye tısladı Harry.
Harry, Şahgaga'nın boynundaki ipe daha da kuvvetle asıldı. Hipogrif, kanatlarını sinirli sinirli hışırdatarak yürümeye başladı. Ama Orman'la aralarında hâlâ üç metreden fazla mesafe vardı, Hagrid'in arka kapısından tabak gibi görünüyorlardı.
Dumbledore'un sesi geldi: "Bir dakika lütfen, Mac-nair," diyordu, "senin de imzalaman lazım."
Ayak sesleri durdu. Harry ipe asıldı. Şahgaga, gagasını gürültüyle şaklattı ve biraz daha hızlı yürüdü.
Hermione'nin beyaz yü/.ü bir ağacın arkasından uzanmıştı.
Sesini çıkarmadan ağzını oynatarak, "Harry, çabuk!" dedi.
Harry kulübenin içinde konuşan Dumbledore'nn sesini hâlâ duyabiliyordu. İpi bir kez daha çekiştirdi. Şahgaga gönülsüz gönülsüz tırısa kalktı. Ağaçlara varmışlardı...
"Çabuk! Çabuk!" diye inledi Hermione, ağacının altından fırlayıp ipi yakaladı ve Şahgaga'yı daha hızlı hareket ettirmek için o da ipe asıldı. Harry omzunun üs-
471
tünden arkaya baktı. Şimdi görülmüyorlardı, Hagrid'in bahçesini de hiç görmüyorlardı.
"Dur!" diye fısıldadı Hermione'ye. "Bizi duyabilirler-"
Hagrid'in arka kapısı gürültüyle açıldı. Harry, Her-mione ve Şahgaga oldukları yerde kaldılar. Hipogrif de dikkatle dinlermiş gibiydi.
Sessizlik... sonra -
Komite üyesinin tiz sesi, "Nerede?" diye sordu. "Hayvan nerede?"
Cellat öfkeyle, "Buraya bağlıydı!" dedi. "Gözlerimle gördüm! Şuracıkta!"
"Ne olağanüstü," dedi Dumbledore. Sesinde belli belirsiz bir keyif seziliyordu.
"Gaga!" dedi Hagrid boğuk boğuk.
Bir vıjt sesi, sonra da bir baltanın vuruşu duyuldu. Cellat baltasını kızgınlıkla çite savurmuştu.
Sonra bir ulumadır koptu, bu sefer Hagrid'in hıçkırıklar arasında söylediklerini duyabiliyorlardı.
"Gitmiş! Gitmiş! O güzel gagacığına şükürler olsun, gitmiş! İpi~çekip serbest kalmış olmalı! Gaga, benim akıllı oğlum!"
Şahgaga ipi çekiştirmeye başladı, Hagrid'in yanına gitmek istiyordu. Harry ve Hermione ipe daha da sıkı yapıştılar ve onu durdurmak için topuklarını Orman'ın zeminine gömdüler.
"Biri onu çözmüş!" diye homurdamyordu cellat. "Araziyi aramalıyız, Orman'ı -"
"Macnair, eğer Şahgaga gerçekten çalındıysa, hırsı-
472
zın onu yayan olarak buradan götürdüğünü düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu Dumbledore. Hâlâ eğle-niyormuş gibi bir hali vardı. "İstersen gökleri ara... Hagrid, bir fincan çay iyi gider. Ya da koca bir kadeh konyak."
"Ta-tabii, Profesör," dedi Hagrid. Sesi, mutluluktan bitkin düşmüş gibi çıkıyordu. "Buyrun, buyrun..."
Harry ve Hermione dikkatle dinledi. Ayak sesleri duydular, sonra celladın alçak sesle ettiği küfürleri, kapının kapanmasını. Sonra bir kez daha ortalığa sessizlik çöktü.
"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı Harry, etrafına bakarak.
Çok sarsılmış görünen Hermione, "Burada saklanmamız gerek," dedi. "Onlar şatoya dönene kadar beklemeliyiz. Sonra da Şahgaga'yı Sirius'un penceresine uçurmak için ortalığın güvenli olmasını bekleriz. Orada daia uzun süre kalmayacak çünkü... off, çok zor olacak..."
Omzuuun üstünden endişeyle Orman'ın derinliklerine baktı. Güneş batıyordu.
Harry uzun uzun düşünüp, "Burada kalamayız," dedi. "Şamara Söğüt'ü görebilecek bir yerde olmamız gerek, yoksa ne olup bittiğini bilemeyiz."
"Tamam," dedi Hermione, Şahgaga'nın ipine daha da sıkı sarıldı. "Ama unutma Harry,

görülmememiz gerek..."
Ormanın kıyısından harekete geçtiler, çevrelerine yoğun bir karanlık çöküyordu. Sonunda aralarından
473
Söğüt'ü seçebildikleri bir ağaç kümesinin arkasına saklandılar.
"Ron orda!" dedi Harry birden.
Karanlık bir şekil çimenlerin üzerinde koşarken, haykırışı sakin gece havasında yankılanıyordu.
"Çekil onun yanından - çekil - Scabbers, gel bu/riya ~"
Ve sonra bir anda iki gölgenin daha belirdiğini gördüler. Harry, kendisiyle Hermione'nin Ron''i kovalamalarını gözledi. Sonra Ron'un pike yaptığını gördü.
"Yakaladım işte! Defol surdan, seni pis kedi -"
"İşte Sirius!" dedi Harry. Köpeğin kocaman gölgesi, Söğüt'ün köklerinden dışarı sıçramıştı. Harry'yi devirmesini, sonra Ron'u yakalamasını gördüler...
Harry, köpeğin Ron'u köklerin içine çekmesini izlerken, "Buradan daha da kötü görünüyor, değil mi?" dedi. "Off - bak, ağaç beni patakladı - seni de - amma tuhaf iş ~"
Şamarcı Söğüt gıcırdıyor ve alt dallarını kamçı gibi savuruyordu. Kendilerinin, gövdeye erişmeye çalışarak oraya buraya .koşturduklarını görüyorlardı. Sonra ağaç donup kaldı.
"Crookshanks yumruya bastı/' dedi Hermione.
"Ve işte gidiyoruz..." diye mırıldandı Harry. "İçeri girdik."
Onların gözden kaybolduğu anda, ağaç yeniden hareket etmeye başladı. Birkaç saniye sonra hayli yakından ayak sesleri duydular. Dumbledore, Macnaır, Fudge ve yaşlı Komite üyesi, şatoya doğru gidiyorlardı.
474
"Tam biz tünele indikten sonra!" dedi Hermione. "Keşke Dumbledore da bizimle gelseydi..."
Harry acı acı, "O zaman Macnair ve Fudge da gelirdi," dedi. "Ve nesine istersen iddiaya girerim ki, Fudge Macnair'e, Sirius'u oracıkta öldürmesini söylerdi..."
Dört adamın şato merdivenlerinden çıkıp gözden kaybolmasını izlediler. Birkaç dakika süreyle ortalık boş kaldı. Sonra -
"İşte Lupin geliyor!" dedi Harry. Taş merdivenlerden koşarak inip Söğüt'e hızla yaklaşan bir başka gölge görmüşlerdi. Harry gökyüzüne baktı. Bulutlar ayı tamamen örtüyordu.
Lupin'in yerden kırık bir dal alarak gövdedeki yumruyu itmesini gözlediler. Ağaç mücadele etmeyi bıraktı ve Lupin de onun köklerindeki yankta gözden kayboldu.
"Keşke Pelerin'i alsaydı," dedi Harry. "Oracıkta duruyor..."
Hermione'ye döndü.
"Şimdi fırlayıp gitsem, kapıp gelsem, Snape onu asla ele geçiremezdi ve -"
"Harry, görülmememiz gerekl"
Harry ona hırsla, "Buna nasıl dayanabiliyorsun?" diye sordu. "Orada öylece durup her şeye tanık olmaya?" Bir an durakladı. "Pelerin'i kapıp geleceğim!"
"Harry, hayır!"
Hermione, Harry'nin cüppesinin arkasını tam zamanında yakaladı. Tam o anda bir şarkı göklere yükseldi. Hagrid'di bu, avaz avaz şarkı söyleyerek ve hafifçe
475
yalpalayarak şatoya doğru çıkıyordu. Elinde koca bir şişeyi sallıyordu.
"Gördün mü?" diye fısıldadı Hermione. "Neler olabilirdi, gördün mü? Göz önünde olmamamız gerek. Hayır, Şahgaga!"
Hipogrif, Hagrid'e gitmek için gene çılgınca çabalıyordu. Harry de ipini tutarak onu geri çekmeye çalıştı. Hagrid'in çakırkeyif halde avare avare şatoya gidişini izlediler. Gözden kayboldu. Şahgaga gitmek için mücadele etmeyi bıraktı. Başı hüzünle sarktı.
Daha iki dakika olmamıştı ki, şatonun kapılan bir kez daha savrularak açıldı ve Snape dışarı fırlayıp Sö-ğüt'e doğru koşmaya koyuldu.
Snape'in ağacın yanında durup etrafa bakmasını gözlerlerken, Harry'nin yumrukları sıkıldı. Snape Pele-rin'i aldı ve kaldırıp baktı.

"Çek pis ellerini onun üstünden!" diye homurdandı Harry alçak sesle.
"Hişşt!"
Snape, ağacı dondurmak için Lupin'in kullandığı dalı aldı, yumruyu dürttü ve Pelerini giyip gözden kayboldu.
"İşte bu kadar," dedi Hermione yavaşça. "Hepimiz aşağıdayız... ve şimdi de tekrar yukarı çıkana kadar beklememiz gerek sadece..."
Şahgaga'mn ipinin ucunu alıp en yakındaki ağaca sıkıca bağladı, kuru toprağa oturdu ve kollanm dizlerine sardı.
"Harry, anlamadığım bir şey var... Ruh Emici'ler ni-
476
ye Sirius'u almadılar? Geldiklerini hatırlıyorum, sanırım sonra bayıldım... öyle çoktular ki..."
Harry de oturdu. Gördüklerini anlattı; en yakındaki Ruh Emici ağzım Harry'ninkine yaklaştırırken, kocaman, gümüşi bir şeyin gölden nasıl koşarak gelip de Ruh Emici'leri geri çekilmeye zorladığını. Harry sözlerini bitirdiğinde Hermione'nin ağzı açık kalmıştı.
"Neydi ama?"
"Ruh Emici'lerin gitmesini sağladığına göre," dedi Harry, "tek bir şey olabilir. Gerçek bir Patronus. Güçlü bir Patronus."
"Kim yaptı peki?"
Harry bir şey demedi. Gölün öbür kıyısında gördüğü kişiyi düşünüyordu. Kim olduğu konusunda bir tahmini vardı... ama nasıl olabilirdi ki?
Hermione merakla, "Neye benzediğini görmedin mi?" diye sordu. "Öğretmenlerden biri miydi?"
"Hayır. Öğretmen değildi."
"Ama onca Ruh Emici'yi uzaklaştırdığına göre çok güçlü bir büyücü olmalı... Patronus öylesine parıldıyor-sa, onu aydınlatmadı mı? Göremedin mi -?"
Harry ağır ağır, "Evet, gördüm," dedi. "Ama... belki de hayal ettim... doğru dürüst düşünemiyordum... hemen sonra bayıldım..."
"Kim olduğunu düşündün?"
"Ben onun -" Harry yutkundu, bunun kulağa ne kadar tuhaf geleceğini biliyordu. "Ben onun babam olduğunu düşündüm."
477
Harry başını kaldırıp Hermione'ye bakınca, onun ağzının bir karış açık kaldığını gördü. Harry'ye şaşkınlık ve acıma karışımı bir duyguyla bakıyordu.
Yavaşça, "Harry, baban - şey - öldü," dedi.
Harry hemen, "Biliyorum," dedi.
"Hayaletini mi gördüğünü sandın?"
"Bilmiyorum... hayır... cismi varmış gibi görünüyordu..."
"İyi ama..."
"Belki de hayal görüyordum," dedi Harry. "Ama... görebildiğim kadarıyla... ona benziyordu... bende fotoğrafları var..."
Hermione ona hâlâ sanki akli dengesinden endişe ediyormuş gibi bakıyordu.
"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum," dedi Harry monoton bir sesle. Şahgaga'ya bakmak için başını çevirdi. Hipogrif gagasını toprağa daldırmıştı, belli ki solucan arıyordu. Ama Harry aslında Şahgaga'ya bakmıyordu.
Babasmrdüşünüyordu ve onun en eski üç arkadaşını... Aylak, Kılkuyruk, Patiayak ve Çatalak... Dördü de bu akşam arazide dolaşıyor muydu? Kılkuyruk bu akşam, herkes onun öldüğünü düşündüğü halde, yeniden ortaya çıkmıştı - babasının aynı şeyi yapması o kadar da imkânsız mıydı? Gölün öbür tarafında, olmayan şeyleri mi görmüştü? O siluet net bir şekilde göremeyeceği kadar uzaktaydı... oysa bir an için, bilincini kaybetmeden hemen önce, emindi...
Yukarıdaki yapraklar rüzgârda hafifçe hışırdadı.
478
Ay, hareket eden bulutların arasına bir girip bir çıkıyordu. Hermione, yüzü Söğüt'e dönük oturmuş, bekli-vordu.

,*
Ve nihayet, bir saat kadar geçtikten sonra...
"İşte geliyoruz!" diye fısıldadı Hermione.
Harry ile ikisi ayağa kalktılar. Şahgaga kafasını kaldırdı. Lupin, Ron ve Pettigrev/'u otların arasındaki delikten sarsak sarsak tırmanırken gördüler. Sonra Hermione geldi... sonra da yukarı doğru tuhaf tuhaf süzülen baygın Snape Onların arkasından da Harry ile Black. Hepsi şatoya doğru yürümeye başladı.
Harry'nin kalbi büyük bir hızla atıyordu. Gökyüzüne baktı. Artık bulut her an kenara çekilecek ve ay görünecekti...
"Harry," diye mırıldandı Hermione, sanki onun tam olarak ne düşündüğünü biliyormuş gibi, "olduğumuz yerde kalmamız gerek. Görülmemeliyiz. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok..."
Harry sakince, "Demek Pettigrew'un bir kez daha kaçmasına izin vereceğiz," dedi.
"Bu karanlıkta bir fareyi nasıl bulmayı düşünüyorsun?" diye kesip attı Hermione. "Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Biz Sirius'a yardım etmek için geri döndük. Başka bir şey yapmamamız gerekiyor!"
"Tamam! Tamam!"
Ay bulutların arasından sıyrılmıştı. Arazinin öte yanındaki minik siluetlerin durduğunu gördüler. Sonra da bir hareket -
Hermione, "İşte Lupin," dedi. "Dönüşüm geçiriyor -"
479
"Hermione!" dedi Harry birden. "Bizim de hareket etmemiz gerek!"
"Hayır, sana diyorum -"
"Müdahale etmek için değil! Ama Lupin Orman'a koşacak, dosdoğru bize doğru!"
Hermione yutkundu.
"Çabuk!" diye inledi, Şahgaga'nın ipini çözmeye koşarak. "Çabuk! Nereye gideceğiz? Nerde saklanacağız? Ruh Emici'ler gelmek üzere -"
"Hagrid'in kulübesine!" dedi Harry. "Şu anda boş -gel hadi!"
Koşabildikleri kadar hızla koştular, Şahgaga arkalarından eşkin adım geliyordu. Geride kurtadamm uluduğunu duyuyorlardı...
Kulübe görünmüştü. Harry kapıya doğru seğirtti, var gücüyle çekip açtı ve Hermione ile Şahgaga yanından yıldırım gibi geçtiler; Harry onların ardından kendini içeri atıp kapıyı sürgüledi. Zağar Fang deli gibi havladı.
"Şışş, Fang, biziz!" dedi Hermione, onu susturmak için koşup kulaklarını kaşıyarak. "Ucu ucuna kurtulduk!" dedi Harry'ye.
"Evet..."
Harry pencereden dışarı bakıyordu. Neler olup bittiğini buradan görmek çok daha zordu. Şahgaga, kendisini yeniden Hagrid'in kulübesinde bulduğu için çok mutlu görünüyordu. Ateşin önüne yattı, kendinden memnun şekilde kanatlarını katladı ve iyi bir uyku çekmeye hazırlandı.
480
Harry yavaşça, "Ben yine dışarı çıksam iyi olur," dedi. "Neler olup bittiğini göremiyorum - vaktin geldiğini anlayamayacağız -"
Hermione başını kaldırdı. Yüzünde kuşkucu bir ifadeyle baktı.
"Müdahale etmeye kalkışmayacağım," dedi Harry hemen. "Ama neler olduğunu görmezsek, Sirius'u kurtarma vaktinin geldiğini nasıl anlarız?"
"Eh... Peki öyleyse... Ben Şahgaga'yla burada beklerim... ama Harry, dikkatli ol - orada bir kurtadam var — ve Ruh Emici'ler -"
Harry yeniden dışarı çıkıp kulübenin kıyısından dolaştı. Uzaklarda acılı bir havlama duyuyordu. Demek Ruh Emiciler Sirius'un etrafını sarmaktaydı... o ve Hermione'nin Sirius'un yanma koşması an meselesiydi...
Harry göle doğru baktı, kalbi göğsünde davul gibi çarpıyordu. O Patronus'u göndermiş olan kişi her an ortaya çıkabilirdi artık...
Bir an kararsız halde Hagrid'in kulübesinin önünde durdu. Görülmemen gerek. Arna görülmek istemiyordu ki zaten. Görmek istiyordu... bilmesi şarttı...

Ve işte Ruh Emicı'ler görünmüştü. Karanlıkta her yandan çıkıyor, gölün kıyısına doğru kayarcasma gidiyorlardı... Harry'nin olduğu yerden karşı kıyıya doğru hareket ediyorlardı.... Onlara yaklaşması gerekmeyecekti.
Harry koşmaya başladı. Kafasında babasından başka düşünce yoktu... Eğer oysa... eğer gerçekten oysa... bilmesi, bulması gerekiyordu.
481
Göl gittikçe yaklaşıyordu, ama görünürde kimse yoktu. Karşı kıyıda minik, gümüşi pırıltılar görüyordu - kendi Patronus denemesinin ürünü -
Suvun tam kıyısında bir çalı vardı. Harry kendini o um arkasına atıp, çaresizce yapraklar arasından gözetledi. Karşı kıyıda gümüşi pırıltılar birden sönmüştü. İçinde dehşetle karışık bir heyecan kabardı - artık her an-
"Hadi!" diye mırıldandı, etrafa bakarak. "Neredesin? Baba, gel hadi -"
Ama kimse gelmedi. Harry, gölün öbür yanındaki Ruh Emici'ler çemberine bakmak için başını kaldırdı. Bir tanesi kukuletasını indiriyordu. Kurtarıcının gelmesinin tam vaktiydi - ama bu kez kimse yardıma gelmiyordu -
Ve birden kafasında bir şimşek çaktı - anladı. Babasını görmemişti - kendisini görmüştü -
Harry çalılığın arkasından fırlayıp asasını çıkardı.
"EXPECTO PATRONUM!" diye haykırdı.
Ve asasmın ucundan biçimsiz bir pus bulutu değil, kör edici, göz kamaştırıcı, gümüşi bir hayvan fırladı. Harry gözlerini kasarak ne olduğunu anlamaya çalıştı. Ata benziyordu. Sessizce, dörtnala uzaklaşıyordu, gölün kara yüzeyini aşıyordu. Harry onun başını indirip, Ruh Emici'ler sürüsüne saldırdığını gördü... Şimdi yerdeki karanlık bedenlerin çevresinde koşup duruyordu ve Ruh Emici'ler geri çekiliyor, dağılıyor, karanlığa dönüyorlardı... Gitmişlerdi.
Patronus döndü. Gölün hâlâ durgun olan yüzeyin-
482
den Harry'ye doğru bu kez eşkin koşuyla geliyordu. At değildi. Tek boynuzlu at da değildi. Çatal boynuzlu bir geyikti. Gökteki ay kadar parlaktı... Harry'ye dönüyordu...
Kıyıda durdu. Kocarran, gümüşi gözlerini dikip Harry'ye bakarken, toynakları yumuşak toprak üzerinde hiçbir iz bırakmadı. Yavaş yavaş çatal boynuzlu başını eğdi. Ve Harry anladı..
"Çatalak," diye fısıldadı.
Ama titreyen parmak uçları yaratığa doğru uzanırken, o yok oldu.
Harry, eli hâlâ ileri uzanmış halde, orada öylece durdu. Kalbi yerinden oynarken, arkasından nal sesleri duydu - hızla dönünce de, Hermione'nin, peşi sıra Şah-gaga'yı sürükleyerek ona doğru koştuğunu gördü.
"Ne yaptın?" diye sordu Hermione hiddetle. "Sadece etrafa bakacağını söylemiştin!"
"Az önce hepimizin canını kurtardım..." dedi Harry. "Şunun arkasına geç - şu çalılığın - açıklayacağım."
Hermione yine bir karış açık bir ağızla, az önce olanları dinledi.
"Seni gören oldu mu?"
"Evet, dinlemiyor musun? Ben, beni gördüm, ama babam olduğunu sandım! Mesele yok!"
"Harry, inanamıyorum - bütün bu Ruh Emici'leri uzaklaştıran bir Patronus yarattın! Bu çok, çok ileri düzeyde sihir..."
"Bu sefer yapabileceğimi biliyordum," dedi Harry,
' 483
"çünkü zaten daha önce yapmıştım... Mantıklı geliyor mu?"
"Bilmiyorum - Harry, Snape'e bak!"
İkisi binden çalıların arasından öteki kıyıya baktılar. Snape kendine gelmişti. Sihirle sedyeler yaratıyor ve Harry, Hermione ile Black'in gevşek bedenlerini onların üzerine kaldırıyordu. Besbelli üzerinde Ron'un yattığı dördüncü bir sedye ise, yanında süzülüp duruyordu. Sonra, asasını önünde tutarak, onları şatoya doğru görürdü.
"Tamam, vakit geldi sayılır," dedi Hermione gergin gergin, saatine bakarak. "Dumbledore hastane kanadının kapısını kilitleyene kadar yaklaşık kırk beş dakikamız var. Orada olmadığımızı kimse

anlamadan önce Si-rius'u kurtarıp koğuşa dönmemiz gerekiyor..."
Göle yansıyan hareketli bulutları seyrederek beklediler. Yanlarındaki çalılık rüzgârda fısıldıyordu. Canı sıkılan Şahgaga yeniden solucan bulmak için yeri eşelemeye koyulmuştu.
Harry Taatine bakarak, "Sence yukarı çıkmış mıdır?" dedi. Şatoya baktı ve Batı Kulesi'nin sağına doğru pencereleri saymaya başladı.
"Bak!" diye fısıldadı Hermione. "O da kim? Birisi şatodan çıkıyor!"
Harry karanlıkta görmeye çalışarak baktı. Adam araziyi koşarak geçip girişlerden birine doğru gidiyordu. Kemerinde parlak bir şey ışıldıyordu.
"Macnair!" dedi Harry. "Cellat! Ruh Emicileri almaya gitti! Tam sırası, Hermione -"
484
Hermione ellerini Şahgaga'nın sırtına koydu, Harry onun binmesine yardım etti. Sonra kendisi de ayağını çalının alçaktaki dallarından birine koyarak, onun önüne oturdu. Şahgaga'nın ipini boynundan geçirdi ve tasmasının öbür yanma dizgin gibi bağladı.
"Hazır mısın?" diye fısıldadı Hermione'ye. "Bana tutunsan iyi olur -"
Şahgaga'nın sağrılarını topuklarıyla dürttü.
Şahgaga dosdoğru karanlık göğe doğru yükseldi. Harry onun böğrüne dizleriyle tutundu, altında koca kanatların büyük bir güçle inip kalktığını hissediyordu. Hermione, Harry'nin beline sıkı sıkı tutunmuştu. Harry onun mırıldandığını duyabiliyordu. "Ah, hayır - bu hiç hoşuma gitmiyor - ah, gerçekten hoşuma gitmiyor -"
Harry, Şahgaga'yi ileri doğru gitmeye zorladı. Sessizce şatonun üst katlarına doğru kayıyorlardı... Harry ipin sol tarafını şiddetle çekince, Şahgaga döndü. Harry yanlarından hızla geçen pencereleri saymaya çalışıyordu -
"Çüş!" dedi, ipi becerebildiğince geriye çekerek.
Şahgaga yavaşladı ve durdular. Yani Şahgaga havada kalabilmek için kanatlarını çırptıkça yükselip alçalmaları sayılmazsa.
"İşte orada!" dedi Harry. Pencerenin yanına yükseldiklerinde Sirius'u görmüştü. Elini uzattı ve Şahgaga'nın kanatları aşağı inerken, cama hızla vurmayı başardı.
Black başını kaldırdı. Harry onun ağzının açık kaldığını gördü. Black oturduğu iskemleden kalkıp pencereye koştu. Açmaya çalıştı, ama kilitliydi.
485
"Geri çekil!" diye seslendi Hermione ona. Bir taraftan sol eliyle Harry'nin cüppesinin arkasına tutunarak, asasını çıkardı.
"Alohomara!"
Pencere çat diye açıldı.
"Nasıl - nasıl -l" dedi Black cılız bir sesle. Hipogrif e bakıyordu.
Kıpırdamasın diye Şahgaga'yı p? -uk boynunun iki yanından sıkıca tutan Harry, "Hadi - fazla vaktimiz yok," dedi. "Buradan çıkman gerek - - Ruh Emici'ler geliyor. Macnair onları almaya gitti."
Black ellerini pencere pervazının iki yanına koyarak, başıyla omuzlarını dar pervazın A/asından çıkardı. Neyse ki çok zayıftı. Birkaç saniye sonra bir bacağını Şahgaga'nm sırtına atmış ve kendini Hipogrif in sırtına çekerek Hermione'nin arkasına oturmuş tu.
"Tamam, Şah gaga, yukarı!" dedi Harry, ipi sallayarak. "Yukarı, kuleye - hadi!"
Hipogrif güçlü kanatlarını salladı, yeniden yükselmeye başladılar, ta Batı Kulesi'nin tepesine kadar. Şah-gaga mazgallara takırtıyla indi. Harry ve Hsrmione de hemen onun sırtından aşağı atladılar.
"Sirius, hemen gitsen iyi olur," dedi Ha) n soluk soluğa. "Her an Flitwick'in odasına varabilirler, senin gitmiş olduğunu görürler."
Şahgaga yeri eşeleyerek sivri kafasını salladı.
Sirius telaşla, "Öbür çocuğa ne oldu?" di y,? sordu. "Ron'a?"
"İyileşecek - hâlâ baygın, ama Madam P
486
onu iyileştireceğini söylüyor. Çabuk - git!"
Ama Black hâlâ aşağı, Harry'ye bakıyordu.
"Nasıl teşekkür edebilirim -"

"GİT!" diye bağırdı Harry ve Hermione, bir ağızdan.
Black, Şahgaga'nın başını açık göklere doğru döndürdü.
"Yine görüşeceğiz," dedi. "Sen - gerçekten de tnm babanın oğlusun, Harry..."
Topuklarıyla Şahgaga'nın sağrılarını sıkıştırdı. Harry ve Hermione, muazzam kanatlar bir kez daha yükselince, kendilerim geriye attılar... Hipogrif yeniden havalandı... Harry arkalarından bakarken, o da, binicisi de gitgide küçüldüler... Sonra ayın önünden bir bulut geçti... gitmişlerdi.
487
YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM
Yine Baykuş Postası
"Harry!"
Hermione saatine bakarak Harry'yi kolundan çekiştiriyordu. "Kimse bizi görmeden hastane kanadına geri dönmek için tam on dakikamız var - Dumbledore on dakika sonra kapıları kilitliyor -"
"Tamam," dedi Harry, gözlerini gökyüzünden alarak. "Gidelim..."
Arkalarındaki kapı aralığından sessizce geçip, dönen dar taş merdivenden indiler. Merdivenin sonuna geldiklerinde birtakım sesler duydular. Duvara yaslanıp kulak kabarttılar. Seslere bakılırsa, gelenler Fudge ve Snape'ti. Merdivenin dibindeki koridorda hızlı hızlı yürüyorlardı.
"... umarım Dumbledore zorluk çıkarmaz," diyordu Snape. "Öpücük hemen uygulanacak mı?"
"Macnair, Ruh Emici'lerle döner dönmez. Bu Black olayı baştan sona hayli utanç verici oldu. Gelecek Postası'r\a onu nihayet yakaladığımız haberini vermeyi nasıl iple çekiyorum bilemezsin... bence seninle de söyleşi
488
yapmak isteyeceklerdir, Snape... aklı başına gelir gelmez, genç Harry Potter da gazeteye kendisini nasıl kurtardığını anlatmak isteyecektir..."
Harry dişlerini sıktı. Fudge'la Snape onun ve Her-mione'nin saklandığı yerin önünden geçerlerken, Sna-pe'in pis pis sırıttığını gördü. Ayak sesleri uzaklaşıp kayboldu. Harry ve Hermione bir süre bekleyip onların gittiğinden emin olduktan sonra, ters yönde koşmaya başladılar. Üst üste iki merdivenden inip yeni bir koridora geldiler - sonra ileriden gelen gevrek kahkahalar duydular.
"Peeves!" diye mırıldandı Harry, Hermione'nin bileğine yapışarak. "Buraya!"
Tam zamanında sol taraflarındaki boş bir sınıfa daldılar. Anlaşılan Peeves coşkulu bir ruh haliyle koridorda hoplaya zıplaya geziniyor, katıla katıla gülüyordu.
"Ay, bu Peeves bir felaket," diye fısıldadı Hermione. Kulağını kapıya yaslamıştı. "Eminim Ruh Emi-ci'ler Sirius'un işini bitirecek diye böyle heyecanlı..." Saatine baktı. "Üç dakika kaldı, Harry!"
Peeves'in haince neşeli sesi uzaklaşıp kaybolana dek beklediler, sonra odadan çıkıp yine koşmaya başladılar.
"Hermione - acaba - Dumbledore kapıyı kilitlemeden - içeri giremezsek - ne olur?" dedi Harry soluk soluğa.
"Düşünmek bile istemiyorum!" diye inledi Hermione. Yeniden saatine baktı. "Bir dakika kaldı!"
Hastane kanadı girişinin bulunduğu koridorun so-
489
nuna vardılar. "Tamam - Dumbledore'un sesini duyuyorum/' dedi Hermione gergin gergin. "Hadi, Harry!"
Koridorda sessizce ilerlediler. Kapı açıldı. Dumbledore'un sırtı göründü.
"Sizi içeri kilitliyorum," dediğini duydular. "Şu anda gece yarısına beş var. Miss Granger, üç devir yaptırsanız yeter sanırım. İyi şanslar."
Dumbledore odadan geri geri çıktı, kapıyı kapattı ve asasını çıkarıp sihirle kilitledi. Paniğe kapılan Harry ve Hermione ona doğru koştular. Dumbledore başını kaldırdı ve uzun, gümüşi bıyığının altında koca bir gülümseme belirdi. "Ee?" dedi usulca.
"Başardık!" dedi Harry nefes nefese. "Sirius gitti, Şahgaga'nın üstünde..."
Dumbledore onlara gülen gözlerle baktı.
"Aferin. Sanırım -" hastane kanadından bir ses geliyor mu diye dikkatle dinledi. "Evet, sanınm siz de gittiniz. İçeri girin - sizi içeri kilitleyeceğim -"
Harry ve Hermione sessizce hastane kanadına girdiler. Hâlâ yatağında hareketsiz yatan Ron

haricinde, içerisi boştu. Arkalarından kilidin sesi gelince, Harry ve Hermione yataklarına yattılar. Hermione, Zaman Dön-dürücü'yü cüppesinin içine soktu. Az sonra Madam Pomfrey odasından hızlı adımlarla geldi.
"Yoksa Müdür Bey'in çıktığını mı duydum? Artık hastalarıma bakmama müsaade var mı?"
Kafası çok bozuktu. Harry ve Hermione çikolatalarını sessiz sessiz yemenin en iyisi olacağı kanaatine vardılar. Madam Pomfrey tepelerine dikilmiş, yiyip yemediklerini
490
gözleriyle görmek istiyordu. Ama Harry ağzındaki lokmaları yutmakta zorlanıyordu. Hermione'yle ikisi kulak kabartmış bekliyorlardı, sinirleri çok gergindi... Sonra birden, tam ikisi de Madam Pomfrey'den dördüncü çikolata parçalarını aldıklarında, uzaktan, yukarıdan bir yerden gelen öfkeli bir kükreme duydular...
"Neydi o?" dedi Madam Pomfrey dikkat kesilerek.
Şimdi duyabiliyorlardı, kızgın sesler giderek daha da yükseliyordu. Madam Pomfrey gözlerini kapıya dikmişti.
"Ama cidden - herkesi uyandıracaklar! Ne yaptıklarını sanıyorlar?"
Harry seslerin ne dediğini çıkarmaya çalışıyordu. Giderek yaklaşıyorlardı -
"Buharlaştı herhalde, Severus, odada onunla birlikte birini bırakmalıydık. Bu bir duyulsun -"
"BUHARLAŞMADI!" diye kükredi Snape, sesi şimdi çok yakından geliyordu. "BU ŞATONUN İÇİNDE NE CİSİMLENEBİLİRSİN NE DE BUHARLAŞABİLİR-SİN! BU - İŞTE - POTTERTN - PARMAĞI - VAR!"
"Severus - mantıklı ol - Harry kilit altındaydı -"
BAM.
Hastane kanadının kapısı hızla açıldı.
Fudge, Snape ve Dumbledore koğuşa girdiler. Dumbledore sakindi. Hatta keyfi gayet yerindeymiş gibi bir hali vardı. Fudge kızgın görünüyordu. Snape ise çileden çıkmıştı.
"ÇABUK SÖYLE, POTTER!" diye böğürdü. "NE YAPTIN?"
491
"Profesör Snape!" dedi Madam Pomfrey feryat figan. "Kendinize hâkim olun!"
"Snape, haydi ama, mantıklı ol," dedi Fudge. "Bu kapı kilitliydi, demin gördük -"
"KAÇMASINA YARDIM ETTİLER, BİLİYORUM!" diye uludu Snape, Harry ile Hermione'yi işaret ederek. Yüzü çarpılmıştı, ağzından tükürük saçıyordu.
"Sakin ol, azizim!" diye bağırdı Fudge. "Saçmasa-pan konuşuyorsun!"
"POTTER'I TANIMIYORSUN!" diye haykırdı Snape. "O YAPTI, BİLİYORUM, O YAPTI -"
"Yeter artık, Severus," dedi Dumbledore usulca. "Ağzından çıkanı kulağın duysun. Ben on dakika önce koğuştan ayrılalı beri bu kapı kilitli. Madam Pomfrey, bu öğrenciler yataklarından çıktılar mı?"
"Tabii ki hayır!" dedi Madam Pomfrey hiddetle. "Siz çıktığınızdan beri yanlarındayım!"
"Duydun mu, Severus?" dedi Dumbledore sakin sakin. "Eğer-Harry ve Hermione'nin aynı anda iki yerde birden olabildiklerini ima etmiyorsan, korkarım ki onları daha fazla rahatsız etmenin anlamı yok."
Snape orada öylece durup, öfkeden köpürmüş halde bir Fudge'a, bir Dumbledore'a bakıyordu. Fudge, Snape'in davranışı karşısında tamamen şoka uğramış görünüyordu, Dumbledore'un gözleriyse gözlüğünün ardında ışıldıyordu. Snape cüppesini savurarak döndü ve koğuştan hızla çıktı.
"Hoca bayağı dengesiz görünüyor," dedi Fudge, ar-
492
kasından bakakalarak. "Yerinde olsam gözümü üstünden ayırmazdım, Dumbledore."
"Yok, dengesiz değil," dedi Dumbledore usulca. "Sadece ağır bir düş kırıklığı yaşadı."
"Tek düş kırıklığı yaşayan o değil!" dedi Fudge nefes nefese. "Gelecek Postası bayram edecek! Black'i köşeye kıstırmıştık, ama yine parmaklarımızın arasından kaçtı! Şimdi bir de Hipogrif in kaçış öyküsü duyulursa, alay konusu oldum demektir! Eh... gidip Bakanlık'a haber versem iyi olacak..."
"Ya Ruh Emici'ler?" dedi Dumbledore. "Okuldan çıkarılacaklar diye umuyorum."
"Ha, evet, gitmeleri gerekecek," dedi Fudge, elini dalgın dalgın saçlarına götürerek. "Öpücük'ü

masum bir çocuğa uygulamaya kalkacakları hiç aklıma gelmezdi... tamamen kontrolden çıkmışlar... Yo, bu gece toplanıp Azkaban'a dönmelerini sağlayacağım. Belki okul girişi için ejderhaları düşünsek daha iyi olur..."
"İşte bu, Hagrid'in hoşuna giderdi," dedi Dumbledore, bir an Harry ve Hermione'ye bakıp gülümseyerek. O ve Fudge koğuştan çıktıktan sonra, Madam Pomfrey çabucak gidip kapıyı yeniden kilitledi. Kendi kendine kızgın kızgın mırıldanarak odasına girdi.
Koğuşun öbür tarafından hafif bir inilti geliyordu. Ron uyanmıştı. Yatağında doğrulduğunu ve başını sıvazlayarak etrafına bakındığım gördüler.
"Ne - ne oldu?" dedi inleyerek. "Harry? Niye buradayız? Sirius nerede? Lupin nerede? Neler oluyor?"
Harry ve Hermione birbirlerine baktılar.
493
"Sen anlat," dedi Harry, ağzına bir parça daha çikolata atarak.
Harry, Ron ve Hermione ertesi gün öğle vaktinde hastane kanadından ayrıldıklarında, şato neredeyse bomboştu. Sınavlardan sonraki bunaltıcı sıcağın etkisiyle, kimse yeni bir Hogsmeade gezisini kaçırmak istememişti. Ancak ne Ron ne de Hermione gitmek istedi. Böylece ikisi ve Harry kendilerini dışarı atıp önceki gecenin olağanüstü olaylarından bahsetmeye, Sirius'un ve Şahgaga'nm şimdi nerede olabileceği hakkında konuşmaya başladılar. Göl kenarında oturup dev mürekkep balığının kollarını suyun üstünde tembel tembel sallamasını izlerlerken, Harry sohbetten koptu. Gözleri gölün karşı kıyısında, dalıp gitmişti. Önceki gece geyik o taraftan çıkıp ona doğru koşmuştu...
Üstlerine bir gölge düştü. Kafalarını kaldırdıklarında, Hagrid'iTî kızarmış gözlerle tepelerinde dikildiğini gördüler. Masa örtüsü büyüklüğündeki mendillerinden biriyle terli yüzünü siliyor ve gülümseyerek onlara bakıyordu.
"Biliyorum, dün gece olanlardan sonra mutlu olmamam gerekiyor," dedi. "Yani, Black yine kaçtı falan -ama bilin bakalım bir de ne oldu?"
"Ne oldu?" dediler, merak ediyormuş numarası yaparak.
"Gaga! Kaçtı! Hür artık! Bütün gece bayram ettim!"
494
"Bu harika bir şey!" dedi Hermione. Kahkaha attı atacak gibi görünen Ron'a kınayan bir bakış fırlattı.
"Evet... adam gibi bağlamamışım herhalde," dedi Hagrid, araziye mutlulukla göz gezdirerek. "Gerçi bu sabah bayağı endişelendim... sandım ki dışarıda Profesör Lupin'le karşılaşmış olabilir, ama Lupin dün gece hiçbir şey yemediğini söyledi..."
"Ne?" dedi Harry hemen.
"Vay be, duymadınız mı?" dedi Hagrid. Gülümsemesi kaybolur gibi olmuştu. Görünürde kimse olmamasına rağmen sesini alçalttı. "Şeyy - Snape bu sabah bütün Slytherin'lere söylemiş... artık herkes bilmeli demiş... Profesör Lupin bir kurtadam. Yaa. Dün gece de arazide başıboş kalmış. Şimdi eşyalarını topluyor, tabii."
"Eşyalarım mı topluyor?" dedi Harry kaygıyla. "Niye?"
"E gidiyor da ondan," dedi Hagrid. Harry'nin bunu sormaya gerek duymasına şaşırmıştı. "Sabah ilk iş istifa etti. Bir J ^ ha olmasını göze alamam dedi."
Harry ayağa kalktı.
"Gidip onu göreceğim," dedi Ron'la Hermione'ye.
"Ama istifa ettiyse -"
"- yapabileceğimiz bir şey yok gibi görünüyor -"
"Umurumda değil. Yine de onu görmek istiyorum. Sizinle burada buluşuruz."
495
Lupin'in odasının kapısı açıktı. Eşyalarının çoğunu toplamıştı bile. Garkenez'in boş akvaryumunun yanında eski, hırpalanmış bavulu açık duruyordu, doluya yakındı. Lupin masasındaki bir şeyin üzerine eğilmişti. Harry kapıyı çalınca kafasını kaldırıp baktı.
"Geldiğini gördüm," dedi Lupin gülümseyerek. Üzerine eğildiği parşömeni işaret etti. Çapulcu

Haritası'ydı bu.
"Az önce Hagrid'le karşılaştım," dedi Harry. "Sizin istifa ettiğinizi söyledi. Doğru değil bu, değil mi?"
"Korkarım doğru," dedi Lupin. Çekmecelerini açıp içindekileri çıkarmaya başladı.
"Neden?" dedi Harry. "Sihir Bakanlığı Sirius'a yardım ettiğinizi düşünmüyor, değil mi?"
Lupin gidip Harry'nin arkasındaki kapıyı kapattı.
"Hayır. Profesör Dumbledore, Fudge'ı, sizin hayatınızı kurtarmaya çalıştığıma ikna etmeyi başarmış." İç çekti. "Bu, Severus için bardağı taşıran son damla olmuş. O da bu sabah kahvaltıda - ee - kazara ağzından benim bir kurtadam olduğumu kaçırmış."
"Sırf bu yüzden gitmiyorsunuz ya!" dedi Harry.
Lupin acı acı gülümsedi.
"Yarın bu saatlerde ailelerden baykuşlar yağmaya başlayacak - çocuklarına bir kurtadamın öğretmenlik yapmasını istemeyecekler, Harry. Dün geceyi bir düşünüyorum da, onları anlıyorum, içinizden birini ısırabi-lirdim... bu bir daha asla olmamalı."
"Siz bizim şimdiye kadarki en iyi Karanlık Sanatla-
496
ra Karşı Savunma öğretmenimizsiniz!" dedi Harry. "Gitmeyin!"
Lupin bir şey demedi, başını iki yana salladı. Çekmecelerim boşaltmaya devam etti. Sonra, tam Harry onun kalmasını sağlayacak iyi bir neden bulmaya çalışırken, konuştu: "Müdür Bey'in bu sabah bana anlattiK-larma bakılırsa, dün gece epey hayat kurtarmışsın, Harry. Gurur duyduğum bir şey varsa, o da senin ne kadar çok şey öğrendiğindir. Bana Patronus'unu anlat."
"Onu nereden biliyorsunuz?" dedi Harry şaşkın şaşkın.
"Ruh Emicileri başka ne püskürtebüirdi ki?"
Harry olanları anlattı. Sözünü bitirdiğinde, Lupin yine gülümsüyordu.
"Evet, baban dönüşüm geçirdiğinde hep çatal boynuzlu bir geyik olurdu," dedi. "Doğru tahmin etmişsin... ona bu yüzden Çatalak diyorduk."
Lupin son kitaplarını da bavuluna koydu, çekmeceleri kapadı ve dönüp Harry'ye baktı.
"Al - bunu dün gece Bağıran Baraka'dan getirdim," dedi, Harry'ye Görünmezlik Pelerini'ni vererek. "Bir de..." Önce bir tereddüt etti, ama sonra Çapulcu Haritası'nı da uzattı. "Ar^ık öğretmenin değilim, o yüzden bunu da sana vermekten suçluluk duymuyorum. Benim hiç işime yaramaz, tahmin ederim ki sen, Ron ve Hermione onun nasılsa işe yaramasını sağlarsınız."
Harry haritayı alıp sırıttı.
"Bana Aylak, Kılkuyruk, Patiayak ve Çatalak'm be-
. 497
ni okulun dışına çekmeye çalışacağını söyleniştiniz... bunu eğlenceli bulurlardı demiştiniz."
"Evet, aynen öyle yapardık," dedi Lupin, eğilip bavulunu kapatarak. "Şunu tereddüt etmeden söyleyebilirim ki, James oğlunun şatodaki gizli geçitleri hiçbir zaman keşfetmediğini öğrense büyük düş kırıklığına uğrardı."
Kapı çaldı. Harry çabucak Çapulcu Haritası'nı ve Görünmezlik Pelerini'ni cebine tıktı.
Gelen Profesör Dumbledore'du. Harry'yi orada görünce hiç şaşırmadı.
"Araban kapıda, Remus," dedi.
"Teşekkür ederim, Müdür Bey."
Lupin eski bavulunu ve boş Garkenez akvaryumunu aldı.
"Eh - hoşça kal, Harry," dedi gülümseyerek. "Sana öğretmenlik yapmak benim için büyük bir zevkti. Eminim bir gün yine görüşeceğiz. Müdür Bey, beni kapıya kadar geçirmenize gerek yok, kendim giderim..."
Harry'ye, Lupin mümkün olduğunca çabuk ayrılmak istiyormuş gibi geliyordu.
"O halde, hoşça kal, Remus," dedi Dumbledore ciddi bir sesle. Lupin, Garkenez akvaryumunun yerini hafifçe değiştirip Dumbledore'la el sıkıştı. Sonra, Harry'ye başıyla son bir selam verip bir an gülümseyerek, odadan çü.tı.
Harry onun boş sandalyesine oturdu ve üzgün bakışlarını yere dikti. Kapının kapandığını duyunca kafasını kaldırdı. Dumbledore hâlâ oradaydı.

498
"Niye böyle üzgünsün, Harry?" dedi usulca. "Dün geceden sonra kendinle gurur duymalısın."
"Bir şey fark etmedi," dedi Harry acı acı. "Pettig-rew kaçtı."
"Fark etmedi mi?" dedi Dumbledore usulca. "Dünya kadar fark etti, Harry. Gerçeğin ortaya çıkmasına yardımcı oldun. Masum bir adamı korkunç bir kaderden kurtardın."
Korkunç. Harry'nin hafızasında bir kıvılcım çaktı. Eskisinden de büyük ve korkunç... Profesör Trelawney'nin kehaneti!
"Profesör Dumbledore - dün, Kehanet sınavım sırasında Profesör Trelawney çok - çok tuhaflaştı."
"Öyle mi?" dedi Dumbledore. "Ee - yani her zamankinden de mi tuhaf?"
"Evet... sesi derinleşti, gözleri fıldır fıldır döndü ve dedi ki... dedi ki, Voldemort'un hizmetkârı gece yansından önce ona dönecekmiş... hizmetkâr onun yeniden güçlenmesini sağlayacakmış." Harry, Dumbledore'a baktı. "Sonra birden yine normale döndü, söylediği hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Acaba - acaba gerçek bir kehanette mi bulundu?"
Dumbledore hafiften etkilenmişe benziyordu.
"Biliyor musun, Hany, gerçekten de kehanette bulun-TIUŞ olabilir," dedi, yüzünde düşünceli bir ifadeyle. "Kimin aklına gelirdi? Böylece gerçek kehanetlerinin sayısı 'kiye çıkmış oluyor. Maaşına zam mı teklif etsem acaba?.."
"Ama -" Harry ona hayretle baktı. Dumbledore buna nasıl böyle sükûnetle karşılayabilirdi?
499
Tl' r> '
"Ama - Sirius'la Profesör Lup n'in Pettigrew'u öldürmesine ben engel oldum. Yani Voldemort geri dönerse bu benim suçum oluyor!"
"Hayır, olmuyor," dedi Dumbledore yumuşak bir ses tonuyla. "Zaman Döndürücü'yle yaşadığın deneyimden hiçbir şey öğrenmedin mi, Ham? Yaptıklarımızın sonuçları her zaman öyle karmaş" k, öyle değişkendir ki, geleceği tahmin etmek gerçektı-n de çok zor bir iştir... Profesör Trelawney, eksik olmasın, bunun canlı bir kanıtı. Pettigrew'un hayatını kurtarman çok soylu bir hareketti."
"Ama ya Voldemort'un yeniden güçlenmesine yardım ederse -!"
"Pettigrew sana hayatını borçlu. Voldemorf un yanına sana borçlu olan bir yardıma gönderdin. Bir büyücü diğer bir büyücünün hayatını kurtardığında, aralarında belli bir bağ oluşur... ve yanılmıyorsam, Voldemort hizmetkârının Harry Pptter'a borçlu olmasını istemeyecektir."
"Pettigrevv'la aramda bağ istemiyorum!" dedi Harry. "Annemle babama ihanet etti o!"
"Büyünün en derin, en ulaşılamaz köşelerinden söz ediyoruz, Harry. Ama inan bana... gün gelir Pettig-rew'un hayatını kurtardığına çok memnun olabilirsin."
Harry böyle bir şeyin nasıl olup da gerçekleşebileceğini düşünemiyordu bile. Dumbledore, Harry'nin düşüncelerini okumuş gibiydi.
"Babanı çok iyi tanırdım, Harry. Hem Hog-warts'tan, hem de daha sonrasından," dedi şefkatle. "O da olsa Pettigrew'u kurtarırdı, bundan eminim."
500
Harry kafasını kaldırıp Dumbledore'a baktı. Dumb-ledore ona gülmezdi - Dumbledore'a anlatabilirdi...
"Dün gece... Patronus'u yaratanın babam olduğunu sandım. Yani, kendimi gölün karşı kıyısında gördüğümde... onu görüyorum sandım."
"Çok kolay yapılabilecek bir hata," dedi Dumble-dore sevecen bir edayla. "Sanırım bunu duymaktan bıkmışsındır, ama James'e inanılmaz derecede benziyor-sun. Gözlerin hariç... gözlerini annenden almışsın."
Harry kafasını iki yana salladı.
"Aptallık ettim o olduğunu sanmakla," diye mırıldandı. "Yani, onun öldüğünü biliyordum."
"Sanıyor musun ki sevdiklerimiz ölünce bizi gerçekten de terk ederler? Zora düştüğümüzde onları her zamankinden de berrak bir şekilde hatırlamadığımızı mı sanıyorsun? Baban senin içinde yaşıyor Harry ve ona ihtiyacın olduğu zamanlarda kendini açıkça gösteriyor. Başka nasıl gidip de özellikle o Patronus'u yaratabilirdin ki? Çatalak dün gece yine koşuyordu."
Harry'nin Dumbledore'un ne dediğini anlaması birkaç saniye sürdü.

Dumbledore gülümseyerek, "Sirius dün gece bana hepsinin nasıl da Animagus haline geldiğini anlattı," dedi. "Müthiş bir başarı - en zoru da, bunu bana fark ettirmeden yapmış olmaları. Sonra Ravenclaw'la Quid-ditch maçınızda Mr Malfoy'un üzerine atılan Patro-nus'unun aldığı alışılmadık biçimi hatırladım. Yani dün gece gerçekten de babanı gördün, Harry... onu kendi içinde buldun."
501
Ve Dumbledore, arkasında kafası karışmış bir Harry bırakarak, odadan çıktı.
Harry, Ron, Hermione ve Profesör Dumbledore dışında kimse Sirius, Şahgaga ve Pettigrew'un ortadan kaybolduğu o gece gerçekten neler olduğunu bilmiyordu. Sömestr sonu yaklaşırken, Harry'nin kulağına gerçekte neler olduğuna dair birçok teori çalındı, ama hiçbiri gerçeğin yanına bile yaklaşmıyordu.
Malfoy, Şahgaga olayından dolayı çok kızgındı. Hagrid'in Hipogrif i gizlice kaçırmanın bir yolunu bulduğundan emindi. Kendisinin ve babasının bir bekçi tarafından alt edilmesine deliriyordu. Bu arada Percy We-asley'nin, Sirius'un kaçışı konusunda söylemek istediği çok şey vardı.
Onu dinleyen tek kişiye, yani kız arkadaşı Penelo-pe'ye, "Eğer Bakanlık'a girmeyi başarırsam, Sihirli Kanun Yürütme konusunda birçok öneride bulunacağım!" diyordu.
Hava mükemmeldi, atmosfer çok neşeliydi ve Harry, Sirius'un serbest kalmasına yardım etmekle neredeyse imkânsızı başardıklarını biliyordu. Yine de hiçbir yılın sonuna doğru bu kadar keyifsiz olmamıştı.
Profesör Lupin'in gidişine üzülen tek kişinin o olmadığı kesindi. Harr/nin bütün Karanlık Sanatlara Karşı Savunma sınıfı, Lupin'in istifasından dolayı üzgündü.
502
"Acaba gelecek yıl ne getirecekler?" dedi Seamus Finnigan kasvetli kasvetli.
"Belki bir vampir getirirler," dedi Dean Thomas umutla.
Harr/nin kafasını meşgul eden sadece Profesör Lu-pin'in ayrılışı değildi. Kendini Profesör Trelawney'nin kehanetini düşünmekten alıkoyarr.ıyordu. Sürekli Pettıg-rew'un nerede olduğunu, henüz Voidemort'un yanma sığınıp sığınmadığını merak ediyordu. Ama Harry'nin keyfini en çok kaçıran şey, Dursley'lere döneceği düşüncesiydi. Belki yarım saat boyunca, harika bir yarım saat boyunca, artık Sirius'la birlikte yaşayacağına sanmıştı... annesiyle babasının en iyi arkadaşıyla... babasının yeniden yanında olması dışında, başına gelebilecek en iyi şeydi bu. Sirius'tan hiç haber olmaması, onun saklandığı anlamına geliyordu, dolayısıyla da aslında çok iyi haberdi. Öte yandan, Harry az kalsın kavuşacağı yuvayı ve artık böyle bir şeyin mümkün olmadığı gerçeğini düşündükçe kendim berbat hissediyordu.
Sınav sonuçları sömestrin son günü belli oldu. Harry, Ron ve Hermione bütün derslerden geçmişlerdi. Harry, İksir'den geçtiğine çok şaşırmıştı. Kafasında, Dumbledore'un bizzat müdahale edip, Snape'in onu kasten bırakmasını önlediğine dair bir şüphe vardı, 'jön bir hafta boyunca Snape'in Harry'ye davranışları oi-dukça kaygı vericiydi. Harry, Snape'in ona duyduğu nefretin arlamayacağını düşünmüştü hep. Artabiliyor-muş oysa. Harry'ye ne zaman baksa, Snape'in ince ağzının bir köşesi seğirmeye başlıyordu. Ayrıca sürekli
503
parmaklarını esnetiyordu, sanki Harry'nin gırtlağına yapışmak için sabırsızlanıyormuş gibi.
Percy F. Y. B. S.'lerinden en yüksek notlan çekmişti; Fred'le George'un ise her biri bir avuç S. B. D. almıştı. Bu arada Gryffindor, büyük ölçüde Quidditch Kupası'ndaki muhteşem performansı sayesinde, üst üste üç yjl Okul Şampiyonluğu'nü kazanmıştı. Bu nedenle, ders yılı sonu şöleni kırmızı ve altın renkler içinde yapılmış ve şölen boyunca en gürültülü kutlama Gryffindor masasında olmuştu. Harry bile ertesi gün Durs-ley'lere yapacağı yolculuğu unutmayı başarıp herkesle birlikte yemiş, içmiş ve gülmüştü.
Ertesi sabah Hogwarts Ekspresi istasyondan ayrılırken, Hermione, Harry ile Ron'a şaşırtıcı bir haber verdi.
"Bu sabah tam kahvaltıdan önce Profesör McGona-gall'ın odasına uğradım. Muggle Ar aştırmaları'nı bırakmaya karar verdim."
"Ama sınavım yüzde üç yüz yirmiyle geçtin!" dedi Ron.
"Biliyorum," dedi Hermione, içini çekerek. "Ama bu yıl gibi bir y^la daha katlanamam. O Zaman

Döndürücü beni delirtiyordu. Geri verdim. Muggle Araştırmaları ve Kehanet çıkınca, yine normal bir ders programına sahip olabileceğim."
"Bize söylemediğine hâlâ inanamıyorum," dedi Ron huysuzca. "Sözde arkadaşınız bir de."
504
"Kimseye söylemeyeceğime söz vermiştim," dedi Her-mione ters ters. Dönüp Harr/ye baktı. Harry pencereden Hogvvarts'ın bir dağın arkasında kayboluşunu izliyordu. Orayı bir daha görene kadar aradan iki ay geçecekti...
"Aman, neşelen biraz, Harry!" dedi Hernâone hüzünle.
"Bir şeyim yok," dedi Harry hemen. "Tatili düşünüyorum, o kadar."
"Evet, o konuyu ben de düşündüm," dedi Ron. "Harry, gelip bizde kalmalısın. Annemle babamdan izin alırım, sonra da seni ararım. Artık feleton kullanmayı biliyorum -"
"Telefon, Ron," dedi Hermione. "Cidden, gelecek yıl asıl senin Muggle Araştırmaları alman lazım..."
Ron duymazdan geldi.
"Bu yaz Quidditch Dünya Kupası var! Ne dersin, Harry? Gel bizde kal, Dünya Kupası'na gideriz. Genellikle babam işyerinden bilet bulabiliyor."
Bu teklif Harry'nin keyfini epey yerine getirdi.
"Evet... eminim Dursley'ler gelmeme seve seve izin verirler... özellikle de Marge Hala'ya yaptıklarımdan soma..."
Ha>l: neşelenen Harry, Ron ve Hermione'yle birlikte Patlamalı Pişti oynamaya başladı. Çay arabasını süren cadı geldiğinde de kendine bir sürü yiyecek aldı, ama içlerinde çikolatalı hiçbir şey yoktu.
Ama onu asıl sevindiren şey öğleden sonra gerçekleşti...
"Harry," dedi Hermione birden, onun omzunun üstünden bakarak. "Şu pencerenin dışındaki şey de n'e?"
505
Harry dönüp dışarı baktı. Camın arkasında çok küçük, gri bir şey bir görünüp bir kayboluyordu. Daha iyi görmek için ayağa kalktığında bunun minicik bir baykuş olduğunu gördü. Baykuş, boyuna göre fazlasıyla büyük bir mektup taşıyordu. Hatta baykuş öyle küçüktü ki, havada takla atıp dunıyor, trenin rüzgârından bir o yana bir bu yana savruluyordu. Harry çabucak pencereyi indirdi ve kolunu çıkarıp baykuşu yakaladı. Çok tüylü bir Snitch'^ rutmdk gibiydi bu. Onu dikkatli bir şekilde içeri aldı. F?/kuş, mektubunu Harry'nin oturduğu yere bırakıp kr tnpartımanîa-rmın içinde oraya buraya uçmaya başladı, besbelli görevini başarıyla tamamladığı için halinden çok memnundu. Hedwig vakur bir küçümseme edasına benzeyen bir tavırla gagasını şaklattı. Crookshanks yattığı yerde doğruldu ve kocaman, sarı gözleriyle baykuşu izlemeye başladı. Bunun farkına varan Ron, baykuşu kapıp kurtardı.
Harry mektubu aldı. Onun adına gönderilmişti. Yırtarak açıp baktı ve bağırdı: "Sirius'tan!"
"Ne?" dedi Roıı ve Hermione heyecanla. "Yüksek sesle oku!"
Sevgili Harry,
Umarım sen teyzenle eniştene ulaşmadan önce bu mektup seni bulur. Onların baykuş postasına alışık olup olmadıklarını bilmiyorum.
Şahgaga ve ben saklanıyoruz. Bu mektup yanlış ellere düşerse diye, yerimizi söylemeyeceğim. Baykuşun güvenilirliği konusunda birtakım şüphelerim var, ama bulabildiklerimin en iyisi buydu ve çok da hevesli görünüyordu.
Sanırım Ruh Emiciler beni hâlâ arıyor, ama burada
506
beni bulmalarına imkân yok. Yakında birkaç Muggle'm beni görmesine izin vereceğim.
Hogıvarts'tan uzakta olduğum için, şatodaki güvenlik kaldırılacaktır.
Kısa görüşmemiz boyunca söylemeye fırsat bulamadığım bir şey var. Sana Ateşokıı'nu gönderen bendim -
"Hah!" dedi Hermione zafer kazanmışçasına. "Gördün mü?! Sana demiştim o gönderdi diye!"
"Evet ama, uğursuzluk büyüsü yapmamış, değil mi?" dedi Ron. "Ah!"
Şimdi avcunun içinde mutlu mutlu öten minik baykuş, Ron'un parmaklarından birini ısırmıştı, belli

ki bunu bir sevgi gösterisi niyetine yapmıştı.
Siparişi Baykuş Biirosu'na benim için Crookshanks götürdü. Senin adını kullandım, ama onlara altını Grin-gotts'taki yedi yüz on bir numaralı kasadan almalarını söyledim - yani benim kasamdan. Lütfen bunu vaftiz babanın, senin on üç yıllık doğum günlerine karşılık toptan bir hediyesi olarak kabul et.
Eniştenin evini terk ettiğin o gece seni korkuttum sanırım, onun için de ayrıca özür dilerim. Kuzeye yolculuğuma başlamadan önce seni bir kez görebileyim istiyordum, ama sanırım görünümüm seni ürküttü.
ilişikte sana, Hogruarts'ta önümüzdeki yılı daha keyifli geçirmeni sağlayacağını düşündüğüm bir şey gönderiyorum.
Bana ne zaman ihtiyacın olursa, haber gönder. Baykuşun beni bulur.
Yakında tekrar yazarım.
Sirius
507
Harry hevesle zarfın içine baktı. Bir parşömen parçası daha vardı. Çabucak okudu ve içi ısındı, memnuniyetle doldu. Sanki bir şişe sıcak Kaymakbirası'nı bir dikişte içmiş gibiydi.
Ben, Sinüs Black, Harry Potter'ın vaftiz babası sıfa-' tıyla, onun hafta sonlarında Hogsmeade'i ziyaret etmesine izin veriyorum.
"Dumbledore için bu yeterli olur!" dedi Harry sevinçle. Gözlerini yine Sirius'un mektubuna çevirdi. "Bir dakika, bir not var..."
Arkadaşın Ron'un bu baykuşu isteyeceğini düşündüm, ne de olsa artık bir faresi olmaması benim suçum.
Ron'un gözleri irileşti. Minik baykuş hâlâ avucunda heyecanlı heyecanlı ötüyordu.
"İstemek mi?" dedi kararsız bir sesle. Bir süre baykuşu yakındamnceledi, sonra, Harry ile Hermione'yi çok şaşırtarak, onu koklaması için Crookshanks'in önüne uzattı.
"Ne diyorsun?" diye sordu kediye. "Kesin baykuş mu?"
Crookshanks mırladı.
"Bana bu kadan yeter," dedi Ron sevinçle. "Artık o benim."
Harry, King's Cross İstasyonu'na varana kadar Sirius'un mektubunu tekrar tekrar okudu. Ron ve Hermi-one ile birlikte Peron Dokuz Üç Çeyrek'teki bölmenin içinden geçerken, onu hâlâ elinde sıkı sıkı tutuyordu.
508
Harry orada bekleyen Vernon Enişte'yi hemen gördü. Mr ve Mrs VVeasley'den epey ileride durmuş, onlara kuşkulu gözlerle bakıyordu. Mrs VVeasley, Harry'yi kucaklayınca, onlar hakkındaki en kötü kuşkuları onaylanmış gibi bir tavır takındı.
"Dünya Kupası için ararım!" diye seslendi Ron, Harry'nin arkasından. Harry onunla ve Hermione'yle vedalaşmış, sandığını ve Hedwig'in kafesini koyduğu arabayı itiyordu. Vernon Enişte onu her zamanki gibi karşıladı.
"O ne?" diye hırladı, Harry'nin hâlâ elinde tuttuğu zarfa bakarak. "Eğer imzalamam gereken yeni bir bel-geyse, senin -"
"Değil," dedi Harry neşeyle. "Vaftiz babamdan bir mektup."
"Vaftiz baban mı?" dedi Vernon Enişte tükürükler saçarak. "Senin vaftiz baban yok!"
"Var," dedi Harry neşeyle. "Annemle babamın en iyi arkadaşıydı. Kendisi hüküm giymiş bir katil, ama büyücü hapishanesinden kaçtı ve şu anda saklanıyor. Yine de benimle temasta kalmayı seviyor... benden haberdar olmayı... mutlu olup olmadığımı kontrol etmeyi..."
Ve Harry, Vernon Enişte'nin yüzündeki dehşet ifadesine bakıp sırıtarak, önünde Hedvvig'in tangırdayan kafesiyle istasyon çıkışına yöneldi. Bu yaz geçen yılkin-den çok daha iyi olacağa benziyordu.
509